JULIE

#1 ÎN TOPUL *NEW YORK TIMES*

GARWOOD

Vorbe dulci

Romantic Suspense

JULIE

#1 ÎN TOPUL *NEW YORK TIMES*

GARWOOD

Vorbe dulci

Romantic Suspense

Julie Garwood

Vorbe dulci

Traducere din limba engleză
Bogdan Stupariu

ALMA
2014

Romantic
Suspense

Sweet Talk
Julie Garwood

Copyright © 2012 Julie Garwood

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Vorbe dulci
Julie Garwood

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabi Trășculescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

ISBN ePUB: 978-606-741-558-2
ISBN PDF: 978-606-741-559-9
ISBN Print: 978-606-686-708-5

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Dedicație TK

PROLOG

Fetele Pips erau puse din nou pe treabă. Toate patru dispăruseră din unitate, luând cu ele echipamente în valoare de mii de dolari și provocând o ditamai agitația. Personalul era înnebunit, disperat să le găsească înainte să se răspândească vorba despre dispariția lor. Singura persoană care nu dădea semne de îngrijorare era bărbatul care avea în mâini viitorul lor. El se încăpățâna să insiste că neastâmpăratele și neascultătoarele adolescente nu evadaseră. Făceau doar o altă glumă prostească, pusă la cale, fără îndoială, de Olivia MacKenzie, capul răutăților. Știuse, din momentul în care privise acei superbi și strălucitori ochi albaștri, că va avea probleme cu ea și că va fi o luptătoare.

Era totuși extrem de mulțumit. Olivia le oferea celorlalte Pips – Samantha Pearson, Jane Weston și Collins Davenport – forță și o voce. Înainte ca ea să intre în program, fetele fuseseră țâfnoase, apatice și ajunseseră chiar în pragul sinuciderii. Și cine le-ar fi putut învinovăți? Își petreceau majoritatea timpului într-o izolare forțată, închise departe de familie, de prieteni și de restul lumii. Membrii personalului le spuneau constant cât de norocoase erau pentru că fuseseră alese să participe la programul experimental. Asistenta Charlotte chiar insistă că erau binecuvântate.

Fetele își bătură joc de această idee. Toate aveau o boală pe care, până acum, nici un medicament nu o putuse trata și nici una dintre ele nu se simțea câtuși de puțin norocoasă că era o perniță umană de ace, pradă unei suferințe imense și, uneori, de nesuportat. Fetelor le era interzis să numească otravă miraculosul cocktail de medicamente care le era pompat în vene, dar toate credeau că exact asta era. Fiecare infuzie avea drept urmare o durere chinuitoare și, până seara, trupurile lor erau acoperite de bășici din creștetul capului până în vârful picioarelor. Nu, nici vorbă să se simtă careva binecuvântată.

Deși cea mai tânără din grup, Olivia era cea mai puternică și mai rezistentă, și intrase repede în rolul protectoarei. Odată ce câștigă încrederea noilor ei prietene, începu să înlăture plictiseala și, mult mai important, furia și frica.

Farsele erau specialitatea Oliviei. După două săptămâni de la sosirea ei, asistentele și doctorii își deschideau cu ezitare dulapurile, temându-se de ceea ce avea să sară asupra lor. Asistenta Charlotte se alese cu un tic nervos la pleoapa dreaptă după ce un șarpe de plastic îi țâșni în față, spre încântarea nemărginită a celor patru Pips.

Pe măsură ce fetele deveniră și mai neînfricate, repertoriul lor de trăsnăi crescu. Fiecare dintre ele avea un truc favorit.

Jane, artista grupului, avea o înclinație spre design. Putea să stea ore în șir

cu un blocnotes și cu un creion și să deseneze forme, unindu-le apoi în frumoase mozaicuri. Îi plăceau simetria și culorile, astfel încât, atunci când celelalte sugerară să îmbrace camera asistentelor cu hârtie igienică, ea obiectă. Se gândi că ideea era prostească. În schimb, decoră spațiul dintre tavan și podea cu panglici în toate culorile curcubeului.

Samantha, sau Sam, cum îi spuneau prietenele, era aventuriera. Nu se temea de nici un risc, dar nu era nesăbuită. Aborda fiecare dintre farse în mod metodic. Fiecare situație era examinată cu răbdare și plănuită cu atenție, astfel încât să ducă la rezultatul dorit. De exemplu, îi luă o săptămână să adune suficiente jeleuri de lămâie ca să umple toate paharele cu mostre. După ce le încălzi la cuptorul cu microunde al asistentelor timp de câteva secunde, strecură micile pahare cu lichid verde pe căruciorul laboratorului și le trimise jos, pentru analize. Fetele râseră timp de câteva zile amintindu-și privirea încurcată a asistentei în timp ce vorbea la telefon, cerându-și scuze și încercând să explice accidentul celor de la laborator.

Oliviei îi fusese ușor să le facă pe Jane și pe Sam părtașe la distracție, dar Collin reprezentase o provocare mult mai mare. Fiind cea mai sensibilă, îi luă mai mult timp s-o cucerească, depresivă cum era; dar, odată ce făcu acest lucru, ea se arătă deschisă la orice idee. Olivia o desemnă să fie momeala în aventurile lor. Când fetele doreau să scape neobservate, Olivia o trimitea pe Collins să distragă atenția personalului. Era binecuvântată cu o fire dulce și cu un accent sudist moale, cu care îi atrăgea pe oameni, astfel încât, atunci când o lacrimă sau două îi cădeau pe obraz, toți se grăbeau să o consoleze. Odată ce lacrimile începeau să curgă, se îngrămădeau în jurul ei și îi acordau întreaga lor atenție. Vreo două suspine slabe, și îi făcea – în special pe bărbați – să-i mănânce din palmă. Ceea ce nu știa audiența ei miloasă era faptul că celelalte trei Pips se aflau în spatele ei, plasând strategic păianjeni falși în locuri neașteptate.

În încercarea de a le ține pe Pips calme și în paturi, doctorul lor specialist, André Pardieu, îi dădu fiecăreia dintre ele un pachet de cărți de joc și își făcu timp, într-o după-amiază, să le arate cum se joacă poker. Învățaseră cu rapiditate. La sfârșitul lunii, Pips câștigase de pe urma lui mai mult de trei sute de dolari. Folosiră banii ca să cumpere pizza și prăjituri pentru ziua de naștere a asistentei Kathleen, și alte câteva lucruri amuzante, numai bune de chinuit personalul.

După câteva săptămâni petrecute în spital, fetele Pips intraseră într-o rutină. Luni era ziua cocktailului otrăvitor și se simțeau prea rău ca să pună la cale vreo farsă. Marți erau în continuare prea slăbite ca să facă mai mult decât să-și ridice capetele de pe perne, dar, odată cu lăsarea nopții, bășicile dispăreau și ele începeau să se simtă din nou umane. Hotărâră că miercuri va fi ziua perucii portocalii, joi va fi întotdeauna ziua în care vor înnebuni

asistentele, iar vineri, ca un compliment adus doctorului lor – toate nutreau o pasiune față de el – vor vorbi în limba lui nativă, franceza, ceea ce reprezenta o adevărată scamatorie, ținând cont de faptul că doar Olivia înțelegea limba. Petreceau weekendurile trăgând la țintă cu pistoale cu apă, făcând puzzle-uri și jocuri de cuvinte încrucișate. Mătușa Oliviei, Emma, era ceea ce doctorul Pardieu numea „o conspiratoare a conspiratoarelor“. Îi trimisese Oliviei pistoalele cu apă, perucile și alte noutăți. Orice îi cerea nepoata ei, ea îi aducea.

Doctorul Pardieu avea, de asemenea, o rutină. În fiecare dimineață, când intra în unitate, le saluta pe fete în același mod:

— *Bonjour, mes petites*.[1]

Iar ele răspundeau:

— *Bonjour, docteur Pardieu.*

Într-o joi, Olivia veni cu o idee nouă. După ce doctorul își făcuse vizitele, ea sugeră un joc de-a v-ați ascunselea, ca să le chinuiască pe asistente. Dăduse peste o cămăruță de depozitare goală cu o săptămână în urmă și descoperiseră că era destul de mare ca să încapă toate în ea. Se afla la capătul aripii sudice proaspăt construite, care urma să fie deschisă pentru pacienți luna următoare.

Fetele se furișară pe hol în spatele Oliviei și se strecurară în cămăruța întunecată. Se așezară pe podea, sprijinite cu spatele de pereți, față în față câte două, și rămaseră tăcute în timp ce se sforțară să asculte fiecare sunet. Mirosul de dezinfectant plutea în aer. O auzeau pe supraveghetoare strigându-le pe nume în timp ce mergea repede pe gresia albă și cenușie, pantofii ei cu talpă cauciucată scârțâind la fiecare pas. Când sunetul dispăru, Olivia se întinse și aprinse lumina.

Toate își mijiră ochii din cauza strălucirii bruște.

— A plecat, șopti Sam, încercând să-și înăbușe râsul.

— Poate nu ar trebui să stăm aici, spuse Collins. Nu vrem să continue să ne caute.

— Glumești? spuse Olivia. Bineînțeles că vrem să ne caute. Așa facem noi lucrurile.

Jane era cea care se supunea cel mai mult regulilor, așa că șopti:

— Și dacă sună la poliție? Am putea avea probleme serioase.

Răsuci tubul de la perfuzie în timp ce se agită.

Sam își dădu ochii peste cap.

— Nu va suna la poliție, spuse ea. Îți faci prea multe griji.

— Ar putea să ne sune părinții, sugeră apoi Jane.

Olivia ridică din umeri.

— Telefonul mamei mele identifică apelul. Dacă vede că e de la spital, nu răspunde. Boala mea e prea stresantă pentru ea.

— Glumești, nu? întrebă Sam.

— Nu, nu glumesc. Mama nu face față prea bine situației.

— Tatăl tău ce crede? întrebă Collins. Nu a venit niciodată să te viziteze, observă ea cu o nuanță de compasiune în voce, în timp ce se întinse și mângâie mâna Oliviei. Fetele puteau să conteze întotdeauna pe Collins pentru sprijin emoțional.

— Nimeni din familia ei nu a vizitat-o, spuse Sam.

— Sunt ocupați, răspunse Olivia, ridicând din umeri indiferentă. Mama face du-te-vino cu avionul între casele noastre din San Francisco și New York City. Părinții mei au o căsătorie ciudată, adăugă ea pe un ton ce părea foarte matur. Mama îl adoră pe tata. E... melodramatică atunci când vine vorba despre el. Nu știu cum să explic altfel. Nu mai are loc pentru nimic altceva în viața ei.

— Sau pentru altcineva, spuse Collins. Cum ar fi fiicele, adăugă ea în tăcere.

— Dar tatăl tău? întrebă din nou Sam.

— Oh, îi place să se simtă adorat. Sau cel puțin îi plăcea.

— Nu, mă refer la cum face față bolii tale? Este prea stresantă și pentru el?

— Nu chiar. O ignoră. Uneori cred că se preface că sunt plecată să dorm la cineva peste noapte. Obișnuia să sune în fiecare săptămână să vadă ce fac. Ultima dată când am vorbit cu el m-a întrebat dacă mă distrez bine.

— Serios? întrebă Sam. Nu putea înțelege o asemenea lipsă de preocupare din partea cuiva.

Propria ei familie făcuse față cu greu bolii ei, în special cei patru frați mai mari. Deși aceștia îi aminteau constant că este puternică și că va putea trece peste acest lucru, ea știa că, în sinea lor, erau îngrijorați.

— Serios, insistă Olivia. Taică-meu pierde noțiunea timpului. Cel puțin asta îmi spune sora mea, Natalie. Ea întotdeauna le ia apărarea. Nat ar veni să mă vadă dacă ar putea, dar este în ultimul an la facultate și nici n-ar coborî din avion, că ar trebui să se și întoarcă. Este cu zece ani mai mare decât mine, adăugă ea.

— Nu a mai sunat aici de ceva vreme, nu-i așa?

— Și ea e foarte ocupată, răspunse Olivia.

— Am vorbit cu sora ta o dată, spuse Collins. Erai la raze și nu puteai să vii la telefon.

— Știi că asta e prima dată când ai vorbit atât de deschis despre familia ta? observă Jane.

— Din ce cauză? întrebă Collins.

— Fiindcă e jenant. M-am săturat să le găsesc scuze, răbufni Olivia. Familia mea este dereglată. Ai dreptate, Sam. Nici unul dintre ei nu a venit să mă vadă, și nu cred că este normal. Voi ce credeți?

Toate cele trei fete dădură din cap că nu.

— Exact, spuse Olivia. Mătușa Emma este singura normală. Nu-l place prea mult pe tatăl meu, mai degrabă din cauza felului în care se poartă mama în prezența lui. Emma încearcă să ascundă ce simte când vorbește cu mine, dar eu știu. Odată am auzit-o spunându-i mamei că, după părerea ei, tata se pricepe la finanțe, dar e un imbecil când vine vorba de familia lui. Spunea și că e unul dintre cei mai charismatici bărbați pe care îi întâlnise vreodată.

— Ce înseamnă asta? întrebă Collins. Că este alunecos?

— Cizelat, fermecător, sugeră Jane. Charismatic nu este un lucru rău.

— La mătușa mea suna ca și când ar fi ceva rău. Eu nu ar fi trebuit să ascult conversația, așa că nu am putut să o întreb ce a vrut să zică.

— Nu cunosc bărbați sau femei charismatice, spuse Sam. Cel puțin, nu cred.

Olivia hotărî să schimbe subiectul. Voia să mai discute puțin și despre altceva.

— Dacă ajung să cresc mare, cred că mi-ar plăcea să prind criminali. Indiferent cât de talentați și de isteți ar putea să fie, toți fac greșeli, în cele din urmă, spuse ea. Și întotdeauna sunt prinși.

„Dacă ajung să cresc mare“ era un joc morbid pe care fetele îl jucau din când în când, deși niciodată în fața doctorului Pardieu, fiindcă știau că le-ar obliga să înceteze. De fiecare dată când Olivia juca, își alegea o altă meserie pentru când și dacă va ajunge să crească mare. Săptămâna trecută credea că vrea să se facă bucătar. Cu o săptămână înainte, era sigură că vrea să devină medic, la fel ca doctorul Pardieu. Cu o săptămână și mai înainte, era hotărâtă să devină prezentatoare de știri.

— Ai putea fi detectiv sau agent FBI, spuse entuziasmată Collins. Ar fi tare să porți o armă. Poate voi deveni și eu agent.

— Ești o neîndemânatică, Collins, spuse Jane. Te-ai împușca singură. În plus, probabil că ai plânge de fiecare dată când ai avea de vorbit cu victima unei infracțiuni.

Prietena ei nu se simți jignită.

— Probabil că da, recunoscu ea.

— Dacă ajung să cresc mare, voi deveni… începu Sam.

— Pilot, spuseră la unison celelalte trei Pips.

— Da, pilot, aprobă Sam.

— Sincer, Sam, te gândești vreodată la altă carieră? întrebă Jane, evident exasperată. De ce vrei neapărat să ajungi pilot?

— Să vedem, începu Sam. Bunicul meu a fost pilot; tatăl meu este pilot; cei patru frați ai mei sunt piloți…

— Și asta înseamnă că și tu trebuie să fii pilot? întrebă Collins.

— Am chestia asta în sânge, spuse ea ridicând din umeri. Trebuie să zbor.

Nimeni nu o contrazise. Apoi, Jane spuse:

— Dacă nu am fi avut boala asta groaznică, probabil că nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Fiecare dintre noi locuiește în altă parte a Statelor Unite. Sam locuiește în Alaska; Olivia, în California; Collins, în Louisiana, iar eu locuiesc în partea de nord a statului New York.

— Cred că soarta ne-ar fi adus laolaltă, indiferent ce s-ar fi întâmplat, spuse Sam.

— Ar fi fost frumos dacă nu ne-ar fi unit o boală incurabilă, spuse Olivia.

Collins își duse genunchii la piept.

— Îmi îngheață fundul.

— Și mie, spuse Olivia.

Fetele își schimbară poziția, apropiindu-se una de alta pentru a se încălzi.

Nu vorbiră câteva minute, după care Olivia rupse tăcerea.

— Mătușa Emma crede că tata o s-o părăsească pe mama.

Se îngrijorase din cauza posibilității ca părinții ei să se despartă, iar acum, că le spusese prietenelor despre familia ei, hotărî să le spună și restul. Se simțea mai apropiată de Pips decât de oricine altcineva. Poate că era din cauza lucrurilor prin care treceau împreună: râsete și durere împărtășite.

— Divorț? întrebă Collins în șoaptă, de parcă acel cuvânt ar fi înțepat dacă ar fi fost rostit cu o voce mai puternică.

Olivia dădu afirmativ din cap.

— Va fi un adevărat coșmar dacă se va întâmpla asta.

— De ce ți-ar da mătușa ta un motiv de îngrijorare în plus? voia Sam să știe. Ai deja destule lucruri cu care trebuie să te lupți. Nu ai nevoie și de alte probleme.

— Înainte să vin aici, am făcut-o pe mătușa mea să-mi promită că nu va ascunde nimic de mine, dar știu că face asta câteodată. Vreau să știu ce se întâmplă acasă… și bune, și rele.

— Divorțul nu e mare lucru, comentă Jane ridicând din umeri. Vei trece peste el.

— Ești cam dură, îi spuse Sam.

— Sunt sinceră. Părinții mei se certau tot timpul. Relația lor s-a îmbunătățit după ce au divorțat.

— De ce se certau? dori Collins să știe.

— Mai ales din cauza fratelui meu mai mare, Logan, spuse ea. Logan intra în tot felul de probleme cu droguri și alcool. E o minune că a terminat liceul. Mama îl proteja, îi găsea scuze. Tata i-o tăia scurt, refuza să-i mai dea bani, dar mama îi strecura de la ea. Tata se săturase să se certe tot timpul și a plecat. Asta i-a oferit lui Logan libertatea să facă ce voia, în timp ce mama ceda pur și simplu. A convins-o chiar să încerce să ridice valoarea poliței asigurării mele de viață. Ca un șacal, nu?

— Depinde, spuse Olivia. Cine primește banii dacă mori?

— Logan.

— Atunci, da, e un șacal.

— Firma de asigurări nu o va face. Reprezint un grad ridicat de risc, spuse Jane.

— Ar trebui să rămâi în viață doar ca să-i faci în ciudă fratelui tău, spuse Sam.

— Asta am de gând, răspunse ea, zâmbind. Așa că, vezi, Olivia, familia mea e la fel de trăsnită ca a ta.

— Nu cred, o contrazise Olivia. Aș putea să-ți spun povești care ți-ar face părul măciucă.

— Nu avem păr deloc, îți amintești? Medicamentele minune ni l-au făcut să cadă tot, spuse Sam.

— Eram deja chele de la chimioterapie când am ajuns aici, le reaminti Collins. Își trecu cu blândețe vârfurile degetelor peste fruntea lipsită de păr, de parcă ar fi aranjat la loc o șuviță rătăcită. Exagerându-și accentul sudist, spuse:

— Deci va trebui să mă crezi pe cuvânt când îți spun că am avut cel mai fantastic păr blond.

— Tu, Olivia și cu Sam ați putea toate să fiți staruri de cinema, spuse Jane.

— La fel și tu, contracară Olivia.

— Eu sunt prea slabă și prea palidă. Am cearcănele astea negre sub ochi și…

Olivia nu îi dădu voie să continue.

— Tratamentul a fost mai dur pentru tine decât pentru noi, celelalte. Când o să se termine, o să fii la fel de frumoasă ca înainte.

Jane nu era convinsă.

— Dar Collins are păr blond și ochi albaștri…

— Un păr blond fantastic, o întrerupse Collins, zâmbind.

Jane își dădu ochii peste cap, apoi continuă:

— Olivia, ai niște ochi atât de albaștri, de strălucitori, încât bănuiesc că și părul tău e blond.

— Nu, spuse ea. Castaniu-închis, o corectă. Tu ai ochi căprui frumoși, deci pun pariu că părul tău este șaten deschis, Jane.

— Ai dreptate.

— Sam, tu ești ușor de ghicit, spuse Collins. Ochii tăi sunt verzi, deci cred că ești o roșcată naturală.

— Aveam un păr șaten-închis, aproape negru, spuse ea.

— Când se va termina tratamentul… dacă scăpăm… începu Jane.

— Vom scăpa. Vocea Oliviei era categorică.

— Eu încă nu sunt pregătită să mor, spuse Sam.

— Nici eu, șopti Collins. Am prea multe lucruri de experimentat, și nici nu am început bine.

— Dar veți rămâne cele mai bune prietene ale mele? În ochii adânciți în orbite ai lui Jane se iviră lacrimi. Nu exista nici o îndoială că era cea mai firavă membră a grupului. Pielea ei palidă părea aproape transparentă. Adăugă cu o voce slabă: Indiferent unde ajungem, indiferent ce facem… OK?

— Categoric, răspunseră celelalte.

Își strânseră pumnii și îi ciocniră între ele, ca să pecetluiască promisiunea.

— Prietene pentru totdeauna, șopti Sam.

Olivia dădu afirmativ din cap.

— Până când moartea ne va despărți.

---

1 „Bună ziua, micuțele mele“, în limba franceză în original (n.tr.)

CAPITOLUL 1

Doisprezece ani mai târziu

Olivia MacKenzie era sigură că i s-ar fi oferit postul dacă nu i-ar fi tras un pumn șefului în timpul interviului. Însă lovirea bărbatului făcu imposibilă angajarea ei.

Eric Jorguson, directorul executiv al uneia dintre cele mai mari firme de investiții din țară, era interogat acum de un agent FBI, însă nu părea deloc să coopereze. Agentul îl dusese pe Jorguson în partea opusă a terasei și încerca să-l facă să se calmeze și să răspundă la întrebări. Jorguson era ocupat să zbiere la Olivia, amenințând că va pune să fie omorâtă și că o va da în judecată fiindcă îi rupsese falca, ceea ce nu era nici pe departe adevărat. Bărbatul exagera. Îi zdrobise nasul, nu falca. Un chelner purtând ecusonul cu numele Terry prins de vesta lui neagră stătea lângă ea, făcând eforturi să-i potolească așa-zisa criză de nervi. Oliviei îi venea să-i tragă și lui un pumn.

— Ești în stare de șoc, îi spuse acesta. De aceea pari atât de calmă. Tipul îți sfâșie rochia și te pipăie, așa că e normal să intri în stare de șoc. Nu crezi? De aceea nu plângi și nu poți depăși momentul.

Olivia se uită la el.

— Sunt bine, serios. Acum, te rog, lasă-mă în pace, adăugă ea încet.

— Hei, uite, spuse Terry. Îl arestează pe bodyguardul lui Jorguson. Mă întreb ce face tipul cu un bodyguard. După câteva secunde, își răspunse la propria întrebare: Înseamnă că are nevoie de unul. Mai ales dacă atacă alte femei în felul în care te-a atacat pe tine. Crezi că ai vrea să ieși cu mine cândva?

Ea zâmbi ca să facă refuzul mai ușor de acceptat.

— Nu cred.

— Încă ești în stare de șoc, nu-i așa?

Olivia era furioasă, nicidecum isterică. Stătea lângă masă, cu brațele încrucișate în dreptul mijlocului, așteptând răbdătoare ca agentul FBI să ajungă la ea. I se spusese că nu va dura mult.

Terry mai încercă de două ori să lege o conversație cu ea, dar de fiecare dată când vru să-i facă avansuri, Olivia i le respinse politicos, dar ferm.

Privi agenții în timp ce încerca să-și dea seama cum de ajunsese în această situație bizară. Se presupunea că vânarea unei slujbe nu ar trebui să fie periculoasă. Avusese deja interviuri la alte trei companii din topul 500 Fortune fără nici un incident. Totuși, înainte să fi mers la acele interviuri, se documentase destul de mult. Nu avusese această șansă cu Jorguson Investments. Postul tocmai devenise disponibil, așa că avusese mai puțin de o zi la dispoziție ca să studieze perspectivele companiei. Trebuia să se

informeze mai atent înainte să fie de acord cu interviul preliminar. Trebuia, putea, dar nu a făcut-o, se lamentă în sinea ei.

Ura să-și caute un serviciu nou și să participe la tot felul de interviuri stupide, mai ales că îi plăcea cu adevărat slujba ei actuală și oamenii cu care lucra.

Umbla vorba însă că se vor face reduceri de personal. Spre deosebire de alți angajați, Olivia nu avea vechime, așa că avea să fie una dintre primele concediate. Era important pentru ea să-și păstreze slujba actuală până când avea să-și dea seama ce dorea să facă, dar se părea că lucrul acesta nu se putea întâmpla. Deocamdată, singura constantă din viața Oliviei era ipoteca. Trebuia să fie plătită, indiferent de împrejurări, de aceea trebuia să aibă mai multe opțiuni de slujbe.

În această dimineață, plecase la birou cu o oră mai devreme decât de obicei, finalizase două dosare până la prânz și se îndreptase spre „Seraphina“, un restaurant încântător, cu o priveliște uluitoare. Restaurantul de cinci stele avea o terasă dichisită, cu mese aranjate sub un baldachin de ramuri. În spate curgea un râu. Prânzul urma să fie un festin. Nu cinase niciodată la „Seraphina“, din cauza prețului, dar auzise că mâncarea era minunată. Obscen de scumpă, dar minunată. Fără sendviș cu unt de arahide și jeleuri astăzi.

Hostesa o conduse la o masă aflată pe partea sudică a terasei. Era o zi foarte frumoasă, mângâiată de o adiere de vânt, numai bună pentru a lua prânzul afară.

Interviul preliminar cu Xavier Cannon, avocatul-șef al companiei, decursese bine, se gândi ea, dar el nu-i răspunsese la unele dintre întrebările ei mai insistente, sugerându-i, în schimb, să-l întrebe pe Jorguson. Cannon menționă, de asemenea, că, dacă Jorguson o plăcea, îi va oferi slujba după ce va discuta cu el în timpul prânzului.

Jorguson o aștepta. Îl observă din capătul terasei aglomerate. Ținea în mână un dosar deschis și citea o hârtie dinăuntru. Pe măsură ce se apropie de el, observă că era CV-ul ei.

Pentru aproximativ douăzeci de secunde, crezu că era o persoană fermecătoare și un bărbat cu un aspect destul de distins. Era înalt și slab, și avea un zâmbet strălucitor, neutru.

El rămase în picioare și dădu mâna cu ea.

— Adu-i doamnei ceva de băut, se răsti nerăbdător la un chelner aflat în trecere.

— Un ceai cu gheață, vă rog, spuse ea.

Chelnerul îi trăsese deja scaunul, pe care ea se așeză înainte ca Jorguson să vină în jurul mesei să o ajute.

Apoi, lui Jorguson îi sună telefonul și, fără să-și ceară scuze sau să se

justifice pentru întrerupere, se întoarse cu spatele la ea și răspunse. Vocea îi era joasă și furioasă. Cel cu care vorbea primea o săpuneală zdravănă. Vocabularul lui era grosolan.

„Cam atât a ținut farmecul“, se gândi. În timp ce aștepta, încercă să se concentreze pe lucrurile dimprejurul ei. Fața de masă din olandă atârna până la pământ, iar în centrul mesei rotunde se găsea un bol de cristal cu flori în toate culorile, proaspăt tăiate. Își roti privirea și zâmbi. Era o zi cu adevărat frumoasă.

Jorguson termină convorbirea. Strecură telefonul în vesta costumului și îi acordă întreaga lui atenție, dar felul în care se holba la ea o făcu repede să se simtă stânjenită. Era pe punctul să-l întrebe dacă i se părea că e ceva în neregulă, când acesta spuse:

— Ești uimitoare. Absolut uimitoare.

— Pardon?

— Ești foarte frumoasă, spuse el apoi. Xavier a menționat cât de drăguță ești, dar tot nu mă așteptam… ca să spun așa, nu eram pregătit…

Olivia era îngrozită de cercetarea lui atentă. Inspecția lui pofticioasă îi făcu pielea de găină. Jorguson nu se purta doar neprofesionist, mai era și înfiorător. Ea își desfăcu șervetul din olandă și îl puse în poală. Încercă să-i distragă atenția, ca să nu se mai uite prostește la ea.

În mod obișnuit, ar fi așteptat ca el să conducă interviul, dar tăcerea ciudată și comportamentul lui inadecvat o siliră să vorbească ea prima.

— În dimineața asta, am avut câteva minute și m-am uitat peste broșura dumneavoastră.

Compania la care lucrați este impresionantă, spuse ea, dar există o mențiune potrivit căreia, anul trecut, ați fost investigați de FBI…

El o întrerupse în mod grosolan fluturându-și mâna.

— Da, dar bineînțeles că nu au scos nimic la iveală. A fost pur și simplu hărțuire.

Apoi continuă:

— Nu le-au plăcut câțiva dintre clienții mei și voiau să ne facă probleme, ceea ce era ridicol. Ar fi trebuit să-i dau în judecată, dar nu am avut timpul necesar.

Să dea în judecată FBI-ul? Vorbea serios sau doar încerca să o impresioneze? Aroganța lui era copleșitoare.

— Ești o avocată proaspăt ieșită de pe băncile școlii, nu-i așa? o întrebă.

— Da, așa este.

— Doar doi oameni au obținut un punctaj final mai bun decât al tău. Nu pot să-ți spun cât de demn de apreciere este lucrul acesta. Totuși, nu ai prea multă experiență cu contractele.

— Nu, nu am, recunoscu. Cum ați aflat despre punctajul meu? Este confidențial…

El își flutură mâna prin aer din nou, respingându-i întrebarea. Gestul o irită. Recunoscu apoi că aproape tot ce era legat de acest bărbat o irita.

— Au fost mulți care au aplicat pentru acest post, și majoritatea aveau mai multă experiență decât tine, dar când am descoperit că ești fiica lui Robert MacKenzie, te-am mutat în vârful listei.

— Îl cunoașteți pe tatăl meu? făcu ea, fără să-și poată ascunde surprinderea.

— Cineva care se respectă știe cine este tatăl tău, îi răspunse. Știu oameni care au investit în Fondul Trinity al tatălui tău și au făcut un profit frumușel. Impresionant, declară el dând afirmativ din cap. Mă gândesc să adaug fondul la propriul meu portofoliu. Nimeni nu joacă pe piața asta așa cum o face tatăl tău. Pare să aibă priceperea de a alege investițiile corecte. Dacă ești pe jumătate la fel de isteață ca el, vei ajunge departe, domnișoară.

Oliviei nu i se dădu timp să răspundă, deoarece el trecuse deja la un alt subiect.

— Va fi minunat când vei lucra cu clienții noștri. Cu zâmbetul tău, poți să-i faci să semneze orice. Oh, da, vor fi la fel de vrăjiți de tine cum sunt eu, izbucni el. Și am câțiva clienți puternici. Xavier te va îndruma. Acum, ce întrebări ai pentru mine? Am o întâlnire aici cu un potențial client, la ora unu, deci acesta va trebui să fie un prânz rapid.

— Cei de la Comisia de Valori Mobiliare și Burse (CVMB) au investigat când…

O întrerupse.

— Nu, cei de la CVMB nu mă vor investiga niciodată pe mine, se lăudă. Sunt protejatul lor.

— Sunteți protejat? Cum așa?

— Am un prieten, iar el m-a asigurat…

Ea făcu ochii mari.

— Aveți un prieten la CVMB?

Lui îi apăru o pată de culoare pe gât. Cercetă cu privirea de jur-împrejur, ca și când s-ar fi asigurat că nimeni nu le asculta conversația.

Se aplecă apoi peste masă și își coborî vocea.

— Nu-mi fac nici un fel de griji în privința asta. Cum am spus, nu voi fi investigat și, din moment ce vei lucra împreună cu mine, nu vreau să-ți faci griji.

Să lucreze împreună cu el? Gândul acesta o făcu să tresalte.

— În legătură cu acest prieten… începu ea.

— Fără alte întrebări în legătură cu CVMB, răbufni el.

Acum nu se mai uita în ochii ei. Avea privirea fixată asupra pieptului ei. Cu cât se holba mai mult, cu atât mai indignată devenea ea. Se gândi să pocnească din degete de câteva ori în fața ochilor lui ca să-i distragă atenția,

dar, vrând să dea dovadă de calm și profesionalism, hotărî să pună o întrebare despre investițiile pe care le făcuse.

Trebui să recunoască faptul că Jorguson era șiret. Dansă în jurul fiecărei întrebări, dar nu-i dădu niciodată cu adevărat vreun răspuns satisfăcător.

Subiectul reveni în cele din urmă la CVMB.

— Cine este omul dumneavoastră? îl întrebă, curioasă dacă îi va spune. Se gândi că era atât de încrezut și de arogant, încât exista o șansă bună să-i spună. Voia, de asemenea, să o asigure că tot ce făcea era legal, și se gândi că era ciudat că nu făcuse o astfel de afirmație.

— De ce vrei să știi? E o informație confidențială.

Se holba din nou la pieptul ei. Ea își împături șervetul și îi zâmbi chelnerului Terry când acesta îi puse ceaiul cu gheață pe masă și îi înmână meniul.

— Nu voi rămâne pentru prânz.

Chelnerul ezită, apoi luă meniul, îi aruncă o privire lui Jorguson și se depărtă.

Olivia era descurajată. Salariul la Jorguson Investments era bun, cu adevărat bun, dar îi luase mai puțin de cinci minute să-și dea seama că nu putea să lucreze pentru omul acesta.

Ce pierdere de vreme, se gândi ea. Și de bani. Ar fi putut să poarte unul dintre costumele ei vechi, dar voise să iasă în evidență, așa că își cumpărase o rochie nouă. Și mai fusese și scumpă. Îi plăceau croiala și culoarea, mătase de un verde smarald-închis. Avea un decolteu nu foarte adânc, astfel că nu era nevoie să poarte un lănțișor. Cerceii cu diamant, care erau atât de mici încât de-abia le puteai vedea piatra, și un ceas erau singurele ei bijuterii. Își purta părul lăsat pe umeri și își făcuse timp să folosească un ondulator.

Olivia privi spre Jorguson. Degeneratul se holba în continuare la sânii ei. Pentru asta își ondulase părul?

— Nu are cum să funcționeze, spuse ea.

Încercă să se ridice. Jorguson se arcui brusc, îi apucă partea de sus a rochiei și trase. Materialul din mătase se rupse, expunându-i clavicula și o parte din sutienul ei negru.

Îngrozită, îl lovi peste mâini pe Jorguson.

— Ce crezi că…

— Porți microfon, nu-i așa? De asta m-ai întrebat cine era omul meu. Investigația aia e o pierdere de timp, drăguță. Nu va ajunge niciunde. FBI-ul mă urmărește deja de doi ani și nu au nimic. Știu cu siguranță că mă urmăresc. Nu mă vor prinde niciodată cu nimic. Le place să urmărească antreprenori de succes. Eu sunt un om de afaceri onest, zbieră în pieptul ei. Unde-i blestematul ăla de microfon? Știu că îl ai ascuns pe undeva.

Olivia era atât de șocată de comportamentul lui, încât șovăia între

neîncredere și jignire. Îi împinse mâinile la o parte, își trase partea de sus a rochiei și spuse:

— Dacă mai încerci să mă atingi o dată, vei regreta.

El mai încercă o dată, iar ea ripostă. Auzi un pârâit când îl lovi cu pumnul în față și simți o satisfacție profundă, care se dovedi a fi de scurtă durată. Un colos de bărbat, cu un gât subțire și ras în cap, apăru de nicăieri. Purta un costum negru ce i se mula pe corp, dar arăta ca un bătăuș. Se afla la celălalt capăt al terasei și se îndrepta spre ea. În timp ce Jorguson zbiera și se ținea de nas cu o mână, cu cealaltă îi făcea semn bărbatului masiv și arăta spre Olivia.

— Martin, tu vezi ce mi-a făcut? urlă el. Prinde-o, prinde-o!

„Prinde-o?“ Avea cumva doisprezece ani? Olivia simți cum fața îi devine roșie. În timp ce sări în picioare, își păstră atenția îndreptată spre bodyguard. Sacoul acestuia se deschise, scoțînd la vedere o armă. Totuși, fără să întindă mâna spre ea, privi în jur, să vadă câți oameni se uitau.

Era în pericol, fără îndoială. Se gândi să ia unul dintre tocurile ei cui și să-l folosească pe post de armă, dar hotărî că poate să facă mai multe pagube cu el în picioare. Îl zări pe Terry privind dinspre intrare și având un telefon mobil la ureche. Spera că suna la poliție.

— Ai permis pentru armă? îl luă ea la rost pe bodyguard, încercând să-și facă vocea să sune cât putea de rea.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce întrebase asta? Ce îi păsa dacă avea permis sau nu? Își strecură încet mâna în poșetă ca să ajungă la spray-ul paralizant. Nu-l putu găsi, și atunci își dădu seama că, atunci când își schimbase poșetele, lăsase spray-ul acasă, pe noptieră. O să-i fie de mare ajutor de acolo.

Bătăușul, numit Martin, mergea în zig-zag printre mese, apropiindu-se. Bărbatul era solid ca un luptător de sumo. Olivia înțelese că era pe cont propriu. Celelalte persoane care luau masa începeau deja să se împrăștie. Se trase de lângă masă, lăsă poșeta să-i scape pe scaun și așteptă ca bărbatul să ajungă la ea. Dacă o va atinge, îl va lovi unde îl doare mai tare, iar dacă îi va bloca mâinile, va ținti genunchiul sau burta lui.

Jorguson, ținându-se de nasul însângerat, se îndepărta, dar continua să arate spre ea și să strige:

— Cum îndrăznești să mă atingi? O să-ți pară rău. Cunosc oameni care te vor face să regreți. Nu mă lovești tu pe mine, și apoi să scapi așa ușor. Nu știi cine sunt și ce pot să fac? E nevoie de un singur telefon, urlă el. Ești o femeie moartă, Olivia MacKenzie. Mă auzi? O femeie moartă.

Bineînțeles că îl auzise. Se gândea că toți pe o rază de un kilometru îl auziseră. Totuși, refuză să-i ofere vreo satisfacție reacționând, și poate de aceea își întețea insultele și amenințările la adresa ei.

Atenția îi rămase concentrată asupra bodyguardului. Se gândea că acesta va face tot posibilul să o intimideze, poate chiar va încerca să o facă să-și

ceară scuze în fața lui Jorguson – mai bine moartă decât să facă una ca asta –, dar cu siguranță nu o va atinge. Nu în fața tuturor acestor oameni.

Sau poate nu-i va păsa cine se uită. Jorguson își urlase intenția că va pune să fie omorâtă. Oare bodyguardul va încerca să pună în practică acea amenințare nebună?

Pe partea dinspre râu, restaurantul avea pereți de sticlă, iar clienții erau înghesuiți unul lângă altul, cu fețele lipite de geam. Unii aveau telefoanele mobile lipite de urechi; alții foloseau camerele video ale telefoanelor ca să înregistreze incidentul… pentru YouTube, bineînțeles. Fără îndoială, cei mai mulți dintre ei văzuseră cum Jorguson îi sfâșiase rochia, iar apoi zbierase după ce ea îl lovise. Bărbatul urlase ca o hienă furioasă.

Cu siguranță că îi auziseră și amenințările ridicole.

Bodyguardul luă ordinele lui Jorguson de a o prinde cât se poate de în serios. Se aruncă asupra ei, o prinse de partea superioară a brațului și i-l răsuci în timp ce o smuci spre el. Durerea o săgetă în gât și degete. Strânsoarea lui era suficient de puternică încât să-i rupă osul.

Bărbatul privi înapoi peste umăr la mulțimea din jur, înainte să-și întoarcă privirea spre ea.

— Vii cu mine, îi porunci.

O femeie se năpusti afară din restaurant, zbierând:

— Las-o în pace!

În același timp, doi bărbați în costum fugiră pe lângă femeie ca să o ajute pe Olivia.

— Dă-mi drumul, îi ceru ea, în timp ce îl izbi cu tocul pantofului în vârful piciorului.

Acesta grohăi și îi dădu drumul. Olivia reuși să-i mai aplice o lovitură puternică, iar el se îndoi de mijloc, dar nu pentru mult timp. Își reveni repede și, răcnind mai multe cuvinte deloc măgulitoare la adresa ei, se îndreptă de spate și întinse mâna după pistol. Fața lui era acum congestionată.

Dumnezeule, avea de gând să o împuște? Privirea lui sugera că acest lucru era posibil. Din câte se părea, Martin uitase de spectatorii lui sau nu-i mai păsa că era privit. Autocontrolul îi dispăruse. În timp ce-și scoase pistolul, o privi plin de ură. Cei doi oameni de afaceri care veneau în ajutorul ei se opriră când zăriră arma.

— Am spus că vii cu mine, mârâi el în timp ce se năpusti asupra ei.

— Nu, nu vin, îi spuse, aruncând cu un pahar de ceai cu gheață de doisprezece dolari spre el. Acesta se feri.

— Târfo! Scuipă cuvântul și încercă din nou să o înșface.

— Nu merg nicăieri cu tine. Pleacă de lângă mine.

Pistolul părea să crească în mâna lui. Se îndepărtă de el, ceea ce îl înfurie și mai tare.

Veni din nou spre ea și, înainte ca ea să poată să se apere, îi întoarse mâna.

O izbi peste față, încheieturile degetelor lui lovindu-i falca. Era o lovitură grea și durea ca naiba. Lovitura o aruncă pe spate, dar, chiar și în timp ce cădea, nu-și luă ochii de pe pistol.

Aterizează pe spate, se cutremură din cauza impactului asupra coccisului și se ridică repede în picioare, clătinându-se.

Acum înțelegea ce însemna expresia „să vezi stele verzi“. Năucită, încercă să se îndepărteze.

Bătăușul ridică din nou pistolul și, deodată, dispăru. Olivia văzu o siluetă zburând pe lângă ea și placându-l pe bodyguard la pământ. Pistolul zbură într-o parte, iar bătăușul în altă parte, aterizând dureros. În câteva secunde, salvatorul ei îl trânti pe bărbat cu fața pe iarbă și îi puse cătușe, în timp ce îi citea drepturile. Când termină, făcu un gest spre un alt bărbat care purta insignă și pistol și care alerga de-a lungul terasei.

Cu un genunchi apăsat pe spinarea bodyguardului, salvatorul se întoarse spre ea. Se simți brusc amețită. Putea să jure că văzu o strălucire diafană radiind în jurul lui și că auzi răsunetul unui cor cântând deasupra capului. Închise ochii și își scutură capul. Probabil că lovitura primită în falcă o făcea să halucineze. Când deschise din nou ochii, viziunea și corul dispărură, dar bărbatul era în continuare acolo, iar ea privea în sus spre el, zărind niște frumoși ochi căprui.

— Cine ești? o întrebă el, în timp ce îl trăgea pe bodyguard la picioarele lui.

— Olivia MacKenzie, răspunse ea cu o tulburare în glas pe care nu și-o putea masca. Utimele minute fuseseră de groază, și îi era imposibil să-și adune gândurile.

— Tu cine ești? întrebă ea.

— Agent Grayson Kincaid. FBI. Ești bine?

— Am avut și zile mai bune.

— Poate ar trebui să te așezi.

Bodyguardul își recăpătă în cele din urmă glasul.

— Îmi apăram șeful.

— Cu un Glock? întrebă Kincaid. Și împotriva unei femei neînarmate?

— Ea m-a lovit.

Un zâmbet i se insinuă pe chip.

— Aha, am văzut.

— Îi fac plângere.

— Tu ai atacat-o pe ea, răbufni Kincaid. Dacă aș fi în locul tău, acum aș tăcea.

Bodyguardul îi ignoră sugestia.

— Domnul Jorguson știa de multă vreme că FBI-ul îl urmărea și îi asculta conversațiile private. Este ilegal ceea ce faceți, dar voi nu jucați după reguli, nu-i așa?

— Taci din gură, spuse Kincaid.

Un alt agent apucă arma bodyguardului și îl luă pe acesta de acolo, în ciuda protestelor. Zbiera după un avocat.

— Hei, Ronan, strigă Kincaid.

Agentul care îl târa pe bodyguard se întoarse.

— Da?

— Ai văzut?

Ronan zâmbi.

— Oh, da, am văzut tot. După ce îl pun pe clovnul ăsta pe bancheta din spate a mașinii, mă duc să-l iau pe Jorguson.

Olivia aruncă o privire de-a lungul terasei. În toată această agitație, nu-l văzuse dispărând.

Kincaid dădu afirmativ din cap, apoi se întoarse din nou către ea.

— Arma este sub masă, îi indică ea.

— O s-o iau imediat, spuse Kincaid.

Între timp, se apropie de ea, făcând-o să tresară când se întinse să o atingă. Încruntându-se, el spuse:

— Nu-ți fac nici un rău. Vreau doar să văd cât de grav este.

— E în regulă, insistă ea. Sunt bine.

El însă îi ignoră protestul, dându-i cu blândețe părul la o parte de pe față.

— Obrazul este OK, dar ți-a lovit serios falca. Începe deja să se umfle. Trebuie să pui gheață pe ea. Poate ar trebui să te duc la urgențe, să te vadă un doctor și să se uite și la braț. Am văzut cum ți l-a răsucit.

— O să fiu bine. Pun gheață pe ea, promise când el părea că vrea să o contrazică.

Făcu un pas înapoi și spuse:

— Îmi pare rău că nu am putut să ajung la el mai repede.

— Ai ajuns aici înainte să mă împuște. Chiar avea de gând să mă împuște, nu-i așa?

Era încă uluită de această posibilitate, și devenea din ce în ce mai furioasă cu fiecare secundă care trecea.

— Poate ar fi încercat, o aprobă el.

Ea își încruntă sprâncenele.

— Ești teribil de nonșalant în legătură cu asta.

— L-aș fi doborât înainte să te împuște.

Telefonul ei mobil sună. Verifică numărul, apoi lăsă căsuța vocală să intre. Văzu cu coada ochiului un bărbat care apăru de după colțul clădirii și care o privea insistent, îndreptându-se spre ea chiar în momentul în care Kincaid se aplecă să recupereze arma bodyguardului.

— Care naiba e problema ta? strigă bărbatul.

Din moment ce purta armă și insignă, știa că era tot de la FBI.

— Pardon?

— Ai distrus o acoperire perfectă. Purtai microfon? Ai prins ceva ce putem folosi? Nu, nici nu credeam. Nu trebuia să fii aici înainte de unu. Nu eram gata.

Agentul care zbiera era un bărbat mai în vârstă, de peste cincizeci de ani, presupuse ea. Fața îi era de un roșu-aprins, mai-mai să scoată flăcări.

Se apropie de ea până când aproape o atinse, dar ea refuză să se lase intimidată.

— Nu mai zbiera la mine.

— Nu e de la FBI, spuse Kincaid.

— Cum…

Confuz, agentul făcu un pas înapoi. O privi pe Olivia, apoi pe Kincaid.

— Aș fi știut dacă era. Femeia ta sub acoperire nu a apărut încă.

— O planificare ce a durat două luni, mormăi agentul. Arătă spre Olivia. Porți microfon?

Jorguson pare să creadă că da. Ești de la un ziar sau…

— Poole, las-o naibii în pace, se răți Kincaid.

Poole se holba la pieptul ei. Olivia știa unde se va ajunge.

— Dacă ai de gând să cauți vreun microfon, ai grijă, că te voi lovi, îl avertiză.

Înnebunit că investigația i se năruise, agentul Poole se apropie de ea și spuse:

— Ascultă, nu mă amenința. Pot să-ți fac viața un coșmar.

Își duse mâna în fața ochilor ei și, pe măsură ce rostea inițialele, își desfăcu trei degete:

— Sunt de la F-B-I.

Ea zâmbi. Nu era reacția pe care el o aștepta.

— Vrei să vorbim despre coșmaruri? spuse ea.

Își duse mâna în fața ochilor lui și desfăcu patru degete:

— Sunt de la F-I-S-C.

CAPITOLUL 2

Olivia încă aștepta, cu chelnerul Terry lângă ea. Acesta încercă mai multe replici de agățat și, când nici una dintre ele nu funcționă, ridică în cele din urmă din umeri și se întoarse în restaurant.

Agentul Kincaid îi spusese Oliviei să rămână pe loc până când el și ceilalți agenți se vor ocupa de Jorguson și de bodyguardul lui. El spera ca în momentul în care se vor întoarce la ea, agentul Poole să se fi calmat. Din păcate, acest lucru nu se întâmplă. Privirea lui Poole arăta ca a unui ucigaș. Ochii îi erau umflați, falca, căzută, iar fața îi era deformată din cauza privirii încruntate. Dacă Kincaid nu ar fi fost atât de furios pe el deoarece ignorase ordinele în mod deliberat, l-ar fi pufnit râsul.

Se părea că Poole încă nu voia să creadă că Olivia era doar un spectator nevinovat. Își sprijini mâinile pe masă și se aplecă înainte.

— Cineva te-a prevenit că desfășurăm operațiunea asta, nu? Ești de la un ziar sau de la una dintre emisiunile alea de televiziune de rahat, nu-i așa? Faceți o demascare a lui Jorguson, sau ceva de genul ăsta? Dacă da, vă voi închide, amenință el.

— FISCUL, repetă ea liniștită.

— Vreau o dovadă.

Scotoci prin poșetă și scoase un card dreptunghiular laminat.

— Poftim.

Lui Kincaid i se păru că avea un ton aproape vesel, ceea ce i se părea de neînțeles, luând în considerare cele întâmplate mai devreme. Ar fi trebuit să fie cu nervii la pământ, dar purtarea calmă a Oliviei MacKenzie era impresionantă… ca să nu mai vorbim de frumusețea ei uimitoare. Ochii ei erau de un albastru-violet clar. Avea un ten perfect și niște buze senzuale și pline. Din câte putea să vadă, și trupul ei era perfect. Sâni plini, talie îngustă și picioare lungi, armonioase. Era o adevărată provocare să nu te holbezi la ea. Nu mai încercase o reacție ca asta din adolescență.

— Bine, atunci, spuse Olivia.

Smulse legitimația din mâinile agentului Poole și o strecură în poșetă. Apoi, încercă să plece.

— Succes cu Jorguson și Martin.

Se întoarse în direcția parcării, dar Kincaid o opri, apucând-o de mână.

— Nu încă.

— Nu încă? repetă ea, ridicându-și privirea spre el. Chiar trebuie să mă întorc la lucru, și sunt nevoită să mă duc acasă mai întâi, să-mi schimb hainele.

Ignorând protestul ei, își concentră atenția asupra lui Poole.

— Încheie treaba aici și întoarce-te la birou, îi spuse cu o voce autoritară. Noi doi trebuie să vorbim imediat ce termin aici.

— Cât va dura asta? vru să știe Poole.

— Atât cât va fi nevoie.

— Da, domnule.

Poole îi aruncă Oliviei o ultimă privire și o luă din loc.

— Arată de parcă i-am distrus viața, observă Olivia.

— Nu asta faceți voi, cei de la Fisc?

Simți umorul din vocea lui.

— În mare parte, recunoscu ea.

Se desprinse din strânsoarea lui și întrebă:

— Unde mergem mai exact?

— Înăuntru.

Se opri.

— Oh, nu cred…

O luă din nou de mână și o trase după el spre ușile restaurantului. Ea renunță să mai protesteze. Ar fi putut să-l contrazică, dar era sigură că orice spunea nu ar conta. Agentul Kincaid părea genul de bărbat obișnuit să i se facă pe plac. Aerul lui de autoritate era un pic descurajant, și avea sentimentul că nu o va lăsa să meargă niciunde până când nu va termina cu ea.

Se purta teribil de familiar cu ea, ținând-o de mână. Oare se asigura că nu va fugi? Spectatorii care începeau să se întoarcă la mesele lor se dădeau la o parte ca să-i lase să treacă.

Cinci minute mai târziu, stătea singură la masă într-un separeu, așteptând ca agentul Kincaid să se întoarcă. Un chelner îi adusese un pahar de apă cu gheață. Băgă mâna în poșetă și recuperă inhalatorul. Toată agitația de pe terasă o făcuse să gâfâie puțin. Fusese tratată cu câteva medicamente puternice în copilărie, iar unul dintre efectele secundare era o formă ușoară de astm. Nu pleca nicăieri fără inhalator.

Hotărî să-și sune șeful, pe Royal Thurman, să-l anunțe că va întârzia. Știa că nu-i va păsa cu adevărat, dar așa se cădea, și trebuia să o facă. Intră căsuța lui vocală și, tocmai când terminase de scris un mesaj, îi intră un alt apel. Nu recunoscu numărul, dar, de îndată ce auzi vocea nesuferită, își dădu seama că știa cine era la telefon –Carl Simmons, avocatul tatălui ei, care o amenința din nou.

— Ți s-a spus să nu te mai amesteci, zise el cu o voce înăbușită. Acesta este ultimul avertisment.

— Cine este la telefon? întrebă, știind prea bine că el nu se va prezenta. Totuși, exista întotdeauna speranța că temperamentul lui îl va trăda.

— Ne obligi să te reducem la tăcere. Vrei să pățești ceva?

— Poți să mă amenințI cât vrei. Nu mă voi opri.

Olivia nu aștepta un răspuns. Întrerupse apelul și puse telefonul pe masă chiar în momentul în care agentul Kincaid intră în cameră. Avea cu el o mică pungă de plastic.

Mâinile ei tremurau. Apelul o afectase, dar nu voia ca agentul să observe, așa că își puse mâinile în poală. El trase un scaun, se așeză în fața ei și îi înmână punga cu gheață. Apoi îi ceru să-i spună ce a dus la atacul lui Jorguson.

Ea își ținu punga lipită de falca stângă în timp ce vorbi. În timpul explicației, puse punga jos de două ori și, de fiecare dată, el oridică și i-o puse din nou în mână.

— Ai auzit vreuna dintre amenințările lui Jorguson, agent Kincaid? întrebă ea.

— Spune-mi Grayson, zise el. Și, nu, nu am auzit amenințările. Spune-mi.

Repetă ceea ce Jorguson strigase și adăugă:

— Era furios și își pierduse controlul. „Un singur telefon și ești moartă.“ Chiar așa a strigat. Nu părea să-i pese de cei din jur. Tu și ceilalți agenți plănuiați să-l prindeți astăzi, nu-i așa? Bănuiesc că am picat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit și, într-un fel sau altul, chiar v-am dat peste cap planul.

— Planul nu a fost bun de la început, recunoscu el.

Auzi iritarea din vocea lui și presupuse că vina pentru acest fiasco îi aparținea agentului Poole, chiar dacă Grayson nu va recunoaște asta.

— Ce se va întâmpla cu Jorguson acum? întrebă ea.

— Vine cu noi. Nu am terminat de vorbit cu el.

— Sunt sigură că avocații lui sunt deja pe drum.

— Nu contează câți avocați îl înconjoară. Jorguson nu pleacă nicăieri până nu termin cu el. Îți amintești ce ți-a spus?

Repetă tot ce își aminti din conversație și adăugă:

— Poate ai vrea să-l întrebi cine este prietenul lui de la CVMB. Mă îndoiesc că-ți va spune, dar merită încercat. Nu sunt nici măcar sigură că spunea adevărul. E un fanfaron plin de el.

— Jorguson știa că lucrezi la Fisc?

— Da. Poate credea că urmăream să-l prind.

— Asta faci?

— Nu.

— Mi-ai spune dacă ai face asta?

Nu-i răspunse la întrebare, dar zise:

— Crezi că aș fi aplicat pentru o slujbă în compania lui dacă îl investigam?

El râse.

— Ai dreptate.

— Altă întrebare, Grayson?

— Nu, cred că asta-i tot, spuse el. Am numărul tău de telefon. Dacă îmi vine în minte altceva, te voi suna.

Îi înmână cartea lui de vizită și adăugă:

— Dacă îți amintești ceva important, sună-mă.

— Da, așa voi face, consimți ea.

Lăsă punga cu gheață pe masă și se ridică să plece. Spuse, oftând:

— Mare ghinion că Jorguson nu a putut să aștepte până după prânz ca să mă atace.

— Păcat, spuse el zâmbind.

Îi dădu punga cu gheață înapoi.

— Hai să mâncăm.

Ea râse.

— Glumeam. Ar trebui să plec. Am atâtea de…

— Nu ți-e foame? Sunt sigur că trebuie să-ți fie, iar mie îmi este, așa că hai să mâncăm. Ai primit o lovitură pentru FBI. Putem măcar să-ți facem cinste cu un prânz. Dacă-ți plac fructele de mare, supele de aici sunt grozave.

— Mănânci des în restaurantul ăsta?

— Din când în când.

Olivia nu știa ce să facă. Era înnebunită după supa de fructe de mare. Cu adevărat înnebunită. Dacă un ceai cu gheață era doisprezece dolari paharul, își imagina cât costa supa. Putea insista să-și plătească propria masă, astfel încât întrebarea era: voia să cheltuiască o mică avere? Nu, mai bine mergea acasă, își schimba hainele și mânca un sendviș cu unt de arahide, fără nimic altceva, pentru că nu mai avea gem de căpșuni. Dacă se gândea bine, nu mai avea nici pâine. Și chiar voia niște supă de fructe de mare, acum că Grayson pomenise despre asta.

Nu, va gândi practic. Banii nu cresc în copaci, așa zicea mama ei, cu toate că, atunci când era copil, Olivia nu crezuse niciodată asta.

Nu a fost nevoie de multă putere de convingere ca să o facă să accepte, mai ales după ce Grayson pusese invitația pe seama unei curtoazii profesionale.

Grayson își scoase sacoul, iar ea nu se putu abține să nu-i observe umerii lați și musculoși. Avea o condiție fizică bună, și ea se întrebă cât de des făcea exerciții ca să arate atât de bine. Cu părul brunet și pielea bronzată, arăta de parcă tocmai pozase pentru o reclamă dintr-o revistă sportivă. Observă, de asemenea, că era îmbrăcat impecabil. Costumul aparținea cu siguranță unui designer celebru. Croiala era perfectă. Probabil Armani sau Prada, bănui ea. Cămașa era apretată, iar cravata albastră avea un model simplu. Pentru un bărbat atât de impunător, știa să-și poarte hainele.

Spre deosebire de ea, care era un dezastru. După ce dădu comanda chelnerului, merse la toaletă ca să se aranjeze și apucă să se privească atent

în oglindă. În păr îi rămăseseră câteva fire de iarbă, iar partea de sus a rochiei avea o ruptură largă.

Ca și când asta nu ar fi fost de ajuns, falca ei stângă începuse deja să devină vânătă. Arăta de parcă participase la o încăierare într-un bar.

Nu existau multe lucruri pe care putea să le facă pentru a-și îmbunătăți înfățișarea. Își perie părul, se dădu cu niște luciu de buze și încercă să nu se mai simtă stânjenită. Ce îi păsa ei de părerea lui Grayson în legătură cu felul în care arăta ea? După ziua de astăzi, nu-l va mai vedea probabil niciodată. Știa deja că nu era de nasul ei. Avea foarte puțină experiență la bărbați, dar presimțea că agentul Grayson Kincaid era James Bond-ul FBI-ului – un bărbat superb, care iubea femeile. Olivia știa că nu avea dreptul să-l judece fără să știe nimic despre el. Totuși, ar fi pariat cu salariul pe o lună că avea dreptate.

Se întoarse la masă și, în timp ce așteptau să li se aducă ceea ce comandaseră, discutară despre viața în Washington D.C., iar el puse mai multe întrebări despre slujba ei. Păru cu adevărat interesat. La sfârșitul prânzului, uitase de accesul ei de nervi și era bucuroasă că rămăsese. Odată ce gustă supa, încetă să mai fie obsedată de preț. Merita. Se lăsă pe spate, își încrucișă picioarele și întrebă:

— Ai crescut prin părțile astea?

Era curioasă să știe dacă îi va împărtăși vreo informație personală.

— Nu, familia mea a locuit în Boston până când eu am ajuns la vârsta adolescenței. Atunci, din cauza slujbei tatălui meu, ne-am mutat în Washington D.C.

— Călătorești mult, nu-i așa?

— Obișnuiam să călătoresc, înainte să intru în FBI.

— Ai fost vreodată în Europa?

El zâmbi.

— Da. Dar tu? Ai călătorit mult?

Ea dădu din cap că nu.

— Am locuit în San Francisco și în Washington. Cu excepția câtorva călătorii de afaceri, asta e tot. Nu, stai, adăugă ea. Am mers în Colorado.

— La schi?

— Nu. Una dintre cele mai bune prietene ale mele a terminat Academia Forțelor Aeriene. Am asistat la festivitatea ei de absolvire. Samantha este pilot. Zboară pe acele avioane mici cu reacție.

Un chelner strânse masa, în timp ce un altul le aduse pahare cu ceai rece proaspăt și meniuri pentru desert. Cu privirea ațintită asupra ei, chelnerul aproape îi răsturnă paharul. Ea îl prinse înainte să se verse.

Grayson înțelese. Era dificil să nu se holbeze la ea. Așteptă să fie din nou singuri, apoi întrebă:

— Dar tu? Unde ai crescut?

— În San Francisco, până când am împlinit unsprezece ani. Apoi m-am mutat în Washington D.C. De-atunci locuiesc aici.

Când el se încruntă, își dădu seama de mica scăpare pe care o avusese. Nu pomenise nimic despre familia ei când îi spusese că se mutase. Poate nu observase și se încrunta din cu totul altă cauză. Spera să fie așa. Nu voia să vorbească despre acei primi ani în Washington. Era o chestiune personală și o amintire prea dureroasă ca s-o retrăiască, și, cu siguranță, nu voia să vorbească despre familia ei ciudată.

Telefonul lui Grayson scoase un bip, indicând faptul că avea un mesaj. Olivia zâmbi. Tocmai de distragerea atenției avea nevoie.

— De ce nu-l verifici? Nu mă deranjează.

El clătină din cap că nu.

— Poate să aștepte. Spuneai că te-ai mutat în Washington. Doar tu?

Pretinse că nu înțelegea.

— Washingtonul este casa mea acum. Infracționalitatea reprezintă o problemă și trebuie să fii foarte atent, dar îmi place energia pe care o emană acest oraș. Ție nu?

— Nu ai amintit de familie. Te-ai mutat singură?

Până aici a ținut distragerea atenției. Grayson era agent FBI, își reaminti. Probabil că era antrenat să nu-i fie distrasă atenția.

— Da, m-am mutat aici fără familie.

— Și aveai doar unsprezece ani?

— Da.

Se simți brusc de parcă era interogată, și nu-i plăcea deloc asta.

— Școală cu internat? întrebă el.

Sigur. De ce nu?

— Ceva de genul ăsta.

Grayson știa că o face să se simtă stânjenită, dar nu-și dădu seama de ce. Îi ascundea ceva? Olivia se uită să vadă cât este ceasul și se întinse după poșetă. El nu voia s-o lase să plece deocamdată. Luă o înghițitură de ceai și întrebă întâmplător:

— Căsătorită?

Întrebarea o surprinse.

— Nu. Tu?

— Nu. Ai ajuns vreodată aproape?

Ea zâmbi și spuse relaxată:

— Nu. Tu?

— Nu.

Ea râse.

— Ești de la FBI. Poți să afli orice despre mine.

— Da. Totuși, nu ar fi la fel de distractiv.

Grayson avea un zâmbet frumos. Parcă flirta cu ea acum, dar nu era sigură. Nu se pricepea la asta. Era ciudat. Cu mai puțin de două minute în urmă de-abia aștepta să scape de aici, iar acum voia să mai stea.

— Ești de la Fisc, spuse el. Poți să afli totul despre mine.

— Știi că nu pot să fac asta. Lucrez doar la cazurile care îmi sunt repartizate, spuse ea și, înainte ca el să-i poată pune o altă întrebare, spuse:

— Cum ai ajuns în FBI?

— Am terminat Dreptul și nu știam ce vreau să fac. Nici una dintre oferte nu mi s-a părut atrăgătoare. Vărul meu, Sam Kincaid, lucra pentru FBI. Specializarea lui sunt limbile străine, adăugă. Și el este avocat și s-a gândit că mi s-ar potrivi. Se pare că avea dreptate.

— O diplomă în Drept este, cu siguranță, de ajutor în FBI.

— Da, recunoscu el. OK, acum e rândul meu. Cum a ajuns o fată drăguță ca tine să lucreze pentru Fisc?

— În al treilea an de studiu la Drept, am lucrat ca ajutoare pentru judecătorul Bowe deoarece voiam să capăt cât de multă experiență în domeniul legislației. După ce am trecut examenul pentru barou, obiectivele mele s-au schimbat și am hotărât să învăț despre munca de investigare și despre legislația fiscală. Acum sunt avocată pentru Fisc.

— Avocată, zici?

Nu știa de ce, dar era surprins. Și-o imaginase stând undeva într-un colț și verificând declarațiile de venit.

— Nu toată lumea din Washington este avocat? Cred că e o condiție obligatorie ca să trăiești aici.

Ea râse.

— Cam așa este.

Chelnerul le aduse nota de plată într-o mapă neagră din piele. Când Olivia îi spuse că vrea să-și achite consumația, Grayson strecură înăuntru cardul lui American Express.

— Data viitoare când vei fi atacată în timpul unui interviu, poți să plătești tu prânzul.

Probabilitatea ca un asemenea lucru să se întâmple era ridicolă, dar ea hotărî să fie drăguță și îi mulțumi.

— De ce participai la un interviu pentru compania lui Jorguson? întrebă el.

— Reduceri de personal, și din moment ce sunt una dintre angajatele mai noi, presupun că voi fi printre primele care vor pleca. Sondam alte opțiuni, explică ea. Totuși, sper să pot să mai rămân la Fisc o vreme. Am un obiectiv de îndeplinit acolo. Învăț multe despre cum să investighezi infracțiunile financiare. Îi înnebunesc pe anchetatori cu tot felul de întrebări. Au fost foarte răbdători cu mine.

— Ai rămâne la Fisc permanent dacă s-ar putea?

— Da, aș rămâne. Când am început, voiam să învăț și apoi să trec mai departe. Interesul meu principal este apărarea drepturilor copiilor, dar acum știu că nu pot să fac asta full-time pentru că m-aș epuiza prea repede. Lucrul pentru Fisc reprezintă o balanță bună. Crezusem că munca va fi plictisitoare, dar nu este.

— Deci, care este obiectivul tău la Fisc?

— Nu este important, îndepărtă ea ideea ridicând din umeri.

Grayson își înclină capul și o studie, întrebându-se ce îi scăpa. Olivia era evazivă, iar el simțea că ea lăsa la o parte un detaliu important. Îi amintea de nepotul lui, Henry. Discuția cu băiatul de nouă ani necesita rezistență, iar aflarea întregii povești era aproape imposibilă.

El se aplecă înainte. Instinctiv, Olivia își împreună mâinile în poală și așteptă. Spera să nu fi lăsat să se observe cât de tensionată era. Știa că interogatoriul nu se terminase și mai știa, de asemenea, că îl zăpăcea. Prea târziu, își dădu seama că nu ar fi trebuit să menționeze nimic despre viața ei personală, în special despre scopul pe care îl urmărea.

— Permite-mi să recapitulez, începu el, cu un aer de profesor.

— Vrei să recapitulezi?

Ignoră amuzamentul din vocea ei.

— Da. Ai spus că-ți place să lucrezi la Fisc. Corect.

Ea dădu încet din cap.

— Da.

— Presupunând că reducerile de personal nu vor avea loc, ai rămâne la Fisc.

— Corect.

— Chiar și după ce îți vei îndeplini obiectivul?

— Da.

— Iar apărarea drepturilor copiilor?

— Când este necesar, lucrez în weekend și seara pentru judecătorul Bowen și pentru judecătorul Thorpe. Poate să devină destul de solicitant.

— Acest obiectiv al tău este legal?

Ea râse.

— Da.

Grayson își dădu seama brusc cât de mult îi plăcea această conversație bizară. Îi plăcea să fie cu ea. Când zâmbea, în obrazul drept îi apărea o gropiță, iar ochii îi scânteiau. La naiba, era frumoasă. Totul la ea îl atrăgea. Oricare ar fi fost parfumul pe care îl folosea, era cu adevărat provocator. Era atât de feminin și de sexi. La fel erau și picioarele ei.

— Nu ai de gând să-mi spui care este obiectivul tău? întrebă el.

Ea îi oferi cel mai dulce zâmbet pe care îl putea arăta.

— Nu, nu prea.

CAPITOLUL 3

Grayson crescu în ochii ei pentru că nu făcu nici o presiune ca ea să-i dea mai multe explicații. Se întrebă cum ar fi reacționat dacă i-ar fi spus, așa, într-o doară: „Obiectivul meu este să-l bag pe tata în închisoare… sau să mor încercând“.

OK, poate că „să mor încercând“ suna puțin exagerat, dar era mai sigură ca oricând că trebuia să facă ceva ca să-l oprească.

În viața fiecărui om există un moment în care cedează, iar Olivia nu va uita niciodată noaptea de acum câteva luni, când ajunsese în acel punct. Tocmai trecuse examenul pentru barou și voia să sărbătorească împreună cu mătușa ei Emma. Ziua nu începuse grozav. De fapt, fusese un calvar. Era o zi de sâmbătă, își aminti, și erau sute de lucruri pe care voise să le facă înainte de căderea nopții. Din păcate, planurile de acasă…

Se trezise cu o oră mai târziu fiindcă uitase să-și pună alarma la iPhone; cauciucul din dreapta față de la mașină explodase în timp ce mergea cu o sută de kilometri pe oră pe autostradă; se împiedicase de o mică groapă pe care nu o observase când traversa strada, julindu-și ambii genunchi; cureaua de la poșeta ei favorită plesnise.Cea mai supărătoare jignire: pielea de pe pantofii ei nou-nouți se rosese. Nu mai e nevoie să spunem că la ora cinci nu era în cea mai bună dispoziție.

Emma avea să rezolve asta. Simpla prezență a mătușii sale o liniștea. Olivia își schimbă hainele și se îndreptă spre superba casă în stil colonial a Emmei ca să ia cina cu ea. Mătușa ei era o femeie atât de dulce, de iubitoare; se pricepea să-i facă pe toți cei cu care stătea de vorbă să se simtă bine. Olivia își va lăsa frustrările și îngrijorările la ușă și știa că, în momentul în care se va așeza la masă pentru delicioasa cină pregătită de Mary, experta bucătăreasă a Emmei, va râde și se va simți bine, ascultând cum Emma o va încânta cu cele mai minunate povești despre călătoriile ei în jurul lumii. De fiecare dată când vorbea despre soțul ei, Daniel, care murise, vocea i se înmuia și, uneori, ochii i se încețoșau din cauza amintirilor. După toți acești ani, iubirea Emmei nu se stinsese, iar unele dintre povești erau atât de romantice.

Oliviei îi lipsea foarte mult unchiul ei. Era un bărbat blând și generos și, cu toate că era un om de afaceri de mare succes, care avea foarte puțin timp liber, nu lăsase niciodată vreo îndoială că Emma era pe primul plan. Era evident pentru oricine îi cunoștea că erau înnebuniți unul după altul. Cu toate că Olivia nu credea în căsătorie și în povești de genul „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți“, îi plăcea să o asculte pe mătușa ei povestind despre el și despre viața lor împreună.

Nu luase în considerare că se va întâlni în seara aceea cu tatăl ei și nici nu aștepta cu nerăbdare întâlnirea. Trase mașina în spatele casei și parcă în fața garajului, așa cum obișnuia când locuia la Emma. Intră pe ușa din spate și, de îndată ce păși în bucătărie, auzi voci ridicate. Menajera, o femeie robustă pe nume Harriet, păru ușurată să o vadă.

— Ce se întâmplă? întrebă Olivia.

Harriet își duse un deget în dreptul buzelor, dându-i de înțeles să nu scoată o vorbă, după care îi făcu semn Oliviei să o urmeze în spălătorie. Închise ușa în urma ei și-i șopti:

— Sunt atât de bucuroasă că ești aici. Cu siguranță Mary a dat repede de tine, nu-i așa? Tocmai a urcat să-și ia telefonul ca să-ți trimită un mesaj.

Ca la comandă, telefonul Oliviei scoase un bip, indicându-i că tocmai primise un mesaj.

— Am trecut pe aici să iau cina cu voi. Am auzit strigăte când am intrat în bucătărie.

— E o ceartă, spuse Harriet, dând din cap pentru a accentua acest lucru. O ceartă mare.

Tatăl tău și mătușa ta țipă unul la altul. S-a întâmplat ceva groaznic, și Emma este înfuriată. Eu și Mary nu am văzut-o niciodată în starea asta, iar tatăl tău este din ce în ce mai pornit. Olivia, a amenințat-o și îi spune lucruri îngrozitoare despre mama ta.

— Cearta este legată de mama mea? întrebă ea, încercând să înțeleagă.

Harriet clătină din cap.

— Nu cred, dar tatăl tău a târât-o și pe mama ta în povestea asta. Din câte am reușit să aud, este vorba despre un fond de caritate care a pierdut bani.

Săraca menajeră era copleșită de îngrijorare. Împăturea și despăturea încontinuu un prosop de vase.

— Emma nu ridică niciodată vocea, șopti ea, așa că îți poți imagina cât de serioasă este situația.

— Da, o aprobă Olivia. Harriet, ai spus că tatăl meu a amenințat-o pe Emma?

— Da. Ceva în legătură cu mama ta. Oricum, a enervat-o pe Emma.

Olivia deschise ușa.

— Mă duc înăuntru și văd ce pot să fac.

— Pot să-ți dau o sugestie?

— Da, bineînțeles.

— Dacă aș fi în locul tău, aș asculta la ușă, să aflu ce se petrece. Odată ce Emma te va zări, va pune capăt discuției și nu vei ști niciodată despre ce a fost vorba.

Harriet avea dreptate. Încă de când Olivia era mică, Emma încercase să o protejeze de orice conflicte familiale neplăcute. Cu toate că Olivia devenise acum femeie în toată firea, Emma continua să o menajeze.

Oliviei nu-i plăcea ideea să tragă cu urechea la o discuție privată, dar se gândi că ar putea să stea câteva minute la ușă ca să prindă miezul conflictului, lucru care nu însemna că-i spionează, nu-i așa? Bineînțeles că asta ar fi făcut, recunoscu ea, totuși. Corect sau nu, tot avea de gând să o facă.

Așa cum se dovedi, nu putu să-și lipească urechea de ușă pentru că Mary ajunsese acolo prima. Oricum, nu contă. Olivia putu auzi fiecare cuvânt chiar de pe hol.

Vocea tatălui ei era furioasă.

— Dacă încerci să creezi probleme, o voi părăsi pe Deborah, și știi prea bine ce-ar însemna asta pentru ea. Zice că nu poate să trăiască fără mine. Vrei să aflăm?

— Fă-o, îl provocă Emma. Părăsește-o pe sora mea. De câte ori ai amenințat până acum că o să divorțezi? N-o să-ți mai dau bani ca să stai cu ea. Am făcut greșeala asta cu ani în urmă, și nu o voi face din nou. O fi sora-mea o proastă, dar merită mai mult de-atât și, dacă nu vede asta, va trebui să-și plângă de milă când tu vei pleca.

— Dacă Deborah face vreun gest nebunesc, n-o să fii tu de vină?

— Sugerezi că ar putea să-și facă rău? Cum crezi că va influența asta reputația ta, Robert? Investitorii vor manageri stabili și nu le place scandalul. Spune-mi, continuă ea, ai iubit-o vreun moment pe Deborah?

Olivia se opri la câțiva metri de ușă. Mary, de doisprezece ani bucătăreasa Emmei, o nemțoaică robustă care își ținea întotdeauna părul argintiu prins la spate într-o coadă strânsă, stătea în fața ei, neștiind că ea se apropiase. Arătând stânjenită că ascultase o conversație care devenise atât de personală, Mary se întoarse să plece și o văzu pe Olivia stând în spatele ei. După ce îi aruncă un zâmbet plin de înțelegere și o bătu pe umăr, Mary traversă holul, luând-o spre bucătărie. Olivia se apropie de ușă. Era întredeschisă, iar vocile erau puternice și clare. Aștepta răspunsul tatălui ei la întrebarea Emmei, dar nu se auzea nimic.

Apoi, Emma întrebă:

— Ești capabil să iubești pe altcineva în afară de tine însuți?

— Întrebarea este ridicolă. Încă nu mi-ai spus ce plănuiești să faci…

— În legătură cu Jeff Wilcox? întrebă Emma. Asta depinde de tine. Ai de gând să stai și să nu faci nimic în timp ce Jeff merge la închisoare din cauza minciunilor tale?

Olivia se aplecă și trase cu ochiul prin deschizătura mică din ușă. Îl văzu pe tatăl ei luând o revistă de pe birou și răsfoind-o nonșalant în timp ce răspunse:

— Da, exact asta am de gând. Voi sta și nu voi face nimic. Nu i-am pus un pistol la tâmplă și nu l-am forțat să-mi dea banii și să fac investițiile pentru fondul lui de caritate.

— Crede-mă, dacă aș fi știut că va face asta, i-aș fi pus capăt imediat. Dacă Daniel mai trăia, nu l-ar fi lăsat niciodată pe Jeff să se încurce cu tine.

Olivia recunoscu numele. Jeff Wilcox fusese protejatul unchiului ei Daniel.

Era fiul unor prieteni apropiați ai mătușii și ai unchiului ei, iar când absolvise facultatea lucrase pentru Daniel. Olivia era plecată la școală în acea perioadă, dar își aminti că îl văzuse pe Jeff la vreo două adunări. Îi auzise pe mătușa și pe unchiul ei vorbind de multe ori despre el. Din ce spuneau ei, era un tânăr plin de curtoazie și lipsit de griji, care își exprima adesea recunoștința pentru oportunitatea pe care unchiul ei i-o oferise și pentru bunătatea pe care mătușa ei i-o arăta. La scurt timp după ce unchiul ei muri, auzise că Jeff obținuse o slujbă în cadrul unei organizații caritabile.

— Știa că există riscuri, îl auzi pe tatăl ei spunând.

— I-ai întins o cursă, strigă Emma. Olivia nu o auzise niciodată pe mătușa ei atât de supărată. Nu ar fi investit niciodată banii din fondurile caritabile dacă ar fi avut vreo bănuială că nu sunt sigure. Îl cunosc pe Jeff. Este cinstit și modest. Are o soție și un copil nou-născut. Nu ar fi riscat. Tu nu ai deloc conștiință?

— Am făcut doar ce mi-a cerut el, răspunse tatăl ei. Nu este vina mea dacă consiliul lui de directori a considerat că a delapidat fondurile. I-am oferit mai multe strategii de investiții, iar el a luat decizia finală.

— Decizie bazată pe minciunile pe care i le-ai spus, contracară Emma.

— Wilcox nu este un cetățean atât de integru, răbufni el. Lăcomia a dus la prăbușirea lui. Mi-a cerut o cotizație fiindcă a investit banii din fondurile caritabile, iar eu am actele semnate care dovedesc acest lucru.

— Minciuni, numai minciuni, exclamă ea. Jeff niciodată nu ar fi…

— Este cuvântul lui împotriva cuvântului meu, răbufni tatăl ei, iar când autoritățile vor investiga, vor vedea că probele sunt de partea mea. Documentele arată clar că existau riscuri în legătură cu investițiile și nici un fel de garanții. Documente pe care el le-a semnat, aș putea adăuga.

Olivia auzise destul. Inspiră adânc, deschise ușa și intră. Nici Emma și nici tatăl ei nu o observară. Stăteau cu spatele la ușă. Fereastra era în dreapta tatălui ei și ea putu vedea reflecția lui. Ochii îi erau reci, iar maxilarul încleștat.

— Cât ți-a dat Jeff Wilcox? întrebă Olivia.

Robert MacKenzie se întoarse spre ea. Privirea plină de dispreț dispăruse, fiind înlocuită de un zâmbet orbitor. I se spusese că femeile îl adorau și, dacă nu s-ar fi hotărât să intre în lumea de pe Wall Street, ar fi putut să câștige milioane de dolari ca star de cinema. Înalt și bine făcut, cu un păr des, grizonant, și ochi la fel de albaștri ca ai ei, era considerat devastator de chipeș, iar farmecul lui îi cucerea pe clienți. Bărbații credeau că fac parte din cercul său intim, iar femeile se gândeau că le dorea în patul lui. Totuși, nu-și înșelase niciodată soția, căci, dacă ar fi făcut-o, reputația lui, construită cu

grijă, ar fi avut de suferit. Învățase să se folosească de toate atuurile sale ca să captiveze și să hipnotizeze.

În plus, banii erau mult mai importanți și mai provocatori decât sexul. Foarte puțini oameni îl cunoșteau pe adevăratul Robert MacKenzie, diavolul care se ascundea în spatele aripilor de înger.

— Bună, scumpo. De cât timp stai aici? întrebă el.

— Nu de mult, minți ea. Tocmai te-am auzit vorbind despre Jeff Wilcox. Ce i-ai făcut?

— Nimic. Mătușa ta a fost dezinformată, spuse el, clătinând din cap și nelăsând să-i dispară zâmbetul de pe față. Ca de obicei, adăugă el. Merse până la ea, își puse mâinile pe umerii ei și se aplecă să o sărute pe obraz. Cum te simți? Îți iei medicamentele în fiecare zi?

Tot timpul aducea în discuție sănătatea ei. Credea că ăsta era felul lui de a-i reaminti că, în ochii lui, ea era defectă. Știa cum să o manipuleze și să o facă să se simtă inferioară. Când era mai tânără, funcționase, dar nu și acum.

Olivia privi spre Emma ca să-i observe reacția. Privirea mătușii sale era ațintită asupra lui Robert, iar sângele i se urcase în obraji de furie.

Olivia se dădu înapoi, apoi merse să se așeze lângă mătușa ei, în semn de solidaritate.

— Tată, nu mai trebuie să iau tratament de ani de zile. Știi asta.

Întorcându-se spre Emma, o rugă:

— Spune-mi despre Jeff Wilcox.

— Nu face asta, îi porunci Robert. Olivia nu are nevoie să se îngrijoreze cu probleme de afaceri, mai ales cu starea ei precară de sănătate.

— Vrei să încetezi… începu să protesteze Olivia.

Tatăl ei o întrerupse brusc, adresându-i-se Emmei.

— Fiica mea tânjește atât de mult după afecțiune, încât va crede orice îi spui, Emma, și va încerca să ajute pentru că i-ai arătat că-ți pasă. Dacă o implici în asta, s-ar putea dovedi ca stresul să fie prea puternic pentru ea.

— Robert, pentru numele lui Dumnezeu, fiica ta a crescut și este foarte sănătoasă. Nu mai încerca să faci din ea o invalidă.

— Spune-mi despre Jeff, repetă Olivia. Își împreună mâinile și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de birou, dându-le de înțeles că nu se va clinti până ce nu va primi o explicație.

Tatăl ei refuză să răspundă. Emma o făcu însă.

— Jeff a devenit managerul Fundației Walden, care îi ajută pe oamenii săraci și fără adăpost, furnizându-le locuințe și programe pentru locuri de muncă. Au un palmares bogat și plin de succese. Omul care a pornit acțiunea caritabilă a fost el însuși lipsit de adăpost, fiind ajutat de un străin binevoitor. Când norocul lui Walden s-a întors, a jurat că-i va ajuta și el pe alții și a pus bazele fundației caritabile. A murit câțiva ani mai târziu, dar a lăsat în urmă treizeci și două de milioane de dolari, pentru ca acțiunea lui caritabilă să

continue, iar Jeff a fost adus ca director. Postul era perfect pentru Jeff. Întotdeauna a vrut ca munca lui să conteze cu adevărat în lume. Și, din câte înțeleg, făcea o treabă grozavă… până când l-a întâlnit pe tatăl tău.

— Jeff i-a dat banii ca să-i investească, spuse Olivia.

— Corect.

— Iar acum au dispărut, concluzionă ea.

— Da, spuse mătușa ei. Sunt risipiți cu toții în investiții riscante.

— Riscurile i-au fost explicate foarte clar, o contrazise tatăl ei.

Emma ignoră protestul lui și continuă.

— Consiliul de directori i-a acordat autonomie lui Jeff ca să facă aceste investiții deoarece el îi asigurase că banii urmau să fie plasați în fonduri sigure. Bineînțeles, când investițiile s-au dus la fund, aceștia au pornit o investigație. Tatăl tău garantase că toate investițiile erau protejate și aveau cel mai bun rating posibil, iar Jeff, încrezător și cinstit, l-a crezut.

Emma îi aruncă lui Robert o privire plină de dispreț.

Tatăl Oliviei clătină din cap și îi zâmbi condescendent.

— Minței, Emma. Hârtiile pe care le-a semnat arată cu claritate că i s-au adus la cunoștință riscurile.

Emma se întoarse spre Olivia.

— Acum sunt implicați procurorii. Aceștia pretind că Jeff nu numai că a plasat greșit banii, dar a și făcut lucrul acesta cu bună știință și cu intenția de a-și umple propriile buzunare. Dacă are loc un proces și este condamnat, ar putea să meargă la închisoare și să fie luat de lângă soția și copilul lui – totul pentru ceva ce știu că nu a făcut.

Olivia se întoarse spre tatăl ei.

— Cât ai câștigat din aceste investiții?

Tatăl ei ridică din umeri și răspunse:

— Nu este responsabilitatea mea să-i împiedic pe oameni să ia decizii stupide. Dacă Wilcox ar fi ales să investească în fondul meu Trinity, nu ar fi fost în această încurcătură, dar a insistat să o ia pe alt drum.

— Cât? insistă Olivia.

— Date fiind circumstanțele, comisionul meu de cinci procente pentru fiecare tranzacție a reprezentat un onorariu mic.

— Deci ai câștigat peste un milion și jumătate de dolari, iar pe Jeff Wilcox îl paște închisoarea – ca să nu mai zic că acțiunea filantropică este distrusă.

— Am irosit destul timp vorbind despre asta, spuse tatăl ei, în timp ce se pregătea să plece. Trebuie să mă întorc astă-seară în New York pentru un eveniment.

Olivia de-abia își putu controla furia. Simțea că se sufocă și avea nevoie disperată să folosească inhalatorul, dar nu îndrăznea în fața lui. Ar fi fost încă un lucru de care să-și bată joc și i-ar fi dovedit că era, într-adevăr,

„defectă“.

Știuse și înainte că activitățile legate de afaceri ale tatălui ei erau suspecte, dar parcă îl vedea pentru prima oară așa cum era de fapt. Chiar și îmbrăcămintea pe care o purta i se părea o minciună, cu costumul lui făcut la comandă și cu o elegantă eșarfă de cașmir care îi acoperea gâtul. Olivia privi cum își puse în grabă un palton din lână neagră, croit impecabil, și care i se potrivea de minune.

— Tată?

— Da? spuse el în timp ce își punea o mănușă de piele și întindea mâna spre mânerul ușii.

— Asta trebuie să înceteze. Nu poți continua să rănești oamenii în felul ăsta.

Tatăl ei îi aruncă un zâmbet plin de compasiune.

— Odihnește-te, Olivia. Arăți palidă. Boala teribilă pe care o ai… stă ascunsă sub pielea ta… așteptând. Nu știi niciodată când s-ar putea întoarce.

Plecă fără să-și ia rămas-bun.

Luni dimineață, Olivia aplică pentru o slujbă în cadrul Fiscului.

CAPITOLUL 4

— Nu știu ce-a fost în capul meu, îi spuse Olivia lui Jane. Agentul Kincaid m-a întrebat cum de am ajuns să lucrez pentru Fisc și, odată ce am ajuns să-i explic… mi-a scăpat.

— I-ai spus că-l investighezi pe tatăl tău?

— Nu, răspunse ea, dar am tot dat-o cu atingerea obiectivului meu, și el firește că a vrut să știe care era acesta. Am refuzat să-i spun, bineînțeles. De-abia îl cunosc. M-ar fi considerat nebună.

Cele două femei stăteau una lângă alta în fotolii cu spătar rabatabil de culoare bej, în ceea ce ele numeau „Camera Dracula“ a spitalului St. Paul. Olivia dona sânge pentru prietena ei, care avea să îl primească în după-amiaza următoare.

Îmbrăcată într-o pijamă de mătase neagră și având deasupra un halat roz, cadouri pe care i le oferiseră Sam și Collins cu ocazia zilei de naștere, Jane coborâse din camera ei de spital ca să-i țină companie Oliviei. Părul lung și șaten al lui Jane era prins într-o coadă de cal, iar ea arăta palidă, teribil de palidă. Doctorul Pardieu ordonase transfuzia sanguină și îi spusese lui Jane că îi va fi de mare folos. O ajutase în trecut, îi reamintise el, și nu exista nici un motiv să creadă că nu o va ajuta și acum.

— Nu ar trebui să-ți pese ce cred alți oameni despre tine.

— Știu, spuse Olivia, dar Grayson este… diferit. Chiar îmi pasă ce crede despre mine și, sincer, nu am nici cea mai vagă idee de ce.

Părea tulburată.

— Grayson?

— Agent Grayson Kincaid. Mi-a zis să-i spun Grayson.

— Crezi că îl vei mai vedea vreodată?

— Probabil că nu, spuse, surprinsă ea însăși de dezamăgirea pe care o simți. Hai să vorbim despre altceva. Ți-am pomenit că Jorguson mi-a spus că îl admiră pe tatăl meu și cunoaște oameni care au făcut foarte bine investind în fondul lui?

— Probabil nu a auzit că încerci să-l oprești.

— Cum ar fi putut să audă? De fiecare dată când fac o anchetă sau depun o plângere, aceasta este distrusă. Nimeni nu sună să afle mai multe, nici cei de la CVMB…

Inspiră adânc.

— E frustrant, dar voi continua să încerc.

— Spune-mi tot ce s-a întâmplat la interviu, zise Jane. Începe cu începutul.

Din moment ce Jane arăta atât de bolnavă, Olivia hotărî să-i facă pe plac, iar când termină, pe Jane o înțepa într-o parte din cauză că râsese cu atâta poftă.

— Să văd dacă am înțeles. L-ai întrebat pe bodyguardul lui Jorguson dacă avea permis de portarmă? Omul îndreaptă spre tine un… cum i-ai spus?

— Un Glock. Agentul Kincaid a spus că era un Glock.

— OK, deci îndreaptă un Glock șmecher spre tine, iar tu vrei să știi dacă are permis?

Jane era de părere că, date fiind circumstanțele, întrebarea era hilară, și nu se mai putu opri din râs.

Olivia îi dădu un șervețel să-și șteargă lacrimile de pe obraji.

— Mă uit prea mult la televizor, nu-i așa? În toate serialele polițiste, detectivii îi întreabă pe infractori dacă au permis. Încercam să mă gândesc să-i zic ceva care să-l facă să nu se mai apropie de mine. În Washington este ilegal ca un civil să poarte o armă. Nu știu de ce nu i-am spus asta.

— Nu ți-a fost frică?

Dacă un străin i-ar fi pus această întrebare, probabil ar fi pretins că nu era mare lucru și că nu-i fusese frică deloc. Voia ca oamenii să creadă că era o femeie dură, care nu acorda importanță unor astfel de lucruri. Doar Jane și celelalte Pips o cunoșteau pe adevărata Olivia. Înțelegeau vulnerabilitatea ei fiindcă erau exact ca ea.

— Oh, da, mi-a fost frică, spuse ea, dar eram atât de uimită de comportamentul lui, încât nici nu îmi venea în minte ce să fac, și eram furioasă, cu adevărat furioasă. Oamenii nu ar trebui să vină cu arme în restaurante de cinci stele.

— Asta e o regulă?

Olivia râse.

— Așa a sunat, nu? Cred mai degrabă că nu voiam să mor într-un mod atât de jalnic.

— Să fii împușcată în timpul unui interviu este într-adevăr un mod jalnic de a muri.

Ea ridică din umeri.

— Pot să mă gândesc la circumstanțe mai bune. Nu râde de mine. Îți dau sângele meu, care, din întâmplare, are anticorpii de care ai nevoie, așa că poartă-te frumos cu mine.

O asistentă intră în cameră să verifice perfuzia Oliviei. După ce salută, Jane continuă conversația în franceză. Datorită pasiunii lor pentru doctorul Pardieu, toate cele patru Pips vorbeau, în cele din urmă, fluent limba lui. Era modul lor de a-i mulțumi pentru că le salvase.

— Întotdeauna mă port frumos cu tine, spuse Jane.

Apoi, într-o secundă, deveni melancolică.

— Dacă transfuzia nu-și va face efectul de data asta? Dacă n-o să mă simt mai bine și va trebui să încep din nou chimioterapia?

— Transfuzia își va face efectul, o asigură Olivia.

— Ești nemaipomenit de contradictorie, știi asta? spuse Jane. Ești atât de

optimistă cu toți ceilalți, dar când vine vorba despre tine, vezi numai partea negativă.

Respingându-i critica, Olivia răspunse:

— Transfuzia a ajutat în trecut și nu există nici un motiv să crezi că nu te va ajuta și acum. Ești doar puțin anemică, atâta tot. Ai încredere în continuare în doctorul Pardieu. Are foarte mare grijă de noi toate.

Jane era într-o dispoziție proastă și continuă să-și plângă de milă.

— Dar tu, și Collins, și Sam, toate v-ați vindecat. Eu sunt singura care se zbate încă, dupa atâta vreme. Nu înțeleg. Mă simțeam grozav până în urmă cu câteva săptămâni.

— La noi boala este în remisiune, o corectă ea. Nu suntem vindecate.

— Doctorul Pardieu a zis că acum sunteți în siguranță, spuse ea. Și nici una dintre voi nu a mai avut vreun simptom de ani de zile. Eu sunt cea dificilă.

Jane știa că părea demnă de milă, dar nu-i păsa. Încerca, de obicei, să fie o persoană pozitivă, jovială, dar știa că nu trebuie să-și pună nici un fel de mască de față cu Olivia sau cu celelalte Pips. Putea să plângă ca un copil de trei ani dacă voia, fără să-și facă griji că vreuna dintre ele o va desconsidera.

— Întotdeauna ai fost dificilă, spuse Olivia, zâmbind. Sam spune că poți să fii o adevărată pacoste.

Jane izbucni în râs.

— Bănuiesc că nu o să primesc nici un fel de compasiune din partea ta.

— Când ai primit așa ceva din partea mea?

Își schimbă poziția în fotoliu și tresări când acul se mișcă ușor.

— Niciodată.

— Dacă doctorul Pardieu nu este îngrijorat…

— El spune că nu este.

— Ne-a mințit vreodată pe careva?

— Nu. De fapt, a fost brutal de onest.

— Deci, dacă nu este îngrijorat…

Jane zâmbi pentru că își dădu seama că se simțea, de fapt, mult mai bine. Totuși, o mică văicăreală nu era un lucru atât de rău.

— Dacă nu mai trebuie să fac încă o tură de chimioterapie, voi participa la expoziția de artă de la Galeria Scripts. Artiștii trebuie să fie acolo, explică ea. Am patru tablouri de expus. Poate am noroc și vând unul sau două.

— Stai prost cu banii? Aș putea să te împrumut…

— Din asigurarea de viață a mamei, am atâția bani încât nici nu știu ce să fac cu ei. Am zis doar așa, plata pentru munca mea înseamnă o validare. Vreau să vii la galerie, bine?

— Spune-mi doar când și unde, și voi fi acolo.

— Logan va încerca să vină și el.

— Fratele tău a ieșit de la dezalcoolizare? Surpriza din vocea Oliviei era evidentă.

— Da, răspunse ea. Și se descurcă foarte bine de data aceasta. Chiar ia în serios lucrurile și este foarte cumpătat. Merge la întâlniri în fiecare zi și încearcă să facă lucruri care să-l țină ocupat.

— Cum ar fi…

— Vine să mă vadă în fiecare seară, în drumul lui spre casă de la lucru.

— Logan are o slujbă?

— Lucrează ca mecanic la firma Roger's Rent-A-Car. În plus, ajută și la vânzare. Logan spune că proprietarul îi oferă mai multe responsabilități, iar el nu vrea să-l dezamăgească. Își face griji pentru mine. În trecut, nu-și făcea niciodată.

— Era prea beat sau prea drogat ca să-și facă griji pentru cineva.

Văzu expresia lui Jane și spuse repede:

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să spun asta.

— Nu, era adevărat, dar nu mai e cazul. Mă încurajează și îmi spune că, atunci când voi ajunge acasă, va trece pe la mine și-mi va găti.

— Poate dezalcoolizarea a funcționat de data aceasta, spuse Olivia, cu toate că nu-și făcea prea multe speranțe. Jane era veșnic optimistă. Olivia nu era. Logan nu mersese de bună voie; dezalcoolizarea fusese impusă printr-un mandat emis de instanță. Fratele mai mare al lui Jane era un dezastru de când Olivia o cunoscuse pe Jane. Bea alcool ca pe apă, iar drogul favorit era cocaina.

De dragul lui Jane, spera că Logan se hotărâse să-și schimbe viața. Era pe punctul să-i pună o altă întrebare despre Logan, când acesta intră în cameră. Era înalt, supt, numai piele și os, dar în ochii lui licărea o lumină pe care Olivia nu o mai văzuse înainte. Își duse degetul la buze, ca să-i arate Oliviei să nu se dea de gol, apoi se furișă în tăcere în spatele lui Jane. Se aplecă și-i șopti:

— Bau!

Jane sări ca arsă.

— Logan, încetează să mai faci asta, îi ceru. Nu înțeleg de ce crezi că e amuzant să sperii oamenii.

El râse.

— Salut, Olivia. Ce mai faci?

— Bine, răspunse ea.

Apoi Logan se întoarse către Jane.

— Am umblat prin tot spitalul ăsta căutându-te. Ce faci aici?

— Olivia îmi dă din sângele ei, spuse Jane. Mă ține în viață cu anticorpii ei.

Când văzu expresia de pe chipul lui Logan, își dădu seama că nu ar fi trebuit să glumească. Părea copleșit.

— Voi fi bine.

— Nu încerca să mă protejezi, spuse el. Știu că ești bolnavă. Spune-mi întotdeauna adevărul, bine? Pot să-i fac față.

— Jane este anemică, atâta tot, spuse Olivia, încercând să o ajute pe Jane să atenueze gravitatea bolii.

— Iar sângele tău o va face să se simtă mai bine?

— Da, corect, spuse Jane și se grăbi să schimbe subiectul. Dar expoziția de artă? Ai primit permisiunea?

Se întoarse spre Olivia și îi explică:

— Logan are interdicție de la școala de reeducare să iasă din casă după ora nouă.

Logan rânji satisfăcut.

— Da, am primit permisiunea. Pot să stau în oraș până la zece și jumătate. Se aplecă și o sărută pe Jane pe obraz. Trebuie să plec. Am o întâlnire în treizeci de minute.

Jane așteptă până când Logan părăsi camera, apoi spuse:

— Ce crezi?

Olivia zâmbi.

— Cred că e pe drumul cel bun.

— Și eu cred la fel. Acum e diferit, în sensul bun al cuvântului. Nu s-a mai atins de droguri și nici nu s-a mai îmbătat de peste o sută douăzeci de zile. E cea mai lungă perioadă în care a reușit să se abțină, adăugă ea. Și nici nu mai pierde timpul cu toți ratații ăia. Mi-aș dori ca mama să fie în viață ca să se bucure că și-a revenit. Jane inspiră adânc. Bine, gata cu discuția despre fratele meu. Am niște vești foarte amuzante să-ți dau. N-o să ghicești niciodată ce a făcut Collins. Nu ar trebui să-ți povestesc, vrea să-ți spună cu gura ei, dar trebuie să fii avertizată, ca să nu începi să râzi, cum am făcut eu. S-a enervat pe mine. Nu m-am putut abține, adăugă ea. Jur că nu vei ghici niciodată.

— Are probleme?

— Nu.

— Spune-mi odată.

— A dat examenul și l-a luat. S-a descurcat excelent și la interviuri. De fapt, a și fost recrutată.

— De cine?

— FBI, spuse Jane. Collins s-a hotărât să devină agent FBI. Într-un fel e ironic, nu crezi? Vestea asta să vină în aceeași zi în care ai asistat la o descindere a FBI?

— Nu a fost o descindere. A fost o greșeală, o contrazise Olivia. Collins în FBI – asta-i bună.

Râse. Domnișoara Sensibilitate agent? Nu e posibil.

— Nu glumesc. Poți să-ți imaginezi? Collins purtând o armă?

— Să-i spunem și lui Sam.

— Am încercat deja, spuse ea. Mi-a intrat mesageria vocală. O să mă sune

înapoi când poate.

Telefonul mobil al Oliviei sună, întrerupându-le conversația. Înainte să se uite pe ecranul iPhone-ului, privi înspre ceas.

— Că tot vorbeam de o pacoste, spuse Olivia. Natalie sună la timpul potrivit.

— Sora ta la timpul potrivit? Potrivit pentru ce?

— Mă sună în fiecare seară, în ultimele cinci zile, exact la ora șapte.

— Mai bine i-ai răspunde. Poți să-mi explici după ce vorbești cu ea… dacă vrei să-mi explici… dacă nu e o problemă personală…

Exasperată, Olivia spuse:

— Știi prea bine că-ți spun tot.

Jane dădu aprobator din cap.

— Știu. Făceam doar pe afectata. E un lucru nou pe care îl încerc. Acum, răspunde odată la telefon. Vreau să aud ce se întâmplă.

Olivia n-avea chef de conversație cu sora ei, dar știa că, dacă nu-i răspundea acum, Natalie ar fi continuat să o sune la fiecare cincisprezece minute până când ar fi dat de ea. Sora ei era tenace ca un câine de stână, iar în unele momente, la fel de rea.

— Alo, Natalie. Ce faci?

Sora ei nu avea chef să sporovăiască.

— Ai vorbit deja cu mătușa Emma?

Olivia numără până la cinci înainte să răspundă, sperând să scape de o parte din furie înainte să vorbească, însă nu o ajută.

— Nu, nu am vorbit.

Vocea ei era autoritară.

— S-a întors de la Londra.

— Da, știu.

Auzi în telefon oftatul lung al lui Natalie.

— Nu-ți pasă de mama noastră?

„Acum urmează melodrama“, se gândi Olivia. Astă-seară chiar nu avea chef să accepte crizele lui Natalie. Avusese parte de suficientă dramă pe ziua respectivă.

— Mama e cu tine? întrebă ea.

— Da.

— Pot să vorbesc cu ea?

— E pe cealaltă linie, vorbește cu tata… știi, Robert MacKenzie, bărbatul pe care îl ignori.

Olivia nu se putu abține să nu fie puțin sarcastică.

— Credeam că o ignor pe mama.

— Nu fi obraznică, răbufni Natalie.

Olivia își jură că nu o va lăsa pe sora ei să o atragă într-o dispută,

indiferent cât de insistentă devenea, așa că rămase tăcută.

Un alt oftat, după care Natalie spuse:

— Tot ce îți cer este să vorbești cu mătușa Emma și să o convingi să vină la petrecerea de ziua lui tata.

— Ziua lui de naștere este de-abia peste câteva luni, declară Olivia.

— O petrecere de genul ăsta trebuie pregătită din timp. Va fi un eveniment uimitor, spuse ea, plină de entuziasm. Una dintre asistentele tatei a rezervat sala mare de la Hotelul Morgan cu peste un an în urmă, și așteptăm până la trei sute de invitați.

— Trei sute de invitați la o petrecere aniversară?

— E uimitor, nu?

„Uimitor“ era evident cuvântul zilei pentru Natalie.

— Da, spuse ea. E uimitor, dar am o întrebare: tata locuiește în Manhattan. De ce își sărbătorește ziua în Washington D.C.?

— Oh, va fi o altă petrecere și în New York.

— Două petreceri? întrebă ea și începu să râdă. Nu e un gest puțin cam narcisist?

— Tata nu a vrut să excludă pe nimeni, iar toți investitorii în Fondul MacKenzie Trinity vor să sărbătorească împreună cu el. I-a făcut pe toți bogați.

— Pun pariu că erau deja bogați.

— Da, dar tata e un geniu al finanțelor și le-a dublat investițiile. Atât de mulți dintre investitorii lui trăiesc în Washington, încât a hotărât să dea o petrecere și acolo. La eveniment vor participa cel puțin trei senatori și vreo șapte congresmeni, plus doi ambasadori.

Natalie părea obsedată de vedete.

— Fiecare investitor a fost invitat?

— Nu. Dacă ar fi fost așa, numărul de invitați ar fi depășit o mie. Doar investitorii cu venituri mari au fost invitați. Îți spun, va fi uimitor.

— Se pare că așa va fi, spuse ea ca să o împace pe sora sa.

— Așa că înțelegi?

— Ce să înțeleg?

— Că mătușa Emma trebuie să fie acolo, exclamă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, fii atentă. Știi cât de importantă este Emma. Și de puternică. Din câte consilii de administrație crezi că face parte? Și este un patron uriaș al artelor.

— Face parte din trei consilii.

— E o membră influentă a societății, spuse Natalie, care părea mai calmă, acum că deținea mai mult controlul discuției. Dacă nu va participa la petrecere, se va observa. Oamenii vorbesc, iar mama se va simți prost.

— Nu cred că mătușii Emma îi pasă ce zic oamenii.

— Dar mamei îi pasă, se răsti ea. Lucrul ăsta îi face rău. Nu poate să suporte ruptura dintre ele. E groaznic că Emma nu vrea să-i vorbească.

— Cred că de la mama a pornit ruptura, când Emma i-a spus că și-a schimbat moștenitorii și că părinții noștri nu vor primi nimic din banii ei.

— Mamei nu-i pasă de asta, insistă Natalie. E fericită că tu și cu mine suntem încă beneficiare. Ambele vom primi sume importante când Emma nu va mai fi, iar eu îi voi da bucuroasă banii lui tata, ca să-i investească. Spre deosebire de tine, eu îi sunt loială.

Atitudinea nemiloasă și mercantilă a surorii ei îi provocă greață Oliviei.

— Nu au fost suficienți banii pe care i-ai primit de pe urma unchiului Daniel, Natalie? Acum de-abia aștepți să pui mâna pe și mai mulți?

Olivia îl auzi în fundal pe soțul lui Natalie, George, spunându-i să-i dea lui telefonul. După care, îl auzi în direct.

— Olivia, aici George Anderson.

— Pentru numele lui Dumnezeu, George, îți știe numele de familie, interveni Natalie.

— Înțelegem că mătușa ta Emma ia cina cu tine în fiecare duminică.

— Când se află în oraș, spuse Olivia.

— Da, iar tu gătești pentru ea.

— Nu gătesc, George. Ieșim în oraș.

Știa că îl irită cu întreruperile ei, și nu se putu abține să nu zâmbească.

— La una dintre aceste cine, poate ești drăguță să pomenești de petrecerea aniversară a tatălui tău și să-i ceri să participe. E așa de greu?

— Se pare că e, spuse Olivia.

— Nu fi sarcastică, o mustră el.

George plecă de lângă telefon, adăugând:

— Nu se poate discuta cu ea, Natalie.

Sora ei reveni pe fir.

— Cui îi pasă de la cine a pornit ruptura? Emma trebuie să facă ceea ce se cuvine și să o sune pe mama, spuse ea aproape urlând. Și, apropo, continuă pe un ton dramatic, să-ți fie rușine, Olivia. Nu-ți dai seama cât de nemiloasă ești față de familie? Dacă nici tu nu apari la petrecere, ce va zice lumea? Nu va fi doar jignitor, ci și neloial din partea ta.

Olivia puse telefonul pe mut.

— Natalie vrea să știe dacă îmi dau seama câtă durere provoc familiei.

Jane ridică mâna, întinse palma și își flutură degetele.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea. Haide, dă-mi telefonul. Fața lui Jane nu mai era palidă acum. Într-un interval de doar câteva secunde, tenul ei deveni roz-deschis. Voi pune lucrurile la punct.

Olivia zâmbi. Jane fusese întotdeauna campioana ei. Apăsă din nou butonul mut și îi spuse lui Natalie:

— Mătușa Emma face doar ce vrea ea. Știi asta.

— Dar va face orice pentru tine, fiindcă simte…

Natalie se oprise brusc. Hotărârea Oliviei de a nu fi atrasă într-o discuție zbură pe fereastră.

— Simte ce? vru să știe, furioasă. Continuă, spune!

— Bine, o să-ți spun, zise ea sfidătoare. Îi pare rău pentru tine. Întotdeauna i-a fost, de când te-ai îmbolnăvit. De ce crezi că s-a mutat în Washington?

— Oh, nu știu. Poate pentru că m-a iubit și știa că voi, restul familiei, ați cam renunțat la mine.

— Nu am făcut așa ceva.

— Emma voia ca eu să am o casă unde să merg când voi ieși din spital. Și voia să am cel puțin un vizitator când voi scăpa de izolare.

— Îți place să dezgropi trecutul, nu-i așa?

Olivia închise ochii. Nu mai putea să continue.

— Natalie, fă-mi o favoare.

— Ce?

— Nu mă mai suna!

Nu-i dădu timp surorii sale să mai zică ceva. Întrerupse convorbirea, lăsă telefonul să-i cadă în poșetă și se întoarse spre Jane să-i spună ce voia Natalie.

— De ce este atât de hotărâtă să o facă pe mătușa ta Emma să participe la petrecere?

— Conform spuselor lui Natalie, toți cei care contează cu adevărat în Washington știu cine este Emma, iar dacă ea nu e prezentă la petrecere, lucrul acesta va fi observat, și mama va fi făcută de rușine.

— Natalie lucrează acum pentru tatăl tău?

— Nu, răspunse ea. Doar îl ajută cu petrecerile aniversare. Ea și soțul ei, George, au în continuare acea firmă online. Din câte am înțeles, le merge foarte bine. Vând de toate, de la pantofi la chiuvete. Au atâția oameni care lucrează pentru ei, încât își permit să ia câte o pauză.

— Și George este unul dintre adepți? întrebă ea.

Olivia râse.

— Unul dintre adepți? Vrei să spui, sub vraja tatălui meu?

— Da, asta am vrut să spun.

— Da, este. După spusele lui Natalie, tata le-a dublat banii. Se laudă că s-ar putea retrage acum, dacă ar vrea.

Asistenta intră în cameră, aducând un pahar cu suc de portocale. Îi înmână băutura Oliviei și-i scoase perfuzia.

— Știi procedura, spuse ea. Bea tot sucul de portocale, întinde-te pe spate și relaxează-te. Dacă te simți amețită, apasă butonul de ajutor.

Telefonul mobil al Oliviei sună din nou. Cu siguranță era Natalie, care o suna iarăși ca să-i facă o criză, așa că nu-și bătu capul să se uite la ecran.

Salutul ei nu a fost unul tocmai politicos.

— Mă înnebunești! Știi asta? Mă înnebunești!

O voce puternic masculină răspunse:

— Da? E bine de știut.

La telefon era agentul Grayson Kincaid.

CAPITOLUL 5

Grayson își petrecuse restul după-amiezii stingând flăcările cauzate de dezastrul Jorguson, dar, oricât de ocupat era, nu putu să și-o scoată din cap pe Olivia MacKenzie, ceea ce îl irita al naibii de tare. Reacția lui față de ea nu avea nici un sens. Totuși, fusese cu această femeie o singură oră. Era pur și simplu o reacție fizică, judecă el. Avea un chip frumos, un zâmbet uimitor, un corp incredibil. Ar fi trebuit să fie eunuc ca să nu observe sau să nu reacționeze.

Stătea la birou, citind dintr-un dosar și comparându-l cu datele de pe ecranul calculatorului său, dar, din când în când, ea își făcea apariția în gândurile lui. Enervat de lipsa lui de concentrare, clătină din cap într-o încercare de a-și limpezi gândurile și începu din nou cu prima pagină.

Agentul Ronan Conrad bătu la ușa lui, o deschise și întrebă:

— Ai un minut?

— Sigur. Intră.

Biroul era claustrofobic de mic. Ronan trebui să închidă ușa ca să poată trage singurul scaun, astfel încât să ia loc. În timp ce făcea asta, se lovi cu genunchiul de biroul de metal.

Era un spațiu rece, neprimitor. Pereții cenușii erau simpli, și pe birou nu existau obiecte personale, ca fotografii de familie sau suvenire. Singura fereastră existentă era de mărimea unui timbru poștal.

— Îmi place cum ai decorat locul, spuse Ronan, rânjind.

Cei doi bărbați erau prieteni buni. Făcuseră stagiul de pregătire împreună și fuseseră repartizați la aceeași echipă, cu patru ani în urmă. Etica muncii și dăruirea lor erau asemănătoare, cu toate că trecuturile lor erau cum nu se poate mai diferite. Ronan crescuse într-o familie numeroasă din clasa muncitoare, într-un cartier din oraș. Studiase la o universitate de stat cu o bursă de atlet și, după absolvire, intrase în Marină. După ce a făcut parte, timp de mai mulți ani, dintr-o echipă de operațiuni militare speciale, s-a întors acasă ca să urmeze o școală postuniversitară și a fost recrutat de FBI.

Lui Grayson, pe de altă parte, îi fusese hărăzită o altă viață. Se născuse într-o familie bogată și prestigioasă, care în zona D.C. era considerată de sânge albastru. Intrase la Academie după ce își luase licența în Drept la Princeton. Moștenirea de la un trust de investiții, lăsată de către bunicul său, era substanțială, dar Grayson făcuse o serie de investiții înțelepte și transformase o avere mare într-o avere și mai mare. Adevărul era că nu avea nevoie să muncească ca să se întrețină.

Provenind din două medii atât de diferite, s-ar fi putut spune că cei doi

bărbați n-aveau nimic în comun, dar lucrurile stăteau exact invers. Se împrieteniseră după primele două săptămâni de pregătire. Ronan avusese inițial îndoieli când aflase despre trecutul privilegiat al lui Grayson, dar opinia lui se schimbase rapid. Nu exista nimeni în grupa lor care să se antreneze mai serios sau să studieze mai mult. Grayson excela la fiecare test cu care Academia îl asalta, astfel că, în curând, între cei doi prieteni se dezvoltase o rivalitate amicală, fiecare împingându-l pe celălalt la un nivel superior. În momentul în care absolviră Academia, ambii bărbați câștigaseră admirația și respectul instructorilor și ale tuturor celorlalți colegi.

— Cum te simți acum, când îi ții locul lui Pensky? întrebă Ronan, încrucișându-și brațele la piept și lăsându-se pe spate până ce scaunul ajunse să se sprijine doar pe două picioare.

— Se întoarce luni, slavă Domnului. Urăsc să stau închis în biroul ăsta. Mă simt ca și cum aș fi închis într-un cavou.

Ronan aruncă o privire în jurul camerei.

— Cred că și o debara este mai mare, remarcă el. Poate vei ajunge să îl folosești.

— De ce-aș vrea să fac asta? întrebă Grayson. Își roti umerii ca să scape de înțepeneală.

Stătea aplecat asupra dosarelor deja de patru ore.

— Umblă vorba că slujba e a ta, dacă o vrei. Pensky se va retrage anul viitor. Poate mai devreme.

Grayson clătină din cap.

— Nu o vreau.

— Dacă o să primești custodia nepotului tău, probabil că nu vei vrea să fugi prin toată țara. Slujba lui Pensky ar fi perfectă pentru tine.

— Sper că fratele meu își va reveni și va începe să se poarte ca un tată.

— Serios, Grayson. Știi că asta nu se va întâmpla. Cel puțin, nu prea curând.

Ronan îl cunoștea pe fratele lui Grayson, Devin, de aproape la fel de mult timp ca pe Grayson. Îl întâlnise la scurt timp după ce absolviseră Academia. Devin avea aceeași educație precum Grayson, dar cei doi frați erau total opuși. Grayson avea o puternică etică a muncii și un impresionant sentiment al datoriei și al loialității față de familie, în timp ce Devin era iresponsabil și egocentric. De când murise soția sa, acum câțiva ani, devenise un călător excentric. Îi plăcea agitația din Monte Carlo și Dubai, și iubea femeile. Era un playboy și, din păcate, uita adesea că are un fiu.

Ronan știa că era dificil pentru prietenul lui să vorbească despre familia sa, și se îndoia că altcineva din birou știa despre situația aceasta.

— Ai noroc că fratele tău nu-l târăște pe Henry prin toată Europa.

— Nu aș lăsa să se întâmple asta.

— Henry încă locuiește cu tatăl tău?

— Da, răspunse el, apoi schimbă brusc subiectul. Ce se întâmplă cu ancheta Harrison?

— Tocmai asta am vrut să raportez. Frații ăia sunt nebuni, nebuni de-a binelea. Mi-a făcut plăcere să-i arestez și trebuie să recunosc că aș fi vrut să opună rezistență. Aș fi fost bucuros să-i pocnesc pe toți trei.

— Sunt la zdup?

Ronan dădu aprobator din cap.

— Și nu pleacă nicăieri. Li s-a refuzat cauțiunea.

— Fără cauțiune? Asta-i bine.

— După ce mi-ai aruncat cazul în cârcă… de ce zâmbești?

— Pentru că exact asta am făcut. Se numește răzbunare.

Ronan păru surprins, apoi încuviință.

— Da, bine. Cred că meritam asta, după cazul Brody.

— Crezi? Știi câte interviuri a trebuit să iau membrilor ălora ciudați ai cultului?

— Am auzit că a fost amuzant, spuse Ronan.

— Încă nu știu cum ai făcut-o. Într-o zi tu ești cel care conduce cercetările, iar a doua zi găsesc dosarul la mine pe birou.

— A fost nevoie de tact, se lăudă Ronan. Într-o bună zi o să te învăț câteva dintre trucurile mele. Redevenind serios, întrebă: Dar Poole?

— Ai vorbit până acum cu el?

— Da, și a fost de acord cu un transfer.

— A fost de acord?

— Da, bine, nu i-am dat cu adevărat posibilitatea să aleagă.

— Și în schimb?

— N-o să dau detalii despre cel mai recent mod în care a dat-o în bară în viața personală. Bineînțeles, superiorul lui o va face, dar eu nu. Nu voi pune paie pe foc.

— Ești prea moale, Grayson, spuse Ronan cu un dezgust simulat. Aproape că era să-mi iasă fața serioasă. Ești fără suflet, exact ca mine.

— Poate, îngădui el. Ce se întâmplă cu Jorguson? Ai auzit ceva?

— Nu, nu încă. Singurul motiv pentru care am fost târâți în mijlocul investigației a fost din cauza nechibzuitului de Poole, remarcă el.

Grayson îl contrazise:

— Nu am fost târâți în investigație. Îi făceam o favoare agentului Huntsman.

— Lui Poole i s-a spus să pună capăt operațiunii, iar el a ignorat complet ordinul. E a treia sau a patra oară când nu ține cont de instrucțiunile lui Huntsman, nu?

— Corect, spuse Grayson.

— Ar trebui să fie concediat sau obligat să se retragă.

— Asta Huntsman trebuie să hotărască, nu noi, dar sunt de acord cu tine. Poole trebuie să iasă.

— E bine că am reușit să ajungem la restaurant exact atunci, spuse Ronan. Nu cred că Poole ar fi ajuns la bodyguard suficient de rapid pentru a-l împiedica să o rănească pe Olivia MacKenzie.

— Ți-ai amintit numele ei.

Ronan dădu aprobator din cap.

— Îmi amintesc totul despre ea, recunoscu el. Și nici măcar nu am stat de vorbă cu ea. Tu ai intervievat-o. Cum este?

— Isteață, spuse el.

— Și?

— Și ce?

— Și superbă de mori.

Grayson zâmbi.

— Și asta.

— Deci, ai observat.

— Bineînțeles că am observat, spuse el. Nu sunt orb.

— Huntsman nu are dovezi care să arate faptul că Jorguson spală bani pentru unii dintre clienții săi, așa că a hotărât să forțeze puțin nota. L-am ajutat să obțină declarații de la șase martori credibili care l-au văzut pe Jorguson atacând-o pe MacKenzie în restaurant, și avem filmarea video de pe telefonul mobil. Huntsman nu a contactat-o încă să afle dacă va depune mărturie. Îl acuză de atac. Nu e mult, dar…

Grayson îl întrerupse.

— Dacă asta e singura acuzație, Huntsman trebuie să știe că nu va ajunge niciodată în instanță. Avocații lui Jorguson fie vor face să se renunțe la acuzații, fie vor pleda vinovat.

— Bineînțeles că așa vor face, îl aprobă el, dar Huntsman îi va ține ocupați și îi va teroriza cu hârtii. Sincer, nu știu ce speră să realizeze, spuse el.

— E frustrat.

— Da, e adevărat, răspunse Ronan.

— Tocmai am terminat raportul și i l-am trimis, iar când îl va citi, își va da seama că există o cale mai bună de a-l urmări pe Jorguson.

— Ce cale mai bună? vru să știe Ronan.

— Din câte se pare, Poole nu i-a pomenit lui Huntsman despre ocupația Oliviei. Era probabil jenat pentru că nu o putuse intimida.

Amintindu-și acel moment, începu să zâmbească.

— Ce îmi scapă? întrebă Ronan.

— Olivia MacKenzie lucrează pentru Fisc. Prin urmare, Jorguson a atacat…

— Un agent al Fiscului.

Râse.

— Oh, asta-i bună. Lui Huntsman o să-i placă. Jorguson știa? Bineînțeles că știa. Îi lua un interviu, corect?

— Corect.

— O voi contacta pe MacKenzie…

— Nu, o voi face eu.

Grayson își dădu seama cât de nerăbdător păru și adăugă repede:

— Vreau să ies din biroul ăsta. Nu pot să respir aici.

Crezu că fusese subtil, dar Ronan nu se lăsase păcălit.

— Deci, de fapt, ești interesat de ea?

— Sunt interesat să-l ajut pe Huntsman să-l înfunde pe Jorguson. Eu deja am intervievat-o pe Olivia și cred că ar trebui să merg până la capăt.

— Un telefon probabil că…

— Nu, o voi face față în față.

Ronan rămase locului.

— Bine, îți fac rost de numărul ei de mobil și poți să aranjezi o oră la care să vă întâlniți.

Fără să se gândească, Grayson spuse:

— Îl am deja memorat în telefon.

— Dar nu ești interesat de persoana ei, spuse Ronan în timp ce ieși tacticos din birou.

Grayson putea auzi râsetele lui prin ușă.

CAPITOLUL 6

Grayson voia să se întâlnească cu Olivia, ca să discute despre ancheta Jorguson, oriunde dorea ea, insistă el, atâta timp cât era sâmbătă la ora cinci. Era singurul moment pe care îl avea disponibil, îi explică apoi, și dorea să termine totul până luni.

— Există câteva discrepanțe pe care aș vrea să le discutăm cât se poate de curând, legate de incidentul cu Jorguson.

— Discrepanțe? Cum pot exista discrepanțe? Se uitau aproape douăzeci de oameni, spuse ea. Câțiva dintre aceștia înregistrau cu telefoanele. Și aș vrea să se consemneze, agent Kincaid, că nu a fost un incident. A fost un atac.

— Știu, spuse el împăciuitor. Avocații lui Jorguson îl numesc „presupusul incident“, iar versiunea lui Jorguson despre ceea ce s-a întâmplat e diferită de a ta.

— Glumești?!

— Din păcate, nu.

Auzi oftatul ei.

— Olivia? spuse el după un minut lung de tăcere.

— Mă gândesc, Grayson.

Îi plăcu modul în care ea îi pronunță numele. Îl lungise intenționat, pentru a-i arăta că se simțea frustrată. Ca răspuns, el zâmbi.

— Ora cinci. Pot să vin să te iau sau ne întâlnim undeva?

— Vrei să ne întâlnim sâmbătă seara? întrebă ea. Agenții nu au o viață în afara biroului?

— Sâmbătă seara devreme, o corectă el.

Ah, deci avea într-adevăr planuri, probabil o întâlnire mai târzie, speculă ea în timp ce luă o altă înghițitură din sucul de portocale pe care i-l dăduse asistenta.

Jane își verifica mesajele de pe telefon și nu dădea atenție conversației.

— Pentru mine e mai bine la ora trei, spuse Olivia.

— Nu, nu e bine pentru mine. Sunt ocupat până la patru și jumătate.

— Atunci va trebui să aștepte până luni.

— Nu.

— Nu? Nu poți să fii puțin flexibil? Am planuri și nu pot să le schimb.

— Ce fel de planuri?

Părea bănuitor. Era pur și simplu curios sau nu o credea? Oliviei îi reveni în minte imaginea lui Grayson placându-l pe bodyguardul oribil și salvând-o de la o rănire sigură, așa încât hotărî că putea cel puțin să coopereze.

— Mă duc la o acțiune protocolară, spuse ea. Trebuie să mă pregătesc și să

fiu la Hotelul Hamilton până la șapte și jumătate. Dacă lămurirea discrepanțelor va dura doar zece sau cincisprezece minute, atunci bine, ne întâlnim la cinci.

— E posibil să dureze mai mult de-atât. Ce acțiune protocolară?

— Capitol League Benefit.

— E sâmbătă noaptea? Credeam că e weekendul viitor.

Grayson primise o invitație și o refuzase respectuos, dar făcuse, de asemenea, și o donație substanțială pentru acțiunea filantropică deoarece era de părere că reprezenta o cauză bună.

— Atunci, ai de gând să participi?

El se gândi timp de o secundă sau două, apoi spuse:

— Da.

Ea simți o mică explozie de plăcere, care o luă prin surprindere.

— Păi, ne-am putea întâlni la hotel. Nu ar trebui să dureze prea mult să discutăm minciunile flagrante ale lui Jorguson, nu? Doar dacă nu ai planuri… sau poate ai o parteneră, și ar fi nepoliticos să o lași să aștepte în timp ce discuți…

— Minciunile lui Jorguson?

Surprinse amuzamentul din vocea lui.

— Da. Ai o parteneră?

— Nu.

— Serios?

El râse.

— Serios? Lucrez, îți amintești? Ancheta Jorguson?

— Corect.

— Dar tu? Ai un partener?

— Nu, spuse ea. Par plictisitoare, nu-i așa?

— Olivia, nu există nimic plictisitor la tine, spuse el și, înainte ca ea să poată să răspundă la compliment, el întrebă: Plănuiai să mergi singură?

— Da. Mătușa mea este sărbătorită cu ocazia evenimentului și i-am promis că voi participa. Plănuiam să mă întâlnesc cu ea acolo. Spre deosebire de noi, ea are partener.

— Cine este mătușa ta?

— Emma Monroe.

— De ce să nu te conduc până la hotel? Am putea vorbi pe drum.

— Da, bine.

— Ascultă… aș putea la fel de bine…

— Da? întrebă ea când el ezită.

— Aș putea la fel de bine să te duc acasă după…

— Ar fi foarte frumos.

— La ce oră ne vedem?

— La șapte.

— Bine, rămâne cum am stabilit.

Puse capăt convorbirii, se întoarse la biroul lui și îl observă pe Ronan stând în pragul ușii. Nu-l întrebă dacă ascultase ciudata conversație. Privirea de pe fața lui îi spunea lui Grayson că da.

— Omule, a fost de-a dreptul dureros, spuse Ronan. Ce s-a întâmplat?

Grayson ridică din umeri.

— Să fiu al naibii dacă știu.

Olivia îi spuse lui Jane despre conversația ei cu Grayson în timp ce o ducea în scaunul cu rotile înapoi în camera ei de spital.

Artistă ca întotdeauna, Jane întrebă:

— Oferă-mi o imagine vizuală. Cum arată?

— Este înalt, are peste un metru optzeci, părul brunet, o gură cu adevărat superbă și un maxilar ferm. O structură osoasă bună… știi tu, de nobil, explică ea. Și niște ochi interesanți. Acum, dacă stau bine să mă gândesc, e foarte sexi.

— Pari surprinsă. Nu credeai că e sexi și când l-ai întâlnit?

Ușile liftului se deschiseră, iar ea băgă înăuntru scaunul cu rotile cu spatele, apoi așteptă ca Jane să apese butonul pentru etajul opt.

— Da, chiar credeam că arată bine, dar.. știi tu… e de la FBI…

— Mi-aș dori să-l pictez?

— Oh, da, ai vrea. Totuși, nu te-ar lăsa. Din puținul pe care îl știu despre el, cred că s-ar simți jignit numai și dacă i-ai sugera. E un agent foarte strict și profesionist. Așa că, bineînțeles, o relație e în afara oricărei discuții. Totuși, e interesant. E foarte sofisticat. Are maniere. Mătușa Emma l-ar plăcea.

— Și ieși cu el mâine seară.

— Nu, mă duc la Capitol League Benefit. Vine să mă ia cu mașina și mă va conduce și înapoi acasă.

— Va intra înăuntru cu tine?

Olivia râse.

— Bineînțeles că da.

— Atunci, ți-ai făcut rost de un partener.

— Nu e un partener, o contrazise ea. Are legătura cu munca. Vom discuta anchetarea lui Jorguson.

— Ce romantic!

Olivia împinse scaunul cu rotile în camera lui Jane și îl parcă în colț, în timp ce Jane se întoarse în pat. Pe noptiera de lângă pat se găseau două cărți groase, o biografie și o carte despre recuperarea după o dependență. Deasupra celor două volume era o broșură de la Alcoolicii Anonimi. Era evident că Jane lua foarte în serios recuperarea fratelui ei, iar Olivia știa că prietena ei ar face tot ce i-ar sta în putință ca să-l ajute pe Logan să rămână

pe drumul cel bun.

Olivia nu voia ca ea să fie dezamăgită din nou. Hotărî să nu spună nimic despre materialul de citit și nici să nu aducă în discuție faptul că dependența lui Logan nu era legată numai de alcool, ci și de cocaină. Poate Alcoolicii Anonimi o să-l ajute și cu acea recuperare. De dragul lui Jane, spera că îl vor ajuta.

Olivia stătea la marginea patului și aștepta ca Jane să se așeze confortabil. Cu brațele încrucișate la piept, se încrunta la prietena ei, în timp ce gândurile îi reveneau la conversația lor despre Grayson Kincaid.

— Ce e? întrebă Jane când observă cât de serioasă arăta Olivia.

— Nu vreau ca noaptea de mâine să fie romantică. Ar fi o nebunie din partea mea să mă încurc cu el. Chiar presupunând că ar fi interesat…

— Normal că ar fi interesat. Cum ar putea să nu fie? Ești destul de inteligentă, puțin dulce când nu ești o scorpie, și frumoasă.

— Scorpie? Destul de inteligentă?

Jane râse.

— Numai *tu* te-ai concentra pe trăsăturile negative. Am spus „și frumoasă“.

Olivia ridică din umeri.

— Nu contează, fiindcă imediat ce taică-meu va fi arestat… dacă voi găsi vreodată dovezile care să ducă la arestarea lui… voi deveni o leproasă. Nimeni din orașul acesta nu va dori să fie văzut cu o MacKenzie. Familia mea mă va numi trădătoare și, de fapt, chiar asta voi fi. Totuși, nu pot să fie surprinși de ceea ce urmează. Am insistat pe lângă Natalie și soțul ăla al ei încăpățânat ca un catâr, George, și pe lângă mama mea – care, apropo, este o cauză pierdută – să-și scoată banii din firma de investiții a tatălui meu, dar nimeni nu mă ascultă. Nu vreau să-i rănesc, dar nu știu ce altceva să fac. Dacă el continuă, nu numai că îi va ruina pe ei, dar va distruge și viețile altor sute de oameni nevinovați.

— Ai vreo dovadă solidă până acum? întrebă Jane.

— Nu, recunoscu Olivia, dar știu că am dreptate. Întreaga viață am văzut cum acționează tatăl meu. Este fermecător. Are un mod de a-i face pe oameni să creadă că este cea mai sinceră și cinstită persoană pe care au întâlnit-o vreodată. Și arată ca cineva care are foarte mult succes, astfel încât, atunci când prezintă o oportunitate de investiții, ei au încredere în el. Uneori am impresia că el chiar crede ce le spune. E aproape ca un viciu, și nu se poate abține.

Olivia își dori să se poată preface și să lase lucrurile să meargă de la sine, dar îi era imposibil. Știa ce urmează și nu putea să stea deoparte în timp ce tot mai mulți oameni erau atrași în această afacere. Mai văzuse întâmplându-se asta în trecut. Când era mică, știa că tatăl ei era diferit de alți tați, însă doar atunci când crescu mai mare își dădu seama ce era el și, în cele din urmă, văzu ceea ce făcuse.

Una dintre primele lui speculații dăduse roade în domeniul țițeiului. Convinsese sute de oameni că geologii descoperiseră zăcăminte de țiței incredibil de bogate în largul coastelor Texasului. Tot ce avea nevoie erau suficienți bani pe care să-i investească în echipamente de foraj, ca să-l extragă. Oamenii i-au dat milioane, pentru că îi asigurase că își asumau un risc foarte mic. I-a făcut să creadă că vor câștiga de sute de ori mai mult decât suma pe care o investiseră. Oamenii erau lacomi. Nimeni nu știa cât de mult se forase cu adevărat, dar după nici un an, el anunță că puțurile se dovediseră secate; geologii se înșelaseră. Investitorii au rămas cu pierderi, dar, într-un fel sau altul, tatăl Oliviei a mers mai departe, spre o afacere mai mare și mai profitabilă.

Doi ani mai târziu, înființă o altă companie. De această dată, investi în tehnologie. Reuși să găsească suficienți oameni care să creadă că adunase un grup de ingineri aflați pe punctul să dezvolte o baterie revoluționară, una care ar rezolva toate problemele energetice ale țării. Și aceasta se dovedi a fi un eșec, dar, în timp ce investitorii își pierduseră și ultimul bănuț, iar compania se dusese la fund, stilul de viață al tatălui său deveni tot mai îmbelșugat.

Acestea erau două dintre așa-zisele afaceri speculative ale sale. Acum, ajunsese la un nivel și mai mare. Cu noua lui firmă, adunase un capital imens de la investitori mari și mici, promițându-le profituri fenomenale. Îi convinsese cumva că banii lor sunt siguri, dar nu avea cum să mențină profiturile mari pe care le promisese.

— Există vreo posibilitate ca ceea ce face să fie de data asta legal? se întrebă Jane.

Olivia se gândi la faptul că pe Jeff Wilcox îl pândește închisoarea din cauza minciunilor tatălui ei. Câți alții ca el mai erau? Clătină din cap.

— Nu, nu are nici un sens. Încerc să-i avertizez pe oameni, dar, până când nu găsesc dovezi, nimeni nu-mi va acorda atenție.

Inspiră adânc.

— De fapt, nu e chiar adevărat. Firma de avocatură a tatălui meu, Simmons, Simmons și Falcon – sau, cum îmi place mie să-i spun, Slimeball, Slimeball și Slimeball – a prins de veste despre planurile mele și încearcă să mă oprească. Mi-au trimis o scrisoare josnică de amenințare. Dacă nu încetez cu ceea ce ei au numit acuzațiile mele nebune și incendiare, vor pune să fiu arestată.

— Sub ce acuzație?

— Nu au nici o acuzație. Totul e născocit. Nu am făcut nimic ilegal. Vor doar să mă sperie. Dacă ar încerca să mă dea în judecată, ar trebui să mă lase să văd datele financiare ale tatălui meu și, crede-mă, Jane, m-ar omorî înainte

să permită să se întâmple asta.

— Dumnezeule, Olivia. Nu vorbi așa.

— Toți ar trebui să fie în închisoare.

— Atunci, urmărește-i, dar nu...

— Nu ce?

— Nu te lăsa ucisă.

Oliva râse.

— Ăsta-i planul.

CAPITOLUL 7

Sâmbătă seară la ora șase și jumătate, Olivia era deja gata, și petrecu următoarea jumătate de oră trimițând e-mailuri.

Era îmbrăcată într-o rochie neagră, lungă până la pământ. Mătasea îmbrățișa formele corpului ei, fără să fie deloc obscenă. Gulerul larg lăsa la vedere un mic decolteu, nimic care să-i facă pe bărbați să o privească cu subînțeles, se gândi ea. Gâtul îi era gol, iar singura ei bijuterie era o pereche de cercei cu diamant în formă de lacrimă, pe care mătușa Emma i-o dăruise de ziua ei de naștere. Părul era prins într-un ciorchine de bucle. Câteva șuvițe scăpaseră la baza gâtului.

Grayson ajunse cu cinci minute mai devreme. Ea deschise ușa și rămase în prag, holbându-se la el, fără să scoată o vorbă. Era și mai sexi în smoching. Un adevărat James Bond, gândi ea. Nu, se corectă. Mai grozav.

Nici unul dintre ei nu se mișcă timp de câteva secunde, apoi Grayson spuse:

— Arăți bine.

Părea răgușit.

— Mulțumesc. Și tu arăți bine, spuse ea în timp ce făcu un pas înapoi. Te rog, hai înăuntru. Numai să-mi iau poșeta și șalul.

Păși într-un mic hol și o urmă în living. Olivia locuia într-un cartier select de la marginea Georgetown-ului. Clădirea era veche, iar apartamentul de la etajul trei, spațios și confortabil. Ferestrele înalte cu arcade și podelele din lemn de esență tare se potriveau perfect cu canapeaua și cele două fotolii. Pereții fuseseră zugrăviți într-un albastru palid, ferestrele erau vopsite în alb, iar mobila era de un galben-pal. O măsuță neagră pătrată era așezată în fața canapelei, cu un teanc de cărți într-o parte și cu o vază albă plină cu margarete proaspete în mijloc. Covoarele colorate luminau spațiul.

El observă o pereche de tenișii uzați sub măsuță și niște balerini la intrarea într-o cameră mică de lângă living, pe care era evident că Olivia o folosea ca birou. Laptopul ei era așezat pe un birou vechi, închis la culoare, din lemn de cireș, care fusese frumos restaurat. Biblioteca flanca biroul, cu rafturile curbate din cauza cărților grele.

Grayson era pasionat de arhitectură și aprecia trăsăturile unice ale acestor clădiri mai vechi. I-ar fi făcut deosebită plăcere să vadă și restul apartamentului.

Olivia se întoarse în living și observă că Grayson se uita țintă la tavan. Se simți observat și spuse:

— Îmi plac mulajele.

— Și mie îmi plac. Acesta e unul dintre motivele pentru care am cumpărat apartamentul.

— Tavan înalt de trei metri? Asta-i rar.

— Da.

— Pun pariu că e frig aici iarna, nu-i așa? întrebă el când observă caloriferele de modă veche.

Ea arătă spre șalul de lână de pe unul dintre fotolii.

— Mă înfășor în ăla.

El dădu aprobator din cap.

— Câte dormitoare?

— Două.

— Unul mare, unul mic?

— Nu, ambele sunt foarte spațioase.

— Bucătăria a fost remodelată?

Intrigată de interesul lui, ea răspunse:

— Da, întreaga clădire a fost remodelată acum câțiva ani.

— De cât timp locuiești aici?

— De doi ani și puțin. Ești interesat de cartier? Te gândești să te muți?

Grayson nu-i explică faptul că obișnuia să cumpere clădiri, să le renoveze, iar apoi fie le vindea, fie le închiria. Era un hobby scump, dar totuși profitabil.

— Sunt doar curios. Ești gata?

Luă cheia de la ea și închise ușa în urma lor. Nici unul nu mai spuse un cuvânt până când nu ajunseră în mașină și porniră.

— Spune-mi ce zice Jorguson că s-a întâmplat, începu ea.

El îi aruncă o privire.

— Că tu l-ai atacat.

Era furioasă, dar încercă să se controleze.

— Nu e deloc adevărat.

— Agentul special Huntsman îl urmărește pe Jorguson de ceva vreme. Vrea să știe dacă vei depune mărturie în cazul în care îl duce în instanță.

— Da, spuse ea fără ezitare, dar chiar crezi că se va ajunge așa departe?

El rânji satisfăcut.

— Exact acestea au fost cuvintele partenerului meu, agentul Conrad. Jorguson știa că lucrai pentru Fisc, așa că, de fapt, a atacat un reprezentant al Fiscului, nu-i așa? Din câte știu eu, serviciului care se ocupă cu veniturile nu-i place când unul de-al lor este atacat.

Ea râse.

— Nu, nu le place.

— Huntsman vrea să continue pe pista asta.

— Voi ajuta în orice mod voi putea, promise ea.

— Cât de mult ai căutat informații despre eventualul loc de muncă înainte de interviul cu Jorguson?

— Foarte puțin, recunoscu ea. Nu am avut timp. O mare greșeală din partea mea. Nu ar fi trebuit să merg la interviu.

— Lista cu clienți a lui Jorguson este plină de… Ar fi vrut să zică „șmecheri“, dar folosi expresia „oameni răi“.

Ea râse.

— Oameni răi? Parcă ai fi unul dintre copiii mei.

— Unul dintre copiii tăi?

— Copiii pe care îi reprezint. Când am luat prânzul, cred că am menționat că îi ajut de pe margine pe judecătorii Bowen și Thorpe.

— Da, ai menționat, doar că a sunat ciudat să te aud zicându-le „copiii tăi“.

— Când au probleme, sunt copiii mei. În cele mai multe cazuri, eu sunt tot ce au.

Vocea ei devenise serioasă, pătimașă.

— Am un presentiment că nu este suficient.

— Spune-mi mai multe despre acești oameni răi.

— Jorguson Investments este legală, din câte și-a dat seama agentul Huntsman. Totuși, unii dintre clienții lui au adus sume imense de bani. Una în special, Gretta Keene, a fost foarte activă. Sediul ei era în Belgia, dar acționa în Statele Unite de mai mulți ani. Guvernul federal a luat măsura, acum câteva luni, ca ea să fie deportată. A dispărut înainte ca lucrul acesta să se întâmple.

— De unde provin toți banii ăia? Din droguri?

— Printre altele, și din droguri, bănuim noi.

— Deci, să văd dacă am înțeles. Dacă și când voi vorbi cu agentul Huntsman, îmi va spune că Jorguson spală bani fie pentru mafie, fie pentru unul dintre cartelurile de droguri.

El zâmbi.

— Poate.

Ea forță discuția.

— Ai vorbit cu Jorguson despre faptul că m-a amenințat cu moartea? „Un telefon și ești moartă“. Cred că exact acestea au fost cuvintele lui.

— A negat că te-a amenințat. Când am precizat numărul de oameni care l-au auzit, a spus că toți se înșelau. În timp ce el își vărsa minciunile ridicole, capetele celor doi avocați ai lui se mișcau în sus și în jos de parcă înnebuniseră. S-a întâmplat să avem o filmare de pe telefonul mobil al unuia dintre chelneri și i-am arătat-o. Rânji în timp ce adăugă: Merita să-i vezi fața.

— Pun pariu că și-a schimbat povestea atunci.

Grayson dădu aprobator din cap.

— De fapt, chiar asta a făcut. Presupusul incident a fost doar o mare neînțelegere, și blufa când „a pretins“ că te amenință.

— Chiar a spus că a pretins că mă amenință?

— Nu pot să inventez astfel de lucruri, spuse el, râzând.

— Ce altceva a mai spus?

— Că i-ar face plăcere dacă ai merge să lucrezi pentru el.

— Doar gândul de a-l vedea pe perversul ăla în fiecare zi îmi dă fiori pe șira spinării.

— Asta înseamnă „nu“?

Opriseră la culoarea roșie a semaforului, iar Grayson se uită pe furiș la ea cu un zâmbet cald. Olivia amuți brusc, iar inima îi bătu mai cu putere. Nu știa ce să creadă despre reacția fizică pe care o simțea față de el. Era, de obicei, atât de profesionistă și de stăpânită, mai ales că aceasta era o seară de afaceri, nu-i așa?

— Te-ai înroșit, spuse Grayson. De ce?

Ea nu-i răspunse la întrebare.

Lumina semaforului se făcu verde, dar Grayson nu observă. Când Olivia se întoarse cu fața spre el, crăpătura rochiei sale îi expuse o parte din coapsă. Pielea ei era aurie, iar el se întrebă dacă și restul trupului ei era fără cusur.

Șoferul din spatele lor claxonă, și privirea lui Grayson reveni la drum.

— Ai mai fost vreodată la Hamilton? întrebă el.

— Nu, nu am fost. S-a deschis abia de vreo două luni. Am stat într-un astfel de hotel în Boston. Este frumos și foarte elegant. Tu ai mai fost?

— Da, am fost. Aiden Hamilton a dat o petrecere cu două săptămâni înainte de marea deschidere. Îi cunosc pe Aiden și familia lui de ceva vreme. Vărul meu, Sam, a ajutat la un caz pentru cumnatul lui Aiden, Alec, și el ne-a făcut cunoștință. Sam și Alec sunt amândoi în FBI.

— Cum a fost petrecerea?

— Reușită, spuse el. M-am întâlnit cu o mulțime de prieteni vechi pe care nu îi văzusem de ceva vreme. Eram pregătit să-mi duc partenera acasă, când Alec a sugerat să jucăm puțin poker. Am ajuns acasă la șase dimineața.

— Iar partenera ta?

— Am dus-o acasă și m-am întors pentru joc, ceea ce nu a făcut-o prea fericită.

— Ai câștigat ceva bani?

— Aiden a hotărât să ni se alăture, deci, nu. Când joacă, câștigă. Mi-am pierdut prietena și o grămadă de bani. Totuși, m-am distrat.

— Nu pari să suferi prea tare după prietena ta.

— Relația nu ducea nicăieri, spuse el. Și, hei, era poker.

— Iar ea nu a înțeles. Eu înțeleg, spuse ea. Iubesc pokerul.

El ridică o sprânceană.

— Da? Chiar îți place să joci?

— Da.

— Ești bună?

— Eu cred că sunt.

Zâmbi.

— Rămâne de văzut.

Opriră pe aleea circulară din fața hotelului, punând capăt conversației. Doi valeți se grăbiră să le deschidă ușile. BMW-ul lui Grayson fu parcat de valet, iar el îi oferi brațul Oliviei și urcă alături de ea treptele abrupte de la intrare.

Hotelul Hamilton era plasat cu fața spre bulevardul Pennsylvania, o arteră aglomerată și zgomotoasă, dar de îndată ce trecură dincolo de uși, Olivia se simți de parcă intrase într-o altă lume. Exista un amestec perfect între farmecul lumii vechi și elegantele influențe contemporane. Coloane masive se întindeau spre tavanul unui hol înalt și impresionante scări sculptate, pe cealaltă parte, duceau spre un mezanin întins, care domina principala zonă de recepție. Balustradele din alamă lustruită erau ornate cu un grilaj sculptat din lemn de mahon. Fiecare masă și dulap erau împodobite cu flori proaspete. Podelele frumoase din marmură erau acoperite cu covoare orientale bogate, iar mobilierul luxos capitonat era plin cu de toate, invitându-i pe oaspeți să zăbovească și să se relaxeze în acest decor elegant și liniștit, să uite de agitația și de solicitările lumii exterioare.

Toate cele șapte hoteluri Hamilton erau cunoscute pentru luxul incomparabil, discreția absolută și serviciile impecabile. Hotelurile serveau o clientelă de elită și erau dedicate protejării intimității. Datorită reputației lanțului care își răsfăța clienții și avea grijă de fiecare moft al lor, demnitari, politicieni, oameni cu influență și celebrități rezervaseră deja cele patru săli de bal cu mult timp înainte.

Gala Capitol League avea loc în cea mai mare dintre sălile de bal, care se găsea la primul etaj de la capătul unui lung și spectaculos coridor. Dincolo de impresionantele uși duble care duceau în sala de bal se afla o zonă deschisă, cu o fântână magnifică. Imediat în spate se vedeau niște ferestre înalte, care dădeau spre grădinile liniștite.

Doi valeți de la Capitol League stăteau unul lângă altul la ușă. Olivia își scoase invitația și i-o înmână unuia dintre ei. Grayson observă că bărbatul era atât de preocupat să se holbeze la ea, încât de-abia aruncă o privire asupra hârtiei.

Mulțimea era deja adunată înăuntru, dar, în ciuda aglomerației, era surprinzător de ușor să ajungi dintr-o parte a sălii în cealaltă.

Olivia nu participase la multe astfel de evenimente. Când își permitea, făcea donații unor cauze apropiate inimii ei, cele mai multe având de-a face cu copii în dificultate, însă mergea rar la petreceri, și, din acest motiv, știa foarte puțini oameni dintre cei care participau la festivitate.

Grayson, pe de altă parte, era omul momentului. Părea să cunoască pe toată lumea sau, mai degrabă, cei mai mulți dintre invitați păreau să-l cunoască pe el. Imediat s-a trezit înconjurat de prieteni și donatori. Un

senator din comisia de finanțe se opri ca să vorbească despre campania lui de realegere și să-l întrebe pe Grayson ce credea despre anumite acțiuni. Olivia nu era sigură ce să facă. Aceasta nu era tocmai o întâlnire, așa încât nu crezu că ar fi potrivit să stea și să asculte conversațiile cu prietenii lui. Sau era? Simțindu-se puțin ciudat, hotărî să o găsească pe mătușa Emma, dar când încercă să se îndepărteze, Grayson o prinse de mână și o trase lângă el, fără să fie deloc subtil. Ea își exprimă dezaprobarea, încruntându-se. El îi răspunse făcându-i cu ochiul.

Olivia hotărî să se simtă în largul ei și să-i facă pe plac și, cum se dovedi mai târziu, era foarte fericită că procedase astfel. Pierdu curând socoteala numărului de bărbați și femei puternice cu care el îi făcu cunoștință. Rămase răbdătoare alături de el pentru mai bine de douăzeci de minute, zâmbind până când își simți fața crispată și pălăvrăgind amical cu directorul executiv al unei companii de cereale, cu un câștigător al Premiului Nobel pentru Fizică, apoi cu un magnat imobiliar, cu un maestru al internetului, cu doi proprietari de galerie de artă, cu vreo doi ambasadori și cu o membră a Congresului american. Avu chiar și o conversație scurtă, deși suprarealistă, cu un consilier principal al președintelui Statelor Unite. Dintre toate discuțiile posibile, subiectul principal era yoga.

În momentul în care avură o clipă de răgaz, Grayson sugeră să meargă să o găsească pe mătușa ei. Apoi, James Crowell îl opri pe Grayson ca să-l salute. Olivia îl recunoscu de pe coperta revistei *Time*.

Crowell era personalitatea anului, iar în opinia ei era o onoare pe care o merita cu prisosință. Era un geniu și un miliardar care se realizase prin propriile sale puteri și, precum Bill Gates și Warren Buffett, donase cea mai mare parte din avere în scopuri caritabile. Olivia era năucită. Crowell era unul dintre eroii ei datorită tuturor eforturilor sale umanitare. De unde îl știa Grayson? Era evident că James Crowell îl plăcea pe Grayson, iar din conversația lor și din nonșalanța cu care se purtau, trase concluzia că erau prieteni de ceva timp.

Cine era mai exact agentul Grayson Kincaid? Adevăratul Bruce Wayne[2]?

Grayson o privi pe Olivia în timp ce Crowell îi strânse mâna și se îndepărtă.

— Te-ai îmbujorat, remarcă el.

— Îl admir pe domnul Crowell. A făcut foarte multe pentru săracii din țara aceasta. Se întoarse spre Grayson și spuse: Pot să-ți pun o întrebare?

— Dacă asta te va face să nu te mai încrunți, sigur.

— Nu mă încrunt. Asta e expresia mea nedumerită.

— Da? E bine de știut. Care e întrebarea?

— Ești de la FBI, nu-i așa? Nu e doar un hobby, nu?

El râse.

— Da, sunt de la FBI, și nu, nu este un hobby.

— Deci, dacă m-aș uita la tine în garaj, aș găsi un Batmobil?

Se uită la ea de parcă ar fi fost nebună. Clătinând din cap și părând foarte serios, spuse:

— Bineînțeles că nu.

Se simți prost pentru comparația deplasată și pentru că îi pusese o asemenea întrebare neghioabă.

Grayson își puse brațul în jurul mijlocului ei și o trase aproape de el, astfel încât un cuplu mai în vârstă să poată să treacă pe lângă ei. Apoi se aplecă și îi șopti la ureche:

— Îl țin în peștera mea.

---

[2] Identitatea secretă a supereroului Batman, din filmul cu același nume (n.red.)

CAPITOLUL 8

Exista cineva pe care Grayson să nu-l cunoască?

— Mă bucur atât de mult să te văd din nou, Grayson, spuse mătușa Emma când o găsiră.

El îi luă mâna și se aplecă, astfel încât ea să poată să-l sărute pe obraz.

— Mă bucur întotdeauna să te văd, Emma.

— Ce mai face tatăl tău?

— Este bine, mulțumesc. Îi pare rău că nu a putut să fie aici astă-seară ca să sărbătorească alături de tine, dar a avut un alt angajament pe care nu a putut să-l anuleze. Îți trimite cele mai bune urări.

Emma se întoarse spre Olivia.

— Habar nu aveam că-l cunoști pe Grayson, îi spuse nepoatei sale, care stătea cu gura căscată de uimire.

Olivia îi aruncă lui Grayson o privire dojenitoare pentru că nu-i spusese că o cunoștea pe mătușa ei, dar înainte să poată scoate vreun cuvânt, Emma continuă:

— Ești încântătoare, dragă. O sărută pe ambii obraji. Sunt atât de fericită că ești aici.

Olivia era de părere că mătușa ei arăta strălucitor. Era o femeie minionă, doar un metru și șaizeci de centimetri, iar Olivia, la un metru și șaizeci și șapte de centimetri și cu tocuri cui, o domina. Emma nu-și făcuse niciodată vreo operație estetică, dar, cu genele și cu structura ei osoasă, îmbătrânise frumos. Avea părul argintiu, tăiat scurt, doar cu o aluzie de bucle. Purta o rochie argintie lungă până în pământ, croită simplu și elegant. Ochii ei limpezi precum cristalul nu ratau nimic, iar zâmbetul ei putea să topească și cea mai rece dintre inimi.

O altă cunoștință ceru să vorbească un minut cu Grayson și, în timp ce el era întors cu spatele, Olivia îi șopti mătușii ei:

— Vine careva din familie astă-seară?

— Din familie? Nu, răspunse Emma. Sunt cu toții în New York.

— Ai vorbit cu mama?

— Nu, dragă, nu am vorbit. Acum mergeți și căutați-vă locurile. Ceremonia este pe punctul de a începe. Mi s-a spus că astă-seară nu vor fi discursuri lungi și plictisitoare, slavă Domnului. Trei dintre noi primim Premiul Brinkley Humanitarian, deși nici unul nu simte că îl merită. Este... umilitor, recunoscu ea. Am încercat să mă eschivez, dar comitetul a spus că evenimentul ar putea aduna o grămadă de bani, așa că iată-mă. Păși mai aproape și șopti: Aștept ca mâine să-mi spui totul despre cum l-ai cunoscut pe Grayson Kincaid. Întotdeauna am fost de părere că tu și cu el ați face o pereche potrivită, dar ești atât de încăpățânată când e vorba ca cineva să

intervină…

Se opri brusc când Grayson li se alătură. Câteva minute mai târziu, ceremonia începu.

Olivia era atât de mândră de mătușa ei. Aceasta era onorată pentru contribuțiile aduse comunității, în special pentru crearea unei burse medicale pentru cercetarea cancerului și pentru finanțarea unei noi secții de oncologie pediatrică la spitalul de copii. Olivia știa cât de mulțumit ar fi fost Daniel de Emma. Când a murit, unchiul Daniel i-a lăsat o avere considerabilă, iar ea a folosit-o în scopuri nobile. Din reacția publicului după ce au fost înșiruite realizările ei considerabile, se părea că Emma era iubită și apreciată de toată lumea.

De îndată ce muzica începu și cuplurile se îndreptară spre ringul de dans, Olivia îl întrebă pe Grayson dacă era pregătit să plece. El îi puse șalul pe umeri și o urmă afară din sala de bal.

Aiden Hamilton se intersectă cu ei exact când traversau holul. Oliviei îi aminti de un model din revista GQ. Toți din viața lui Grayson erau perfecți? Îmbrăcat impecabil, Aiden arăta de parcă smochingul fusese inventat anume pentru el. Era înalt și teribil de în formă, și se apropie de ei cu un zâmbet larg. Cei doi bărbați se salutară într-un fel aproape comic. Grayson îl plesni pe Aiden în umăr, iar Aiden se răzbună făcând la fel. După care dădură mâna ca niște gentlemeni.

Grayson o prezentă pe Olivia prietenului său și, după schimbul de amabilități, Grayson îl întrebă:

— Cât stai în oraș?

— Doar pentru o noapte, răspunse el. Plec la Sydney mâine la prima oră.

— Construiești un alt hotel?

Aiden dădu aprobator din cap.

— Sper, spuse el. Am construit unul în Melbourne și nu am dat de necazuri, dar avem probleme cu autorizațiile în Sydney. Se va rezolva, adăugă el. Dar tu, Grayson? Încă mai lucrezi douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână?

Ridică din umeri.

— În mare parte.

— Mi-aș dori să avem timp pentru o partidă de poker, spuse Aiden. Sunt sigur că ai în continuare câțiva dolari puși deoparte pentru mine ca să-i câștig.

— Norocul tău trebuie să se termine într-o bună zi, Hamilton, contracară Grayson. Mă voi răzbuna eu.

Aiden se întoarse spre Olivia.

— Îmi pare rău că te plictisim cu pălăvrăgeala noastră, își ceru el scuze. Sunt sigur că nu vrei să auzi despre partidele noastre de poker.

— De fapt, și Olivia este o foarte bună jucătoare de poker.

Aiden o privi admirativ.

— Așa e?

— Am învățat când eram mică, explică ea. Mie și prietenelor mele ne făcea mare plăcere să jucăm. Nu am mai avut multe prilejuri în ultimul timp.

— Atunci, poate data viitoare când sunt în oraș ni te alături, îi propuse Aiden. Îi zâmbi cu căldură și o luă de mână. A fost o plăcere să te cunosc.

Grayson îi retrase mâna.

— Tocmai plecam, spuse el pe neașteptate.

Își puse brațul pe umărul ei și o întoarse spre ușă. Aproape se împiedică, încercând să țină pasul cu el.

Olivia se gândi că Aiden Hamilton era unul dintre cei mai atrăgători tipi pe care îi cunoscuse vreodată. Era, fără îndoială, un bărbat fermecător, putea să aibă orice femeie voia, oricând voia, dar nu văzu un motiv ca Grayson să fie gelos. În mintea ei, el arăta mult mai sexi.

În mașină, după ce porniră, întrebă:

— Astă-seară... cum de îi cunoșteai pe toți oamenii aceia?

— M-am întâlnit întâmplător cu ei la diferite evenimente, și nu-i cunosc pe toți, doar pe câțiva.

„Dar te învârți în cercul lor“, se gândi ea. Se comporta atât de firesc cu greii D.C.-ului, încât ea își dădu seama, fără urmă de îndoială, că aparținea unei cu totul alte lumi decât ea.

— Îți mulțumesc că mi-ai făcut cunoștință cu James Crowell. A fost momentul culminant al serii pentru mine.

Grayson se gândi la toți oamenii cu care îi făcuse cunoștință, inclusiv câteva celebrități de primă mână, și, totuși, ea fusese impresionată cel mai tare de un bărbat scund, slab și chel, care, fără să caute publicitatea și laudele, schimbase cu adevărat ceva în lume. Faptul că ea recunoscuse ceea ce realizase Crowell îl făcu pe Grayson să o placă și mai mult.

— Bărbații și femeile pe care i-ai întâlnit astă-seară, inclusiv James Crowell, nu te vor uita, deoarece, ca să fiu sincer, ești de neuitat, Olivia, și dacă au loc reduceri de personal și trebuie să-ți părăsești actuala slujbă, ai acum o legătură cu toți.

— Tu ai creat legătura, spuse ea.

El clătină din cap.

— Nu, tu ai creat-o. Doar că nu ți-ai dat seama.

Nu știa cum să reacționeze. Nu era obișnuită ca oamenii să facă lucruri frumoase pentru ea, cel puțin nu în ultimul timp.

— Deci, scopul acestei seri a fost să mă ajute pe mine.

El confirmă, adăugând:

— Și să clarificăm câteva detalii legate de interviul tău cu Jorguson.

— Exact, Jorguson. Discuția noastră ar fi putut avea loc și la telefon, nu-i

așa?

— Da, recunoscu el, dar așa a fost mai distractiv.

Ea îl aprobă, zicând:

— Atunci, mulțumesc. Chiar m-am distrat în seara asta. Întâlnirea cu James Crowell a fost un vis devenit realitate.

El râse.

— Da?

Grayson își slăbi nodul de la cravată în timp ce intră cu mașina în trafic. Nu spuse nimic timp de mai multe minute și păru perfect relaxat. Era o adevărată enigmă, un bărbat care se simțea la fel de confortabil plăcând bătăuși, dar și socializând cu cei bogați și puternici.

Olivia nu era bună la flecărit, iar tăcerea o făcea să se simtă neliniștită. Luă o gură de aer și lăsă să-i scape:

— Mă faci să mă simt agitată, dar știi asta, nu-i așa?

— Îhî!

Se aștepta ca el să o întrebe de ce o făcea să se simtă tulburată în prezența lui și se gândi la ce îi va spune, dar el nu întrebă. Poate știa de ce și i-ar putea explica și ei. Ea chiar se bucurase de această seară. Trecuse mult timp de când nu se mai îmbrăcase frumos și nu mai ieșise cu un bărbat atât de sexi. Mult, mult timp.

Ar trebui să intre în joc, își zise ea. Apoi, își aminti de tatăl ei și de ceea ce va urma și lăsă la o parte ideea de a se implica într-o relație.

Telefonul ei mobil sună. Nu recunoscu numărul.

— Olivia MacKenzie la telefon.

Era unul dintre protejații ei.

— Olivia, sunt Tyler.

Vocea era șoptită și plină de frică. Îi spusese numele o dată, așa că ridică un deget.

— Totul e în regulă, Olivia.

Două degete ridicate.

— Voiam doar să știi că sunt din nou acasă, cu unchiul și mătușa mea, Olivia, și totul este în regulă.

Auzi pe cineva vorbind în fundal, iar apoi Tyler spuse:

— Ei nu vor să te îngrijorezi și să fie nevoie să ai grijă de mine. Nu te vei îngrijora, nu-i așa?

— Acum, că știu că ești OK, Tyler, spuse ea, rostindu-i în mod deliberat numele, astfel încât să știe că a înțeles amenințarea, nu-mi voi face griji.

— Trebuie să închid. Vocea lui se transformase în șoaptă. Tocmai a intrat în bucătărie. Mai sunt încă doi bărbați aici, și sunt cu adevărat nebuni. Spun că unchiul meu vrea prea mulți bani. Au arme, Olivia. Mi-e atât de frică… ar trebui să mă ascund? O să mă ascund.

— Vin spre tine.

Convorbirea se întrerupse. Olivia găsi repede adresa înregistrată în telefonul ei și i-o zise lui Grayson.

— Un băiețel este în pericol, spuse ea, după care repetă ceea ce îi spusese Tyler. Îmi pare rău, nu este timp să mă duci acasă ca să pot să-mi iau mașina. În plus, voi avea nevoie de ajutorul tău. Trebuie să ajungem acolo repede.

— Sună la 911 și cere o mașină de patrulă să vină acolo.

Grayson apăsă accelerația până în pământ, conducând nebunește pe autostradă.

Ceru și el întăriri și i se făcu legătura cu partenerul lui, agentul Ronan Conrad.

— Ronan, unde ești?

— În drum spre casă. De ce ai nevoie?

Grayson îi spuse încotro se îndrepta și îi făcu un rezumat al situației.

— Ajung imediat, răspunse Ronan.

— Noi ajungem în cinci minute, spuse Grayson.

— Mai repede, îl îndemnă Olivia cu o voce încordată. Cinci minute poate să fie prea mult.

El apăsă pe accelerație.

— Spune-mi despre Tyler.

— Are zece ani și a fost luat de la unchiul său și dus într-o casă sigură. Familia Purdy – unchiul și mătușa – sunt traficanți de droguri și îl foloseau pe Tyler să distribuie marfa.

— Ce fel de marfă?

— Cocaină și metamfetamină. În ultimul timp, mai ales met, adăugă ea. Mătușa și unchiul sunt nebuni. Mătușa are o fixație legată de sânge și familie. În mintea ei bolnavă, ea crede că Tyler este al ei, acum că părinții lui sunt în închisoare.

— Se pare că puștiului nu îi surâde norocul, remarcă el.

— Judecătorul Bowen a fost salvatorul lui. L-a plasat pe Tyler într-o familie bună și a restricționat toate drepturile părintești. Mătușa și unchiul nu au primit niciodată custodia, și există și un ordin de restricție, dar asta nu înseamnă nimic pentru ei.

— De ce ai ridicat trei degete?

— De-atâtea ori mi-a spus numele. Este un cod pe care eu și copiii îl avem. Dacă îmi spune numele o dată, știu că e în pericol. Cu cât îmi spune de mai multe ori numele, cu atât situația este mai periculoasă. Nu știu niciodată cine ar putea fi acolo cu el când vorbește cu mine, ascultând sau influențându-l.

— Ai fost vreodată sunată când nu a fost o urgență?

— Nu, niciodată, sublinie ea. Copiii ăștia înțeleg adevăratul pericol și nu ar exagera. Miza e mult prea mare ca să se prefacă.

Cartierul în care intrară era în inima unui teritoriu dominat de bande. Câțiva dintre proprietarii caselor ce semănau cu niște prăjituri încercaseră, la un moment dat, să le întrețină, dar cei mai mulți dintre ei își lăsară casele în paragină. Jumătate dintre ele fuseseră deja abandonate și confiscate. Grayson trecu pe lângă o clădire care se dezmembra. O parte a terasei se prăbușise, iar pe gazonul din față era depozitată acum o grămadă de fier vechi. O mașină de spălat ruginită și o motocicletă dezmembrată blocau trotuarul stricat. Era imposibil de spus dacă exista iarbă, pentru că fiecare centimetru din curte era acoperit de gunoaie. Aerul mirosea a mucegai, a gunoi putred și a disperare.

Trei străzi mai încolo se găsea casa familiei Purdy.

Grayson apăsă cu piciorul pe frână, lăsă mașina cu motorul pornit și spuse:

— Rămâi în mașină, Olivia.

Vocea îi era calmă, aproape mângâietoare.

Își dădu jos cravata și o aruncă pe scaun în timp ce ieși din mașină. Urmă sacoul.

Deschise portbagajul, se întinse după vesta antiglonț și o îmbrăcă în grabă. Tocmai își potrivea bretelele când ajunse Ronan. Luă colțul pe două roți și se opri, după o frână puternică, la câțiva centimetri de mașina lui Grayson. Apucă vesta, merse până la Grayson, o văzu pe Olivia și îi făcu semn cu capul.

— Câți sunt înăuntru?

— Patru adulți, dar ar putea să fie mai mulți.

Auziră sirene zbierând în depărtare.

— Așteptăm întăririle?

— Nu, înăntru este un copil. Nu putem să așteptăm.

Grayson se aplecă să se uite la Olivia și îi ordonă din nou să stea în mașină.

— Ai grijă, spuse ea. Am fost la tribunal cu oamenii ăștia. Sunt… sadici.

Clătinatul lui din cap îi indică faptul că o auzise. El ridică piedica de la armă și, cu Ronan alături, se îndreptă spre casă.

Luminile de pe stradă erau slabe, dar Olivia putu vedea că reședința Purdy ar fi trebuit să fie confiscată cu ani în urmă. Cel puțin jumătate dintre șindrile lipseau de pe acoperișul lăsat în jos, iar burlanele din aluminiu fuseseră distruse în ambele părți. Lemnul de pe terasa din față arăta de parcă ar fi fost incendiat, iar în podeaua terasei existau găuri. În penumbră, de-abia îl putu zări pe Grayson lovind ușa de la intrare.

Olivia își dădu seama că își ținea respirația abia atunci când pieptul începu să o doară. Două focuri fuseră trase într-o succesiune rapidă, apoi unul și încă unul. Un bărbat veni fugind dintr-o parte a casei. Avea o armă în

mână și privea peste umăr. Părea să fie tânăr, spre sfârșitul adolescenței. Îmbrăcat cu un maieu jegos și în jeanși, avea o privire nebună.

Se îndreptă spre stradă, dar nu ajunse până acolo, pentru că Ronan veni spre el dintr-o direcție, iar Grayson, din cealaltă. Bărbatul trase sălbatic și, o secundă mai târziu, era cu fața la pământ.

Două echipaje de poliție sosiră în același timp. Polițiștii fugiră spre Grayson și, după ce îi puse la curent, aceștia se năpustiră în casă.

Unde era Tyler? Era în siguranță? Știa să se ascundă, dar va ieși oare afară să vorbească cu cei de la FBI sau de la poliție?

Olivia privi în oglinda retrovizoare și văzu trei bărbați despre care era foarte sigură că erau membrii unei bande. Se aflau la câteva zeci de metri depărtare și se îndreptau spre ea. Unul dintre ei ridică o scândură din șanț, dar un altul mai în vârstă clătină din cap, iar scândura fu imediat aruncată înapoi în stradă. Cei trei erau doar curioși să știe ce se întâmplă sau voiau să se lupte?

Poliția scoase din casă doi dintre oamenii cei mai înfricoșători pe care Olivia îi văzuse vreodată. Erau încătușați și zbierau după avocați. I se părea ciudat cum până și acești drogați degenerați, cu creierele varză, își înțelegeau drepturile și știau cum să se folosească de lege. Ciudat și dezgustător.

Grayson și Ronan vorbeau amândoi cu un polițist, dar ea observă că privirile lor erau îndreptate spre grupul care se oprise în stradă, la două case depărtare. Numărul de spectatori crescuse de la trei la șase. Un copil, nu mai mare de șase sau șapte ani, fugi ca să li se alăture.

Olivia văzu cum liderul grupului îl apucă pe băiețel de braț și îl întoarse în direcția opusă, zbierând:

— Marcus, ți-am spus să stai înăuntru. Du-te în acasă, acum!

Băiatul începu să protesteze, dar când bărbatul mai în vârstă îl împinse puternic, se îndepărtă fără nici o tragere de inimă, cu umerii lăsați, târșâindu-și picioarele.

Olivia își întoarse privirea spre casă și văzu că ceva se mișca pe acoperiș. Dumnezeule, era Tyler. În lumina lunii, îl văzu furișându-se pe margine.

Ieși repede din mașină și strigă către Grayson:

— Tyler e pe acoperiș.

Grayson se grăbi înapoi înăuntru și, un minut mai târziu, se întindea după Tyler de la fereastra mansardei. Băiatul nu se clinti, dar când Grayson îi făcu semn spre Olivia, începu să coboare încet panta.

În timp ce ea îi aștepta, un alt echipaj de poliție sosi. Când unul dintre polițiști întrebă câte cadavre erau înăuntru, Ronan răspunse:

— Două în bucătărie, un bărbat și o femeie.

Ușa de la intrare se deschise, iar Tyler zbură de-a lungul terasei, pe scări. Fugi spre Olivia și aproape o doborî când se aruncă în brațele ei.

Ea îl îmbrățișă strâns.

— Ești bine? Nu ți-au făcut rău, nu?

Își ascunsese capul sub bărbia ei, iar vocea îi era firavă când răspunse. Îl simți tremurând și plângând încet.

— Am făcut cum trebuie, nu? întrebă el. Ți-am repetat numele când te-am sunat la telefon, exact cum mi-ai spus să fac dacă am probleme.

— Da, ai făcut exact cum am discutat. Ești foarte curajos, Tyler.

— Știam că vei veni după mine.

— Bineînțeles. Acum îmi dai drumul?

El făcu un pas înapoi.

— Miroși frumos. Cum de ești îmbrăcată așa elegant?

În timp ce merse spre mașina lui Grayson și deschise portiera din spate ca el să poată urca, îi explică că mătușa ei primise un premiu special.

Unul dintre membrii bandei care asista de la distanță strigă către Tyler:

— Te duce la școala de corecție?

Un altul zbieră:

— Ce-ai făcut, puștiule?

Tyler se întoarse spre grup.

— Nu mă duc la școala de corecție și nu am făcut nimic rău. Arătă spre Olivia și spuse: Ea e avocata mea. Am sunat-o și a venit imediat. Mă duce înapoi la noua mea casă.

În voce i se simțea mândria.

Liderul grupului, un bărbat cu privirea încruntată, care avea probabil mai puțin de treizeci de ani, dar arăta de cincizeci, le făcu semn prietenilor lui să rămână unde erau în timp ce el merse spre Olivia. Grayson se postă pe neașteptate în fața ei.

Bărbatul se dădu într-o parte ca să poată să o vadă pe Olivia și întrebă:

— Ești într-adevăr avocata lui?

— Da, răspunse ea. Sunt avocata lui Tyler.

Bărbatul se uită cu precauție la Grayson, apoi spuse:

— Ai… ai la tine ceva cărți de vizită cu numărul tău de telefon, în caz că unul dintre noi are nevoie de un avocat? Nu mi-a plăcut de ultimul pe care l-am avut. Nu a făcut nimic ca să mă ajute.

Nu știa cum să-i răspundă. Gândul de a reprezenta membrul unei bande o făcu să se înfioare.

Fără să o facă intenționat, Tyler o salvă.

— Trebuie să ajungi la tribunal ca să poți apela la ea, spuse el, cu un aer matur. Judecătorul mi-a dat-o mie.

Explicația îi păru plauzibilă bărbatului. Dădu aprobator din cap și se întoarse la prietenii lui. Se opri pe neașteptate, apoi se răsuci spre Grayson.

— L-ai scos pe pușți exact la timp. Dacă ați fi venit după două ore, ar fi fost prea târziu. Nebunii ăia s-au apucat să-și fabrice singuri drogurile. Să elimine

intermediarul, adăugă el. Aveau de gând să înceapă în seara asta. S-ar fi aruncat în aer și l-ar fi luat pe pușți cu ei.

Grayson voia să-l ducă pe băiat de acolo înainte ca trupurile celor decedați să fie scoase afară. El și Ronan îi surprinseseră pe mătușă și pe unchi, când năvăliseră în casă. Speriată, femeia aruncase cu un topor după ei, iar apoi, ea și unchiul se întinseseră după arme și începuseră să tragă. Grayson îl auzise pe Ronan mormăind: „Fiu de cățea“ cu doar o secundă înainte să o împuște.

Olivia aștepta în timp ce Grayson și Ronan încheiară socotelile cu poliția. Îl pusese pe Tyler pe bancheta din spate. După ce acesta își puse centura de siguranță, îl acoperi cu sacoul lui Grayson. Evident epuizat, copilul adormi buștean câteva minute mai târziu.

O sună pe mama adoptivă și îi făcu un rezumat a ceea ce se întâmplase, asigurând-o că Tyler era bine și că îl va aduce înapoi acasă în maximum o oră.

Când porniră, în cele din urmă, la drum, Grayson spuse:

— Unul dintre polițiști mi-a spus că au fost la casa mătușii și a unchiului ceva mai devreme, căutându-l pe Tyler. Au percheziționat casa, dar nu l-au găsit. Mama adoptivă a anunțat că a dispărut fiindcă nu a venit acasă cu mașina care îl aducea de la antrenamentul de fotbal.

— Mătușa aștepta probabil să pună mâna pe el, spuse ea.

Privi în spate la Tyler ca să se asigure că doarme, și apoi întrebă în șoaptă:

— Amândoi au murit?

— Da.

Era mulțumită că nu se apucase să-i dea detalii.

— Nu ar trebui să mă simt ușurată, nu-i așa? Numai că erau niște ticăloși, și nu l-ar fi lăsat pe Tyler în pace. Drogurile i-au făcut să fie malefici.

El clătină din cap.

— Nu, erau dinainte malefici. Drogurile i-au făcut mai curajoși. Lui Tyler îi place unde locuiește acum?

— Oh, da, foarte mult, spuse ea. Mama adoptivă este o femeie iubitoare. Se simte foarte bine acolo.

— Ți-ar spune dacă nu s-ar simți bine?

— Avem un cod secret și pentru asta.

În timp ce mergeau spre noua casă a lui Tyler, Olivia se gândea cât de norocoasă era fiindcă Grayson fusese cu ea astă-seară.

— Mă bucur că ai fost alături de mine. Ai făcut ca totul să pară mult mai ușor. Mulțumesc.

Mașina intră pe autostradă și se înscrise pe banda din mijloc.

— Cu plăcere. Spune-mi, ce ai fi făcut dacă ai fi fost acasă când a sunat Tyler? Mi-ai spus că nu era timp să te duc acasă să-ți iei mașina. Ai fi mers singură în acel cartier?

Ea știa că lui nu-i va plăcea răspunsul.

— Întotdeauna chem întăriri, spuse ea. Și, de obicei, echipajele ajung înaintea mea la adresă.

— Dar nu întotdeauna?

— Nu, nu întotdeauna.

Privirea lui încruntată era feroce.

— Dar astă-seară? Ce-ai fi făcut?

— Tyler era pe acoperiș. I-aș fi făcut semn să nu se miște deoarece acoperișul nu era stabil. Apoi, aș fi găsit o cale să-l dau jos.

— Dar dacă era în casă și l-ai fi auzit zbierând? întrebă el. Ce-ai fi făcut atunci?

Ea nu ezită să răspundă.

— Aș fi mers înăuntru după el.

Cu toate că Grayson știa că asta va spune, tot se înfurie.

— Fără nici o pregătire, fără nici o armă… Ce-ai fi făcut? Ai fi zbierat la ei?

— Dacă l-aș fi auzit pe Tyler țipând, aș fi mers înăuntru, insistă ea. La fel ai fi făcut și tu.

Doar după ce făcu afirmația își dădu seama cât de pripită era.

— Bineînțeles că și eu, răbufni el. Am fost antrenat pentru situații de genul acesta și, în plus, port armă.

— Conversația asta este ridicolă. Tyler este în siguranță și asta e tot ce contează. Totul a ieșit cum trebuie.

El nu era pregătit să renunțe.

— E uimitor că ești încă în viață.

El habar nu avea cât de adevărată era remarca lui.

— Da, așa este, recunoscu ea.

— Nu ai fost niciodată aproape de moarte, și poate de aceea ești atât de optimistă.

„Niciodată nu am fost aproape de moarte? Ce-ai zice de o perioadă de doi ani“, gândi ea. Și „optimistă“? Prietenele ei îi spuneau constant că era negativistă. Ce ar fi crezut Grayson dacă ar fi știut asta despre ea?

Discuția se încheie, în cele din urmă, când ajunseră la casa adoptivă. Grayson îl duse pe Tyler înăuntru și îl puse în pat. Copilul nu deschise deloc ochii.

Era trei dimineața când ajunseră la apartamentul Oliviei. Neobișnuită cu ore atât de târzii, Olivia era epuizată. Grayson, pe de altă parte, arăta de parcă de-abia își începuse seara.

Parcă în fața blocului ei. Portarul ieși afară în grabă să-i spună că trebuia să mute mașina, dar apoi văzu arma de la brâul lui Grayson și se dădu înapoi.

— E în regulă, John. E de la FBI, spuse Olivia.

— E totul OK, domnișoară MacKenzie?

— Da. Totul e în regulă, spuse ea.

Se opri la lift și se întoarse spre Grayson.

— Nu trebuie să urci cu mine.

— Sigur că trebuie.

O țintui de perete când se întinse pe lângă ea ca să apese pe buton.

— Ești încă supărată pe mine, nu-i așa?

Ridică privirea și se uită în ochii lui. Stătea la doar câțiva centimetri de el. Tot ce trebuia să facă era să-și ridice ușor capul și să se încline, și l-ar fi sărutat. Nu cedă însă impulsului.

— Nu. Nu mai sunt supărată pe tine.

Era, evident, o minciună, dar ea credea că o spusese bine.

El însă nu o înghiți. Afișă din nou acel zâmbet adorabil. Putea să obțină orice voia cu zâmbetul acela, gândi ea. Și probabil că obținea. Reamintindu-și acest lucru se trezi din visare. Știa că femeile i se aruncau la picioare, dar ea nu va fi una dintre ele. El nu era pe gustul ei.

Râse. Că veni vorba de minciuni gogonate, asta le întrecea pe toate.

Ușile liftului se deschiseră la etajul trei. Făcu un pas înapoi, ca să o lase să iasă prima, apoi o urmă.

— Ce e așa amuzant?

— Tocmai mă gândeam că nu ești pe gustul meu, iar asta mi s-a părut amuzant pentru că…

— Da?

— Pentru că ești.

El se încruntă.

— Pe gustul tău?

„Ești pe gustul oricărei femei“, gândi ea. Nu-i spuse asta, slavă Domnului. În schimb, zise:

— Sunt obosită. Nu prea are sens ce zic.

Apartamentul ei se găsea la capătul holului. Își scoase cheile din poșetă și descuie ușa. Grayson o deschise larg și intrară. Ochii lui nu-i părăsiră nici o clipă pe ai ei în timp ce o lua în brațe.

— M-am simțit minunat astă-seară, spuse ea, amintindu-și de gala premiilor. A fost cu adevărat frumos…Își dădu seama de ceea ce spunea. Cu excepția celor doi oameni pe care a trebuit să-i împușți și cu excepția… Oh, Dumnezeule, Grayson, sărută-mă odată. Nu mă voi opri din vorbit până nu o vei face.

O trase aproape de el și buzele lui le atinseră pe ale ei. Era un sărut scurt, de școală generală, un preludiu, își dădu ea seama imediat, ca să o scoată din minți. De îndată ce ea își puse brațele în jurul gâtului lui, el încetă să o mai tachineze. Gura lui se deschise și limba o căută pe a ei. Ea îl strânse mai tare în brațe. Buzele și limba lui erau magice, iar fiecare nerv din trupul ei reacționă. Era cel mai erotic sărut pe care îl experimentase vreodată, și ar fi

vrut să nu se mai sfârșească. Făcu dragoste cu ea cu limba, iar când își înălță capul, ar fi putut obține orice de la ea.

Inspirând adânc, ea îi dădu drumul și făcu un pas înapoi ca să-l poată lăsa să plece, chiar dacă ar fi vrut ca el să o sărute din nou. Îl… dorea.

— Nu uita să încui ușa, spuse el la despărțire. Vocea lui era o șoaptă răgușită.

Și dispăru. Mâna îi tremură când apăsă încuietoarea. Își scoase pantofii, intră în dormitor și se lăsă pe pat.

Știa că se va gândi mult timp la acel sărut și se întreba dacă însemnase oare ceva pentru el.

CAPITOLUL 9

Olivia se relaxa într-o după-amiază de duminică.

Citise *Washington Post* și *New York Times*, dezlegase două rebusuri, jucase trei partide de Scrabble pe iPhone, iar acum vorbea cu Samantha și Collins într-o teleconferință, oferindu-le ultimele informații despre Jane. Trecuseră două luni de la ultima ei transfuzie și era din nou în spital.

Cu toate că nu pomeni despre Grayson Kincaid, Olivia nu se putea abține să nu se gândească la el. Nu era sigură de ce nu le spusese despre el. Poate pentru că nu voia să facă mare tam-tam în legătură cu relația lor. În plus, nu era nimic cu adevărat de spus. În cele două luni care trecuseră de la gala premiilor, nu o sunase. Bineînțeles, nu îi promisese niciodată că o va suna. De fapt, înainte să plece nu găsise de cuviință decât să-i amintească să închidă ușa. Cât de romantic suna?

În cel mai rău caz, îi era dator cu ultimele informații în legătură cu Jorguson. Nu auzise nici un cuvânt despre investigație.

În prima săptămână de la așa-zisa lor întâlnire, era sigură că va lua legătura cu ea. În a doua săptămână, se convinse singură că era prea ocupat să o sune, dar că o va face la un moment dat. După ce trecură trei săptămâni întregi și nici un cuvânt, hotărî că nici moartă nu va mai ieși vreodată cu el. Irosise destul timp gândindu-se la el și își jură că nu va mai petrece nici o secundă amintindu-și acel sărut. Da, cum să nu... În mare parte, cam numai la asta se mai putea gândi.

Ar fi sărutat-o dacă nu i-ar fi cerut ea s-o facă? Iată care era acum întrebarea de un milion de dolari.

Olivia își dădu seama că visa din nou cu ochii deschiși, așa că în timp ce vorbea cu prietenele ei Sam și Collins și discutau problemele medicale ale lui Jane, se forță să fie atentă.

— De ce nu a ajutat ultima transfuzie? întrebă Collins.

— De unde știi că nu a ajutat? spuse Olivia.

— Pentru că s-a întors în spital, sublinie Sam.

— Doctorul Pardieu i-a spus lui Jane că mai voia să-i facă vreo două analize, atâta tot. El insistă că nu e îngrijorat, iar noi avem încredere în el, nu?

— Bineînțeles că avem, spuse Sam. Nu am fi aici dacă nu ar fi fost el. Îmi pare rău că nu pot să-i dau sânge.

— Toate avem aceeași grupă sangvină, le reaminti Collins. De aceea am fost cooptate în programul experimental. Nu înțeleg de ce doctorul Pardieu nu ia și din al nostru, Sam.

— S-a întâmplat ca al meu să funcționeze mai bine pentru ea, răspunse Olivia. Știți, dacă sunteți atât de îngrijorate, ați putea vorbi cu Jane despre

asta.

— Nu e prea devreme pentru tine să donezi sânge din nou? întrebă Sam.

— Nu, o asigură Olivia. Au trecut aproape opt săptămâni. Dacă are nevoie din nou, nu va fi o problemă.

— Mi-aș dori să fiu acolo. Îmi dau seama cum se simte Jane doar uitându-mă la ea.

— Va fi bine, insistă Collins.

— Dar știi că ultimul lucru de care are nevoie acum este stresul. Olivia, Sam mi-a spus că înfiorătorul ăla de frate-su se învârte din nou pe-acolo.

— De fapt, Logan se străduiește cu adevărat de data asta. S-ar putea să reușească. Locuiește într-un centru de reeducare și lucrează. Jane spune că nu a lipsit nici o zi.

— E o schimbare, recunoscu Collins.

— Îi pasă de Jane și încearcă să compenseze toată durerea pe care i-a cauzat-o.

— Asta va dura o viață de om, spuse Sam.

— Dacă Jane poate să-l ierte, putem și noi, spuse Olivia. Ea s-a întors în spital săptămâna trecută și Logan a fost la ea în fiecare zi. Vine să o vadă în pauza de masă și după lucru. Când ea e acasă, îi aduce cina. Încearcă și el, Sam.

— Bine, o să-i dau încă o șansă, spuse Sam. Ascultă, trebuie să plec. Repede, Olivia, spune-mi cum merge cercetarea ta.

— Nu am acces la arhivele tatălui meu, așa că am dat de o altă fundătură, răspunse ea.

Totuși, am reușit să fac rost de copii ale unora dintre declarațiile pentru fondul lui, dar citirea lor și încercarea de a le identifica pe fiecare în parte e ca privitul la stele. Sunt liste cu mii de investiții. Pe unele dintre ele le recunosc ca fiind legitime, dar restul este obscur. Se pare că foarte multe sunt în străinătate. De asemenea, am impresia că portofoliul se schimbă mereu. Jur că e Houdini. Poate comite infracțiunea perfectă, pentru că eu nu pot să găsesc frauda.

— Nu poți să o găsești deocamdată, spuse Collins. Nu există o infracțiune perfectă. Cel puțin asta îmi spun ei mie.

— Ești în continuare hotărâtă să devii agent FBI? o întrebă Olivia.

— Da, răspunse energic. Și cred că voi fi unul bun.

— Când începi pregătirea? întrebă Sam.

— Încă aștept să aflu. Știu că Academia va fi o provocare, așa că am hotărât să iau un avans. Am mers la un poligon de trageri ca să exersez.

— Ai împușcat pe cineva până acum? întrebă Sam, simulând panica.

— Bineînțeles că nu, răspunse indignată Collins, dar au fost două momente mai dificile.

Le împărtăși câteva povești despre primele ei experiențe cu o armă de foc,

făcându-le să râdă cu poftă. Încheiară conversația promițându-și să vorbească din nou în curând.

Olivia tocmai încheiase apelul, când telefonul îi sună iar. Era șeful ei, Royal Thurman. Nu o sunase niciodată acasă, așa că în capul ei se declanșă o alarmă. „S-a întâmplat ceva rău“, se gândi ea.

— Există o problemă pe care trebuie să o discut cu tine, începu el cu vocea lui gravă de bariton. Ai timp în după-amiaza asta? Soția și fiicele mele sunt la cumpărături la Tysons Corner, dar urmează să ne vedem la cină la Neeson's Café, la ora șase. Fetelor mele le plac la nebunie macaroanele cu brânză. Restaurantul este foarte aproape de tine, nu-i așa?

— Da, domnule, este aproape.

— Poți să treci pe la cafenea la ora cinci? E important, Olivia, altfel nu te-aș fi deranjat acasă.

Nu îl rugă să-i explice care era problema sau măcar să-i dea un indiciu. Ar fi trebuit să ia cina cu mătușa ei, dar Emma hotărâse să meargă la Palm Springs mai devreme pentru un seminar, să scape de frig.

— Voi fi acolo, îi spuse șefului ei.

„Nu-ți face griji fără rost“, se avertiză singură. Asistentele obișnuiau să-i spună asta atunci când o vedeau îngrijorată din pricina rezultatelor uneia dintre analize. Și, pentru o lungă perioadă de timp, rezultatele fuseseră rele. Nu părea să conteze dacă își făcea griji sau nu. Trase puternic aer în piept. Aceasta nu era secția de chimioterapie, iar ea devenise o femeie în toată firea. Dacă Thurman o va concedia din cauza reducerilor de personal, așa să fie. Își va găsi o altă slujbă. Însă dacă ar fi fost vorba despre asta, i-ar fi dat vestea în timpul orelor de lucru.

Olivia îi spusese șefului ei despre interviul îngrozitor cu Jorguson. El nu râsese, dar își dăduse seama că ar fi vrut. O asigurase că, atunci când se va trece la reduceri de personal, va face tot ce poate ca să o protejeze.

Poate asta se schimbase.

Din fericire, nu avu mult timp la dispoziție să disece posibilele motive ale întâlnirii. Era deja trei și jumătate. Sări sub duș, își spălă și uscă părul, și îl strânse din nou în coadă de cal. Se îmbrăcă cu un pulover gros, verde-închis, cu jeanși mulați și cizme până la genunchi. Avu timp chiar să se machieze puțin și să se parfumeze discret.

Luă pe ea haina grea din piele de oaie, o eșarfă din lână de un roșu-aprins, o bască tricotată și mănuși. Interiorul hainei avea un buzunar mare, astfel că puse în el o carte de credit, adăugă permisul de conducere, trei bancnote de douăzeci de dolari, telefonul mobil și cheile. Închise fermoarul buzunarului și se îndreptă spre lift.

John era de serviciu pe hol.

— Este groaznic de frig afară, o avertiză el.

— Mă duc până la Neeson's să mă întâlnesc cu șeful meu, spuse ea. E

aproape.

— Îmi place la Neeson's. Au cele mai bune macaroane cu brânză din oraș. Îmi chiorăie stomacul doar când mă gândesc la ele.

— Vrei să-ți aduc o porție?

— Oh, nu, nu. Nu am făcut nici o aluzie.

Deschise ușa pentru ea.

— O să-ți aduc, promise ea în timp ce trecu pe lângă el.

Pe măsură ce păși afară, valul de aer foarte rece care îi intră în plămâni îi aminti că își uitase inhalatorul în apartament. Se întoarse ca să fugă înapoi sus să-l ia, dar se răzgândi. Neeson's Café era la doar șase străzi distanță de clădirea ei și, dacă nu se grăbea, va fi bine. Nu voia să-l facă pe domnul Thurman să aștepte.

Când ajunse la jumătatea drumului spre restaurant, era congelată complet. Era un frig cumplit și bătea un vânt umed, în rafale. Afișajul luminos de pe clădirea băncii de vizavi arăta că erau minus opt grade. Își înteți ritmul pe ultimele două străzi. Când intră în micul vestibul, aerul cald îi înțepă obrajii și își simți plămânii că îi luau foc.

Cu toate că ajunsese cu zece minute mai devreme, domnul Thurman era deja acolo, într-un separeu încăpător în capătul restaurantului aproape gol. Arătă ușurat că o vede. Era de rău, cu siguranță. Își reaminti să nu-și facă griji fără rost și îi veni să râdă la gândul ăsta.

Domnul Thurman, gentlemanul suprem, o ajută să se dezbrace și îi puse haina în cuier, apoi așteptă până când se așeză, înainte să se strecoare pe bancheta din fața ei. Împinse la margine ceașca goală de cafea și își puse mâinile lui mari pe masă. Când o chelneriță veni cu o cafetieră și îi reumplu ceașca, Olivia ceru un ceai fierbinte și o porție de macaroane cu brânză la pachet.

— Voi trece direct la subiect, spuse Thurman. Eram pe punctul să mă așez la masă să-mi iau micul dejun, când am primit un telefon din partea lui Carl Simmons, de la Simmons, Simmons și Falcon. Ai auzit de firma asta de avocatură?

— Oh, da.

— Eu nu, spuse el. Adică auzisem despre firmă, dar nu avusesem niciodată o conversație cu vreunul dintre ei, până astăzi. Ghici care a fost subiectul.

Ea zâmbi.

— Eu.

— Exact, spuse el. Cu siguranță știi că firma îl reprezintă pe tatăl tău.

— Da, știu, dar nu înțeleg de ce v-ar suna pe dumneavoastră?

— Carl…

Se opri să zâmbească și zise:

— A insistat să-i spun pe numele mic fiindcă este sigur că vom deveni

prieteni buni și – după spusele lui – ne vom ajuta reciproc. Mi l-am imaginat chiar făcându-mi cu ochiul la telefon, adăugă el. Nu mi-a plăcut deloc omul ăsta.

— Ce voia?

— A simțit că e de datoria lui să mă avertizeze în legătură cu tine. Crede că abuzezi de poziția ta de consultant al Fiscului. L-am întrebat ce dovezi are, știind foarte bine că nu existau, și a încercat să schimbe subiectul. Apoi, a trecut la planul lui, care era evident. A precizat intenționat numele tatălui tău. Simmons crede că încerci să fabrici dovezi ca să-l discreditezi. Dacă se întâmplă lucrul acesta, investitorii își vor pierde încrederea în el și, înainte să-ți dai seama, își vor retrage banii, iar fondul va da faliment.

— Și va fi numai din cauza mea.

— Exact.

— Nu fabric dovezi, domnule.

— Știu asta, Olivia, spuse el cu o voce prietenoasă și înțelegătoare. Doar repet ce mi-a spus.

— Lucrez la cazurile care mi-au fost repartizate și numai la acele cazuri, îl asigură ea. Cu siguranță nu am căutat în dosarul tatălui meu. Asta ar fi ilegal și, în plus, ce rost ar avea? Totul e o poveste pentru copii. Eu am venit la Fisc să învăț.

— Mi-ai spus despre tatăl tău înainte să te angajez, îți amintești? Faci o muncă excepțională. Cercetarea afacerilor tatălui tău în afara serviciului nu s-a suprapus cu aceasta.

— Dar?

— Dar vreau să fii pregătită de ceea ce va urma. Simmons a sugerat… a accentuat, de fapt, că ești instabilă din punct de vedere mental și că ai nevoie de ajutor. A sugerat, de asemenea, că familia ta este hotărâtă să facă în așa fel încât să primești acest ajutor. Zicea încontinuu „în opinia mea“ și părea să creadă că era perfect în regulă să te calomnieze atâta timp cât își spunea doar opinia.

— Asta e o tactică nouă.

— Nu a afirmat direct că nu ești capabilă de muncă, dar, îți spun, Olivia, va încerca să facă să fii concediată. Va trece peste capul meu, dar nu cred că va avea succes. Dacă ceea ce spui despre fondul de investiții al tatălui tău este adevărat, bănuiesc că Simmons împarte profiturile cu el. Nu te va lăsa să-i distrugi asta. E foarte abil. Va ataca înainte ca totul să explodeze. Am mai văzut situații de genul ăsta și, îmi pare rău s-o spun, voi mai vedea. Lăcomia are un fel al său de-a o lua înaintea moralei.

Chelnerița îi aduse ceaiul fierbinte, împreună cu un pachet într-o pungă. Olivia îi mulțumi și îi înmână o bancnotă de douăzeci de dolari.

Privi pe fereastră și nu o miră deloc faptul că ningea.

— Nu găsesc nimic, șopti ea.

— E posibil ca judecata ta să fie afectată de experiențele trecute legate de tatăl tău? E posibil ca acum să te înșeli în legătură cu el? Și dacă este nevinovat? Te-ai gândit că poate a învățat unele lecții valoroase de-a lungul anilor și s-a hotărât să fie cinstit în afacerile lui? Mulți cred că tatăl tău are un talent special când vine vorba să aleagă acțiuni. Portofoliul lui este foarte impresionant.

Se întrebă dacă el își dădea seama cât de naiv părea.

— Nu, nu cred că a învățat nici o lecție. Cred doar că a devenit mai bun în a-și ascunde mizeriile.

— Din câte am auzit, fondul lui a crescut extraordinar, sublinie el. Clienții lui au făcut profituri enorme.

— Oh, domnule, nu sunteți unul dintre clienții lui, nu?

El râse.

— Și să suport mânia ta? Nu, bineînțeles că nu. Vreau doar să te gândești la posibilitatea ca tatăl tău să se fi schimbat.

Domnul Thurman nu era familiarizat cu detaliile din trecutul tatălui său. Prin urmare, nu era convins că tatăl ei făcea ceva greșit, iar ea nu avea nici o dovadă să demonstreze că avea dreptate. Totuși, șeful ei îi era loial. După ce îi atrase atenția că este posibil să se înșele, nu mai insistă.

Familia lui ajunse exact la ora șase. O rugară să ia cina cu ei, dar refuză, explicându-le că avea în plan să o vadă pe prietena ei, care era internată în spital.

— Se pare că vom avea zăpadă astă-seară, spuse domnul Thurman. Dacă trebuie să conduci, ai grijă.

Olivia se consideră norocoasă că avea un șef atât de minunat. Îi păsa cu adevărat de ea. Știa că încerca să o protejeze să nu fie concediată, iar acum încerca să o ajute cu situația Carl Simmons.

Tocmai părăsise restaurantul, când telefonul ei mobil sună. Păși înapoi în vestibulul călduros ca să răspundă.

La telefon era judecătorul Bowen.

— Olivia, tocmai am primit un telefon de la un avocat pe nume Carl Simmons…

— Oh, nu. Ce zicea? întrebă ea. Nu, lăsați-mă să ghicesc. În opinia lui, sunt instabilă și inventez lucruri.

Judecătorul chicoti.

— Da, a spus ceva de genul, deși a îmbrăcat totul sub forma grijii pe care ți-o poartă și a sănătății tuturor copiilor care ar putea fi în grija ta. Voia să mă joace pe degete, Olivia, și știi cât de mult urăsc asta. Nu a spus-o direct, dar a sugerat că nu ești capabilă de muncă și a simțit că e de datoria lui să mă avertizeze. Spunea că în spețele ocazionale pe care ți le dau sunt implicați

copii vulnerabili și că ar trebui să fiu conștient că, din cauza stării tale mentale fragile, dacă s-ar întâmpla ceva unuia dintre copii, aș putea fi considerat responsabil. Știai că ești pe punctul de a avea o cădere nervoasă?

— Nu, nu știam, răspunse ea.

— Bineînțeles, Simmons insista că îmi împărtășește un secret, zise el cu un dezgust evident. A adăugat că tatăl tău este sfătuit să te interneze pentru o evaluare de șaptezeci și două de ore.

Olivia tremura de furie.

— Îmi pare atât de rău că ați fost târât în povestea asta.

— Știu despre ce-i vorba. Firma lui Simmons îl reprezintă pe tatăl tău…

— Corect.

— Iar tu faci cercetări.

— Da, fac.

— L-am avertizat pe Simmons că ai putea să-l dai în judecată pentru calomnie și m-a asigurat că asta nu se va întâmpla niciodată. Zicea că încearcă doar să-i protejeze pe cei nevinovați și că are dovezi ale faptelor tale iraționale. A adus în discuție vreo două nume. O secundă… le-am notat. Făcu o pauză, timp în care se auzi foșnetul hârtiilor. Am găsit, Frank Greeley și Kimberly Mills…

Avu nevoie de o secundă ca să se gândească.

— Da, spuse ea. Au fost implicați în două cazuri diferite de care m-am ocupat pentru judecătorul Thorpe. Greeley era un tip tare irascibil. Susținea că am fabricat minciuni când am susținut că era un tată abuziv. „Nebună după putere“, acestea au fost cuvintele lui exacte. Bineînțeles, vânătăile și dungile de pe fetița lui de patru ani nu i-au oferit prea multă credibilitate. Și Mills m-a făcut nebună. Ea a fost chemată la birou pentru o întâlnire legată de o acuzație de abuz. Întâmplarea a făcut să intru exact în momentul în care l-a apucat pe băiețelul ei și avea de gând să-i dea un dos de palmă. Am doborât-o la pământ, iar ea a început să zbiere că eram o lunatică. În ambele cazuri, părinții au făcut o plângere, dar nu a ieșit nimic. Ar fi nevoie de o adevărată jonglerie ca Simmons să creeze un caz.

— Asta nu-i tot, Olivia.

Se frecă la tâmple și inspiră adânc, ca să se calmeze.

— Da?

— De asemenea, a făcut aluzie la medicamentele pe care le-ai luat în trecut, care este posibil să-ți fi afectat permanent starea mentală și raționamentul.

Rămase fără glas.

— Olivia?

— Da?

— Știu că e o informție confidențială și nu-mi face plăcere să te întreb, dar

a fost vreodată un moment...

— Medicamentele?

— Da.

— Când eram copil, am făcut chimioterapie.

Judecătorul era scandalizat.

— Dacă vei găsi temeiuri să-l dai în judecată, voi depune mărturie, spuse el. Mi-ar face plăcere să te văd punând sechestru pe toate bunurile firmei lui, blocând totul.

— Nu știu dacă se va întâmpla asta, dar vă mulțumesc pentru sprijin, răspunse ea.

— Cred că îi voi da un telefon judecătorului Thorpe și îl voi avertiza asupra a ceea ce urmează. Probabil o să se amuze teribil când o să audă de acuzația cu medicamentele.

Odată ce trecu peste sentimentul de furie, Olivia înțelese că nu ar fi trebuit să fie surprinsă că acest Carl Simmons îi contactase pe domnul Thurman și pe judecătorul Bowen. Ticălosul o sunase la intervale regulate și o amenințase. Totuși, tactica de intimidare nu funcționase, și asta trebuie să fi fost extrem de frustrant pentru Carl. Era de așteptat ca el să meargă la angajatorii ei. Dacă provoci un urs, e clar că vei fi atacat, iar ea cu siguranță a lovit și i-a provocat. Bineînțeles că vor încerca să se răzbune.

Păcat că Simmons nu o atacase direct și nu o calomniase. Confom judecătorului Bowen, fusese cât pe ce s-o facă de vreo două ori, dar nemernicul știa unde să se oprească. Olivia înțelese planul lui. Va încerca să o discrediteze, să-i distrugă reputația. Știa, de asemenea, că următorul atac va fi și mai mizerabil, dar în limitele legii.

Ticălosul era inteligent, dar ea era mai inteligentă, își spuse în sinea ei. Într-un final, o să-l înfunde pentru înșelarea oamenilor nevinovați, pentru furtul economiilor lor de-o viață, în timp ce el trăia pe picior mare. Ziua judecării lui va veni.

Își ridică gulerul hainei în jurul gâtului, își potrivi eșarfa și porni spre casă. Zăpada cădea în valuri, iar stratul de pe trotuar depășea deja doi centimetri. Scăzuse temperatura? Nu putu desluși cifrele de pe clădirea băncii, dar i se părea că se simte mai rece deoarece fața o înțepa și plămânii făceau sforțări să primească aerul înghețat. Trase de eșarfă și o puse peste față și nas. De ce nu se întorsese după inhalator? Ar fi vrut să meargă mai repede până acasă, dar nu putu. O durea deja pieptul și gâfâia. Se văzu nevoită să încetinească ritmul.

Nu era aglomerat deloc, de fapt, era singura persoană de pe stradă. Zăpada se rotea ca un vârtej în jurul ei, iar singurul sunet care se auzea era vântul puternic. Felinarele arătau de parcă erau acoperite cu un văl. În ciuda frigului năpraznic, i se părea că este frumos. Strada ei arăta ca o felicitare de sărbători. Totul era atât de curat și de alb, iar toate luminițele din ferestrele

apartamentelor străluceau. Arăta aproape magic.

Pesimismul ei obișnuit o cuprinse din nou și se gândi că mâine totul va fi murdar. Noroiul de la mașini va fi împroșcat pe ferestre și zăpada va deveni maronie și gri de la călcatul în picioare. Totuși, astă-seară era frumos.

Nici gând însă să meargă cu mașina la spital. Alunecase deja de două ori în timp ce traversa strada, și oamenii – inclusiv ea – erau nebuni când conduceau pe zăpadă. Olivia hotărî că-și va face o ceașcă de ceai fierbinte și o va suna pe Jane să vadă ce mai face. Nu se simțea vinovată. O va vedea pe prietena ei mâine după serviciu, când va dona mai mult sânge pentru ea. Vor sta la șuetă atunci.

La capătul străzii se găsea un SUV parcat neregulamentar. Cu toate că nu-l vedea, știa că șoferul era înăuntru deoarece motorul mergea și ștergătoarele de parbriz se mișcau. Probabil aștepta pe cineva, se gândi în timp ce traversă grăbită strada. Mută punga dintr-o mână în alta și încercă să inspire puternic. Inhalatorul chiar i-ar fi fost de folos acum. Marchiza verde de deasupra intrării în clădirea ei era încărcată cu zăpadă. Își dădu seama că trotuarul fusese curățat, dar era acoperit repede de fulgi proaspeți.

Ajunsese aproape acasă când auzi un pocnet ciudat. Își imagină o sticlă uriașă de șampanie care era destupată. Cu coada ochiului, văzu SUV-ul venind spre ea. Apoi îl văzu pe John prin geamul de la blocul ei. Stătea în spatele biroului său. Zâmbi când o zări și se grăbi să-i deschidă ușa.

Se auzi deodată o rafală rapidă de focuri de armă și gloanțe vâjâind în jurul ei. Înțelese ce se întâmpla și știa că trebuie să ajungă într-un loc sigur, dar picioarele nu voiau să o asculte. Simți o izbitură și o durere îngrozitoare în coapsă, apoi o alta lângă umăr, atât de puternică încât o aruncă pe spate. A treia o trimise răsucindu-se în perete. Capul i se lovi de cărămidă, iar corpul căzu chircit la pământ. Lumea începu să se învârtă într-o negură haotică, un amestec de imagini cu zăpadă, lumini și pungi maronii zburând prin aer. Încercă să se ridice, dar o ceață amețitoare se rostogoli peste ea și totul deveni negru.

CAPITOLUL 10

Olivia ajunsese subiectul principal al știrilor de la ora zece.

Grayson avea televizorul pornit și asculta pe jumătate atent finalul unui interviu *Dateline* luat unei persoane care făcea lobby în congres, în timp ce termină pe laptop al treilea său raport. Apăsă butonul „trimitere“ și închise laptopul. Era duminică seara și de-abia acum termina lucrul.

Puse laptopul înapoi în servietă, pe masă, lângă ghiozdanul nepotului său. În cele două luni de când Henry venise să locuiască la el, apartamentul lui Grayson pierduse orice aparență de ordine. Ghiozdanul stătea deschis; foile erau împrăștiate peste tot, iar referatul despre vulcani, care trebuia predat a doua zi, nu se afla acolo. Grayson căută în living, apoi se întoarse în cameră. Se împiedică de niște piese Lego și de un robot acționat prin telecomandă, pe care Henry îl construia, și găsi referatul pe canapea, ascuns pe jumătate sub tenișii lui Henry.

Grayson se asigură că referatul era complet, apoi îl puse înapoi în dosarul galben și îl adăugă lângă foile pe care le îndesase deja în ghiozdan. După cum se întâmplase deja înainte, copilul probabil tot va mai pierde cel puțin o temă înainte să ajungă în clasă, dar devenea mai bun la capitolul organizare. Nu-și mai lăsa ghiozdanul în mașină.

Grayson merse în dormitor și era pe punctul să-și schimbe jeanșii și puloverul, când auzi prezentatorul spunând că o tânără fusese împușcată în fața blocului în care locuia. Grayson își aminti de o conversație legată de oraș. Washington D.C. poate să fie un loc periculos în care să trăiești, și trebuie să fii atent, dar energia lui îl făcea irezistibil. Nu Olivia spusese asta? Zâmbi când își aduse aminte.

Nu trecea o zi fără să se gândească la ea și își spunea că, dacă viața lui nu ar fi devenit al naibii de complicată, probabil ar fi fost cu ea acum.

Luă telecomanda să dea volumul mai tare. Prezentarea știrilor se încheiase și acum rula o reclamă. Rămase în fața ecranului plat și aștept. Presupuse că împușcătura avea de-a face cu războiul dintre bande și era curios să știe unde se întâmplase.

Apoi Ted, pe Canalul 12, anunță că transmitea live din Georgetown. Grayson încetă să mai respire.

— Ah, la naiba, șopti el. Să nu fie Olivia.

Greața pe care o simți în stomac îi contrazise speranța. Își spuse că reacționa exagerat.

Trecuseră două luni de când Jorguson o amenințase, dar de atunci se calmase.

Reporterul spuse numele străzii, apoi camera se întoarse spre scena haotică din fața unui bloc de locuințe. Blocul ei de locuințe. Grayson îl

recunoscu pe portar. Care era numele lui? John, își aminti. Fața bărbatului era cenușie. Grayson văzu că mâinile îi tremurau în timp ce ținea strâns la piept ceva ce semăna cu o pungă de hârtie. Se vedea pe fundal că stătea de vorbă cu doi detectivi. Grayson nu-l recunoscu pe nici unul din ei.

Era Olivia. Trebuia să fie. Cu toate că petrecuse doar o singură seară cu ea, îi lăsase o impresie puternică. Era o femeie frumoasă, deșteaptă și iubitoare, iar modul în care se comportase cu acel băiețel îngrozit fusese admirabil. Lumea avea nevoie de Olivia MacKenzie.

Telefonul lui mobil sună. Salutul lui Ronan fu scurt.

— Te uiți la știri? Olivia MacKenzie a fost împușcată de mai multe ori și…

— Trăiește?

— Da, răspunse el, reacționând la furia din glasul lui Grayson.

— Unde se află?

— Au dus-o la St. Paul. E cel mai apropiat centru pentru traumatisme, explică el. Am vorbit cu detectivul Cusack și mi-a spus că Olivia este acum în operație.

— Cât de grav este?

— A fost atinsă de trei ori.

— Mă duc la spital.

— Ne vedem acolo.

Grayson tocmai își pusese arma în seif. O scoase și o vârî în toc, după care își luă insigna. Mâinile îi tremurau. Asta îl surprinse și își dădu seama că trebuia să-și țină furia sub control.

Merse pe hol și deschise încet ușa de la una dintre camere, ca să vadă ce face Henry. Nepotul său dormea profund. Închise ușa și merse în bucătărie. Patrick, persoana care se ocupa de apartament, stătea la masă și făcea o listă cu legumele ce trebuiau cumpărate. Grayson îi spuse unde merge și ieși afară.

Zăpada continua să cadă abundent, iar drumurile erau ca un patinoar. Peste tot aveau loc accidente de mașină. Grayson conduse SUV-ul său pe cât de multe străzi lăturalnice putu, ca să evite să fie lovit de alți șoferi. Parcă mașina în zona rezervată doctorilor, aproape de ușa spitalului. Agentul de pază nu-i mai zise nimic odată ce îi arătă insigna.

Primi îndrumări spre etajul cu Chirurgia și o luă grăbit pe scări. Etajul era aproape pustiu. O asistentă trecea grăbită. O opri și o întrebă unde era Olivia MacKenzie.

— E încă în operație, spuse ea. Sunteți rudă cu ea?

— FBI, răspunse el. Unde sunt paznicii? întrebă apoi.

— Poftim?! La etajul acesta nu sunt paznici.

Nu avu nici o reacție la aceste informații, dar întrebă:

— Puteți să aflați care este starea ei și cât timp va mai sta acolo?

— Da, bineînțeles. Sala de așteptare de la Chirurgie este în capătul acelui hol, spuse ea arătând spre stânga.

— În care sală de operație este Olivia?

Ea arătă spre ușile de la capătul holului din dreapta.

— Voi aștepta acolo.

Nimeni nu putea să treacă de el atâta timp cât bloca accesul în sala de operație.

Asistenta promise să se întoarcă imediat. Se grăbi pe coridor, apoi ridică receptorul unui telefon de perete, aflat imediat lângă ușile sălii de operație.

Își scoase telefonul mobil și începu să dea telefoane. În câteva minute, aranjă ca Olivia să fie păzită douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Refuză să se gândească la posibilitatea ca ea să nu supraviețuiască. Ideea era, pur și simplu, de neconceput. Simțea o legătură ciudată cu ea, dar încercă să nu judece prin prisma ei.

Ronan ajunse câteva minute mai târziu. Părul negru îi era acoperit de zăpadă. Se scutură de ea pe măsură ce păși de-a lungul holului.

— Cum este? întrebă el.

— Încă e în operație. O asistentă verifică starea ei.

Ronan privi în jur.

— Nu-i nimeni aici. Nici polițiști, nici paznici ai spitalului… Ce naiba?

— Am trimis după agenți. Sunt pe drum.

— Atunci, e cazul nostru?

— Normal că e.

— Bine, spuse Ronan, dând aprobator din cap. Crezi că Jorguson a făcut-o? Chiar s-a lăudat că va pune să fie omorâtă.

— Asta a fost acum două luni. A mai amenințat alți doi avocați de atunci. E irascibil și știu că are niște ticăloși drept clienți, dar nu cred că asta a fost opera lui.

— Eu nu-l scot de pe listă.

— Nici eu, îl aprobă Grayson. Doar spun că nu cred că este el.

— Cine, în afară de Jorguson, ar vrea s-o dea la o parte?

— Lucrează pentru Fisc. Asta poate deschide tot felul de posibilități. Cine știe ce poate să facă vreun plătitor de taxe nemulțumit?

— Nu cred că au făcut public numele ei până acum, ceea ce înseamnă că nu au anunțat familia. Probabil că încearcă încă să-i localizeze.

Ronan merse până la sala de așteptare să vadă dacă era cineva acolo. Se întoarse un minut mai târziu.

— E goală.

— După ce primesc ultimele informații, o s-o sun pe mătușa Oliviei.

Asistenta pe care o rugase să verifice starea Oliviei îi întrerupse. Zâmbea.

— Pacienta este în drum spre salon. Va fi bine. Chirurgul a spus că va ieși în câteva minute ca să discute cu dumneavoastră. A spus, de asemenea, că e o

domnișoară foarte norocoasă.

Grayson simți că putea să inspire din nou adânc, atât de mare era ușurarea. Ronan observă acest lucru. Așteptă până când asistenta plecă, apoi întrebă:

— Ai avut o singură întâlnire cu Olivia, corect?

— Corect.

— Ai…

Grayson știa ce întreabă.

— Ce naiba, Ronan!

— Deci, e un nu, nu ai făcut-o.

Ambii auziră sunetul care indica faptul că ușile liftului erau pe punctul să se deschidă.

Fiecare puse mâna pe tocul armei lui și așteptă. Coborâră doi detectivi. Cel mai tânăr era copia fidelă a actorului Tom Cruise, inclusiv părul negru des și bărbia pătrată.

— Tipul ăla nu seamănă cu… șopti Ronan.

— Ba da, seamănă, confirmă Grayson.

Ambii detectivi mâncau sendvișuri și sporovăiau. Se opriră când îi văzură pe Grayson și pe Ronan. Cel mai în vârstă, cu firimituri de la sendviș pe mustață, strigă:

— Cine sunteți?

— FBI, răspunse Ronan.

— Nu e nevoie de voi aici. Ne ocupăm noi de asta.

— Nu, nu vă ocupați.

Grayson nu ridică vocea, dar privirea din ochii lui arăta că el deține controlul.

— Este cazul nostru, răbufni copia lui Tom Cruise. Avea un fel evident de-a face pe grozavul în timp ce mergea spre Grayson.

Pe acesta însă nu-l impresionă tactica lui de cocoș. Nici pe Ronan, care spuse:

— Nu, nu este cazul vostru. Este al nostru.

— Ne-a fost încredințat la locul faptei, le spuse Omul-Mustață. Nu v-am văzut pe nici unul din voi acolo.

— Deci, știați că femeia aceasta a fost doborâtă de mai multe gloanțe, că a fost un atac comandat, nu? întrebă Grayson.

— Da, bineînțeles, răspunse Mustață.

— Dar nu v-ați gândit să postați paznici?

Cei doi detectivi se uitară unul la altul. După care, Omul-Mustață răspunse:

— E în operație. Urma să așteptăm să vedem dacă a supraviețuit…

Grayson zări chirurgul la capătul holului. Vorbea cu asistenta.

— Te descurci cu ei, îi spuse lui Ronan în timp ce merse spre ușile sălii de operație.

Îl auzi pe Cruise spunând:

— O să dau câteva telefoane.

Ronan răspunse:

— Așa să faci.

După ce Grayson vorbi cu chirurgul, o sună pe Emma Monroe, mătușa Oliviei. Nu-i luă mult să facă rost de numărul ei de mobil și să afle că era în Palm Springs pentru un seminar.

Emma știu că ceva nu era în regulă de îndată ce răspunse la telefon și auzi vocea lui Grayson.

— Olivia va fi bine, începu el.

— Ce s-a întâmplat? vru să știe înainte ca el să continue. A avut loc un accident?

— Nu, nu a fost un accident, spuse el, și apoi îi explică ce se întâmplase cu ea. Îi spuse Emmei, de asemenea, ce îi zisese chirurgul și încheie repetându-i încă o dată că Olivia va fi bine.

Emma se pierdu cu firea.

— Trei focuri de armă? Cineva a împușcat-o de trei ori? Cine ar face așa ceva unei ființe încântătoare, blânde… A trecut prin atâtea… a avut parte de atâta durere, și acum asta. Să afli cine a făcut asta, Grayson.

Trecuse de la șoc la furie.

— Voi afla, promise el.

— Unde a fost împușcată?

— Șoldul drept, umărul stâng și partea stângă, spuse el. Îi dăduse deja această informație, dar știa că din cauza șocului nu reținuse tot.

— Cineva trebuie să-l contacteze pe doctorul Pardieu. Sper că medicul chirurg l-a sunat deja, spuse ea.

— Doctorul Pardieu?

— André Pardieu. Este medicul ei. Grayson, voi lua primul zbor pe care îl voi găsi… Nu, voi închiria un charter, hotărî ea. Ar trebui să fiu acolo…

Grayson o întrerupse.

— Orașul este înzăpezit, Emma. Nici un avion nu aterizează sau decolează.

— Nu ar trebui să fie singură. Are nevoie de cineva să aibă grijă de ea.

— Va fi cineva cu ea tot timpul, promise el. Nimeni nu va ajunge la ea.

— I-a anunțat cineva părinții și sora?

— Voi verifica, spuse el.

— Îi voi suna eu. Sunt cu toții în Miami, sărbătorind cu câțiva investitori noi. Tatăl Oliviei a cumpărat o proprietate cu vedere la ocean.

Grayson putu auzi dezaprobarea din vocea ei, care îi dădu de înțeles că existau probleme de familie. Nu-i păsa de asta. Toată atenția lui era

concentrată asupra găsirii răspunsului la întrebarea cine o voia pe Olivia MacKenzie moartă.

Nici nu bănuia cât de mare era numărul acelora.

CAPITOLUL 11

Olivia ar fi putut jura că Tom Cruise a trecut pe la ea să o salute. Apoi apăru Grayson și alungă imaginea de dinainte.

Plutea între trezie și inconștiență. În capul ei totul era începețoșat și se învârtea într-un tumult de vedenii: zăpadă și pungi de hârtie zburând prin aer, fața lui John la fereastră și o linie stacojie subțire ce curgea pe pământul alb. Apoi, din ceață se desprinse chipul lui Grayson. De ce era el acolo? Voia din nou să o sărute? Nu se putu concentra suficient ca să afle, și se cufundă din nou în neant.

Data următoare când își reveni, simți ceva rece pe cap. Se forță să deschidă ochii și îl văzu pe Grayson aplecându-se deasupra ei. Îi închise din nou. Avea halucinații. „Concentrează-te“, își spuse. Știa că visa, și avea nevoie să se trezească singură. Totuși, când privi din nou, el se afla acolo. Nu era nici o iluzie.

Când el mută punga rece de pe capul ei, simți o durere cutremurătoare. Deschise gura ca să se plângă, dar nu ieși nici un sunet. Gâtul îi era uscat.

În cele din urmă, reuși să șoptească cu voce răgușită:

— Ce-i cu tine și cu gheața?

— Ce-i cu tine de te lovești la cap? Zâmbi, în timp ce adăugă: Asistenta vrea să ții asta pe cucui.

— Cucui?

— Cred că te-ai izbit cu capul de peretele de cărămidă din fața blocului tău.

— De ce aș fi vrut să fac asta?

Nu avea pregătit un răspuns la întrebarea ei. Ea se sforță să se ridice în capul oaselor și simți durere până în vârful degetelor de la picioare.

— Fă-te util. Ajută-mă să mă ridic.

— Ești deja ridicată.

Închise ochii.

— Pleacă.

Voia să rămână trează, dar ceața coborî din nou asupra ei și nu i se putu opune.

Data următoare când se trezi, era lucidă și se simțea pe jumătate umană. Privi în jur. Se afla într-o cameră plină cu vaze cu flori, iar doctorul André Pardieu stătea la capătul patului citindu-i fișa medicală.

— *Bonjour, docteur*.

— Ah, ești din nou cu noi, spuse el.

— Trebuie să-i dau lui Jane niște sânge.

— Nu, nu acum. Mai întâi îți refaci forțele, după care o poți ajuta.

Conversația lor continuă într-o franceză rapidă. Grayson rămase în pragul ușii ascultând.

Se părea că medicul ținea foarte mult la Olivia. Grayson ar fi putut să jure că îl auzise spunându-i *pipsqueak*[3].

La finalul discuției lor, doctorul Pardieu reveni la engleză.

— Acum, după ce am constatat că ești bine, o să-mi pot urma planul de-a merge în Franța. Voi fi în Paris pentru o conferință, apoi voi pleca într-o vacanță cu familia. Dacă ai nevoie de ceva, știi cum să dai de mine.

O sărută pe frunte înainte să plece din cameră.

Olivia se uita pe fereastră când Grayson intră și nu observă că el o privea. Acesta se întreba cum poate cineva să arate atât de bine după ce a fost împușcat de trei ori. Fața îi era palidă, dar era în continuare frumoasă. Părul ei de un castaniu-închis se revărsa pe perna din spatele ei.

Îl surprinse holbându-se la ea. Ochii aceia de un albastru pur erau fixați asupra ochilor lui. Apoi, el merse până la fereastră și se sprijini de pervaz. Își încrucișă brațele pe piept și spuse:

— Cum te simți?

— Ținând cont de ce s-a întâmplat, destul de bine, răspunse ea.

Ce căuta el aici? vru ea să întrebe. Cum de era implicat? Un sărut prostesc, apoi două luni fără nici un cuvânt. Înțelesese mesajul, gândi ea. Era evident că nu dorise să mai aibă de-a face cu ea și trecuse mai departe. La naiba, la fel făcuse și ea.

— Ești pregătită să răspunzi la câteva întrebări? zise el.

— Da.

— Îți amintești ce s-a întâmplat?

— Îmi amintesc, spuse ea, surprinsă că își amintea, dar nu va fi de mare folos. La capătul străzii era parcat un SUV negru. Motorul era pornit și îmi amintesc că mă gândeam că aștepta pe cineva. Se pare că mă aștepta pe mine, nu?

— Așa se pare.

Subiectul lor de conversație era îngrozitor, se gândi ea, și totuși, amândoi se comportau și vorbeau atât de firesc despre asta. Olivia știa că Grayson trebuie să fi fost obișnuit să se confrunte cu tentative de omor și tot felul de alte întâmplări groaznice. Era un profesionist în astfel de lucruri. Nimic nu părea să-l depășească. Ea, pe de altă parte, era o novice.

— Ai văzut pe cineva în SUV?

— Nu, geamurile erau fumurii și ningea. Vizibilitatea nu era bună. Șoferul era pe partea mea de stradă. Și asta-i tot, Grayson. Asta e tot ce știu.

Zâmbi și așteptă următoarea lui întrebare.

— Asta-i tot, zici? spuse el.

— Ar trebui să o sun pe mătușa mea. Nu vreau să-și facă griji.

— Am vorbit eu cu ea.

— Ai vorbit? Nu ai supărat-o, nu?

— Nu, bineînțeles că nu. Când a auzit că ai fost împușcată de trei ori nu s-a supărat deloc.

Ignoră sarcasmul lui.

— E în Palm Springs.

— Nu, e pe drum.

Olivia îl întrebă despre șeful ei și despre prietena ei Jane, dar nu pomeni nimic despre părinții sau sora ei.

— Doar vreo două întrebări și te las să te odihnești. Mă duc apoi să vorbesc cu judecătorii Bowen și Thorpe, spuse el.

— Sunt aici?

Dădu aprobator din cap.

— La fel și șeful tău, Thurman. Sunt în sala de așteptare, discută cum să facă plângere împotriva unui avocat pe nume Simmons.

— Aș vrea să-i văd.

— Alți aproximativ douăzeci de oameni așteaptă să te salute și să se asigure că ești în regulă.

— Vor vorbi cu judecătorul Bowen și…

— După ce voi vorbi eu cu ei, spuse el. Dar, înainte să plec… ai vreo idee cine ar fi putut să facă asta?

— Vrei să spui cine mă vrea moartă?

— Da.

Începu să miște degetele de la mâna dreaptă, apoi de la stânga, socotind. Apoi din nou mâna dreaptă.

— Cel puțin cincisprezece oameni ar vrea să scape de mine, spuse ea.

— L-ai inclus și pe Jorguson? întrebă el.

— Nu, răspunse ea. Ar trebui? Așa ar fi șaisprezece oameni care ar vrea să dispar. Sigur sunt mai mulți. Dacă vrei, voi fi bucuroasă să scriu numele lor pe o foaie.

Credea că glumește. Merse până la marginea patului ei, uitându-se de sus la ea.

— Sunt serioasă, Grayson.

— Mătușa ta mi-a spus că nu-și poate imagina de ce-ar vrea cineva să-ți facă rău. Spunea că ești dulce și iubitoare.

— Nu sunt.

Păru nemulțumită.

Nu avea de gând să se certe cu ea. Se întoarse și dădu să plece, dar se opri, amintindu-și cealaltă întrebare pe care voia să i-o pună.

— Când am luat prânzul împreună, mi-ai spus că aveai un obiectiv pe care voiai să-l îndeplinești.

— Da.

Sperase că va uita conversația aceea.

— Obiectivul tău are ceva de-a face cu numărul de oameni care ar vrea să

scape de tine?

— Da.

Aștepta ca ea să-i explice, dar rămase încăpățânat de tăcută.

— Nu ne jucăm de-a întrebările, răbufni el. Care este obiectivul tău, Olivia?

Știa că, în cele din urmă, va descoperi ce încerca să facă. Ce îi păsa dacă el credea că e o fiică răzbunătoare, trădătoare? A face lucrul corect era mai important decât vina pe care o simțea.

— Îl voi trimite pe tatăl meu la închisoare.

După ce vorbi cu judecătorul Bowen, judecătorul Thorpe și cu Royal Thurman, Grayson înțelese disprețul lor pentru avocatul Carl Simmons. Sugestia că Olivia era dependentă de medicamente la o vârstă foarte fragedă, când, de fapt, făcuse chimioterapie, era condamnabilă, iar Grayson ar fi vrut personal să-l izbească pe ticălos de un perete.

Petrecu următoarele ore descoperind tot ce putu despre Olivia și nu se găsea în CV-ul ei. Mătușa Emma i-a fost de mare ajutor. În ciuda vremii, reușise să se întoarcă în D.C. și se așezară la o masă în cafeneaua aproape pustie a spitalului, discutând despre trecutul Oliviei și despre relația ei arțăgoasă cu familia. Emma începu prin a-i spune despre programul experimental din care făceau parte Olivia și alte trei tinere fete și puțin din ceea ce ele îndураseră.

— Olivia nu ar fi bucuroasă dac-ar afla că-ți spun lucrurile acestea, zise Emma. E o persoană foarte discretă. Relația ei cu părinții era încordată încă de pe atunci. Mult timp nu mi-am dat seama că nici unul dintre ei – tatăl, mama și nici sora – nu a venit vreodată să o vadă pe Olivia când i se permitea să aibă vizitatori în spital. Olivia era singură.

Grayson nu arătă nici o reacție la ceea ce îi spunea, dar acum înțelese de ce Olivia ajuta copii care nu aveau pe nimeni să aibă grijă de ei. Știa cum este.

— Spune-mi despre tatăl ei.

— Robert Mackenzie este unul dintre cei mai charismatici bărbați pe care o să-i cunoști vreodată. Ți-ar putea vinde o casă pe plajă în Arctica. Oriunde apare cucerește pe toată lumea. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da, răspunse el.

— În trecut, Robert a condus mai multe companii. Fiecare a sfârșit ducându-se la fund, totuși Robert a dus-o foarte bine. Când a demisionat, a primit salariu și bonus. A trăit întotdeauna extravagant. Când a cumpărat o casă în New York, am crezut că va divorța de sora mea, dar lucrul acesta nu s-a întâmplat. E în continuare cu el.

— A fost directorul executiv al acestor companii?

— Da. Totul a fost legal, spuse ea.

— Acum conduce propria firmă de investiții?

— Exact, Fondul Trinity, și are mare succes. Cel puțin pe hârtie. Olivia știe

mai mulți oameni care i-au dat tatălui ei fondurile lor de pensii ca să le investească. Toți primesc declarații trimestriale care le arată cât de bine merg investițiile lor. Ea a văzut cum procedează tatăl ei și este convinsă că asta este încă una dintre escrocheriile lui.

— Crede că el conduce o schemă piramidală?

— Chiar dacă ar fi așa, ea nu a putut să o dovedească. Ne întoarcem sus? Aș vrea să-mi iau rămas-bun de la Olivia și să văd dacă are nevoie să-i aduc ceva.

Grayson merse alături de Emma până la lift. Era cu gândurile aiurea.

— Tu ce crezi despre Robert MacKenzie?

— Sunt de acord cu Olivia. Ar trebui să fie în închisoare.

Numărul de oameni de pe lista cu inamici ai Oliviei căpăta sens acum. Pusese întrebări și cercetase, atrăgând atenția asupra firmei tatălui ei. Probabil mersese deja la CVMB, iar oamenilor care învârt bani mulți nu le sunt pe plac astfel de lucruri.

Când ajunseră, din camera Oliviei ieșea o femeie în scaun cu rotile. Un tânăr subțirel împingea scaunul. Emma îi prezentă lui Grayson pe prietena Oliviei, Jane, și pe fratele ei, Logan.

Logan întinse mâna și spuse:

— O să-l prinzi pe tip, nu?

— Da, îl asigură Grayson.

— Când mergi acasă, Jane? întrebă Emma.

— Mâine, spuse ea. Mă întorc peste aproximativ o lună, când Olivia își va recăpăta forțele.

— Olivia îi dă lui Jane o parte din sângele ei, explică Logan. Are anticorpii de care ea are nevoie. Nu, Jane?

— Da, spuse ea. Olivia este epuizată, așa că nu aș sta mult. Acum, dacă ne scuzați, Logan are o întâlnire la care trebuie să fie prezent.

— Iar tu trebuie să te odihnești, îi spuse el lui Jane.

Emma și Grayson îi priviră până când trecură de colțul culoarului. Apoi, Emma spuse:

— Jane nu arată deloc bine, nu? E atât de palidă.

Grayson se gândi că și fratele lui Jane arăta la fel de bolnăvicios. Când Emma intră în camera Oliviei, el se opri ca să treacă în revistă programul cu agenții de serviciu din seara aceea. Apoi îl sună pe Ronan ca să discute despre firma de investiții a lui Robert MacKenzie și descoperi că Ronan făcuse deja săpături în legătură cu familia Oliviei și ajunsese la tot felul de posibilități legate de rudele care ar putea dori ca Olivia să nu le mai iasă în cale. Se întrebă dacă Olivia știa că George, cumnatul ei, avea o problemă cu jocurile de noroc și pusese recent o altă ipotecă pe casa lui ca să plătească o parte din datorii.

În momentul în care Grayson încheie conversația cu Ronan, Emma plecase

și Olivia era singură. Privi la ceas în timp ce intră în cameră. Trebuia să se îndrepte în curând spre casă. Acum că nepotul lui locuia cu el, încerca să ia cina împreună cu el cât de des posibil, ca să-i ofere o oarecare viață de familie stabilă.

Olivia se chinuia să rămână trează. Televizorul era pornit, iar ea încerca să urmărească știrile. Pleoapele grele i se închideau. Îl văzu pe Grayson intrând și întrebă:

— De ce ești aici? Nu credeam că am să te mai văd vreodată. Ți-a fost încredințată această anchetă?

— Nu, răspunse el. Eu am cerut-o.

Medicamentele împotriva durerii începură să-și facă efectul și se simțea puțin mai înceată în gândire.

— Din cauza lui Jorguson.

— Nu, din cauza ta.

Ea se încruntă.

— Să clarificăm lucrurile.

— Foarte bine, o aprobă. Care?

Ea se uită la el.

— Care?!

— Ai vrut să clarifici niște lucruri.

Își aminti.

— Ai face bine să înțelegi, Grayson. Nu-ți voi mai cere niciodată să mă săruți.

El zâmbi.

— Nu va mai fi nevoie.

Telefonul lui mobil sună, întrerupând momentul, ceea ce era un lucru bun, gândi el, deoarece se gândise serios să o sărute. Știa că nu ar ceda în fața dorinței, dar nu-i plăcea faptul că o dorea.

Nepotul său îl suna ca să-i amintească de sistemul solar pe care trebuia să-l construiască și la care Grayson promisese că îl va ajuta.

— Care sistem solar?

— Sistemul solar, insistă Henry.

— Acum e prima oară când aud despre asta, Henry.

— Eram sigur că ți-am spus și am crezut că te-ai oferit să mă ajuți.

— Când trebuie predat? întrebă el, gândindu-se că-și va face timp în weekend să-l ajute.

— Mâine.

„Ah, fir-ar să fie.“

— Mâine?

— Da, și avem nevoie de chestii.

— Ce chestii? întrebă Grayson.

— Chestii ca să-l facem. Cum ar fi polistiren și poate sfoară.

Grayson observă cum capul Oliviei se odihnea din nou pe pernă, și pleoapele îi erau pe jumătate închise, dar zâmbea. Credea în mod evident că discuția era amuzantă. El nu era de aceeași părere. Joaca asta de-a părintele era o corvoadă.

— Bine. Vin imediat acasă. Încheie conversația și spuse: Bănuiesc că ai auzit tot.

— Câți ani are?

— A făcut nouă ani acum două săptămâni.

— Și trebuie să construiești un sistem solar?

— Așa se pare. Voi umbla prin tot orașul să caut materiale. Ar trebui să plec.

— Succes, șopti ea și adormi bușteau.

---

3 „Pișpirici“, în limba engleză în original (n.red.)

CAPITOLUL 12

Cu o noapte înainte ca Oliviei să i se dea drumul din spital, mătușa Emma veni s-o viziteze și insistă ca Olivia să se mute în casa ei ca să se refacă. Olivia refuză. Îi spuse mătușii sale că voia să doarmă în propriul ei pat și să nu i se acorde o atenție exagerată. Adevărul era că nu dorea să o pună pe Emma în nici un fel de pericol și, atâta timp cât atacatorul era în continuare în libertate, toți din jurul Oliviei erau în pericol.

Când Emma plecă, Grayson și Ronan intrară. Emma le zâmbi agenților și spuse:

— Grayson, în toată confuzia asta, am uitat să te întreb despre tatăl tău. Ce mai face?

— Mai bine, răspunse el, dar nu dădu alte amănunte.

Olivia era curioasă să știe ce i se întâmplase tatălui său, dar se gândi că nu ar fi politicos să întrebe. Va trebui să aștepte până când ea și Emma vor fi singure, ca să afle detalii. Nu că ar fi fost problema ei, își reaminti. Se hotărâse să mențină o relație profesională cu Grayson și să nu pună întrebări personale.

— Transmite-i, te rog, toate cele bune din partea mea, spuse Emma.

Se întoarse către Olivia.

— Voi fi aici mâine dimineață ca să te conduc acasă.

Grayson făcu un pas înainte.

— Cred… credem că cel mai bine ar fi să o duc eu acasă pe Olivia… din motive de siguranță, spuse el.

— Bine, răspunse Emma.

O sărută pe Olivia pe frunte și plecă.

Grayson avea o listă cu întrebări pe care voia să i le pună Oliviei, în special despre cumnatul său și datoria pe care o făcuse. Știa despre asta? Dar sora ei? Din ceea ce descoperise până acum, relația Oliviei cu familia sa era cel puțin încordată. În zilele în care fusese în spital, nu văzuse nici o rudă apropiată Oliviei să vină în vizită.

Din păcate, nu avu șansa să-i pună nici o întrebare. Un șir constant de vizitatori, mai multe telefoane și epuizarea ei îi dădură peste cap planul. Hotărî să aștepte până a doua zi ca să vorbească despre familia ei.

În dimineața următoare, o conduse acasă de la spital, dar nu aduse în discuție subiectul evident incomod al rudelor ei. Când Grayson anunță că un polițist aflat în afara serviciului va ajunge imediat ca să stea de pază în fața ușii ei, ea protestă. Atâta timp cât stătea în interiorul apartamentului, insistă ea, se afla în siguranță. Grayson ascultă argumentul ei și îl ignoră, accentuând că paznicul nu era negociabil.

Tocmai ajunseseră la apartament și Olivia căuta în poșetă după cheie,

când o ușă de la capătul holului se deschise și o femeie în vârstă, purtând un halat de baie roz, păși afară. Părul ei alb și subțire era prins cu două ace de păr, iar buzele erau strânse ca și când ar fi vrut să fluiere. Când Olivia privi în direcția ei, femeia își îndoi degetul și îi făcu semn să vină mai aproape.

— Bună ziua, doamnă Delaney, spuse Olivia, apropiindu-se de femeie.

— Olivia, dragă, am nevoie de lapte.

În timp ce vorbea, doamna Delaney o cercetă pe Olivia și se uită suspicioasă la Grayson.

— Îmi pare rău, spuse Olivia, mi-e teamă că nu voi merge la magazin câteva zile, dar vă voi aduce bucuroasă niște lapte când voi face cumpărături din nou.

Doamna Delaney păru tulburată.

— Bine, spuse ea. Îl voi suna pe John și îl voi ruga pe el să-mi aducă, când vine la lucru mâine, numai că el îmi cumpără întotdeauna alt tip de lapte. Îi cer în mod expres cu doi la sută grăsime și el, inevitabil, îmi aduce lapte integral. E prea gras pentru mine. Stomacul meu sensibil nu-l tolerează.

— Înțeleg, răspunse cu răbdare Olivia. Vă voi anunța cu siguranță când voi merge la supermarket și puteți să-mi dați o listă.

— Bine, spuse doamna Delaney și se întoarse înapoi în apartament. Adu-mi câteva prăjiturele din alea cu lămâie, cele cu glazură deasupra, nu cele simple, cum mi-ai adus ultima oară.

Grayson și Olivia o auziră continuând să adăuge lucruri pe lista ei, chiar și după ce închise ușa.

— Nu-i place să iasă afară în frig, explică Olivia.

— Pare mai degrabă pretențioasă.

— Un pic, râse Olivia. E singură, și nu mă deranjează să o ajut când pot.

Grayson luă cheia din mâna Oliviei și o introduse în încuietoare.

— Te porți dur, dar ai o inimă blândă, Olivia Mackenzie.

Deschise ușa și se dădu înapoi, astfel încât ea să poată intra.

Olivia era fericită să fie acasă. Mătușa își trimisese personalul ca să facă curat în apartament, să-i reaprovizioneze frigiderul și cămara și să spele rufele Oliviei. Mere și portocale proaspete se găseau într-un bol de lemn pe masa din bucătărie, alături de supă de pui cu tăiței, pregătită să fie încălzită, și pâine proaspăt coaptă.

— Dacă nu ești prea obosită, aș dori să vorbesc cu tine despre familia ta, spuse Grayson.

— Bine, dar nu știu ce aș putea să-ți spun ca să te ajute.

Își golea poșeta căutându-și telefonul mobil. Îl găsi, în cele din urmă, și merse în birou ca să-l pună la încărcat.

Când se întoarse, Grayson își dăduse jos sacoul și își aranja cravata. Ea observă ce făcea, dar nu comentă. Dacă el voia să se simtă confortabil, ea nu

avea nici o problemă. Va fi în continuare capabilă să mențină distanța. El nu era un prieten; era protectorul ei.

Această idee ar fi trebuit să o ajute să mențină un echilibru, dar el arăta grozav în costum, iar fără sacou, arăta și mai bine. Uitase ce musculatură avea. O parte a corpului palpita, umărul o înțepa, iar șoldul și-l simțea de parcă avea în continuare un glonț înfipt în os. Era o epavă, și totuși, continua să-l dorească. Ar fi putut să dea vina pe calmante pentru gândurile de a sfâșia hainele de pe el, dar nu luase nici o pastilă astăzi.

— Aș vrea să discutăm despre cumnatul tău, continuă el.

— George? Nu sunt prea multe de spus despre el. Nu l-am mai văzut de foarte mult timp. De obicei vorbesc cu el doar la telefon și discuția e întotdeauna superficială. De genul: „Ce mai faci?...“ „Bine, tu ce mai faci?“, după care îi dă telefonul surorii mele. George nu e prea vorbăreț. E puțin... bățos, spuse ea. Totuși, o face pe Natalie fericită.

— De cât timp îl cunoști?

— De aproape zece ani. L-am cunoscut la câteva luni după ce s-au căsătorit.

— Nu ai fost la nunta lor?

— Nu, a avut loc în San Francisco, iar eu eram aici, în Washington. Îmi era imposibil să plec.

Olivia nu vorbea niciodată despre boala ei, făcându-l să se întrebe dacă ea știa că aflase totul despre perioada petrecută în programul experimental. Conform mătușii ei, Olivia discuta despre acei ani doar cu cealaltă familie a ei: cele trei fete care participaseră la program alături de ea. Știa, de asemenea, că tatăl ei-surogat era doctorul André Pardieu.

Se forță să termine cu întrebările, ca să o lase să se odihnească.

— Știi ceva despre situația lor financiară?

Olivia se așeză în fotoliu și își puse din nou capul pe perne.

— El și Natalie au înființat o firmă online acum câțiva ani și se descurcă foarte bine. Natalie a investit cea mai mare parte din profiturile lor în fondurile tatălui nostru, Dumnezeu s-o ajute. Am încercat să vorbesc cu ea, să o fac să înțeleagă că totul este o escrocherie, dar ea are încredere totală în el, e o adeptă a lui. La fel ca mama, adăugă ea. Îi place să afișeze imaginea unei familii perfecte. Crede că Natalie este fiica perfectă; George este ginerele perfect...

— Iar tu?

Ea închise ochii și zâmbi.

— Imperfectă, spuse ea ca pe un lucru de la sine înțeles. Așa că, de obicei, nu mă include când vorbește despre familia ei. Natalie a devenit un copil singur la părinți. Zilele astea, mama mă consideră o trădătoare.

— O trădătoare față de familie?

— Da, răspunse ea. Și cred că sunt. Trebuie să-l opresc. Nu poate continua să năruiască vieți și să distrugă familii. Obișnuiam să cred că nu se poate abține, că pentru el totul nu era decât un joc, dar acum știu mai bine. Banii sunt totul pentru el. E obsedat să adune cât mai mulți. Îi ademenește pe prietenii lui bogați să-i dea economiile și încrederea lor, ca să investească. Ochește, de asemenea, pensiile mari și instituțiile filantropice. Cu cât este mai dificil potențialul client, cu atât tatăl meu prosperă. Mătușa Emma nu-l lasă să se apropie de banii ei, și asta îl scoate din minți. Urăște să piardă și este hotărât să găsească o modalitate să-i ia tot ce are. Nu se va întâmpla asta, dar el va merge la închisoare continuând să încerce.

Olivia făcu eforturi să se ridice. Surprinsă de cât de greu îi era, se îndreptă spre dormitor.

— Mă duc să mă schimb, spuse ea. Servește-te cu ceva de mâncare și de băut.

— Vrei să-ți încălzesc niște supă?

— Ar fi frumos.

Străbătu holul, dar se opri la ușa dormitorului și privi înapoi spre el.

— Mama îl idolatrizează pe tata, și în inima ei este loc doar pentru el. Nu se poate abține să nu fie așa. E ca și cum el îi controlează gândurile.

— Ea știe ce face el? E și ea implicată în asta?

— Nu, spuse ea categoric. Chiar dacă i-ai aduce o dovadă incontestabilă, ar nega sau ar refuza să creadă. Sincer, cred că ar fi dispusă să sacrifice pe oricine ca să-l protejeze.

— Inclusiv pe tine?

Nu răspunse.

— Cred că, odată ce tatăl meu ar ajunge în spatele gratiilor, mama mea ar putea să deschidă ochii. Dar, pe de altă parte, s-ar putea să nu. S-ar putea să vrea să se târască în celulă cu el.

— Olivia? o strigă el când ea intră în dormitor.

Ea se întoarse pe hol.

— Da?

— De ce-ar crede mama ta că ești imperfectă?

Oftă.

— M-am îmbolnăvit, Grayson. Asta m-a făcut imperfectă.

Spera sincer că el terminase cu întrebările despre familia ei pentru seara aceasta. Scotea la iveală tot felul de sentimente pe care ea nu voia să le simtă. Închise ușa de la dormitor și se schimbă într-o pereche de pantaloni de pijama din flanel de culoare alb-albastră și un tricou albastru. Acest efort minim o epuiză și se așeză pe marginea patului. Se lăsă pe spate, se întoarse

pe o parte și închise ochii. Se va odihni câteva minute și apoi va mânca puțină supă, își spuse în sinea ei. După aceea, îl va trimite pe Grayson acasă și va lucra puțin la calculator.

Trecură cincisprezece minute și Olivia nu se întorsese în living. Grayson întredeschise ușa de la dormitor și privi înăuntru. Părul îi acoperea fața, iar brațele îi erau încrucișate la piept. Grayson trase cuvertura de pe patul dublu, apoi o luă pe Olivia în brațe. O ținu lipită de pieptul său un minut, plăcându-i senzația pe care i-o provoca trupul ei cald lipit de al lui. O așeză cu grijă între așternuturi și o acoperi. Îi dădu părul înapoi pe spate și o mângâie pe obraz. Pielea ei era atât de moale, atât de catifelată.

— Nu există nimic imperfect la tine, Olivia.

CAPITOLUL 13

Ronan era de părere că George Anderson, cumnatul Oliviei, se potrivea portretului de atacator și voia să-l pună în capul listei.

Grayson nu era convins.

Ronan deschise sertarul biroului, scoase o minge de fotbal american Nerf și i-o aruncă peste birou lui Grayson. Aruncatul mingii de fotbal în timp ce se gândeau la o rezolvare devenise un ritual, cu condiția ca biroul, ce semăna cu o peșteră, să fie gol.

— Îl voi pune pe Anderson în top cinci, spuse Grayson, dar sunt alții mai plauzibili, precum Carl Simmons și trupa lui, și, din păcate, propriul tată al Oliviei. Oricare dintre ei ar fi putut să angajeze oameni care să o reducă la tăcere. Știai că i-a sunat pe cei de la CVMB?

Ronan zâmbi.

— Bravo ei!

Grayson aruncă mingea de fotbal înapoi către Ronan.

— Olivia a pus o grămadă de întrebări despre Fondul Trinity. Ar putea fi cineva care are legături cu CVMB și nu dorește o anchetă.

Ronan dădu din cap în semn de aprobare.

— Hai să vorbim despre Anderson.

— Da, OK. Îi datorează trei sute de mii unui agent pe nume Subway, și în fiecare săptămână dobânda crește vertiginos.

— În fiecare săptămână?

— În fiecare săptămână, repetă Grayson. Dacă Anderson continuă să lase împrumutul să crească, în șase luni ar putea datora aproape, cât... șase sute de mii?

Ronan aruncă mingea de fotbal în timp ce răspunse.

— Corect. Așa că am să risc și am să presupun că Subway nu este un agent. El este, de fapt, cămătar.

Grayson aprobă. Apoi Ronan întrebă:

— Olivia știe despre dependența de jocuri de noroc a cumnatului ei?

— Mă îndoiesc. Voi merge la ea peste puțin timp ca să discut despre el. Mi-a spus că George este în oraș și vrea să treacă pe la ea diseară.

— Și tu ce ai spus?

Aruncau mingea de fotbal din ce în ce mai repede, până când zbura ca o rachetă de-a curmezișul biroului.

— Am spus că nu intră decât dacă sunt eu acolo. Paznicul știe, adăugă el.

— Dar soția lui Anderson, Natalie? Crezi că știe despre dependența soțului ei?

— Nu cred, spuse el. Anderson ar putea să scoată niște bani din Fondul

Trinity ca să restituie împrumutul – împreună cu tatăl ei, au aproape patru milioane într-un cont –, dar nu a luat nimic.

— Pentru că ar afla ea.

— La asta m-am gândit și eu. A pus o mare parte din banii proprii în cont. Unchiul ei, răposatul Daniel Monroe, era foarte bogat. A stabilit fonduri fiduciare pentru cele două nepoate ale sale, astfel încât fiecare să primească o sumă însemnată. În clipa în care Natalie și-a primit banii, i-a dat tatălui său ca să-i investească.

— Dar fondul Oliviei?

— Îl va primi anul viitor.

După care îi spuse lui Ronan ce descoperise despre Simmons, Simmons și Falcon. Căutase în practicile lor bancare și în conturi și descoperise despre Carl Simmons că era un partener din umbră al lui Robert MacKenzie.

— Carl Simmons o calomniază, răspândește minciuni despre ea ca să o facă să înceteze să mai pună întrebări. Pe cât pariezi că tatăl ei știe ce face el?

Grayson dădu aprobator din cap.

— Dacă lucrurile merg cum trebuie, îl voi vedea în acțiune peste câteva săptămâni la Hotelul Morgan.

— Marea petrecere aniversară?

Grayson dădu din cap că da.

— Nu am mai mers de mult neinvitat la o petrecere. Ar trebui să fie interesant.

Îi aruncă mingea de fotbal înapoi lui Ronan și se ridică.

— Plec.

— Te duci la Olivia acum?

— Da. Henry doarme peste noapte la un prieten.

— Nu că țin socoteala, spuse Ronan, dar se pare că ai petrecut o grămadă de timp în apartamentul domnișoarei MacKenzie.

— Ce pot să spun, răspunse Grayson cu un rânjet satisfăcut, îmi iau investigațiile în serios și sunt foarte meticulos.

— Îhî, rosti tărăgănat Ronan, fără să creadă un cuvânt.

Adevărul era că Grayson căutase pretexte ca să o vadă pe Olivia. Chiar și atunci când unei întrebări i se putea răspunde cu un simplu telefon, el insistase că trebuie să o viziteze. Nu se putea abține să nu fie cu ea. Ceea ce simțea era atât de nou pentru el, încât nu putea să-și explice. Singurul lucru cert pentru el era faptul că Olivia MacKenzie se deosebea de oricare altă femeie pe care o cunoscuse și, cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât voia mai mult.

Se îndrepta către scări când Ronan îl întrebă:

— Ești în continuare un gentleman?

— Cu Olivia? întrebă el, pretinzând că nu înțelege.

— Nu, cu câinele ei.

El râse.

— Nu are câine și, totuși, sunt în continuare un gentleman.

Și asta îl măcina.

Trecuseră trei săptămâni de când Olivia fusese împușcată și singura dată când părăsise apartamentul fusese atunci când mersese la doctor ca să-i fie scoase firele. Începea să se simtă ca un animal în cușcă. Programul ei era atât de plictisitor. Se scula devreme în fiecare dimineață, se îmbrăca, apoi mergea în birou și își deschidea calculatorul. Din moment ce nu existau lucruri care să-i distragă atenția, se lăsase prinsă destul de repede de cazurile ei.

Singurul echipament de exerciții pe care îl deținea era o bandă de alergat și, cum nu putea să meargă la sală să folosească bicicleta eliptică, așa cum obișnuia să facă, se urca pe banda de alergat de două ori pe zi, ca să scape de plictiseală. În unele zile, când crizele de astm nu erau puternice, alerga; în alte zile, mergea atât de încet, încât simțea că parcă se târa.

Collins trecuse pe la ea două duminici la rând și stătuse vreo două ore de fiecare dată. Apoi, trebuia să se întoarcă la poligon ca să mai lucreze la acuratețea tragerii. Gândul că prietena ei purta o armă o făcea în continuare pe Olivia să tremure.

Jane nu ieșise din casă din cauza vremii. Washingtonul avea o iarnă neobișnuită. Era îngrozitor de frig și zăpada continua să cadă peste oraș. Locuia într-o casă lângă Dupont Circle și era ocupată s-o transforme în atelier, ca să poată picta. Olivia ratase expoziția de artă, dar Jane îi povestise totul despre eveniment. Vânduse trei tablouri și se simțise apreciată și revigorată.

Sam sunase doar de câteva ori, dar era în Islanda, așa că păstra legătura prin e-mail. Scria mesaje lungi, întortocheate, despre avioanele cu care zbura, și nu se plângea deloc de locurile în care era cantonată.

Toate cele trei prietene ale Oliviei mergeau la întâlniri, dar nici una dintre ele nu avusese o relație serioasă. Cu toate că astăzi erau sănătoase, trăiau cu frica că norocul lor se va schimba. Și cum puteau să-l pună pe un bărbat pe care îl iubeau să treacă prin astfel de neliniști?

Hotărâseră să fie practice. Fericirea până la adânci bătrâneți era doar un vis pentru ele.

Olivia tocmai terminase să răspundă la două e-mailuri. Închise laptopul și își verifică ceasul. Amintindu-și că Grayson venea pe la ea, merse în dormitor să-și schimbe hainele. Rămase îmbrăcată lejer cu o pereche de jeanși mulați și o bluză albă, pe care nu se deranjă să o bage în pantaloni. Se pieptănă și folosi puțin parfum și ruj.

Și George avea să sosească în curând. Spusese că vrea să aibă o discuție

serioasă cu ea. Olivia se întrebă dacă îl va însoți și Natalie. Era sigură că știa despre ce voia George să vorbească: s-o convingă pe mătușa Emma să investească în Fondul Trinity ca să-și arate loialitatea și sprijinul față de familie. Răspunsul Oliviei nu se va schimba, indiferent ce i-ar fi spus George. Să investească în Trinity? Categoric nu.

Cum puteau Natalie și George să fie atât de orbi?

Grayson ajunse imediat după ce ea făcuse ordine în living. Își adunase toate ziarele și revistele, le pusese într-un sac reciclabil și tocmai aranja pătura când auzi soneria, așa că o aruncă pe spătarul canapelei.

Simțea întotdeauna un nod în gât în clipa în care îl vedea. În seara aceea avu aceeași senzație. Nu purta costum. Era la fel de lejer îmbrăcat ca ea, în jeanși și într-un pulover cafeniu. Avea arma la șold. Asta nu se schimbase.

Arăta minunat, se gândi ea, dar, de fapt, întotdeauna arăta. Ea făcu un pas înapoi și așteptă până ce el își atârnă haina în dulapul de pe hol.

— Ai ajuns mai devreme, spuse ea. George va fi aici de-abia la opt.

— Voiam să vorbesc cu tine înainte să ajungă el.

Merse spre canapea și se așeză. Ea îl urmă.

— Să vorbim despre George?

— Știai că e dependent de jocurile de noroc?

Expresia de pe chipul ei confirmă că nu știuse. Păru șocată, apoi clătină din cap.

— Nu pare genul. E atât de… încuiat.

Se așeză lângă el și ascultă cu o uimire crescândă cum îi descria groapa pe care George și-o săpase singur.

— Atât de mult datorează?

Grayson repetă suma. Reacția ei i se păru comică. Obrajii îi deveniră roz și era incoerentă.

— Cum ar putea cineva… a împrumutat de la… cât de prost e?

— Mă întrebi pe mine?

— Un cămătar? Chiar a mers la un cămătar?

— Da, a mers, spuse el zâmbind. Și da, a fost prost. Oamenii fac lucruri prostești tot timpul. De aceea am eu slujba pe care o am. Tu lucrezi pentru Fisc… nu ai de-a face cu prostia tot timpul?

Ea râse.

— Ba da, așa e.

Se gândi la George pentru o secundă.

— Natalie o să-l omoare.

— Nu crezi că știe?

— George încă respiră, deci, nu, cred că habar nu are.

Olivia nu intenționase să se așeze atât de aproape de el. Totuși, nu voia să se mute. Îi plăcea cum i se încrețeau ochii pe la colțuri când zâmbea. Îl privi

fix în ochi și zise:

— Pot să-ți pun o întrebare?

— Sigur. Ce vrei să știi?

— Nu e despre investigație, spuse ea.

— OK. Spune, îi zise el.

— Te gândești vreodată să mă săruți?

El îi zâmbi din nou, iar ea simți că se topește.

— Da, mă gândesc. Tot timpul, spuse el în timp ce își lipi mâna de ceafa ei.

— Tot timpul, Grayson? întrebă ea, tachinându-l.

O trase spre el și buzele lui le acoperiră pe ale ei într-un sărut nerușinat de carnal. Gura lui era fierbinte, iar limba lui o mângâie pe a ei până când ea începu să-și dorească mai mult. Ar fi putut să-l oprească, dar era ultimul lucru care îi trecea prin minte.

Grayson se simțea năucit de sărut, cu toate poftele stârnite la maximum. Când își reveni și își dădu seama ce se întâmplă, o luă de umeri și o împinse ușor la o parte.

— Nu putem să facem asta acum.

Vocea îi era aspră.

Olivia se simțea ametită. Un sărut și tremura. Ce s-ar întâmpla dacă el ar face dragoste cu ea? Probabil că s-ar dezintegra. Își trecu mâinile prin păr și luă o gură de aer. Grayson dispăruse în bucătărie. Ea trebuia să-și ceară scuze. Știa că îl pune într-o situație delicată. Era un agent care investiga o tentativă de omor, iar ea era victima. Implicarea personală nu era o idee bună. Relația lor ar trebui să rămână profesională… nu? Mintea îi spunea că da, dar inima îi striga că nu.

Când intră în bucătărie, Grayson stătea lângă frigider. Deschisese ușa și părea să caute ceva anume.

— Ce-ai dori? întrebă ea.

Era o întrebare esențială.

— Nu știu. Ceva de băut.

Ea închise ușa.

— Există tot felul de băuturi în sertarul cu băuturi. E în spatele tău.

Pentru el arăta ca un sertar obișnuit; exteriorul era din același lemn de cireș de culoare închisă ca restul dulapului. Îl deschise, scoase o sticlă de apă, apoi îl închise.

— Frumos, spuse el, imprimându-și în minte ideea pentru următoarea lui renovare. Îmi place. Ar trebui să-mi pun și eu unul în bucătăria mea. Nepotul meu este întotdeauna la frigider.

— Henry? întrebă ea.

— Da, răspunse el.

— Locuiește cu tine?

— Da, de când cu atacul de cord al tatălui meu.

— Îmi pare rău. Tatăl tău se va face bine?

— Da, răspunse el și nu mai spuse nimic.

Atâta tot? Doar un da? Nici o explicație. OK, a înțeles ideea. Viața lui personală era tabu. Se simțea acum ca o proastă pentru că aproape cerșise să o sărute. Din nou.

Olivia se sprijini de chiuvetă și își puse mâinile în șold. Era supărată pe ea însăși. Își încălcase jurământul să nu pună întrebări personale, să-l lase să-i spună doar ce voia.

— Te deranjează dacă mă uit la mobila ta de bucătărie? întrebă el.

Din moment ce deschisese deja ușa de deasupra chiuvetei și se uita la lemn, ea nu se sinchisi să răspundă.

— Renovez case, explică el. Lemnul ăsta e frumos. Îmi place nuanța. Tu ai ales-o?

— Da.

— Îmi place și blatul.

Se mișcă brusc și o țintui de chiuvetă. Apoi se înclină și o sărută. Scurt și foarte frumos.

— Pentru ce-a fost asta? întrebă ea tulburată.

— Ca să te fac să renunți să te mai încrunți.

El își lipi din nou gura de a ei.

— Știi ce altceva îmi mai place?

— Nu, ce? șopti ea.

El se dădu înapoi.

— Chiuveta ta.

Ea se strecură pe lângă el.

— Ești așa un lingușitor.

O urmă.

— Chiar îmi place chiuveta ta.

Olivia își dădu ochii peste cap.

— Vrei să mă săruți; nu vrei să mă săruți. Mă săruți, apoi nu mă mai săruți. Pentru numele lui Dumnezeu, hotărăște-te o dată.

El râse. Se auzi o bătaie în ușă, iar dispoziția lui se schimbă într-o secundă.

— Du-te și stai jos. A venit George.

— A venit mai devreme, spuse ea. Presupun că nu a avut nici o problemă să găsească adresa.

— Nu a mai fost niciodată aici?

— Nu.

Așteptă până când Olivia luă loc, apoi descuie ușa și o deschise. George era masiv, aproape la fel de înalt ca Grayson. Trebuia să mai scape de câteva kilograme în plus, cel puțin vreo douăzeci și cinci. Căra cea mai mare parte din kilogramele în plus pe piept și stomac. Atacul de cord pândește la colț, se

gândi Grayson.

George i se prezentă lui Grayson, dar nu putu să-l privească în ochi.

— Rămâi sau pleci? întrebă el.

— Rămân, spuse cu fermitate Grayson.

— De ce? Există un paznic chiar lângă ușă. Nu are nevoie de unul și înăuntru. M-a percheziționat, ceea ce găsesc a fi un pic insultător.

— Vino să iei loc, îl chemă Olivia. Ea voise să se ridice și să-l întâmpine cum se cuvine la ușă, dar Grayson insistase să stea jos.

— Nu văd nici un motiv pentru care el…

— Rămân, repetă Grayson.

— Grayson e de la FBI, explică Olivia. Investighează atacul.

Cumnatul Oliviei încetă să mai comenteze. Își dădu jos haina și vru să i-o înmâneze lui Grayson. Se răzgândi repede și o puse pe o măsuță. Căzu imediat pe podea, iar George nu se deranjă să o ridice.

Era obișnuit ca alții să aibă grijă de nevoile lui, se gândi Grayson.

George aruncă o privire în living înainte să ia loc pe unul dintre scaunele orientate spre canapea. Oliviei nu-i păsa dacă lui îi plăcea sau nu casa ei. După ce ea și Grayson vor termina de vorbit cu el, nu se va mai întoarce.

— Cum te simți? o întrebă el pe Olivia.

— Sunt bine, răspunse ea.

El se întoarse spre Grayson.

— Aveți vreo pistă în legătură cu cine a împușcat-o pe Olivia? Sunt sigur că e unul dintre oamenii pe care îi urmărește pentru că nu și-au plătit taxele. Foarte mulți o urăsc… vreau să spun… urăsc Fiscul.

Grayson nu scoase nici un cuvânt. Îl fixă cu privirea pe George până când acesta tresări și privi în altă parte.

— Unde e Natalie? întrebă Olivia.

— În Miami cu părinții tăi.

— Ea știe că ești aici?

— Bineînțeles. De fapt, ea mi-a sugerat să vin să vorbesc cu tine.

„Acum e acum.“

— Să vorbești cu mine despre ce? întrebă ea cu candoare.

— Trebuie neapărat să vorbești cu Emma și să o convingi să-și pună banii la Trinity, lăsă el să-i scape.

— Nu. Mai voiai să vorbești cu mine și despre altceva?

— Nu mă da afară, răbufni el. E foarte important. Oameni… oameni influenți… știu că ea nu a investit. Când ea o va face, ei o vor urma.

— Nu.

— Asta le distruge pe mama și pe sora ta.

— Ce le distruge? întrebă ea. Încercă să pară îngrijorată, dar nu îi reuși.

— Puterea asta pe care o ai asupra Emmei. Ea va face orice îi spui tu să facă.

— Nu va face. E o femeie inteligentă, puternică, independentă.

„Iar tu ești un cretin“, adăugă ea în tăcere.

— Dar tu ai această putere specială asupra ei – i-ai câștigat simpatia când ai fost bolnavă.

— I-am câștigat simpatia? Glumești?

— Pur și simplu afirm ceea ce știu că e adevărat.

— Știi, George, până astăzi am crezut că ai cel puțin jumătate de creier. Nu mai cred asta. Ești la fel de orb ca mama și ca Natalie când vine vorba de escrocheria tatălui meu.

George deveni țâfnos și dădu să se ridice. Îi aruncă o privire lui Grayson și se așeză repede înapoi.

— Tu ești cea oarbă. Îți dai seama câți bani am făcut eu și cu Natalie?

Grayson preluă frâiele.

— De ce nu folosești o parte dintre ei ca să restitui împrumutul?

Simulând ignoranța, el spuse:

— Care împrumut?

— Împrumutul de la agentul tău. Subway își spune agent, nu?

— Ascultă, strigă el. Asta-i ceva personal…

— Natalie nu știe despre împrumut, nu-i așa? întrebă Olivia.

George păru că se desumflă în fața ei. Umerii i se prăbușiră pe măsură ce se cocoșă, iar capul îi căzu.

— Nu.

Vocea lui suna de parcă voia să plângă.

— Dacă află, divorțează de mine.

— Va trebui să-ți asumi riscul. Nu poți să ignori un cămătar…

— E un agent, răbufni el.

Își îngropă fața în mâini.

— Am fost atât de prost. Am început punând vreo două pariuri pe niște meciuri de baschet universitar și, înainte să-mi dau seama, am ajuns să fiu implicat până peste cap.

— Cum te-ar ajuta dacă Emma ar fi convinsă să investească în Trinity? întrebă Olivia.

— Nu mă ajută, răspunse el. Încerc doar să-i ajut pe părinții tăi și pe Natalie. E foarte important pentru ei ca firma să continue să crească, iar Emma are atât de mare influență. Dacă prietenii ei ar ști că ea a acordat încredere fondului, ar urma-o.

— Iar tu ai putea să scoți o parte din banii tăi pentru datorii?

— Nu, nu pot să fac asta… nu fără ca Natalie să afle despre jocurile de noroc.

Oliviei i se întorcea stomacul pe dos.

— Spune-i lui Natalie și, pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ți banii din fond înainte să fie prea târziu.

— Nu vei fi înțelegătoare, nu-i așa?

Se opri pentru un moment, iar Olivia aproape că îi văzu mintea lucrând.

— Acum că știi de datoriile mele… Dar tu?

— Ce e cu mine?

— Ai putea să împrumuți din fondul tău. Nu îl primești peste două luni?

— Nu, peste un an și două luni, îl corectă ea.

— Ce se întâmplă cu fondul dacă Olivia moare înainte să-l primească? întrebă Grayson.

Fără să ezite, George spuse:

— Totul merge la Natalie.

— Și la tine.

— Ei bine, da, suntem căsătoriți…

Se opri brusc.

— Stai… doar nu crezi că i-aș face vreodată rău Oliviei.

Grayson nu răspunse. Nu credea că George avea curajul să împuște pe cineva. Totuși, îl vedea angajând oameni.

— Și, odată ce are banii, dacă i s-ar întâmpla ceva, ar merge la cel care este numit în testamentul ei, spuse Grayson.

George pretinse că nu știe nimic despre vreun testament.

Grayson continuă.

— Și pun pariu că știi ce sumă se găsește în fondul Oliviei, până la ultimul dolar.

— Olivia a primit mai mult decât Natalie din cauza bolii ei. Cel puțin, asta credem eu și Natalie.

— George, e timpul să pleci, spuse Olivia.

El nu protestă. Își îmbrăcă haina și spuse:

— Nu vei vorbi cu Emma?

„De câte ori trebuia s-o spună?!“

— Nu.

Îl lăsă să plece, fără să-l conducă la ușă. Grayson o făcu. După ce o încuie, spuse:

— Ce vede sora ta la el?

— Nu ai întâlnit-o încă pe sora mea, nu-i așa? Când o vei face, vei înțelege.

— Voi înțelege ce?

— El e perfect pentru ea.

— Înțeleg.

Îl atinse pe braț.

— Nu cred că George mi-ar fi făcut rău, dar sunt bucuroasă că ai fost aici.

— Și eu, spuse el. O luă de mână. Știi, dacă ai nevoie de ceva… adică, dacă ți-e frică sau vrei să vorbești, poți să mă suni.

— Știu, răspunse ea cu un zâmbet cald. Îți mulțumesc, Grayson. Nu știu

dacă aș fi făcut față la toate astea fără tine.

Își îndepărtă privirea de la ea și nu spuse nimic. Părea preocupat.

— Ar trebui să plec, spuse el, în cele din urmă.

Îl privi cum stinse lumina de la bucătărie și merse la dulap să-și ia haina… numai că nu o luă. Scoase umerașul, apoi îl atârnă înapoi. Rămase adâncit în gânduri timp de câteva secunde, apoi încercui livingul și stinse toate lămpile cu excepția uneia. Camera rămase în umbră. Se opri la șemineu, luă telecomanda de pe polița căminului și apăsă butonul de pornire. Focul cuprinse bușteniii, gazul alimentându-l până când flăcările deveniră mari.

Livingul era acum călduros și comod.

Privi tăcut focul, cu mâinile în buzunare, preț de două minute, apoi începu să se plimbe înainte și înapoi, holbându-se la podea de parcă ar fi căutat răspunsuri la niște întrebări neliniștitoare.

Olivia observă comportamentul lui ciudat. Gâtul începu să-i înțepenească încercând să-l urmărească pășind încolo și-ncoace prin fața ei. Se gândea că poate încerca să descopere ceva în legătură cu investigația sau poate se gândea la rudele ei încântătoare, poate chiar îi mulțumea lui Dumnezeu că nu fac parte din familia lui. Îl cunoscuse doar pe George. Se întreba cum avea să reacționeze când îi va întâlni pe ceilalți. Ar trebui probabil să-i ia arma înainte de a le face cunoștință.

— Grayson? Ce faci? întrebă ea, rupând tăcerea. Stătuse jos prea mult timp. Se ridică și își întinse brațele deasupra capului ca să îndepărteze înțepeneala din umeri, dar regretă imediat gestul.

— Au! șopti ea, strâmbându-se. Umărul și șoldul i se vindecau frumos, dar întinderea nu era încă o idee așa bună.

Grayson se opri. Privi în sus spre el, iar intensitatea din ochii lui îi tăie răsuflarea. Se duse spre el, oprindu-se la mai puțin de un metru.

— Ce se întâmplă? întrebă ea cu blândețe. Spune-mi la ce te gândești. Poate reușesc să te ajut.

El aproape râse.

— Mă gândesc că nu o să reușesc să-mi țin mâinile departe de tine prea mult timp. Vrei să mă ajuți cu asta?

CAPITOLUL 14

O lăsase fără glas. Din fericire, această stare nu ținu mult.

— Credeam că te gândești la George.

— De ce m-aș gândi la el? o întrebă, evident exasperat.

— Pentru că tocmai a fost aici, îi reaminti ea. Și ești furios.

— Nu sunt furios.

Avea maxilarul încleștat și se uita încruntat la ea.

— Ba da, ești… așa că am presupus că te gândeai la cumnatul meu, dar nu te gândeai.

— Nu.

Ochii lui priviră adânc într-ai ei, iar ea își dădu deodată seama ce se întâmpla în interiorul lui.

— Mă dorești, spuse ea. Era o declarație, nu o întrebare.

Surpriza ei îl irită.

— La naiba, bineînțeles că da, te vreau. Și – ghici ce, draga mea – și tu mă vrei pe mine.

Ea își puse mâinile în șolduri.

— Nu ai de unde să știi asta.

— Sigur că știu. Ai de gând să fii sinceră cu mine și să recunoști?

Făcu un pas către ea. Încerca, cu siguranță, să o intimideze, gândi ea, și nu avea de gând să accepte asta. Rămase pe poziție.

— Nu asta este întrebarea aici.

— Ba da.

— Nu-i nevoie să ridici vocea, Grayson.

— Tu strigi, Olivia.

Avea probleme să-și recapete răsuflarea. Presupuse că folosirea inhalatorului nu ar fi prea romantică, dar acum o privea aspru, așadar cât de romantică era situația asta?

— Da, te doresc, recunoscu ea. Sinceritatea mea te mulțumește? Nu contează, așa că lasă-ți deoparte egoul. Nu-ți voi distrage atenția, iar dacă fac sex cu tine… Nu mai zâmbi. Dacă facem sex…

— Atenția îmi va fi distrasă?

— Exact.

Grayson voia s-o ia în brațe și s-o sărute din cap până-n picioare. Dumnezeule, era frumoasă și al naibii de pătimașă.

— Vei fi concediat, spuse ea.

Trebuia să se forțeze să fie atent.

— Ce voi fi?

— Vei fi concediat.

El clătină din cap.

— Nu.

— Nu e amuzant, Grayson. Vei da de necazuri.

Clătină din nou din cap.

— Vreau să zic… dacă se află… Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai uita de parcă ai vrea să râzi. Mă gândesc la tine.

— Și eu mă gândesc la tine.

Se întoarse lângă cămin, luă telecomanda și opri gazul. Focul pâlpâi, apoi se stinse.

Olivia simți un sâmbure de dezamăgire în clipa în care se întoarse cu spatele la ea, dar totuși, era hotărâtă să-l ajute să ia decizia cea bună, indiferent cum ar fi afectat-o pe ea.

— Trebuie să te gândești bine la asta, decizia ta trebuie să se bazeze pe logică, nu pe dorință.

Grayson se întoarse și privirea lui nu se mai dezlipi de a ei în timp ce mergea spre ea. Se opri la doar câțiva centimetri de ea și, cu toate că voia să o ia în brațe, se forță să aștepte. Avea nevoie s-o audă spunând ea prima oară cuvintele.

— Vrei să te ating, Olivia?

Vocea lui era plină de emoție și ea putea să-i citească pasiunea în ochi. Știa că putea să pună capăt acestui lucru acum. Putea să mintă, și el ar pleca… Doar că ea nu voia ca el să plece, indiferent cât de complicată devenea situația. Așa că, pur și simplu, îi spuse adevărul. Fără sfială, fără minciuni, fără jocuri.

— Da, șopti ea. Vreau să mă atingi.

— Acum?

Ea oftă.

— Oh, da. Acum.

Se întinse după ea, trăgând-o în îmbrățișarea lui. Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și începu să-l sărute blând pe obraz și pe o parte a gâtului. Îi atinse lobul urechii cu limba, și știa că lui îi place ce face, fiindcă o strânse mai tare și o trase și mai aproape. El scoase un mârâit slab în timp ce îi prinse părul cu mâna și îi dădu capul pe spate. Gura lui deschisă coborî deasupra ei și limba lui o căută cu disperare pe a ei. Sărutul arzător continuă până când ea începu să tremure de dorință și de-abia putu să mai stea în picioare. Degetele îi alunecară în părul lui și se agăță de el.

Gâfâind, făcu un pas înapoi.

— Grayson.

Îi rosti numele gemând.

El o luă în brațe și o duse în dormitor. Ea își puse capul pe umărul lui și închise ochii. Inima îi bătea cu putere; nu mai avea aer, dar nu-și dorea decât să-l atingă. Iubea parfumul lui, atât de pământesc, de curat și de bărbătesc. O

făcea să dorească să se apropie și mai mult de el.

Grayson îi ridică bărbia forțând-o să se uite la el.

— Ești sigură? Rănile tale…

Ea îl făcu să tacă, punându-și degetele pe buzele lui.

— Sunt bine, spuse ea.

O lăsă jos încet, iar ea se retrase ușor, privindu-l neîncetat în timp ce își descheia bluza. Tremura atât de tare încât degetele abia i se mișcau. El fu mai rapid. În câteva secunde, își scoase puloverul, apoi tricoul și rămase la bustul gol.

Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Pielea lui bronzată era umbrită pe piept de părul întunecat. Părțile superioare ale brațelor și pieptul erau numai mușchi. Grayson era un bărbat bine făcut. Un bărbat perfect.

Ea se simți deodată perfect conștientă de sine.

— Lasă-mă pe mine, spuse Grayson.

Îi dădu cu blândețe brațele la o parte și termină să-i descheie bluza. Apoi i-o trase pe brațe.

Sutienul ei era al naibii de feminin și de sexi, acoperindu-i sânii plini. Grayson se întinse după închizătoare și i-l scoase. Acesta căzu pe podea. Era disperat s-o atingă. Degetele îi alunecară până în josul spatelui.

— Ești atât de moale peste tot, atât de frumoasă.

Sânii Oliviei se frecau de pieptul lui și o senzație electrică străbătu trupul ei. Pielea lui era caldă, iar dedesubt, mușchii se simțeau tari. Simțea forța și puterea lui sub degetele ei, iar părul lui brunet și cârlionțat de pe piept îi gâdila sânii, când se mișca. Senzația erotică deveni și mai puternică atunci când ea își puse brațele în jurul gâtului său și sânii ei se frecau de el din nou.

Odihnindu-și fața pe pieptul lui, îi auzi inima bătând nebunește și știu că era la fel de excitat ca ea. Se întâmplase atât de repede. Voia să-l sărute, să-l atingă peste tot.

El îi descheie jeanșii și îi trase în jos ca ea să poată să iasă din ei. Când îi dădu chiloții jos, simți furnicături pornind de la degetele de la picioare și urcând în tot trupul. Olivia îl privi cum scăpă de propriile haine. Era atât de magnific, cu forme perfecte, ca una dintre sculpturile lui Michelangelo.

Ea trase așternuturile și Grayson o urmă pe cearșaf. O acoperi cu trupul lui. Lăsându-și greutatea pe brațe, se ridică și privi în ochii ei.

— Mă faci să mă simt atât de bine, îi spuse el.

Îi luă fața în mâinile sale și, în cele din urmă, o sărută. Nu era tandru. Gura lui o luă în stăpânire pe a ei, limba lui forțând-o să-i răspundă. Nu se putea sătura de ea.

Sărutul continuă neîncetat până când Olivia ardea de dorință în fiecare celulă a trupului ei. Degetele ei alunecară pe pielea lui caldă, mângâindu-i umerii și spatele, în timp ce șoldurile ei se frecau senzual de penisul lui tare.

Grayson puse capăt sărutului și se uită la ea. Putea să vadă pasiunea și știa că îl dorea la fel de tare cum o dorea și el. O sărută din nou, apoi coborî încet pe trupul ei. Buzele lui coborâră de la gâtul ei până la adâncitura dintre sâni.

Degetele lui mari îi atinseră sfârcurile o dată, apoi încă o dată. Trupul ei răspunse arcuindu-se, iar ea gemu încet, spunându-i fără cuvinte cât de mult îi plăcea atingerea lui. Începu să-i mângâie sânii, apoi se înclină și luă un sfârc în gură, sugându-l tare. Ea strigă și se frecă neliniștită de el. Nu putea să rămână nemișcată. Mâinile ei îi mângâiară umerii și coborâră până când îi strânse penisul și se frecă cu putere de el. Degetele ei de la picioare se atingeau de picioarele lui. Pielea lui era fierbinte și putea să-i simtă puterea, dar aceasta nu o copleșea, pentru că era incredibil de tandru, de iubitor.

Mâinile lui erau peste tot, mângâind, hărțuind. Era tandru și dur, și o înnebunea. Ea voia să-l facă să se simtă la fel de înnebunit ca ea. Mâinile ei alunecară între trupurile lor și îi mângâiară penisul. Știa că îi plăcea pentru că gemea, și se încorda, și o strângea. Nu putu să facă față mult timp chinului. Gura lui își ceru drepturile asupra gurii ei într-un sărut fierbinte, umed, care aprinse focul dinăuntrul ei.

Ea se lipi de el, arcuindu-se.

— Acum, Grayson, ceru ea.

Era aproape să strige, dacă el nu înceta să o tachineze și nu venea la ea.

El se mișcă între coapsele ei și o privi adânc în ochi. Când se împinse înăuntru, fu imediat înconjurat de o căldură lichidă. Era atât de strâmtă, atât de perfectă pentru el. Își trase în sus picioarele ca să îl cuprindă mai mult, iar el gemu din nou. Începu să se miște, mai încet la început, apoi cu o viteză crescândă. Pierzându-și complet controlul, mintea lui era consumată de ideea de a găsi eliberare pentru amândoi. Era o tortură fericită, vibrantă, pe măsură ce el atingea noi și noi culmi ale extazului. Ea își vârî unghiile în umerii lui și se arcui de fiecare dată când el se retrăgea, grăbind ritmul. Deodată, ea se încordă și îl strânse puternic, strigându-i numele în timp ce termina. El nu putu opri propria eliberare. O ținu în brațe în timp ce se pierdea în ea.

Orgasmul ei o copleși, o consumă. Lumea părea să se spargă într-un milion de stele strălucitoare, iar ea se simțea de parcă se înălțase ca o rachetă până în ceruri, și acum plutea înapoi spre Pământ. Era uluită de intensitate. Nu-și pierduse niciodată controlul ca acum, și era înspăimântător. Totuși, Grayson o ținuse, îi șoptise, spunându-i că putea să-și dea drumul, putea să aibă încredere în el. Și, Dumnezeule, cum avusese...

— Uau!

Un singur cuvânt, asta a fost tot, dar era suficient ca să-i spună cât de mulțumit și de satisfăcut era. Ea își reveni înaintea lui. Respirația lui era încă alertă, iar ea îi putea simți inima bătând cu putere. Apoi înțelese că și ea avea la fel de multe probleme. Încă mai simțea furnicături peste tot și continua să-i

mângâie spatele și umerii.

Grayson își înălță capul și îi zâmbi. Arăta foarte răvășită, și asta îi oferi lui o satisfacție plină de aroganță. Buzele ei erau roșii, iar el putea să vadă în continuare pasiunea în ochii ei frumoși.

— Îmi place gura ta, șopti el înainte să o sărute din nou.

Dându-și seama că probabil o strivea, el își adună forța ca să se rostogolească de pe ea. Se lăsă pe spate și inspiră adânc. Era uluit că îi lua atât de mult timp ca să-și limpezească gândurile. A face dragoste cu Olivia nu semăna deloc cu ceea ce trăise el înainte. Era diferit. *Ea* era diferită.

— Ai spus „Uau“.

Putea auzi râsetul din comentariul ei. El se întoarse pe o parte, își sprijini capul în mână și spuse:

— Nu, nu am zis.

Ea avea ochii închiși, dar zâmbea.

— Oh, dar ai spus, agent Kincaid. Ai spus „Uau“. Așa mă flatezi tu?

— Voiai să te flatez?

— Nu. „Uau“ a fost suficient.

El își plimbă degetele de la gâtul ei până la stomac.

— Tu ai țipat numele meu.

— Nu am țipat.

— Oh, dar ai țipat, domnișoară MacKenzie.

Dispoziția lui se întunecă într-o secundă. Se holbă la cicatricea de la rana provocată de glonț în umăr și deveni brusc furios. Voia să-l omoare pe cel care o rănise, și spera că va avea această șansă. Era norocoasă, îi spusese chirurgul. Atât rana de la umăr, cât și cea din lateral erau considerate minore. Gloanțele trecuseră razant și nu loviseră nimic vital. Șoldul era mai grav afectat pentru că glonțul pătrunsese în os.

— Te doare în continuare? întrebă el, trasând cu delicatețe un cerc în jurul umărului ei.

— Nu.

— Dar aici?

Încercui mica rană necicatrizată de pe o parte a mijlocului ei.

Olivia tremură. Îi făcea pielea ca de găină.

— Nu.

Îi atinse șoldul.

— Și aici?

— Mai bine, recunoscu ea.

— Dar gâtul tău?

Ea se încruntă.

— Ce-i cu el?

— Te doare de la țipat?

Ea zâmbi.
— Nu am țipat.
— Există doar o cale de-a o dovedi, îi spuse el.
Suspicioasă, ea întrebă:
— Care?

O luă în brațele sale.
— Trebuie să te fac să țipi din nou.

Olivia era ghemuită lângă el și dormea buștean. Grayson nu avea de gând să stea peste noapte, dar se simțea prea bine și era prea mulțumit ca să se miște. Hotărî să-l sune a doua zi pe Ronan și să se retragă singur din acest caz. Va urmări în continuare ce se va întreprinde, poate chiar va face câteva sugestii din când în când, dar atâta tot. Nu putea să se culce cu Olivia din nou și să conducă ancheta în același timp. De fapt, poate ar fi putut; doar că nu avea de gând.

Totuși, poate va sta cu Olivia până dimineața devreme. Se va scula pe la cinci și va pleca. Da, așa va face. Trase așternuturile și căscă zgomotos. Olivia se lipi de el și își puse mâna pe umărul lui.

O făcuse să țipe de două ori și era al naibii de mândru de această realizare. Se gândea la cât de agresivă devenise ea după cel de-al doilea orgasm. Îl împinsese pe spate și continuase să-l înnebunească cu mâinile, cu gura și cu limba ei. Pasiunea ei îl uluise. Își dădea seama că devenea din nou tare și se gândea serios să o trezească, când îi sună telefonul mobil. O ridică cu delicatețe de pe el, apucă telefonul de pe noptieră, unde își pusese arma și tocul de pistol, și răspunse.

Îl suna Henry.

— Unchiule Grayson, cred că sunt bolnav. Poți să vii să mă iei?

Grayson se ridică. Auzi îngrijorarea din vocea lui Henry, dar nu ceru nici o explicație fiindcă știa ce nu era în regulă. Lui Henry îi era dor de casă. Indiferent cât de mult voia băiatul să doarmă peste noapte la prieteni, nu părea să poată să ducă la bun sfârșit o noapte întreagă. Grayson se gândise la Henry în jurul orei zece și, cum el nu sunase, crezuse că băiatul trecuse, în cele din urmă, peste problema lui.

Totuși, făcea progrese. De data aceasta, reușise să stea până la unsprezece jumătate.

— E în regulă. O să vin după tine.

După ce se îmbrăcă, o sărută pe Olivia pe frunte și îi dădu un ghiont.

— Trebuie să plec. Ești în regulă?

— Sunt bine, îi spuse ea. Noapte bună.

Ea dispăru sub așternuturi. El rămase locului timp de un minut și apoi începu să râdă. Dacă ar fi așteptat vreo laudă sau o mărturisire despre timpul

petrecut împreună, ar fi fost dezamăgit. După câte se părea, nici ea nu punea mare preț pe măguleli.

CAPITOLUL 15

Grayson îi ceru lui Ronan să preia ancheta MacKenzie și să numească un alt agent care să-l ajute. Ronan refuză.

Mingea de fotbal zbura prin birou în timp ce ei se contraziceau. Era târziu, după nouă seara, și amândoi rămăseseră la birou ca să termine cu hârțogăria. Discutaseră deja anchetele nerezolvate, nici una dintre ele nu era urgentă, și începuseră să vorbească despre progresele din cazul Oliviei. Acesta a fost momentul în care începu cearta.

— Vorbesc serios, insistă Grayson. Mă voi retrage din anchetă. Voi vorbi mâine cu Pensky.

Ronan azvârli mingea către Grayson.

— Nu, nu vorbi cu ea. Voi prelua eu conducerea, dar tu rămâi. Poți să mă asiști. Sau…

— Sau ce?

— Să te distanțezi de ea până îl prindem pe atacator.

Asta era mai ușor de zis decât de făcut. Grayson nu putea să și-o scoată din minte. Se gândea întruna numai să o ducă din nou în pat.

— Nu știu dacă pot să mă distanțez de ea.

— Iisuse, Kincaid. Ce s-a întâmplat cu disciplina ta?

Ronan simulă dezgustul, ceea ce îl făcu pe Grayson să râdă.

— Nu știu ce naiba s-a întâmplat.

— E diferit cu ea? întrebă Ronan, acum serios.

— Da.

— OK, deci îți pasă de ea.

— Bineînțeles că îmi pasă.

Devenea iritat. Aruncă mingea de fotbal răsucindu-se înapoi către Ronan.

— Spune-mi cum poți să renunți la caz.

— Nu renunț…

Ronan îl întrerupse.

— Crezi că altcineva – în afară de mine, bineînțeles – s-ar descurca mai bine s-o protejeze și să găsească agresorul? Ai pune siguranța ei în mâinile altcuiva?

— Am încredere în tine că vei face asta, răbufni el, dar nu în altcineva.

Ronan atingea un punct sensibil. Grayson nu voia să renunțe la caz, dar nu știa cum își va păstra obiectivitatea.

— Nu lucrez la caz fără tine, spuse Ronan. Nu vorbi cu Pensky, bine?

Grayson prinse mingea de fotbal și o ținu în timp ce își analiza opțiunile. În cele din urmă, capitulă.

— OK, cel puțin deocamdată. Voi găsi o soluție să păstrez distanța.

— Bine.

Ronan se roti pe scaunul său și luă un carnețel de pe birou.

— Am un alt nume pe care să-l punem pe lista suspecților.

— Da? Pe cine?

— Bodyguardul lui Jorguson. Îți amintești de el?

— Tancul? Asta am simțit că am lovit când l-am placat. Numele lui e Ray Martin.

— Jorguson l-a concediat, a dat vina pe el pentru tot incidentul.

Grayson râse.

— Am crezut că a dat vina pe Olivia. Nu a spus el că totul s-a întâmplat din cauza ei?

— Pentru o vreme, a zis. Apoi, a devenit o neînțelegere. Jorguson tocmai a aflat că Olivia va depune mărturie împotriva lui, iar acum trebuie stabilită o dată pentru înfățișarea în instanță.

— Avocații lui vor întârzia totul, și probabil îl vor ține departe de instanță pentru un an, poate chiar doi.

Ronan nu-l dezaprobă.

— Jorguson a arătat cu degetul spre Martin. A spus că, după ce a fost concediat, Martin le-a declarat unor oameni că totul a fost din vina Oliviei și că va regla conturile cu ea.

— Cui a zis asta?

— Conform lui Jorguson, Martin a făcut amenințarea în fața lui și a asistentului său, Xavier Cannon. El pretinde că a spus-o în fața a doi clienți. I-am verificat, iar clienții au și ei o reputație nu foarte bună.

— Îi înscenează lui Martin totul ca să scape Jorguson.

— E posibil, îl aprobă Ronan. Ghici ce conduce Martin?

— Spune-mi.

Învârti mingea de fotbal cu o mână, după care o aruncă, desenând un mare arc de cerc de-a lungul camerei.

— Un SUV negru, nou-nouț. Ford Explorer, ca să fiu mai exact.

Ronan prinse mingea și o aruncă înapoi cu boltă.

— Și mai am ceva, îi spuse el. Am trimis doi agenți la locuința lui. Martin stă la două străzi distanță de casa cu droguri în care am intrat ca să-l luăm pe puștiul acela al Oliviei.

— Teritoriul clanurilor interlope.

— Da, spuse el. Agenții și-au făcut apariția ca să-l aducă pentru interogatoriu și chiar acolo, la vedere, pe masă, era o adevărată expoziție de arme. Le-a oferit agenților pretextul să percheziționeze restul casei. Au găsit un arsenal. Se pare că Martin are, în plus, și o afacere înfloritoare, vânzând arme vecinilor. Spunea că vrea doar să-i ajute să-și apere casele.

— Vezi, asta îl face să fie un tip de treabă.

— Așa cred și eu.

— Dar George Anderson? întrebă Grayson.

— Am făcut ceea ce mi-ai sugerat și l-am pus pe unul dintre agenții noștri din Las Vegas să-l verifice pe cămătar, gândindu-mă că e la fel ca ceilalți – adică un adevărat om de afaceri, care rupe picioare și mâini ca să-i facă pe clienți să plătească, dar nu vede rostul uciderii lor, pentru că nu și-ar mai primi niciodată banii. Cămătarul lui Anderson, Subway, este diferit. Din când în când, unul dintre clienții lui este găsit mort. Se pare că trimite un mesaj celorlalți codași. Umblă vorba că i-a dat lui Anderson un termen-limită. Are trei luni să plătească tot.

— Crezi că Anderson ar ști cum să găsească un ucigaș?

— Nu, dar cred că Subway ar avea câteva nume, și, dacă Anderson i-ar fi menționat câți bani ar primi soția sa de pe urma morții Oliviei, atunci, da, cred că l-ar fi ajutat să găsească un șofer și un ucigaș. E posibil să-i fi angajat pentru Anderson.

— Anderson e un pămpălău.

— E capabil să angajeze un ucigaș plătit?

Grayson nu trebui să stea să se gândească.

— Ca să se salveze pe sine, da, dar la fel e și Martin.

— Atunci, există și posibilitatea ca totul să fi fost întâmplător. Ar putea fi vorba și despre inițierea într-o bandă. Ea era singura persoană aflată afară în timpul acelei monstruoase furtuni de zăpadă. Un viscol atât de devreme în an este neobișnuit, iar meteorologii preziseseră doar rafale de vânt, așa că, oare cum poate un puști nerăbdător să intre într-o gașcă să treacă testul, dacă nu este nimeni în jur pe care să-l ucidă? Poate Olivia a fost doar o țintă la îndemână.

Grayson își dădu seama că ținea mingea de fotbal, așa că i-o aruncă înapoi lui Ronan.

— I-a înfuriat pe foarte mulți oameni care nu și-au plătit taxele.

Ronan oferi o altă opinie.

— Dar copiii pe care i-a ajutat? Una dintre rudele sau tutorii lor ar putea căuta răzbunare.

— Am vorbit cu judecătorii Thorpe și Bowen și mi-au dat numele băieților și ale fetelor care i-au fost repartizați. Îți spun, Ronan, unele dintre locurile în care a fost, unele dintre situațiile groaznice în care se găseau acei copii… Mi-aș fi descărcat arma în toți ăia, odată ce-aș fi scos copiii din casele lor.

— Nu, nu ai fi făcut-o. Ai fi vrut să o faci, dar i-ai fi arestat.

— Îți jur că nu știu cum reușește, spuse Grayson. A recunoscut că îi place să lucreze pentru Fisc, în parte pentru că este o activitate mai lumească și echilibrează ororile pe care le vede la cealaltă slujbă.

— Au existat ceva suspecți? Rude ale acestor copii care o vor moartă?

Grayson prinse mingea, o ținu sub braț și răsfoi un teanc de hârtii de pe biroul lui până când găsi ceea ce căută. Se uită peste document și spuse:

— Doi verișori ai unui băiețel. Presupun că i-a înfundat în instanță. Fiecare a primit câte douăzeci de ani.

— Deci, avem un mobil…

— Nici unul dintre ei nu are relații în afara închisorii sau banii necesari ca să angajeze un asasin. Mai am câțiva pe care încă îi verific, dar nimic nu arată promițător.

— Vreau să fie Carl Simmons, avocatul tatălui ei. După ce am vorbit cu nenorocitul ăla, voiam cu adevărat să fie el. Ascultând toate mizeriile pe care le spunea despre Olivia, încercând să facă să fie concediată, numind-o nebună…

— Primește telefoane de amenințare, spuse Grayson. Ea crede că este Simmons. Își schimbă vocea, dar e aproape sigură că e el. O sună doar pe telefonul ei mobil…

— Ai reușit să localizezi numărul?

— Fiecare apel a fost făcut de la un alt telefon public.

— Fiecare apel?

— Olivia mi-a spus că în total au fost patru.

— E speriată?

— Nu, e furioasă.

Ronan dădu aprobator din cap.

— Știi de cine îmi amintește Simmons? De prezentatorul unui concurs de televiziune. Are un bronz galben-maroniu fals și niște dinți îmbrăcați care sunt puțin cam mari pentru gura lui, iar culoarea lor este departe de alb. Are și un zâmbet înfiorător. E înalt și slab și, când deschide gura, e monstruos.

— Un adevărat seducător, nu?

Ronan râse.

— Lucrul amuzant e că ar putea să fie. Mi-ar plăcea dacă el ar fi atacatorul, repetă el. Mi-ar plăcea foarte mult. Să-i trimit fundul bronzat în închisoare.

Grayson aruncă mingea de fotbal într-un sertar deschis și își închise calculatorul.

— Olivia ar trebui să se întoarcă la lucru, spuse el. Cât timp va mai beneficia de pază?

— Sunt presat să pun capăt acum, spuse Ronan. Încă o săptămână, poate, dar bugetul…

— Înțeleg, zise Grayson. O voi prelua eu și voi plăti pentru ea. Totuși, nu vreau ca ea să știe asta. Voi angaja câțiva polițiști pe care îi cunosc și nu au îndatoriri, și în care am încredere.

În timp ce înșfăcă haina și o luă pe el, adăugă:

— Voi ajuta și eu.

Ronan își căuta una dintre mănuși. Se lăsă pe un genunchi și o descoperi sub biroul din fața lui, unde își aruncase haina.

— Pentru cât timp? întrebă el.

— Până când vom face o arestare.

Ronan îl urmă pe Grayson afară.

— Asta ar putea să dureze ceva. Mă uit pe listă și mă întreb: Cine nu vrea să o omoare?

Trecuseră două săptămâni de când Olivia îl văzuse pe Grayson. Ultima oară când fuseseră împreună, petrecuseră mai multe ore pasionale făcând dragoste. După care, nimic… nici măcar un telefon ca să spună: „Bună, ce mai faci?“

Ea știa că ar fi trebuit să fie furioasă pe el, dar nu era. După ce o sărutase prima dată, nu-l mai văzuse sau nu mai auzise nimic de la el timp de două luni foarte lungi. A fost nevoie de un atac ca să-l facă să-și amintească de ea. Poate și aceasta va fi o pauză lungă. Grayson era un om ocupat, își reaminti ea, cu un copil de nouă ani, care acum creștea – cu toate că ea nu știa dacă aceasta era o situație temporară sau permanentă –, iar tatăl său, Edward Kincaid, se recupera după un puternic atac de cord.

Emma îi dăduse detaliile despre starea tatălui său. Chirurgul cardiac numise atacul de cord „generatorul de văduve“ și, dacă tatăl lui Grayson nu ar fi mers la urgență când simțise primele simptome, și chirurgul cardiac nu ar fi fost acolo să-l preia, Edward Kincaid nu ar fi supraviețuit.

Olivia înțelese de ce Grayson nu-și putea face timp pentru ea. Nu, nu era furioasă pe el, dar era al naibii de iritată. Cât ar fi durat să dea un telefon? Sau măcar un e-mail sau un mesaj? Mai nimic. Exact.

Era vineri după-amiaza și ea avea de gând să-i facă o favoare unui coleg, astfel încât el și familia lui să poată să plece mai devreme ca să prindă un zbor spre Miami, pentru un weekend prelungit. Se oferise voluntară să lase undeva niște hârtii și aștepta cu nerăbdare misiunea ei. Compania pe care urma să o viziteze neanunțată se numea Nutrawonder Works, o companie de distribuție de vitamine. Era deținută și condusă de William Hood, care, conform notelor pe care ea le primise, începuse să fie suspectat că înșelase autoritățile timp de mai mulți ani. Fiscul voia să-i cerceteze documentele ca să dovedească asta și, de asemenea, să găsească dovezi că își înșelase și proprii angajați, raportând false contribuții la fondul lor de pensii. Cuvântul „intimidează“ era subliniat cu roșu în raport.

Olivia nu plănuia să intre în Nutrawonder singură. Urma să ia cu ea un agent înarmat al Fiscului, dar se dovedi că nu era necesar. Chiar în momentul când ridică telefonul, Grayson intră.

Puse telefonul jos și îl privi venind spre ea. „Nu te holba“, își spuse în sinea

ei, dar continua să facă exact asta. Mintea ei căuta soluții pentru a-i domoli emoțiile, iar sfatul pe care îl primise cândva, înainte să urce pe un podium ca să vorbească în fața unei mulțimi, îi încolți deodată în minte: Să se gândească la el dezbrăcat. Încercă acest truc, dar imaginea trupului lui magnific îi apăru în față și o făcu să se simtă brusc fierbinte și cu răsuflarea tăiată. OK, nu a fost un plan bun. „Nu te gândi la el dezbrăcat“, își spuse apoi.

Simți cum i se încălzesc obrajii. Deschise sertarul de la birou, scoase inhalatorul și îl folosi. Dumnezeule, cât de evident era?

Grayson se opri în fața biroului ei.

— Ești gata de plecare? întrebă el pe un ton firesc. Te duc acasă.

Era încă prea uimită să vină cu o replică isteață și înțepătoare. Ea încuviință, apoi clătină din cap.

— Polițistul m-a adus cu mașina aici.

— L-am trimis acasă. Un alt paznic va fi la ușa ta la zece seara. Până atunci, mă ai pe mine.

Fără să-și ceară iertare, fără scuze și fără nici o urmă de jenă sau de vinovăție. Bine. Dacă așa voia să joace, așa va juca și ea. Putea să fie la fel de distantă.

— Trebuie să mă opresc undeva înainte să ajung acasă. Trebuie să las niște hârtii.

— Bine.

— Nu va fi o întâlnire plăcută. S-ar putea să ai nevoie de armă.

— OK.

Era Domnul Calm, sprijinit de birou, arătând relaxat și… degajat. Da, acesta era cuvântul care să-l descrie – degajat. În schimb, ea era cu nervii la pământ. Își făcuse griji și își pusese întrebări în legătură cu el în ultimele două săptămâni, dar el stătea acolo, calm și liniștit. Evident, nu se gândise la ea. Îi venea să-l lovească și să-l sărute în același timp.

Puse hârtiile pe care urma să le ducă la Nutrawonder într-un plic oficial și îl sigilă. Apoi își scoase poșeta din sertarul de jos și începu să arunce în ea obiecte personale. Telefonul ei mobil intră primul, urmat de răsfățurile ei: bomboanele M&M, un baton proteic pe care îl căra cu ea de două luni, dar refuza să-l mănânce pentru că ultimul avusese gust de rumeguș, și o sticlă de apă rece pe care tocmai o scosese din frigider.

— Ți-ai uitat inhalatorul, spuse el. E în sertarul din mijloc.

— Nu, am unul în poșetă. Întotdeauna păstrez unul în plus aici.

— Mai bine ai verifica. Am văzut două în sertarul tău, când l-ai deschis.

Nu-i scăpa nimic, nu-i așa? Poate avea două în birou, dar întotdeauna purta unul cu ea… exceptând ziua de azi. Sfârși prin a scoate pe birou tot ce avea în poșetă și atunci își dădu seama că îl pusese pe cel pe care îl purta întotdeauna cu ea în sertar.

— Oh, nu mi-am dat seama... Nu fac asta de obicei. Mulțumesc că ai observat.

Ce altceva mai observase? Cât de agitată era? Își puse inhalatorul unde îi era locul și se pregăti de plecare. Chiar în timp ce își spunea că nu-i păsa, își dorea să-și fi făcut timp dimineață să pună pe ea ceva mai pretențios. Bluza ei de mătase de un roz-pal, fusta neagră și pantofii negri erau atât de banali. Ar fi putut măcar să poarte tocuri înalte sau cizme. La ce se gândise? Că afară era ger, la asta se gândise. Să porți tocuri înalte pe zăpada asta însemna să-ți rupi picioarele, iar când purta cizme, simțea că-i iau foc tălpile în timp ce lucra în birou. Totuși, ar fi depus puțin efort în ceea ce privește înfățișarea ei. Nu se deranjase nici măcar să-și prindă părul sau să-l onduleze. Grămada deasă de păr îi cobora pe umeri. Își dădu cu nervozitate la o parte o șuviță de pe față în timp ce se îndreptă spre el.

El îi luă haina din cuier și i-o ținu ca să se îmbrace.

— Ce se întâmplă când îl uiți?

— Inhalatorul?

Luă haina pe ea și se întoarse spre el. Grayson îi luă eșarfa și i-o înfășură în jurul gâtului, ridicându-i cu delicatețe părul. Îi despărțeau doar câțiva centimetri.

— Da, inhalatorul, spuse el. Ce se întâmplă când îl uiți?

Ea se uită țintă în ochii lui.

— Dau de necaz.

— Olivia?

Tresări. Una dintre asistentele domnului Thurman, o femeie plăcută, mai în vârstă, pe nume Violet, stătea pe hol.

— Domnul Thurman m-a trimis să-ți spun că echipa e în drum spre Nutrawonder și vor aștepta în mașinile lor până când îi vei anunța.

— Mulțumesc, Violet.

Asistenta făcu un pas spre Olivia. Îi aruncă o privire lui Grayson, zâmbi, și apoi spuse:

— Am auzit că Billy Hood e un scârbos și jumătate, dacă înțelegi ce vreau să spun. Vrei să-ți împrumut spray-ul meu paralizant?

Ea zâmbi.

— Nu, mersi. Am ceva mai bun. Când trecu pe lângă Violet, făcu semn cu capul spre Grayson. Îl am pe el.

CAPITOLUL 16

Billy Hood era, într-adevăr, un om de nimic, deși, după ce îl întâlnise, Grayson avu câteva cuvinte mai succinte ca să îl descrie pe ticălos.

Birourile Nutrawonder erau situate în afara orașului, la doar un kilometru și jumătate de drumul interstatal, într-o zonă industrială părăsită. Clădirea era veche și avea nevoie să fie vopsită. Podelele acoperite cu linoleum erau crăpate, iar birourile angajaților erau înghesuite. Erau aproximativ 16°C înăuntru, iar Grayson observă că unii dintre bărbați și femei purtau paltoane în timp ce lucrau la computerele lor.

Biroul lui Hood era sus. Spre deosebire de parterul sărăcăcios, etajul fusese reamenajat. În zona de recepție era un covor țipător de un albastru-neon, mobilă nouă și lambriuri de lemn închis la culoare. Temperatura era mult mai plăcută.

Femeia care stătea în spatele biroului avea pe față suficient machiaj pentru a tencui un perete întreg. Ținea deschisă în fața ei o revistă de modă, pe care o răsfoia relaxată cu niște unghii nefiresc de lungi, curbate și date cu ojă, ignorându-i complet pe Olivia și pe Grayson.

— Închidem în cinci minute, spuse ea fără să se uite în sus. În plus, domnul Hood nu este disponibil. Vorbește la telefon în biroul său, dar nu este disponibil pentru nimeni. Va trebui să vă faceți o programare. În sfârșit, își ridică privirea. Doriți să vă lăsați numele sau cartea de vizită… sau ceva? întrebă ea. Se holbă la Grayson în timp ce își răsuci pe degete o șuviță de păr. Sau numărul de telefon.

Olivia își dădu ochii peste cap. Îl privi pe Grayson să vadă cum va reacționa față de Domnișoara Tencuială. Nu păru afectat. Probabil că era obișnuit să i se facă avansuri, presupuse ea, și dintr-un anumit motiv, lucrul acesta o deranjă. Ea trecu de recepționistă, deschise ușa de la biroul domnului Hood și intră. Recepționista nu observă, până când Grayson nu o urmă pe Olivia.

— Hei, Billy nu e disponibil, strigă ea. Vreau să spun că domnul Hood nu e disponibil.

Grayson se opri în prag.

— Poți să mergi acasă acum, îi spuse el în timp ce închise ușa.

Hood vorbea la telefonul mobil. Grayson observă o valiză în spatele ușii.

— Fii sigură că îți iei pașaportul, Lorraine. Ne întâlnim la aeroport.

Privi în sus în timpul conversației și îi văzu pe Olivia și pe Grayson stând acolo.

— Așteaptă un moment. Arătă spre ușă. Vorbesc la telefon, se răsti el. Ieșiți din biroul meu. Se uită la Olivia, zăbovind asupra picioarelor ei, și spuse: Cred că tu poți să rămâi, scumpo.

Olivia dădu din cap.

— Nu sunt scumpa ta. Acum, închide telefonul.

Hood era un bărbat cu un aspect antipatic.

Avea riduri adânci pe frunte și în colțurile ochilor. Probabil pentru că se încrunta tot timpul, presupuse Olivia. Ochii mici erau puțin cam apropiați, iar fălcile îi atârnau ca unui bulldog. Știa că era căsătorit, dar se întrebă dacă odraslele îi semănau lui – Doamne-ferește – sau mamei lor. Lăsă aceste gânduri prostești deoparte și se concentră asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

Hood puse capăt convorbirii telefonice și își strecură mobilul în buzunar.

— Cine sunteți? întrebă el.

Olivia îi zâmbi prietenos.

— Unde mergeți, domnule Hood, dacă nu vă deranjează curiozitatea mea? Am observat valiza și, întâmplător, v-am auzit spunându-i lui Lorraine să nu își uite pașaportul.

— California, răspunse el. Napa.

— Lorraine nu are un permis de conducere pe care să-l arate la aeroport? întrebă ea cu cea mai plăcută și pașnică voce.

— Bineînțeles că are permis de conducere.

Ea își lăsă capul într-o parte și păru nedumerită.

— Sunteți conștient că, în continuare, California face parte din Statele Unite.

— Poate că nu vreau să vă spun unde merg. V-ați gândit la asta? Din câte știu, ați putea fi…

— Ce? întrebă Grayson.

Olivia stătea de o parte a biroului, iar Grayson de cealaltă, veghind asupra lui.

Hood își întoarse capul și șopti:

— Spioni.

Olivia se uită la Grayson, simulând surpriza.

— Domnul Hood pare să fie puțin paranoic. Poate pentru că Lorraine nu este soția lui.

— Aha!

— Viața mea personală nu este treaba ta!

Ea dădu aprobator din cap.

— Aveți dreptate, spuse ea pe măsură ce scoase documentele din plic.

Era pe punctul să-i spună că finanțele lui erau, cu siguranță, treaba ei, când el o întrerupse:

— Lucrezi pentru soția mea, nu-i așa? Mă spionezi pentru ea. Cum îndrăznește să nu aibă încredere în mine?

Arătă din nou spre ușă și, chiar când Olivia era pe punctul să-i explice cine

era și de ce se afla acolo, el începu să o înjure:

— Ieși din biroul meu, curvă ordinară!

Adăugă alte câteva apelative scârboase, înainte să ia o gură de aer.

Olivia se prefăcu a fi atât șocată, cât și încântată. Își duse mâna spre gât și suspină. Păru entuziasmată când spuse:

— Nu știam că trebuie să folosim cuvinte indecente, domnule Hood. Lăsați-mă și pe mine să încerc.

Aruncă documentele pe birou, în fața lui, așeză cartea de vizită cu literele FISC îngroșate și vizibile, se aplecă spre el și spuse:

— Închisoare.

Grayson ascultă foarte amuzat conversația lor. Modul în care Olivia se ocupase de Hood era cu adevărat impresionant. Văzuse multe laturi ale personalității ei de când o cunoscuse. Știa că era iubitoare și delicată. Văzuse această față când îl salvase pe Tyler de traficanții de droguri. Fusese martor la determinarea ei de fier când îl înfruntase pe George. Îi văzuse, cu siguranță, latura pasională în modul dezinhibat în care făcea dragoste, iar astăzi, prinse o frântură din sarcasmul ei, o trăsătură pe care o aprecia pe deplin.

Hood, pe de altă parte, nu era amuzat.

— Dă-i drumul! Fă un nou audit. Nu vei găsi nimic. Eu tot am să plec în concediu. Plec în…

— California? întrebă ea, ajutându-l să își amintească minciuna pe care o spusese.

— Da, târfo, California.

— Mi-e teamă că va trebui să anulezi această excursie pentru o perioadă.

Încercă să o prindă de mână. Grayson îl strânse puternic de umăr.

— Nu o atinge decât dacă vrei să o pățești. Nu vrei să o pățești, nu-i așa, Billy?

Hood se uită la Grayson înainte de a se întoarce din nou spre Olivia.

— Lorraine o să se enerveze la culme, bolborosi el. Cât timp va trebui să amân călătoria?

— Presupun că între zece și douăzeci de ani, cu posibilitate de eliberare pentru bună purtare.

Olivia îi trimise mesaj șefului echipei de audit, dar nu mai era nevoie. Ei intraseră deja în clădire.

Deoarece Grayson o urmărea pe Olivia, Hood făcu greșeala să presupună că nu îi mai acorda deloc atenție. Se întinse așadar încet spre sertarul biroului.

Grayson îi închise sertarul peste degete, iar Hood urlă de durere. Grayson însă nu îl lăsă să și le tragă afară.

— Vezi, Billy, spuse Grayson cu un ton blând. Asta trebuie să doară, nu

glumă.

— Mi-ai rupt degetele, strigă el. Mi-ai rupt degetele.

Olivia era surprinsă de purtarea lui Grayson, dar nu comentă. Un moment mai târziu, înțelese motivul din spatele forței brute.

— Să vedem ce ții în sertar, spuse Grayson.

— E proprietate privată. Nu ai nici un drept…

Încetă să mai protesteze când Grayson scoase o armă.

— Nu am nici o idee cum a ajuns acolo.

— Da, sigur,

— Nu e încărcată.

— Poftim?

Grayson ținti țeava spre Hood.

— Atunci, dacă apăs pe trăgaci…

— Nu o face! strigă el. OK, OK, e încărcată. O țin pentru autoapărare, în cazul în care cineva încearcă să mă jefuiască. Nu aveam de gând să împușc pe nimeni. Îți spun că nici măcar nu îmi aminteam că pistolul era în sertar.

Olivia și Grayson terminară de discutat cu el, dar mai dură douăzeci de minute până să poată pleca de la Nutrawonder. După ce refuză să coopereze, Hood fu escortat în cătușe, strigând că i se făcuse o înscenare și că un avocat îi va dovedi nevinovăția.

Grayson și Olivia se urcară înapoi în mașină, iar el întrebă:

— Știai că arma era acolo?

— Aveam o bănuială.

— Atunci, ai observat când s-a întins spre sertar.

— Nu, te-am observat pe tine uitându-te la el când s-a întins spre sertar.

Olivia văzu cum mușchiul din obrazul lui se încordă și strânse din dinți.

— Nu aș fi intrat singură în birou, spuse ea. Ar fi fost cel puțin un agent înarmat cu mine. Când sunt singură, sunt mai atentă, și da, știu că ar trebui să fiu tot timpul atentă, așa că nu te mai încrunta.

— Ai dreptate. Ar trebui să fii întotdeauna mai atentă. Îți asumi riscuri, Olivia. Riscuri mari.

— Trebuie să te contrazic. În mod normal nu am de-a face cu situații ca cea de astăzi. Îi făceam o favoare unui coleg.

— Te-a avertizat în legătură cu Hood?

— Da.

— La naiba, Olivia, trebuie să fii mai precaută.

— Am fost precaută.

— Da, sigur.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine.

— Ce ton?

— Te răstești la mine.

Părea nemulțumită. Dintr-un motiv oarecare, expresia de pe chipul ei făcu să îi mai treacă lui Grayson din supărare.

— Îmi pasă de tine, spuse el încet.

Ea nu-și dădu mult timp seama de declarație, iar Grayson nu o presă. Tocmai parca mașina, când ea îi șopti:

— Și mie îmi pasă de tine. Dacă nu mi-ar fi păsat, niciodată nu te-aș fi…

— Lăsat să te ating?

— Aveam de gând să spun că nu te-aș fi atins niciodată.

Se grăbi să schimbe subiectul de la sex, pentru că din momentul în care îl văzuse își dorise să-l dezbrace și să fac sex sălbatic.

— Slujba ta e mai periculoasă decât a mea, spuse ea. Eu nu am o vestă antiglonț în portbagajul mașinii și nici nu port o armă.

— Îți faci griji pentru mine?

Nu răspunse, pentru că ajunseră în fața clădirii ei. Grayson o urmă sus. Reacționă imediat ce simți o boare a parfumului ei. Mireasma aceea avea puterea de a-l înnebuni. Era al naibii de sexi.

Îi agăță haina în cuier, apoi o agăță pe a lui. Urmă sacoul. Olivia intră în bucătărie și deschise frigiderul pentru a căuta ceva de ronțăit. Nu îi era încă foame; simțea tensiunea de a-l avea din nou pe Grayson în apartament. Se hotărî să-și ia un pahar de jeleu. Avea zero calorii și îi va ține mâinile și gura ocupate. Își luă o lingură și se întoarse pentru a-i oferi, în sfârșit, un răspuns. Știa că nu se va lăsa până nu va căpăta unul.

El stătea în prag, așteptând. Îndreptă lingura spre el și spuse:

— Da, îmi fac griji pentru tine, dar nu vreau. De altfel, ce rost ar avea? Îngrijorarea e risipă de energie. Ceea ce se va întâmpla se va întâmpla indiferent dacă îmi fac sau nu griji, iar când se întâmplă, de obicei este rău.

— Interesant, spuse el. În tot timpul ăsta am crezut că ești o optimistă.

— Nu trăiesc cu capul în nori.

Traversă bucătăria și o împinse în colț.

— Astăzi aici, mâine dispărută. Asta este atitudinea ta?

Ea flutură lingura în fața lui și încercă să îl îndepărteze.

— Cam așa ceva, îi spuse ea sfidătoare.

— Ești întotdeauna optimistă cu copiii, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— Dar prietenele tale, Jane, Samantha și Collins? Sunt la fel de pesimiste ca tine cu privire la viitorul lor?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Știu că ai cunoscut-o pe Jane, dar nu știi nimic despre Samantha și Collins.

— Emma mi-a povestit despre ele. Îi luă jeleul și lingura și le puse pe masă. Apoi îi luă mâinile și i le duse în jurul gâtului său.

— Nu ar fi trebuit… Ce faci?

— Te sărut, îi răspunse.

O trase ușor cu dinții de lobul urechii și știu că îi plăcu senzația. O simți cum tremură.

— Oprește-te.

Degeaba încercă să pară deranjată, și nicidecum cu răsuflarea tăiată.

— Îți place.

Din moment ce își înclinase capul într-o parte ca el să ajungă mai bine la gâtul ei, nu îi putu spune că se înșela.

— Da, șopti ea.

— Păstrez distanța.

Degetele îi alunecară prin părul ei mătăsos, și o întoarse ușor ca să se uite în sus la el.

Gura îi cobora deasupra gurii ei. Ea nu își dorea ca senzația umedă și fierbinte să înceteze. În timp ce făcea dragoste cu ea, cu limba lui, se lipi de el, iar când încercă să pună capăt sărutului, ea îl trase înapoi, ca să o sărute din nou.

Tremura de dorință când, în sfârșit, se îndepărtă.

— Olivia, totul se întâmplă atât de repede cu tine, șopti el. Tot ce trebuie să fac este să mă apropii de tine, și îmi doresc totul. Credeam că parfumul tău era cel care mă excită, dar nu e așa. Tu ești de vină.

Ea înțelese. Când se apropia de el, nu se putea gândi la altceva decât la cum să facă dragoste cu el. Își îngropă capul sub bărbia lui, ca să nu îi fie distrasă atenția, și întrebă:

— Ce voiai să spui prin păstrarea distanței?

Bărbia îi coborî și o frecă ușor deasupra vârfului capului ei.

— Păstrez distanța până când facem o arestare.

— Asta înțelegi tu prin păstrarea distanței?

O îmbrățișă.

— Așa se pare.

Îi dădu drumul și ieși din bucătărie. El o urmă.

— Unde mergi?

— În pat.

Ea deschise gura să protesteze, apoi o închise. Grayson o prinse de mână și se îndreptă spre dormitor.

— Trebuie să facem sex, spuse el foarte hotărât.

— De ce?

— Știi de ce. Ești aici acum, dar mâine poți să nu mai fii. Trebuie să profităm de timpul pe care îl avem.

— Nu este amuzant, răbufni ea, retrăgându-și mâna.

— Ba da, cam e.

Era furioasă pe el.

— Aș putea muri mâine, zise ea.

— Da, ai putea.

Își dăduse jos cravata și acum trecea la cămașă. Zâmbetul lui era delicat.

— Dar acum ești aici.

— Ești nemilos, Grayson.

— Nu, nu sunt. Dă-ți hainele jos, iubito.

Nu îi venea să creadă ce tupeu avea. Credea că tot ce trebuia să facă era să pocnească din degete ca să se dezbrace pentru el? se întrebă ea, chiar și când își dădu jos bluza și ajunse la fermoarul fustei.

— Asta este doar poftă.

Ea făcu această declarație pe când fusta îi căzea pe podea. Își trase peste cap combinezonul de mătase și îl aruncă în spatele ei. Urmară sutienul și chiloții.

— Sexul este un mod de a elibera tensiunea înăbușită… știi tu, teama, dar e în primul rând poftă. Despre asta e vorba.

Spunând acest lucru cu voce tare, își nega sentimentele. Olivia era deja implicată emoțional. Voia ca Grayson să o atingă, dar exista un alt motiv în afară de cel fizic. Sentimentele ei față de el deveneau tot mai puternice.

Grayson îi urmărea expresiile feței. În ultimele minute păruse fericită, apoi furioasă, iar acum… nemulțumită. Era aproape convins că știa ce trecea prin mintea aceea încăpățânată a ei. El o împingea pe ea, iar ea îl împingea înapoi.

El era deja dezbrăcat. Se aruncă pe pat și, înainte ca ea să își dea seama ce are de gând să facă, o trase în jos până când ajunse deasupra lui.

— Nu, nu e doar poftă. Este mult mai mult.

Ea se purtă ca și cum nu ar fi auzit ceea ce spusese și încercă să îl sărute. El nu o lăsă.

— Recunoaște.

— Nu.

Dacă acesta era un joc de-a încăpățânarea, ea ar câștiga cu ușurință. Își trecu ușor buzele deasupra buzelor lui și șopti, încă o dată:

— Nu.

Gura lui o acoperi pe a ei și o sărută apăsat, profund. Căzu înapoi în pat, obligând-o pe ea să se întindă deasupra lui, apoi se rostogoli până o ținti sub el.

Pe măsură ce îi săruta bărbia, degetele i se întinseră prin păr, apoi mai jos, până când buzele îi simțiră pulsul de la baza gâtului. Îi putea simți bătăile inimii sub buze. Își frecă pelvisul de pelvisul lui, în încercarea de a-l înnebuni. Voia ca el să o implore să oprească această tortură erotică și să

meargă spre el. Oh, da, îl va face să implore.

Planul se întoarse împotriva ei. Cinci minute mai târziu, ea îl implora. Când venea vorba despre sex, cum se putea crede superioară lui? Dumnezeule, era expert. Știa ce îi plăcea, unde să o atingă și să o mângâie și cum să o facă să reacționeze. O făcea să ardă de plăcere. Se zvârcolea în brațele lui pe măsură ce se ruga de el să vină spre ea.

Grayson era hotărât să o facă să recunoască adevărul în fața lui înainte de a avea orgasm. Efortul aproape că îl omorî. Își folosi ultimul dram de control când mâinile și gura i se mișcară pe trupul ei dulce. Fruntea îi era stropită cu picături de transpirație și tânjea de dorință, dar continua să se abțină.

— E al naibii mai mult decât poftă între noi, nu-i așa? întrebă el.

Mâna îi alunecă între coapsele ei. Ea se înduplecă.

— Da, strigă ea. Ești mulțumit acum?

— Poți să fii sigură de asta, șopti el brutal.

Se ridică și se uită la ea. Ochii ei erau încețoșați, iar cauza era el.

— Grayson, gemu ea. Desfată-ți privirea mai târziu.

Se mută între coapsele ei și se împinse în ea. Ea se arcui lângă el, purtându-l mai adânc. Voia să facă să dureze mai mult acest extaz, dar nu își mai putu controla trupul. Nici dorința. Olivia fu la fel de sălbatică în a găsi împlinirea ca el și ajunseră la orgasm în același timp.

Trecură multe minute în care încercară să își revină din nou în simțiri. Olivia nu putea să înțeleagă cum se putea îmbunătăți ceva ce era atât de minunat.

— Ești în regulă? întrebă el încercând să își găsească energia să se rostogolească de pe ea.

Dădu din cap și îi atinse umărul. El se mută pe spate și o trase și pe ea lângă el. Se simți ca o păpușă din cârpe, o păpușă foarte mulțumită. Probabil că și arăta ca una, cu părul care i se lipise de față.

— Ți-a făcut plăcere să mă auzi implorându-te.

El zâmbi.

— Da, mi-a făcut.

Se rostogoli deasupra lui, își strânse mâinile pe pieptul lui și se holbă la el. Părea arogant de mulțumit cu sine însuși. Și de ce nu ar fi fost? Cedase și îl lăsase să ghicească adevăratele ei sentimente. Nu îi spusese că îl iubea, dar fusese aproape.

— Îmi voi lua revanșa cu tine, șopti ea. Te voi face să mă implori.

El râse.

— Abia aștept.

Îi mângâie spatele, o atingere delicată, trimițându-i fiori prin brațe și picioare.

— Îți ador parfumul.

— Am crezut că îmi adori gura.

— Și gura.

Încercă să se rostogolească de pe el, dar nu o lăsă, așa că își întinse capul pe pieptul lui și își odihni mâinile pe brațele sale. Bicepșii lui erau fermi și încordați, iar ea se minună cât era de puternic, de protector. Nu fusese niciodată atât de inhibată de cineva. Totuși, când era cu el, tot ceea ce dorea să facă era să se topească în el și să lase curajul și puterea lui să o învăluie. O făcea să se simtă în siguranță.

Cu o mulțumire pe care nu o simțise niciodată înainte, stătea întinsă în tăcere, simțindu-i respirația ritmică pe obraz.

După ce trecură câteva minute, ea spuse:

— De ce locuiește Henry cu tine?

Întrebarea neașteptată îl supără.

— Mama lui a murit în urmă cu câțiva ani, iar Henry s-a mutat cu bunicul lui. Apoi, când acesta s-a îmbolnăvit, Henry a venit să locuiască cu mine.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Henry?

— Tatăl lui este fratele meu, Devin. După ce a murit soția lui, a înnebunit puțin. Ea... îl echilibra, îl ajuta să se concentreze. Acum, călătorește foarte mult. Cred că s-ar putea spune că a cam devenit un călător excentric.

— Îl iubește pe Henry?

— Da, îl iubește. Doar că nu îi place să fie tată. Cum e plecat din țară atât de des, am obținut custodia totală.

Se rostogoli pe o parte, iar buricele degetelor ei îi mângâiară pielea cu atingeri ca de pană. Îi înconjură buricul și coborî mai jos.

— Henry trebuie să fie pe primul loc, spuse ea.

— Știu, răspunse el.

Îi apucă mâna pentru a opri chinul, apoi o trase în brațele lui.

— Mi-e foame, îi spuse el.

— Și mie, șopti ea. Ce ai dori?

Îi înclină fața în sus, spre el, îi sărută sprânceana, apoi obrazul.

— Pe tine, răspunse el.

— Pe mine?

— Da. Te vreau pe tine.

Nu mai erau necesare alte cuvinte.

CAPITOLUL 17

Ceea ce începuse ca o seară încântătoare, complet satisfăcătoare, se sfârși cu o ceartă.

Cei doi părăsiră patul fără nici o tragere de inimă și, pentru că Grayson nu voia ca momentul de intimitate să ia sfârșit, o urmă la duș. Olivia era șocată de cât de repede putea să-l dorească din nou și, cu toate că fusese puțin neîndemânatică și în pericol să se înece, reușise să-l facă să se roage de ea ca să vină la el. În momentul în care el termină, ea de-abia mai putea să stea în picioare. Grayson o ridică, îi înfășură picioarele în jurul lui și făcu dragoste cu ea din nou.

Bărbatul avea mult mai multă vigoare decât ea. El se îmbrăcase deja și era în bucătărie, căutând ceva să mănânce, înainte ca ea să-și fi uscat părul. Se îmbrăcă în jeanși și într-unul din tricourile ei favorite. Era vechi, puțin ros în partea de jos și un pic prea strâmt în zona sânilor, dar îi plăcea senzația pe care i-o dădea materialul moale pe piele. În plus, după ceea ce făcuse în pat și în genunchi la duș, era ridicol să-i fie rușine din cauza unui tricou strâmt.

Când ea i se alătură, Grayson bea cu sete dintr-o sticlă de apă, sprijinindu-se de mobila din bucătărie. Privirea îi era fixată asupra ei în timp ce puse încet sticla jos.

— Ești frumoasă. Știi asta?

Ea clătină din cap.

— Nu am nici un pic de machiaj și zici că sunt frumoasă. Ai luat o doză prea mare de sex.

El râse.

— Asta nu e posibil. Nu mă satur niciodată de tine.

Felul în care o privea, intensitatea expresiei sale sugerau că vorbea serios. Arăta ca și cum se gândea să o târască înapoi în pat. Ea se simți deodată rușinată și habar nu avea de ce.

El observă că se înroșise și i se păru hilar.

— Iubito, dacă mă gândesc la ce ai făcut cu gura asta dulce a ta…

Ea îl întrerupse.

— Aș prefera să nu discutăm despre ce am făcut. Îl înghionti ca să se dea la o parte din calea ei, astfel încât să poată deschide frigiderul. Vrei paste cu pui și parmezan?

— Sigur, spuse el.

Îi înmână caserola. El ridică ușor capacul și o întrebă:

— Tu le-ai făcut?

— Oh, nu. Bucătăreasa mătușii mele, Mary, îmi aduce mâncare. Crede că mor de foame.

— Ai un trup grozav, remarcă el, și, înainte ca ea să poată răspunde la

compliment, întrebă: Cu ce pot să te ajut? Sunt lihnit.

Îi dădu să facă o salată. Nu dură mai deloc să încălzească puiul și pastele. Ea tăie în felii pâinea franțuzească, iar cina era gata. Se așezară la masa mică din alcovul care avea vedere spre stradă. Grayson trase obloanele, astfel încât nimeni să nu poată privi înăuntru.

Mâncă precum un jucător de fotbal american înfometat.

— Bucătăreasa mătușii tale…

— Mary, îl completă ea.

— Mary îți aduce mâncare în fiecare zi?

— Câteodată, sau îmi aduce cina pe toată săptămâna. Le pune pe toate în frigider, cu instrucțiuni pe fiecare, și tot ce am de făcut este să strecor una în cuptor sau la microunde, și cina este servită. Îi spun mereu că nu trebuie să continue să gătească pentru mine, dar e la fel ca mătușa Emma. Nici una din ele nu vrea să asculte.

— Când a început să gătească pentru tine?

Olivia se holbă la farfuria ei în timp ce se gândea, învârtind pastele cu furculița de jur-împrejur, abia dându-și seama de ceea ce făcea.

— Când, în sfârșit, mi-au dat drumul din spital, explică ea. M-am mutat cu mătușa Emma și unchiul Daniel. Ei cumpăraseră o casă în Washington D.C. cu aproximativ opt luni înainte.

— De ce nu te-ai întors acasă, în San Francisco?

— Trebuia să merg în continuare la doctorul Pardieu și nu le-aș fi lăsat niciodată pe Jane, Collins și Sam. Ele erau încă sub tratament.

El dădu aprobator din cap în semn că înțelesese.

— Ești o prietenă loială.

— Sunt surorile mele.

Vocea îi suna categoric.

— Ne protejam una pe alta.

— De ce? De lumea exterioară?

Ea ridică din umeri.

— Ceva de genul ăsta. Mary tocmai începuse să lucreze pentru Emma. În momentul în care mi s-a dat drumul, eram slabă și subțire și, luându-mă după privirea îngrozită a lui Mary, am presupus că arătam rău. Mary m-a luat în brațe și mi-a spus că mă va pune la îngrășat. Îmi amintesc că m-am gândit la *Hänsel și Gretel*.

— Vrăjitoarea urma să-i îngrașe înainte de a-i găti.

Ea încuviință.

— Totuși, Mary nu era o vrăjitoare. Era și este un înger. Din păcate, încă nu sunt suficient de rotofeie pentru ea.

— Emma s-a mutat aici pentru tine, nu-i așa?

— Da.

Puse furculița jos și dădu farfuria la o parte.

— Atunci când am plecat la universitate și, mai târziu, când unchiul Daniel a murit, credeam că se va muta înapoi la San Francisco, dar îi place la nebunie aici și nu vrea să se mute.

— Mary are o cheie de la apartamentul tău?

— Da, bineînțeles.

— Cine altcineva mai are o cheie?

— Jane și Collins. Cu toate acestea, nici una nu a folosit vreodată cheia.

— Dar Samantha?

— Jane și Collins locuiesc aici și, în caz de urgență, știu că pot să vină să stea cu mine. De aceea au chei. Și casa Emmei este întotdeauna deschisă pentru noi toate, adăugă ea. Iar Sam este în Islanda, sau undeva pe-acolo. Ea nu are nevoie de cheie.

Olivia își duse vasele la chiuvetă. Grayson o urmă și, cu un ghiont, o dădu la o parte.

— Mă ocup eu.

Era fericită să-l lase pe el să le spele. Ea se așeză pe un taburet lângă dulap, privindu-l. Era cu spatele la ea, așa că îl putea admira în voie. Felul în care se purta o dădea gata, se gândi ea. Nu putea să lase să se întâmple asta, dar și simpla lui prezență o copleșea. Era atât de minunat, de dulce și de sexi și… Voia deodată să-l îmbrățișeze și să-l țină strâns.

„Revino-ți“, își spuse.

El se întoarse și îi surprinse privirea.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă. Ești încruntată.

Din fericire, sună telefonul ei mobil și nu trebui să găsească un răspuns potrivit. Nu avea de gând să-i spună adevărul, și anume că o speria al naibii de tare, făcând-o să vrea lucruri pe care nu le va putea avea niciodată.

Nu recunoscu numărul de telefon, dar de îndată ce auzi vocea, știu exact cine suna.

— Olivia, sunt Eric Jorguson. Acum, nu-mi închide, te rog. Ascultă-mă.

— Ce vrei? întrebă ea liniștită. Îl bătu pe Grayson pe umăr, iar când acesta se întoarse spre ea, îi șopti numele lui Jorguson.

Jorguson continuă.

— Vreau să-mi cer scuze pentru comportamentul meu de la restaurant.

— Asta s-a întâmplat acum ceva vreme.

— Și te întrebi de ce îmi cer scuze după atâta timp? Asta e? Știu că mi-a luat mult timp. M-am grăbit și am tras o concluzie greșită. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Ești fiica lui Robert MacKenzie și, dacă am încredere să-mi las banii pe mâna lui, cu siguranță pot să am încredere că nu ai fi în stare de ceva atât de josnic precum purtatul unui microfon. Am exagerat, pur și simplu. Făcu o pauză și apoi spuse: Celălalt motiv pentru care te sun este să-ți ofer un post.

Aproape scăpă telefonul.

— Vrei să vin să lucrez pentru tine?

Se cutremură de repulsie când auzi de această posibilitate. Cel puțin, nu făcu nici o glumă.

— Da, cu siguranță vreau. După ce am înțeles că nu lucrai pentru FBI, mi-am dat seama ce afacere ai fi. Vreau să te gândești cu adevărat să lucrezi pentru mine.

Apoi îi explică în detaliu în ce-ar consta postul, iar când el pomeni, întâmplător, salariul de început, aproape că scăpă telefonul din nou.

Grayson stătea sprijinit de chiuvetă, cu un prosop de vase în mână, privind-o cu atenție. Arăta ca și cum ar fi fost pe punctul să-i smulgă telefonul și să-l arunce de perete.

— Sper că nu te superi, Olivia, continuă Jorguson, dar am aruncat o privire asupra finanțelor tale.

— Finanțele mele? repetă ea, consternată de îndrăzneala lui.

El fie nu auzi cât de încordată era vocea ei, fie nu-i păsa.

— Și am observat că nu ai acceptat niciodată vreun ban de la rudele tale. Îți construiești propriul drum prin forțe proprii, și admir asta. Da, admir, insistă el. Am descoperit, de asemenea, care este salariul tău anual la Fisc. Într-un an cu mine, Olivia, vei câștiga de cinci ori mai mult decât suma aceea. În afară de salariu, continuă el, există și alte avantaje, și vei lucra doar cu trei dintre clienții mei de top.

Înșiră numele lor, care i se părură cunoscute Oliviei. Probabil figurează pe lista celor mai căutați infractori ai FBI-ului, bănui ea. Hmmm. Posibilitățile creșteau. Poate va reuși să-l ajute pe agentul Huntsman să-l înfunde. Nu ar fi frumos?

— Va trebui să mă mai gândesc, spuse ea.

— Da, gândește-te. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie. Acum, un ultim lucru…

— Da?

— Vreau să-ți spun cât de rău îmi pare că Ray Martin, asistentul meu personal, te-a urmărit.

— Vrei să spui când m-a atacat și m-a lovit?

„Iar tu strigai «Prinde-o, prinde-o!»?“ se gândi ea, dar nu adăugă nimic.

— Nu, vreau să spun când a trecut pe lângă clădirea ta de apartamente și te-a împușcat. Vreau să știi că nu mai lucra pentru mine. Îl concediasem deja după incidentul de la restaurant și cred că el a dat vina pe tine și a vrut să se răzbune.

— Ești sigur că a fost el?

— Oh, da. Nu va trebui să-ți faci griji că bătăuși ca Martin te vor deranja când vei lucra pentru mine. Vei fi protejată.

Și continuă, bătând câmpii despre birourile lui luxoase și cât de norocoasă era că făcea parte dintre aleșii lui.

De îndată ce convorbirea se încheie, se uită la Grayson și spuse:

— Nu știu dacă vreau să râd sau să vomit. Fii atent. Jorguson a spus că a investit în fondul tatălui meu. Râse. Va pierde fiecare bănuț.

— Huntsman va dori să știe despre asta. Îi voi spune. Ce altceva a mai spus Jorguson?

Grayson o urmă în living, iar ea se aruncă pe canapea. El rămase în picioare de cealaltă parte a măsuței de cafea și îi ceru să repete întreaga conversație.

Olivia era în continuare uluită când termină.

— Cum poate să facă asta? Să mă sune ca și cum acuzațiile pentru atac nu ar fi încă în așteptare?

— Nu ar fi sunat dacă nu ar fi fost convins că avocații lui vor face ca totul să dispară. E limpede că au reușit să mute toată vina pe Martin.

Se gândi timp de o secundă și spuse:

— Nu ți-a oferit nici un motiv concret pentru care crede că Martin este atacatorul?

— Nu prea, spuse ea. Altul decât să spună că Martin voia răzbunare pentru că Jorguson îl concediase. Asta-i mai mult o presupunere din partea lui Jorguson, nu? E posibil ca Ray Martin să fie atacatorul?

— Nu are un alibi; a spus că era acasă și se uita la *Șaizeci de minute*.

— Serios? Olivia nu-și dădea seama de ce i se părea amuzant acest lucru, dar asta credea.

— Serios, insistă el. Cu toate acestea, nu-și mai amintea despre ce fusese vorba. Nu avem încă dovezi că a fost implicat în atac, dar putem dovedi că vindea arme vecinilor și că i-am descoperit ascunzătoarea.

— Are un temperament afurisit, adăugă ea. L-am simțit pe propria piele.

— Da, are, o aprobă el. A încercat să arunce cu un scaun într-un agent în timpul interogatoriului. Îi sare repede țandăra și ar fi în stare să ucidă pe cineva. Una dintre armele pe care le-am găsit, un 45 vechi, a fost folosit într-un atac armat anul trecut. Singurele amprente de pe el erau ale lui. Martin va sta la răcoare multă vreme.

— Dar dacă are ceva de oferit în schimbul unei sentințe mai blânde? Poate ți-l dă pe Jorguson și câțiva dintre clienții lui.

— Pe lângă Jorguson, ar trebui să renunțe la Gretta Keene, ca să primească vreo răsplată, iar asta nu se va întâmpla.

— Parcă mi-ai spus că Gretta Keene a dispărut chiar înainte să fie deportată.

— Nu credem că a părăsit vreun moment țara. Conduce în continuare operațiunea de aici și credem că Jorguson îi spală în continuare banii pătați

de sânge.

Se așeză lângă ea și îl sună pe Ronan. Aștepta ca acesta să răspundă, când Olivia spuse:

— Știi, aș putea să iau o pauză de la Fisc și poate mi-aș folosi o parte din concediu…

Ronan răspunse.

— Stai puțin, spuse Grayson.

Întorcându-se spre Olivia, întrebă:

— Cu ce scop?

— Îți dai seama la ce informații aș avea acces dacă aș lucra pentru Jorguson? Mi-ai spus că agentul Huntsman îl urmărește de ceva vreme. Aș vrea să ajut. Aceasta ar fi o oportunitate… Nu te mai uita la mine de parcă aș fi nebună.

— Tu chiar crezi că te-ar lăsa să-i miroși afacerile ilegale?

— Aș putea să-mi bag nasul peste tot, să descopăr cum comunică cu Keene și cum…

— Nici gând să lucrezi pentru ticălosul ăla.

— Cred că eu sunt cea care ar trebui să ia această decizie.

Astfel începu ceea ce Olivia va numi mai târziu „explozia“. Grayson avea o parte întunecată, care ei nu-i plăcea deloc. El credea că poate să o intimideze, și aproape o făcu, dar îi răspunse cu aceeași monedă. Cel puțin, așa crezu. Dar, în cele din urmă, FBI-ul o învinse.

— Chiar ești atât de încăpățânat? vru ea să afle.

— Din câte se pare, sunt.

Dus de val, Grayson uitase că Ronan era la telefon. Prietenul lui mergea la o întâlnire. Încercă de două ori să-l facă pe Grayson să vorbească cu el, apoi renunță și ascultă.

Grayson susținu:

— Nu poți să fii atât de naivă, Olivia. Singurul motiv pentru care Jorguson vrea ca tu să lucrezi pentru el este să te țină sub observație și să te împiedice să depui mărturie împotriva lui. De asemenea, acesta-i și motivul pentru care te-ar plăti cu un asemenea salariu obscen.

— Îmi dau seama… începu Olivia, și doar atât ajunse să spună. Nu mai rosti vreun alt cuvânt vreme de mai multe minute, timp în care Grayson îi ținu o prelegere despre absurditatea sugestiei ei.

Fluierătura ascuțită din telefon îi aminti că Ronan aștepta în continuare.

— Jorguson a sunat-o pe Olivia, îi explică Grayson.

— Am înțeles asta, spuse Ronan. Te-am auzit strigând la ea. Olivia doar încearcă să fie de folos, spuse în apărarea ei. E o idee stupidă, să lucreze pentru nemernicul ăla…

— Normal că e.

— *Dar*, spuse el, aproape zbierând cuvântul, nu-i spune asta. Ea e bine intenționată.

În timp ce Grayson vorbea cu partenerul lui, Olivia merse în bucătărie să ia o sticlă de apă. Când se întoarse, se opri ca să-și arunce privirea asupra lui doar de dragul de-a o face, apoi luă o înghițitură de apă și se așeză lângă el.

Grayson termină apelul, își puse brațul în jurul ei și spuse:

— Nu am vrut să zbier la tine.

Ea își roti ochii spre tavan.

— Ba da, ai vrut.

— Da, ai dreptate. Am vrut.

Făcu greșeala să se uite în sus spre el. Atunci, el o sărută, distrăgându-i atenția. Luă sticla din mâna ei și bău lacom o înghițitură prelungă înainte să i-o dea înapoi.

Cu o voce mai calmă acum, Olivia spuse:

— Doar m-am oferit să ajut.

— Înțeleg, răspunse el, dar ăștia sunt oameni periculoși, care au făcut lucruri îngrozitoare. Dacă ai ști mai multe despre ei, ai înțelege.

Olivia hotărî să-l lase pe Grayson să câștige această bătălie. Cam atât ținuseră ambițiile ei de superspioană. Își dădu seama că nu se putea infiltra în operațiunea lui Jorguson și că nici nu-l putea ajuta pe agentul Huntsman.

Renunțând la subiectul Jorguson, ea spuse:

— Sper că Ray Martin este bărbatul care a încercat să mă omoare. E suspectul vostru principal, nu?

— Nu.

— Nu? De ce nu?

— Ceva nu se potrivește.

— Adică?

El ridică din umeri, ceea ce, în opinia ei, nu prea era un răspuns.

— A avut un mobil, spuse ea. A fost concediat din cauza mea.

— Dacă fiecare persoană care a fost concediată…

— Răzbunarea reprezintă un mobil puternic.

— Există și alte mobiluri puternice și alți oameni care au de câștigat mult mai mult decât satisfacție sau răzbunare, dacă nu le mai stai în drum. De ce vrei să fie Martin?

— Ar face ca totul să fie mai ușor.

— Ăsta nu e un motiv.

O mângâie ușor pe braț. Ea își lăsă capul pe umărul lui.

— Nu vreau să fie o rudă.

Ideea că se gândea la posibilitatea ca tatăl, sau mama, sau sora, sau cumnatul ei să meargă atât de departe o făcea să-i fie greață.

— Nu l-ai cunoscut încă pe tatăl meu, nu-i așa?

— Nu, nu l-am cunoscut.

— De ce?

— Am vrut să aflu tot ce puteam despre el înainte să-l întâlnesc. Am vorbit cu o grămadă de oameni care îl cunosc și au lucrat cu și pentru el.

— Pun pariu că fiecare dintre ei l-a ridicat în slăvi, chiar și cei care au pierdut bani.

— În mare parte, recunoscu el. Ronan a preluat conducerea anchetei. El l-a întâlnit. A zburat până la New York și l-a interogat.

— Dar încerci să nu-ți faci o opinie până nu îl întâlnești?

— Nu, asta nu-i posibil. Știu ce ți-a făcut, iubito. Am o opinie foarte fermă.

Se simțea furie în vocea lui. Grayson devenise eroul ei, iar ea era puțin copleșită de situație. Trecu un minut lung de tăcere înainte ca ea să vorbească din nou.

— Când te vei întâlni cu el? îl întrebă.

— La petrecerea lui aniversară, aici în Washington, weekendul viitor.

Ea sări imediat.

— Nu poți să mergi la petrecerea lui.

— Bineînțeles că pot, spuse el. Vrei să vii cu mine?

— Categoric nu. Și nici tu nu mergi, insistă ea. Și nu-mi mai împinge capul pe umărul tău. Vorbesc serios.

— Știi că ești și mai frumoasă când faci pe nebuna? spuse el.

Ea nu avea de gând să-i cadă în plasă.

— Faptul că îmi spui că sunt frumoasă nu te va ajuta să mă controlezi, Grayson, așa că poți să încetezi cu lingușelile.

— Nu e o lingușire, Olivia. Ești frumoasă.

Ea clătină din cap.

— Ce vezi când te uiți în oglindă? întrebă el.

Întrebarea o surprinse.

— Depinde.

— De ce?

— Dacă sunt îmbrăcată la patru ace și totul merge bine, mă simt drăguță.

— Ce vrei să spui cu „dacă totul merge bine“?

Înainte ca ea să poată să-l oprească, o ridică în poala lui și îi puse brațele ei în jurul gâtului său.

— Nu sunt o păpușă, Grayson. Nu poți, pur și simplu, să mă pui unde vrei.

El ignoră critica ei.

— Ce vrei să spui cu „dacă totul merge bine“?

— Voi, bărbații…

— Da?

— Aveți totul așa de ușor. Vă puneți un costum și ieșiți pe ușă. Este mult mai complicat pentru o femeie. Să-ți dau un exemplu. Dacă ar fi să port

favorita mea din toate timpurile, rochia mea albă, răutăcios de sexi – pe care o iubesc din toată inima, oricât de superficial sună asta – și dacă părul îmi stă bine, și tenul meu este curat, și machiajul e cât de cât OK, atunci m-aș simți și aș vedea o femeie drăguță când m-aș uita în oglindă.

— E destul de complicat, nu-i așa? observă el, încercând să nu râdă. Ce se întâmplă când nu ești îmbrăcată la patru ace?

Ea nu-i spuse că, în unele zile, se simțea ca fata aceea urâtă de doisprezece ani din spital, care se lupta cu bășicile și vânătăile.

— Uneori, mă simt murdară. Da, murdară, repetă ea, lovindu-l în piept. Nu îndrăzni să râzi de mine. Nu sunt atât de diferită de alte femei. Toate avem incertitudini în legătură cu felul în care arătăm.

El râse oricum. Ea era pregătită pentru o luptă. Din câte se părea, el nu era. Se aplecă și-l sărută, tachinându-l cu limba ei. Știa că-i plăcea fiindcă o strânse mai tare în brațe.

— Nu sunt mai presus de-a face sex ca să obțin ceea ce urmăresc, murmură ea.

El rîse din nou.

— Mă bucur să aud asta.

CAPITOLUL 18

Olivia înnebunea de atâta stat în casă. Serviciul o ținea ocupată în timpul zilei, dar nopțile erau dificile. Deveni o mică gospodină. Făcu ordine în dulapurile din bucătărie, zugrăvi baia pentru oaspeți în roz-pal, apoi hotărî că nu-i place culoarea și o schimbă cu un albastru-închis. Nici aceasta nu o mulțumi, așa că, însoțită de bodyguard, merse la magazinul cu vopsele pentru a treia oară și cumpără o cutie de vopsea gri. Doar după ce o întinse pe pereți, își dădu seama că folosise culoarea inițială.

I se părea că se împiedică constant de bodyguarzii care o urmau peste tot. Îi era permis să meargă la serviciu sau să stea acasă. Din punctul de vedere al lui Grayson, nu existau alte opțiuni. Chiar și casa mătușii Emma era considerată în afara limitelor.

Un polițist în afara serviciului o ducea cu mașina la birou, apoi se întorcea la cinci sau șase, în funcție de programul ei, ca să o conducă acasă.

Un alt paznic stătea la intrarea în biroul ei.

Olivia puse piciorul în prag în ceea ce privește protecția de douăzeci și patru de ore, insistând că era ridicol să aibă un paznic care să stea lângă ușa apartamentului ei. Odată ce se afla în interior și închidea încuietoarea, era în perfectă siguranță. În plus, în holul clădirii exista, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, un paznic al blocului. Îi oferi lui Grayson același argument și în ceea ce privește serviciul. Nu exista absolut nici un motiv ca un bodyguard să stea la intrarea în biroul ei.

Grayson se lăsă înduplecat, atâta timp cât promitea că nu va merge nicăieri singură. El îi dădu cinci numere diferite de mobil ca să-i sune pe bodyguarzi. Unul dintre ei va fi întotdeauna disponibil ca să o însoțească.

Scoase un oftat de ușurare când auzi știrea că Ray Martin era în spatele gratiilor. Îi fusese refuzată cauțiunea – procurorii îl convinseseră pe judecător că Martin prezenta pericolul de a fugi –, iar Olivia nu credea că era o coincidență faptul că nu mai existase un alt atentat la viața ei de când acesta era închis. Îi atrase atenția asupra acestei realități evidente lui Grayson, dar, de fiecare dată când aducea subiectul în discuție, Grayson punea aceeași întrebare: Ce avea de câștigat Martin dacă o ucidea? Din câte se părea, răzbunarea nu reprezenta un mobil suficient ca să-l mulțumească.

Luni seară a purtat o conversație video cu Samantha, care nu se mai putea opri să se laude cu avionul ei.

— Aș vrea să poți urca cu mine, spuse Sam. Ți-ar plăcea la nebunie.

Și Olivia credea că era posibil să-i placă.

— Atâta timp cât tu ești pilotul, nu cred că mi-aș face griji.

— Spune-mi despre Jane. Ce mai face?

— Ai vorbit cu ea?

— Vomita când am sunat-o și nu putea să vină la telefon. A răspuns Logan. Mi-a spus că e cu adevărat îngrijorat în legătură cu ea. Mi-a spus că pierde din greutate și nu înțelege de ce doctorul nu poate să o pună pe picioare.

— Să o pună pe picioare?

— Da, așa a spus. Olivia, a revenit…? întrebă ea, cu frică în voce.

— Doctorul Pardieu spune că nu, nu sunt semne că boala noastră a revenit, dar simptomele nu sunt relevante. El e încă în Franța. Voi fi bucuroasă când se va întoarce și o va prelua din nou.

— Când îi vei mai da sânge?

— În curând, răspunse ea. Cei de la spital mă vor anunța.

— Collins e acolo. Și ea poate să-i dea sânge.

— Da, încuviință ea. Poate Jane are doar o gripă mai puternică. Unele virusuri rămân în organism o perioadă mai lungă, nu-i așa?

— Cred că ai dreptate, spuse Sam. Mă simt atât de neputincioasă. La fel se simte și Logan, adăugă ea.

— Fratele lui Jane de-abia a reluat legătura cu ea, și pentru el este sfâșietor să o vadă atât de bolnavă. Nu a fost niciodată prin preajmă când ea era cu noi în spital.

Continuară să vorbească timp de încă zece minute. Sam îi spuse că existau în jurul ei mai mulți bărbați arătoși, dar nu era interesată de nici unul dintre ei.

— Sunt cu mult mai tânără decât majoritatea dintre ei, spuse ea.

Olivia îi povesti despre Grayson și cum ajunsese să fie atât de atrasă de el.

— Nepotul lui de nouă ani locuiește cu el.

— De ce? întrebă Sam.

— Mama copilului a murit, iar tatăl este absent.

— Păcat, spuse ea. Știu la ce te gândești. Ești exact ca mine. Suntem fataliste.

— Da.

— Nu putem să ne plănuim viitorul. Finalurile fericite nu există pentru nici una din noi.

— Poate nu ar trebui să ne trăim viețile… așteptând. Știi?

Sam era de acord.

— Voi înghesui tot ce pot în timpul pe care îl mai am.

În momentul în care își luară rămas-bun, Olivia simți o tristețe copleșitoare, dar nu-și permise să se bălăcească mult timp în autocompătimire. Deoarece era blocată în casă, hotărî să recupereze cu cititul. Avea două romane necitite și cel puțin douăzeci și cinci de reviste strânse pe birou.

Când nu mai putu să citească un alt articol fără să adoarmă, își cumpără

pantofi pe internet. După aceea, se hotărî să facă puțină cercetare online. Își aminti că Grayson pomenise de doi dintre clienții lui Jorguson. În special un nume, Gretta Keene, îi veni prima dată în minte, așa că se hotărî să se concentreze asupra ei. Îi scrise numele în motorul de căutare și fu surprinsă de numărul de articole pe care le găsi. Se dovedi că femeia avea un CV impresionant. Conform relatărilor, era o emigrantă belgiancă care devenise o jucătoare importantă în peisajul american al drogurilor. După o investigație de lungă durată a guvernului, fusese acuzată, în cele din urmă, de trafic de droguri, dar cazul nu ajunsese niciodată în instanță, din cauza unei probleme de natură tehnică. La scurt timp după eliberarea ei, guvernul belgian începuse propriile demersuri pentru a fi extrădată. Erau nerăbdători să o readucă în țară ca să o poată acuza de crimă. Din păcate, înainte ca orice acțiune să fie pusă în practică, Keene dispăruse și nu se mai auzise nimic despre ea de atunci.

În căutarea ei, Olivia văzu menționat numele lui Jorguson de mai multe ori, ca partener de afaceri, dar fără legătură cu vreo activitate infracțională. Dacă FBI-ul era atât de convins că Jorguson spăla bani pentru Keene, Olivia presupuse că aveau dovezi destul de bune, dar nu suficiente ca să-l condamne. Acum înțelegea hotărârea lor de a face legătura și de a dovedi că Jorguson și Keene lucrau împreună.

Olivia era prinsă de cercetarea ei și se gândea că era destul de distractivă, până când dădu peste niște poze de la locul unei crime, cu trupuri însângerate printre pungi care urmau să fie umplute cu droguri. Articolul care prezenta pozele declara că se credea despre Keene că avea legătură cu crimele, dar nici acest lucru nu fusese dovedit. Olivia găsi mai multe referiri la același incident, iar acestea conduseră la alte articole. După o oră, Olivia nu mai putu să se uite la vreun alt loc legat de crimă sau să citească despre vreo altă baie de sânge între carteluri de droguri rivale. Acești oameni erau niște monștri. Dacă Jorguson îi ajuta în vreun fel, Olivia se rugă ca FBI-ul să-l prindă în curând.

Închise calculatorul și se uită la ceas. Seara abia începuse, așa că se hotărî să încerce să pregătească cina. Alese o rețetă din singura, noua, niciodată folosita ei carte de bucate și se apucă de treabă. Rezultatul a fost un dezastru. Bucătăreasa Emmei, Mary, o salvă de la foame. Olivia scoase din frigider una dintre caserolele cu pui și paste ale lui Mary și o împinse în cuptorul cu microunde. În timp ce stătea la masa ei de bucătărie, mâncând din caserolă, gândurile îi zburară la Grayson.

Se gândea la el tot timpul. De fiecare dată când avea un minut liber, îi apărea imaginea lui. În ceea ce privește relația cu el, era sigură că, atunci când amenințarea va dispărea și va fi convins că au fost făcute arestările potrivite, nu-l va mai vedea vreodată. Iar așa era cel mai bine, credea ea; totuși, de fiecare dată când se gândea că nu-l va mai vedea niciodată, simțea

o durere adâncă în piept.

Era aceasta doar o aventură? Poate... doar că ei nu-i plăceau aventurile. Știa exact ce se întâmplase și, în cele din urmă, găsi suficient curaj să recunoască. Se îndrăgostise de Grayson. Ce nu înțelegea era cum își permisese să devină vulnerabilă. Era numai vina ei. Nu putea să dea vina pe el pentru nimic. Nu făcuse niciodată nimic care să o inducă în eroare sau să o facă să creadă că avea aceleași sentimente față de ea. Îl comparase cu James Bond când îl întâlnise prima oară, fiindcă văzuse toate filmele. În fiecare dintre ele, James Bond făcea dragoste cu o femeie și își vedea de drum. Tot la fel va face și Grayson. Nu așa era cel mai bine? Olivia hotărî să nu se gândească la viitor.

Vineri plecă de la serviciu mai devreme – dintr-un oarecare motiv, vinerile erau întotdeauna mai lejere. Ajunse acasă, se schimbă în jeanși și într-un pulover albastru și merse în bucătărie să vadă ce ar putea încălzi la microunde.

Grayson schimbă acest plan când apăru la ușa ei și îi spuse că o scotea în oraș.

Arăta minunat. Fața îi era îmbujorată din cauza frigului năpraznic de afară. Avea gulerul paltonului ridicat și părul umed de la zăpada care cădea.

Olivia nu-l mai văzuse de duminica precedentă, când apăruse pe neașteptate la ușa ei. Atunci avusese timp să stea doar câteva minute, dar o sunase în fiecare zi, câteodată de două ori, ca să vadă ce mai face. Acum, când el stătea în fața ei, voia să i se arunce în brațe. Rezistând pornirii aproape copleșitoare, se forță să se dea înapoi, astfel încât el să poată intra, și, neavând încă încredere în ea însăși, își duse mâinile la spate.

— Haide. Te scot la cină, repetă el.

— Nu mă anunți că mergem în oraș la cină, mă rogi. Așa se face. Și apoi eu hotărăsc dacă vreau să merg sau nu.

Mâna lui se mișcă spre spatele gâtului ei, trăgând-o spre el. Gura lui deschisă coborî asupra ei, limba lui penetrând-o, gustând-o, tachinând-o, ispitind-o. Când își ridică privirea, ea se sprijinea de el.

Își reveni în simțiri și se depărtă de el.

— Nu putem să ieșim la cină, spuse ea în timp ce intră în bucătărie. Nu ar fi sigur. Acestea au fost cuvintele tale, Grayson.

Deschise frigiderul, apoi îl închise.

— Mi-ai spus că nu pot să merg la un restaurant, sau la un centru comercial, sau...

— Îmi amintesc ce ți-am spus. La birou și acasă. Nu-mi amintesc să fi adăugat pe listă magazinul cu vopsele.

Bodyguardul o dăduse de gol. Ea zise:

— Am mers la ora închiderii și am fost singurii clienți.

Grayson observă cartea de bucate deschisă de pe dulap.

— Ai pregătit deja cina?

Ea ridică bărbia.

— Risotto.

El privi în jur.

— Unde este?

— În chiuvetă… se înmoaie.

Când văzu lingura de lemn stând dreaptă în orezul ca lipiciul, începu să râdă. Luă spatula și încercă să miște în tigaie lipiciul închegat, dar acesta nu se clinti.

— Când ai făcut asta?

— Azi-noapte, răspunse ea. Grayson, nu e chiar atât de amuzant.

— Ba da, este.

Ea deschise din nou frigiderul.

— Slavă Domnului că există Mary!

— Nu vrei să ieși în oraș?

— Vorbeai serios? Bineînțeles că vreau să ies. Înnebunesc să stau înăuntru tot timpul. Pentru Dumnezeu, încep să sufăr de lipsa vitaminei D. Am nevoie de soare și de aer curat. Încerc să învăț chiar și să gătesc, iar dacă asta nu-ți spune cât de departe am ajuns, nu știu ce-ți va spune.

— Lipsa vitaminei D?

Ea își încrucișă brațele.

— E adevărat.

— Unde mergem noi, vei fi în siguranță.

Neîncrezătoare, ea întrebă:

— Unde? La biroul tău? Nu, m-am prins. La automatele de la secția de poliție.

— La mine acasă.

Ea clătină din cap.

— Nu pot să stau în preajma lui Henry. Ar fi riscant.

— Nu e acasă astă-seară. A mers la un film cu bunicul lui și apoi doarme la el peste noapte. Este singurul loc în care doarme în afară de apartamentul meu.

Curioasă să vadă cum arăta casa lui și disperată să iasă din apartament, consimți.

— Bine, dar fără chestii distractive.

El rânji.

— Chestii distractive?

Ignorându-l, se repezi în dormitor ca să-și ia pantofii.

Când se întoarse, Grayson îi ținea paltonul. Ea îl îmbrăcă în grabă, apucă poșeta și telefonul mobil și descuie ușa. Grayson văzu inhalatorul ei pe masă și îl luă.

— Ce avem la cină? Comandăm?

— Gătesc pentru tine.

— Tu gătești?

Păru șocată.

Făcură o plimbare scurtă până la clădirea lui Grayson, o construcție măreață cu cinci etaje, aflată la intersecția a două străzi liniștite, într-un cartier exclusivist.

— Bănuiesc că ești un minimalist, remarcă ea.

Grayson folosi o aplicație de pe iPhone-ul lui ca să deschidă porțile de fier care duceau la parcarea de sub clădire.

— De ce zici asta? o întrebă.

— Casa ta, explică ea. Bănuiesc că e elegantă, modernă. Totul are un scop. Am dreptate?

Garajul era gol. Opri mașina pe un loc de parcare lângă lift.

— Ai uitat că am un copil de nouă ani care locuiește cu mine?

— Bine, un minimalist dezordonat.

— Înainte ca Henry să se mute, singura mobilă pe care o aveam era patul meu și un dulap. Sufrageria era goală. Odată ce aș fi terminat de aranjat, plănuiam să o scot la vânzare. Bineînțeles, totul s-a schimbat. Am comandat mobilă, iar ultima tocmai a ajuns.

— Te gândești în continuare să o vinzi?

El clătină din cap.

— Henry are nevoie de stabilitate, așa că de-ajuns cu mutările.

— Ești singurul chiriaș care locuiește în clădire?

— Da. Am cumpărat clădirea, am renovat ultimul etaj, iar arhitectul pe care l-am angajat lucrează la planuri pentru celelalte.

— Ar fi trebuit să te faci arhitect.

— Nu, e doar un hobby.

Ușile liftului se deschiseră în foaierul lui, oferind vederii niște podele de marmură strălucitoare și un spațiu deschis. Livingul era drept în față. Înaintea lor se găsea un perete de ferestre, iar priveliștea era spectaculoasă. Covoare în culori șterse împodobeau podelele din lemn de esență tare, de culoare închisă. Mobila era discretă și avea liniile elegante pe care și le imaginase. Două scaune din lemn de mahon, îmbrăcate în piele, stăteau în apropierea unei canapele gri, cu tapițerie bogată. Șemineul contemporan era încastrat în granit negru, care urca până la tavan. Existau o mulțime de culori neutre, iar pe peretele de lângă șemineu se găsea o pictură abstractă, despre care ea credea că ar putea fi un Richter original. Petele frumoase de culoare și draperiile grele ofereau camerei dimensiune și textură.

Sufrageria era de asemenea înconjurată de ferestre. Pe masa rotundă, închisă, din lemn de cireș, observă o mapă, menită fără îndoială să o protejeze de setul de Lego împrăștiat pe ea.

Dovezi ale prezenței unui copil de nouă ani se găseau peste tot. O consolă video portabilă se afla pe brațul unui scaun; o pereche de șosete de sport erau sub masa din sufragerie, iar după canapea erau alte seturi pe jumătate completate de Lego.

În stânga foaierului se găsea un hol lung. Din ceea ce putea să vadă ea, existau cel puțin trei dormitoare. În dreapta era un alt hol, care ducea spre bucătărie și spre cămara din spate. Grayson îi luă paltonul și îl atârnă în dulapul de pe hol. Ea îl urmă, dar se opri la intrarea în ceea ce era visul devenit realitate al unui bucătar expert.

— Bucătăria ta e practic cât tot apartamentul meu, spuse ea.

Oțel inoxidabil, granit și dulapuri lăcuite elegant se găseau peste tot unde privea. Toate electrocasnicele păreau să fie nou-nouțe: două cuptoare duble, un cuptor cu microunde, un espressor, o mașină de cafea care avea atât de multe butoane, că arăta de parcă putea să conducă programul aerospațial, un aragaz uriaș cu opt ochiuri și alte câteva dispozitive electrice pe care nu le mai văzuse vreodată.

Blatul lui din granit era de două ori mai mare decât al ei. Scoase unul dintre cei patru tabureți de bar și se așeză.

— Știi să folosești toate aparatele astea?

— Sigur că știu.

Stătea la chiuveta aflată vizavi de ea, spălându-se pe mâini.

— Dar Patrick, menajera noastră, e șeful în bucătărie, explică el.

— Menajera?

— Așa își spune Patrick, dar e mai mult un manager. Conduce treburile în casă și, de asemenea, ajută la proiectele de renovare pe care le pun la cale. Avea nevoie de o locuință, în același timp Henry se muta cu mine, așa că a fost bine pentru toată lumea. Ne face, pe Henry și pe mine, să ne ținem de un program și să fim întrucâtva organizați. Vrei să bei ceva? Un pahar cu vin sau…

— Doar apă deocamdată.

Îi aduse o sticlă, i-o deschise și i-o înmână.

— Încep să pregătesc cina și apoi mă schimb de costum.

— Pot să te ajut?

— Nu, tu relaxează-te. Mă ocup eu de asta.

— Așadar, care e planul tău?

Se mută de partea cealaltă a dulapului, ca să stea cu fața spre ea. Apoi se uită la ceas.

— E șase și treizeci și cinci. Îmi schimb hainele și rezolv cu cina. Până la

opt și douăzeci ar trebui să terminăm. Atunci, te voi da pe spate.

— Da?

— Da. Apoi, la opt și patruzeci o s-o fac din nou. Planul meu este să te epuizez, adăugă el.

Ea dădu din cap și spuse foarte serios:

— Înțeleg.

— La opt și cincizeci și cinci vei ceda doar ca să mă faci să încetez să te sâcâi. În plus…

— În plus ce?

— Să recunoaștem, iubito. Sunt bun. Chiar tu mi-ai spus asta.

— Când ți-am…

— De fiecare dată când te ating, și tu gemi și mă rogi să…

Ea își puse mâna peste gura lui. Simți cum i se încălzesc obrajii; știa că se înroșește.

— Nu pot să neg adevărul.

Trase o gură de aer ca să se liniștească.

— Și apoi? întrebă ea, încercând să păstreze o expresie serioasă.

— La aproximativ unu dimineața, ne vom îmbrăca și te voi duce acasă.

Zâmbi, în timp ce adăugă:

— Ăsta-i planul meu.

Ea se aplecă înainte.

— Totul e bine și frumos, dar eu te întrebam care era planul tău pentru cină.

El râse pe măsură ce se apropie de ea și se aplecă să o sărute.

— Ai gust bun, șopti el.

— Grayson, știi că nu putem… nu aici…

El își frecă buzele de ale ei.

— Da, știu. Vrei să auzi planul meu secundar?

— Îți place să te joci cu mine, nu-i așa?

— Îmi cam place. Îmi place cum te înroșești.

Ea îl înghionti.

— Du-te și schimbă-ți hainele.

— Vino cu mine.

Îl împinse din nou.

— Oh, nu. Voi aștepta aici.

De îndată ce el părăsi bucătăria, merse la fereastră ca să privească afară. Putea să vadă departe peste acoperișuri. Jos, traficul era lent și nu existau pietoni pe trotuare. Erau așteptate rafale de zăpadă, iar temperatura scăzuse drastic.

Se întoarse și examină apartamentul. Lângă fereastră se găsea o masă

dreptunghiulară cu patru scaune. Ghiozdanul lui Henry era în centrul mesei, alături de două statuete de jucărie. Un pachet de cărți de joc era îngrămădit lângă un carnețel și un pix. Pe scaun se găsea un iPad.

Grayson se întoarse purtând o pereche de jeanși și un tricou din bumbac de un albastru-deschis, desfăcut la gât și cu mânecile întoarse. Olivia insistă să ajute la pregătirea cinei. El prăji la grătar somonul pe care îl marinase, făcu un sos picant cu lămâie și piper și adăugă legume fierte pe aburi și orez brun. O lăsă pe Olivia să fiarbă la microunde punga cu legume, dar după ce văzuse rezultatul încercării ei de a găti risotto, nu o lăsă să se apropie de pește.

Ea nu crezu că el o observase în timpul cinei, dar în momentul în care clăteau vasele și le puneau în mașina de spălat, el zise:

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Să-ți spun ce? întrebă ea, întinzându-i un pahar ca să-l clătească.

— Că nu-ți place somonul.

— Arăta delicios.

— Nu l-ai gustat.

— Bine, nu-mi place somonul. Îmi pare rău.

— Ți-aș fi pregătit altceva.

— Te-ai deranjat atât de mult, încât nu am vrut să fiu nepoliticoasă, explică ea. Lui Henry îi place cum gătești?

— Nepotul meu are un simț al gustului foarte limitat. Crochetele de pui și macaroanele cu brânză sunt favoritele lui. Patrick poate să-l facă să mănânce legume, dar eu nu pot.

Celularul lui Grayson scoase un bip; primise un mesaj. Îl citi și oftă:

— Henry vine acasă de la film. Ar fi trebuit să petreacă noaptea cu bunicul lui, dar…

— Preferă să doarmă aici?

— Nu, bunicul lui… tatăl meu… are o prietenă care trece pe la el ca să petreacă ceva timp împreună. Ea tocmai l-a sunat ca să-i spună că s-a întors în oraș.

— Ai timp să mă duci acasă?

El clătină din cap.

— Sunt acum pe drum, dar, de îndată ce se întoarce Patrick, putem să plecăm. Nu ar trebui să dureze prea mult.

— Nu mă deranjează să aștept, și aș vrea să-l întâlnesc pe Henry.

Luă o farfurie din mâna ei și spuse:

— Termin eu aici. Arăți obosită. De ce nu te relaxezi până-ți fac o ceașcă de cafea?

— Dacă nu te superi, aș prefera ceai, dacă ai, spuse ea.

— Ceaiul vine imediat, spuse el.

Olivia se așeză pe unul dintre scaunele de bar și luă o revistă de benzi desenate din teancul de pe măsuța de alături. Pe măsură ce răsfoia paginile, citind despre un supererou îmbrăcat într-un costum roșu strălucitor și care putea să se teleporteze oriunde în lume, începu să simtă că o strânge pieptul. Recunoscu imediat semnele astmului ei și merse la dulapul de pe hol ca să-și ia poșeta. Scoase telefonul mobil, apoi rujul, pieptenele, portofelul, șervețelele… nici urmă de inhalator.

Grayson văzu ce făcea.

— Inhalatorul tău este în buzunarul paltonului meu.

Surprinsă, ea întrebă:

— Cum a ajuns în paltonul tău?

— L-ai lăsat pe masă, așa că l-am luat eu.

Era foarte frumos din partea lui.

— Îți mulțumesc.

Se gândea cât de teribil de dulce era, până când începu să-i țină morală.

— Trebuie să fii atentă și să te asiguri că ai întotdeauna un inhalator cu tine, Olivia. Am citit despre astm, și un atac poate să scape de sub control. Nu înțeleg cum poți să fii atât de neglijentă în legătură cu asta.

Ea folosi inhalatorul și îl puse în poșetă. După care merse în living. Se opri în fața ferestrelor.

— Priveliștea este spectaculoasă.

El stătea în picioare în spatele ei și o cuprinse cu brațele.

— Nu vrei să vorbești despre inhalatoare?

— Nu prea, spuse ea. Recunosc că am devenit puțin prea neglijentă cu astmul meu. Voi încerca să fiu mai atentă.

El o întoarse, o prinse de bărbie, îi ridică fața și o sărută. Voia doar să o sărute scurt, dar imediat scăpă situația de sub control și, înainte să-și dea seama ce face, o ridică sus, pelvisul ei apăsându-l pe al lui, gura lui seducând-o pe a ei.

Ea nu auzi ușile de la lift. Grayson le auzi și, cu părere de rău, îi dădu drumul.

Ușile nu se deschiseseră complet când Henry țâșni afară, strigând:

— Unchiule Grayson!

— Sunt aici, Henry. Nu trebuie să zbieri.

Henry își aminti de interfon și-l apăsă.

— Am ajuns, bunicule.

Întorcându-se spre Grayson, spuse:

— M-a lăsat să urc singur. Cine e ea?

— O prietenă, răspunse el. Pune-ți haina la loc și du-ți pantofii în dormitor.

Henry îi aruncase deja din picioare.

— Apoi, vino să-ți fac cunoștință.

Se întoarse în două secunde, ceea ce îi dovedea lui Grayson că deschisese ușa de la dormitor și aruncase înăuntru haina și pantofii. Alunecă pe marmură și merse până la Olivia. Grayson făcu prezentările.

Olivia era de părere că Henry era fermecător. Existau câteva asemănări cu Grayson în ceea ce privește structura osoasă, maxilarul proeminent și falca pătrățoasă, și cu siguranță avea același zâmbet. Henry era înalt pentru vârsta lui și slab. Se holbă la ea cu ochii lui mari și căprui pentru mai bine de douăzeci de secunde, fără să scoată un cuvânt. Ea făcu același lucru.

Grayson îi privi pe amândoi amuzat.

Henry întrerupse concursul de holbat.

— Lucrezi la FBI?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu vreau.

— E avocată, Henry, explică Grayson.

— Și tu ești.

— Da.

O privi din nou pe Olivia.

— Mergi la tribunal ca să ajuți oameni buni sau oameni răi?

— Are două slujbe, spuse Grayson. Lucrează la taxe pentru Fisc, spuse, încercând să simplifice lucrurile pentru el.

— Habar n-am despre taxe.

— E și avocată a copiilor.

Henry se dovedi fascinat de idee.

— Copiii pot să aibă propriii lor avocați? Ai putea să lucrezi pentru mine.

— Da, bănuiesc că aș putea, spuse ea.

Merse până la canapea și se așeză. El o urmă și luă loc lângă ea.

— Cum a fost filmul? întrebă ea.

— Bunicul nu a fost de acord cu ideea. Asta a spus.

Grayson stătea într-un scaun ușor, cu fața spre ei.

— Ți-a explicat la ce idee s-a referit?

Henry dădu din cap că da.

— Mi-a explicat. Mi-a spus că nu credea că o mașină se poate transforma într-un robot.

Transformarea unui obiect în altul a fost subiectul conversației pentru următoarele zece minute, apoi toți trei se mutară la masa din sufragerie. În timp ce Grayson își verifică e-mailurile pe laptop, ea și Henry lucrară la construirea unei stații de benzină din Lego.

Ea auzi expresia „Nu faci bine“ de cel puțin zece ori și observă că, de fiecare dată când Henry o spunea, lui Grayson îi flutura un zâmbet pe chip. Henry se bucura foarte mult că ea era atât de nepricepută.

— Bunicul spune că am nevoie de o femeie, spuse din senin Henry.

Această afirmație captă întreaga atenție a lui Grayson.

Olivia nu păru tulburată.

— De ce?

— Probabil ca să facă pe șefa cu mine. Olivia, când terminăm, vrei să-mi vezi camera?

Ea încerca să îndese un cub mititel la baza spălătoriei de mașini atașate. Nu se putu abține să nu-l tachineze.

— Ți-am văzut deja camera. E foarte frumoasă. Îmi place patul tău. M-am rostogolit pe el și am încercat perna. Frumoasă și tare.

Henry chicotea.

— Nu ai văzut-o.

— Ba da, am văzut-o, îl contrazise ea. După care am umblat prin toate lucrurile tale, m-am jucat câteva jocuri video și, când am terminat, am intrat în dulapul tău și am încercat câteva dintre hainele tale.

El râse cu poftă. Apoi îi spuse că punea din nou piesele de Lego total greșit. Îi dădu lui piesa micuță și spuse:

— Repară tu. Eu mă uit.

— Olivia, vrei să-mi scrii numărul tău de telefon în caz că am nevoie de propriul meu avocat?

— Henry, ea nu… începu Grayson.

Ea îl întrerupse.

— Nu trebuie să-ți scriu numărul meu. Îți dau una din cărțile mele de vizită.

El o urmă spre holul unde își lăsase poșeta și așteptă răbdător în timp ce ea căută tocul cu cărțile de vizită. Îl găsi și îi dădu una.

— Ești îngrijorat în legătură cu ceva anume? întrebă ea.

— Nu, dar o să merg la o probă pentru fotbal.

Vru să-l roage să-i explice de ce credea că avea nevoie de un avocat pentru fotbal, și ar fi făcut asta, dacă nu s-ar fi auzit din nou liftul. Câteva secunde mai târziu, sosi Patrick.

Se așteptase la un bărbat mult mai în vârstă, dar Patrick nu avea mult peste patruzeci de ani. Era foarte înalt, cel puțin un metru nouăzeci și cinci, și, cu constituția lui atletică, avea atributele fizice ale unui jucător de baschet din NBA. Dădu mâna cu ea și îi aruncă pe ascuns lui Grayson o privire aprobatoare, înainte să se îndrepte spre camera lui ca să se schimbe.

— De cele mai multe ori, Patrick joacă baschet vineri seara, îi explică Henry.

Apoi o rugă să joace o partidă de cărți cu el. Din moment ce Henry se simțea atât de bine cu Olivia – în mod clar, câștiga –, Grayson așteptă până când nepotul său merse în pat, ca să o ducă acasă.

Olivia rămase tăcută în mașină, cu gândurile rătăcind de la un lucru la altul.

— Îți faci griji că tatăl lui Henry va veni acasă și îl va lua?

— Nu.

— De ce nu?

El zâmbi.

— Pentru că fratele meu știe ce-i mai bine pentru Henry, iar în momentul ăsta, el are nevoie de stabilitate.

— Dar dacă…

— Olivia?

— Da?

— Îți place să-ți faci griji?

Dădu să spună „nu, bineînțeles că nu“, apoi hotărî să se mai gândească.

— Bănuiesc că sunt obișnuită să-mi fac griji.

— Deci, recunoști că ești pesimistă.

— Sunt realistă.

Grayson nu o contrazise.

— Henry te place.

— Asta pentru că am același simț al umorului ca un copil de nouă ani. El mă înțelege.

— Dar eu? Crezi că eu te înțeleg?

Se întoarse spre el.

— Probabil că nu.

Nu se uită la ea în timp ce spuse:

— Oh, știu exact ce se întâmplă în mintea aia a ta ilogică.

Ea se simți imediat jignită.

— Pardon? Ilogică?

— În legătură cu unele lucruri, da, ești cu siguranță ilogică, spuse el.

Ea deschise gura ca să-l contrazică, dar el schimbă subiectul.

— Ronan mi-a spus că citești temeinic despre doi dintre clienții mai vechi ai lui Jorguson.

— Mă gândeam că aș putea…

El i-o tăie scurt.

— Doar nu te gândești în continuare să mergi să lucrezi pentru nemernicul ăla, nu? Pentru că, dacă te gândești, ar trebui să știi că nu am să las să se întâmple asta. Dacă tu crezi că voi sta și voi privi cum te pui în pericol, nu ești în toate mințile.

Olivia fu surprinsă de reacția lui. În doar câteva secunde, devenise un butoi cu pulbere.

— Îți pasă că eu…

— Normal că-mi pasă.

Ea ridică o mână.

— Nu zbiera la mine.

— Îți spun, Olivia, nu te las…

— N-o să lucrez pentru Jorguson. Și să nu îndrăznești să spui „Bineînțeles că nu vei lucra“, se grăbi ea să adauge când el arăta de parcă avea de gând să spună tocmai asta. Eu am luat decizia, nu tu.

— Dacă vrei să crezi…

— Grayson, nu vreau să mă cert cu tine.

El luă o gură de aer.

— OK. Spune-mi de ce căutai clienții lui Jorguson.

— Eram captivă în propria casă, în fiecare seară, și nu am reușit să găsesc nimic despre tatăl meu, așa că, din pură plictiseală, puțină curiozitate și…

— Și ce?

— Egoul meu, spuse ea. M-am gândit că poate voi găsi ceva care ar ajuta ancheta FBI-ului.

— Și ai găsit? întrebă el.

— Am descoperit o grămadă de lucruri despre Gretta Keene și câteva dintre crimele îngrozitoare pe care e posibil să le fi comis. Dacă Jorguson este implicat în vreuna dintre ele, sper să puteți găsi dovada de care aveți nevoie ca să-l prindeți.

— O vom găsi, o asigură el.

Grayson observă o mașină parcată într-o zonă în care parcarea era interzisă, situată imediat după colțul clădirii Oliviei, și sună ca să fie verificată. Numerele de înmatriculare erau înregistrate pe numele unei femei care locuia cu o stradă mai încolo. El parcă în fața clădirii Oliviei, iar ea așteptă până când el ocoli mașina ca să-i deschidă. Era un gentleman, dar, de asemenea, o și proteja. Ea observă că el se punea în postura țintei de fiecare dată când mergeau undeva. Totul făcea parte din slujba lui, își zise ea. Îi spusese că nu era președintele și că e puțin probabil să încaseze un glonț pentru ea, dar el, pur și simplu, o ignoră.

Intrară în clădirea de apartamente, iar când ușile liftului se deschiseră la etajul ei, ieși primul. Luă cheia de la ea, descuie ușa și o urmă înăuntru. După ce verifică fiecare loc în care cineva s-ar putea ascunde, se întoarse în living. Chiar în momentul în care își dădea jos paltonul, sună Ronan.

— Unde ești? întrebă el.

— La Olivia.

— Ah!

— Ah? Ce dracu vrei să spui prin „ah“? întrebă el, simțindu-se rușinat în sinea lui pentru cât de defensiv păruse.

Intră în biroul Oliviei și închise ușa, astfel încât să aibă puțină intimitate, și spuse:

— Uite, Ronan, știu că am spus că mă voi distanța de această anchetă…

— Da, ai spus asta.

— Și probabil te gândești că e vineri noaptea. Ce caut eu în apartamentul ei, nu?

— De fapt…

Grayson nu îl lăsă să continue.

— Știu că nu ar fi trebuit să mă încurc cu Olivia, dar jur că, începând cu seara aceasta, mă voi distanța. Așa că nu mai aduce în discuție subiectul.

— Grayson, ce naiba e în neregulă cu tine?

El avea răspunsul, dar nu-l rosti cu voce tare. Vinovăția. Știa ce ar trebui să facă și ce nu ar trebui. Da, era simpla și vechea vină.

— Am încheiat?

— Depinde, spuse Ronan. Dacă ai terminat cu perorațiile, îți spun de ce am sunat.

Grayson se sprijini de birou și închise ochii. Perorase.

— Ray Martin vrea o înțelegere.

— Bodyguardul ăla de nimic o lovește pe Olivia și o amenință cu arma, și acum vrea o înțelegere? La dracu' cu el!

— Nu ești rezonabil.

Grayson știa că avea dreptate.

— Cu ce vrea să facă înțelegerea? Ce are de oferit?

— Ne va da numele furnizorului de arme și va depune mărturie împotriva lui.

— Fii serios. Nu poți să ai încredere…

— Spune că are dovezi.

— Ce fel de dovezi? O chitanță?

Ronan râse.

— Ceva de felul ăsta. Tu ce crezi? Dacă e legală, ai insista să facem înțelegerea?

— Nu pot să fiu obiectiv, recunoscu el, și de îndată ce cuvintele îi ieșiră pe gură, fu îngrozit. Chiar nu putea să fie obiectiv și, pentru numele lui Dumnezeu, cum permisese să se întâmple asta? La naiba. Dacă Martin este ticălosul care a încercat s-o omoare pe Olivia, nu se va face nici o înțelegere.

— Nu erai convins că el era atacatorul, îi reaminti Ronan. Te-ai răzgândit?

— Nu, încă nu sunt convins, dar atâta timp cât rămâne unul dintre suspecți…

— OK, nu te contrazic.

Păru resemnat.

— Ronan, a lovit-o cu pumnul și a amenințat-o cu arma. Ar trebui să apară în fața unui pluton de execuție pentru asta.

— Încă folosim plutoane de execuție?

Grayson termină convorbirea un minut mai târziu și merse în living. Olivia își azvârlise pantofii din picioare și stătea pe canapea, cu picioarele întinse pe taburet și cu iPadul ei în poală. Ridică privirea când Grayson intră în cameră, îi văzu expresia întunecată de pe chip și întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

El își trecu degetele prin păr și continuă să se uite încruntat la ea.

— Ascultă…

— Da?

— Tocmai i-am spus lui Ronan că nu pot să fiu obiectiv, iar asta e, pur și simplu, inacceptabil. Lucrurile nu mai pot continua așa. Trebuie să fiu capabil să mă concentrez asupra investigației, dar tu te joci cu mintea mea, Olivia. Nu pot permite ca asta să continue.

Puse iPadul pe măsuță și se ridică.

— Ce fac?

— M-ai auzit. Te joci cu mintea mea. Trebuie să-mi recapăt concentrarea, să stau departe de tine cât timp lucrez. Simt că parcă îmi scapă ceva, un detaliu care ar putea să facă diferența, dar de fiecare dată când sunt cu tine mă abat de la problemă. Nu e vina ta. Ești o femeie seducătoare.

Credea că îi face un compliment, dar pe ea nu o încântă câtuși de puțin.

— Îți distrag atenția.

— Da. Nu intenționat, dar, da, asta faci, spuse el cu fermitate.

— La ce te refereai când ai zis că simți că parcă îți scapă ceva?

— Nu sunt atent, la naiba. Concentrarea mea e distrusă. Nu știu cum să explic altfel. Nu-mi stă în fire. Trebuie să revin pe drumul cel bun.

— OK, te voi ajuta.

El aproape râse.

— Ce vei face?

— Te voi ajuta să te concentrezi. De ce ți se pare amuzant?

— Olivia, tu ești problema.

Ea nu fu de acord.

— Și tu nu ești? Ce-ai zice să nu te mai ating, și nici tu să nu mă mai atingi pe mine? Am la fel de mult autocontrol ca tine, probabil și mai mult.

El râse.

Reacția asta nu-i căzu bine.

— Crezi că ai o voință mai puternică decât a mea? Serios?

— Bineînțeles, răspunse el, ca și cum nu ar fi avut nici un dubiu.

— N-am să mă cert cu tine. Tu crezi una, eu cred alta. Mi-e poftă de ceva dulce. Vrei ceva?

— Nu, răspunse el. Spune-mi ce ai descoperit despre Gretta Keene. Ceva ce ar putea să fie folositor?

Olivia se ridică, își dădu părul pe spate, gest pe care Grayson îl consideră intenționat provocator, și merse în bucătărie. Se întoarse un minut mai târziu

cu o înghețată pe băț cu gust de cireșe și cu o farfurie.

— Ești sigur că nu vrei nimic?

— Da, spuse el tăios. Acum, spune-mi despre Keene și după aceea am plecat.

Ea puse farfuria pe masă, rupse ambalajul de la înghețată și spuse:

— Pur și simplu le ador.

— Gretta Keene, îi reaminti ei.

O privi cum linse marginea înghețatei cu vârful limbii.

— Sunt sigură că agentul Huntsmann știe tot ce este de știut despre Gretta, dar am descoperit că ea e un manager foarte minuțios. Trebuie să supravegheze fiecare detaliu, indiferent cât de mic.

Limba ei alunecă încet de pe o parte pe cealaltă. Grayson nu-și putu lua privirea de la gura ei. Știa ce făcea ea și era amuzat. Totuși, nu putea să privească în altă parte.

— Gretta are probleme cu încrederea.

Puse vârful înghețatei în gură, buzele ei pline și suculente închizându-se în jurul ei. Apoi mușcă din ea și mestecă. Savură senzația de rece ca gheața în contact cu limba ei.

— Nu vrea să se îndepărteze de bani sau de subalterni.

— Ce nu vrea?

Îi era al naibii de greu să se concentreze. Îl înnebunea, iar ea o știa prea bine. Cum putea să fie atât de senzuală, de erotică și de excitantă simpla imagine a cuiva care mânca o înghețată?

Ea repetă ceea ce tocmai spusese și apoi luă încă o mușcătură. Când o picătură de suc roșu începu să-i curgă din gură, își trecu încet limba peste buza de jos ca să o prindă.

— Gretta vrea să-i țină tot timpul sub control pe bărbații care lucrează pentru ea, astfel încât nici unul dintre ei să nu lucreze pe cont propriu și să devină competitori. A existat un angajat care nu i-a ascultat ordinele, și ea a făcut un exemplu din el. A fost torturat înainte să fie omorât. Cred că se află aici ca să-l supravegheze pe Jorguson, mai ales dacă mulți dintre banii ei trec prin firma lui.

Olivia supse ultima bucată de înghețată și puse bățul pe farfurie.

Grayson o privi ducând farfuria înapoi în bucătărie. Îi plăcea felul în care își mișca buzele în timp ce mergea. Cu părere de rău, se întinse după palton și se îmbrăcă.

— O să trec din când în când, spuse el cu o voce aspră, dar să nu mergi nicăieri singură. Ai înțeles? Suni la unul dintre numere și chemi un paznic să meargă cu tine.

Îl conduse până la ușă.

— Pentru cât timp trebuie…

— Cât timp este necesar, spuse el. Și, apropo, mica ta încercare de seducție

nu a funcționat.

Puterea lui de stăpânire se fărâmița cu rapiditate, și avu nevoie de toată concentrarea ca să nu o înșface.

Ea nu făcu pe nevinovata și nici nu spuse că nu știa la ce se referea. Se dădu la o parte din calea lui ca să-l lase să plece, așteptă până când închise ușa și apoi șopti:

— Oh, eu cred că a funcționat.

CAPITOLUL 19

Trecuse o săptămână fără nici un cuvânt de la Grayson. Olivia continuă să-și spună că era fericită și ușurată că el stătuse deoparte. Se simțea vinovată pentru jocul de seducție pe care îl încercase cu înghețata. Nu procedase corect. El încerca doar să-și facă slujba, iar relația lor îi stătea în cale. Se purtaseră ca niște adolescenți excitați, care nu puteau să-și țină mâinile departe unul de altul, și trebuiau să înceteze. Nu era corect față de nici unul dintre ei. Grayson avea slujba lui la care trebuia să se gândească, iar ea avea inima ei pe care nu voia să o rănească. Devenea prea implicată emoțional și, din moment ce relația nu ducea nicăieri, despărțirea era singurul lucru decent pe care putea să-l facă.

Se întrebă dacă el se va însura vreodată și hotărî că da, bineînțeles că se va însura. Și va avea probabil și copii. Oricum, ar trebui, pentru că ar fi un tată grozav. Era atât de iubitor și de răbdător cu Henry.

De fiecare dată când se gândea la viitorul ei sumbru, devenea deprimată, și totuși, nu părea capabilă să se abțină să nu se gândească la el. Alții vor încerca s-o convingă că putea avea o viață normală, fericită, cu un mariaj și o familie, dar ea știa mai bine. Văzuse îngrijorarea și suferința pe care boala le putea cauza, și simpla posibilitate că și-ar putea expune din nou capul hidos, așa cum se temea că se întâmplase cu Jane, o făcuse să fie hotărâtă să nu lase niciodată pe nimeni la care ținea să treacă prin acele dureri și sacrificii.

Vineri seară, sună Emma și insistă ca Olivia să ia cina cu ea. Olivia era încântată să aibă șansa să iasă din apartamentul ei pentru o seară, dar asta însemna că trebuia să-l sune pe unul dintre paznicii ei să o ducă cu mașina. Promisese. Toți cei cinci paznici erau niște gentlemeni binevoitori, politicoși, care își luau slujba în serios, dar se săturase și obosise să trebuiască să se bazeze pe ei. Tânjea să-și poată lua mașina și să meargă oriunde voia, oricând voia. Treburile plictisitoare, dar necesare, precum cumpărăturile sau ridicarea hainelor de la curățătorie, acum i se păreau activități atrăgătoare. Cu toate că ura să meargă la cumpărături, avea nevoie de o pereche nouă de pantofi de alergat, dar o plimbare la mall ieșea din discuție, deoarece exista încă teama ca bărbatul care voia să o vadă moartă să încerce pentru a doua oară să o ucidă.

Răbdarea ei era pe terminate, dar, de fiecare dată când era pe punctul să strige: „Ajunge“, se privea în oglindă și vedea cicatricile crude ale gloanțelor. Apoi hotăra că trebuia să fie răbdătoare puțin mai mult timp. În plus, FBI-ul nu ar fi plătit pentru protecție dacă nu ar fi simțit că exista o amenințare reală. Nu?

Ronan scăpase însă porumbelul. O sunase să întrebe despre Simmons, Simmons și Falcon. Voia să știe de cât timp lucra firma cu tatăl Oliviei. Ea nu

putu să-i dea un răspuns, dar spuse că va încerca să afle.

— Dacă tot m-ai sunat, aș vrea să te întreb ceva, spuse ea.

— Bine.

Ronan era sigur că avea să întrebe despre Grayson.

— FBI-ul nu ar plăti pentru bodyguarzi dacă…

Înainte să se gândească, el spuse:

— Nu plătește. A încetat… vreau să spun…

Olivia se ridică imediat în picioare, înfuriată de ceea ce încerca să-i ascundă.

— Cine plătește bodyguarzii? Nu primi un răspuns imediat, așa că întrebă: E fie Grayson, fie Emma, nu-i așa? Spune-mi.

Ronan oftă.

— Grayson plătește. Se grăbi să adauge: Vrea să te știe în siguranță, Olivia.

— Da, știu. Mai aveai vreo altă întrebare?

Ronan auzi răceala din vocea ei.

— Nu contează cine plătește. Oriunde mergi, suni mai întâi un bodyguard. Ai înțeles? spuse el cu asprime.

— Noapte bună.

— Olivia… începu el, dar era prea târziu. Ea închise.

Găsi cheile de la mașina ei, încuie ușa după ea și luă liftul până jos în garaj. Ce idioată era că nu-și dăduse seama mai devreme. Dacă ar fi avut nevoie cu adevărat de un bodyguard, FBI-ul ar fi continuat să-i furnizeze protecție. Cum îndrăznește Grayson să facă asta pe la spatele ei? Putea să-și poarte singură de grijă.

Până când ajunse la mașină, începu să se calmeze. Poate era prea dură cu Grayson. Totuși, acționase mânat evident de îngrijorare. El simțea că există în continuare o amenințare și voia să o protejeze. Adevărat, intențiile lui erau bune, dar ar fi trebuit să fie sincer cu ea, nu-i așa? Se hotărî să-i plătească fiecare dolar pe care îl cheltuise pe bodyguarzi. Doar atunci își va recupera mândria.

Va dovedi că poate să fie precaută și independentă. Nu-și va mai permite să fie vulnerabilă din nou.

Duse precauția la un cu totul alt nivel. Ținu într-o mână spray-ul paralizant și în cealaltă brelocul, cu un deget deasupra butonului de urgență. Verifică chiar și dacă existau luminițe roșii clipind sub mașină sau pe bancheta din spate. Uciderea cuiva cu o bombă nu era ceva chiar atât de neobișnuit. Nu era paranoică; era deșteaptă. Se asigură că nu era urmărită și o luă pe mai multe străzi lăturalnice ca să ajungă la casa mătușii sale. Ajunse în viață și teafără.

Mary aranjase masa în sufragerie. Ea și Harriet rămaseră în bucătărie, fără îndoială, să tragă cu urechea, fiindcă știau că subiectul urma să fie tatăl Oliviei.

Emma o întâmpină cu un sărut pe fiecare obraz. Mătușa ei arăta întotdeauna atât de aranjată. Olivia nu o văzuse niciodată în ceea ce numea „haine casual“, iar gândul ca Emma să îmbrace o pereche de jeanși o făcu să zâmbească. Era o imagine de-a dreptul exotică. Astă-seară, Emma purta o rochie de lână de culoarea cărbunelui, cu un guler înalt și rotund. Partea de jos era dreaptă și se termina imediat sub genunchi. Pantofii ei cu toc mediu se potriveau perfect cu rochia. Erau dintr-un velur frumos. Singurele ei bijuterii erau verigheta – nu o dăduse niciodată jos după ce Daniel murise – și o broșă împodobită cu pietre, de forma unei păsări colibri. În comparație cu ea, Olivia se simțea ca o vagaboandă.

Își îndreptă puloverul și spuse:

— Ar fi trebuit să-mi fac timp să iau pe mine o rochie, dar tocmai mă schimbasem din hainele de lucru când ai sunat. Își dădu seama că doar căuta scuze și făcu o pauză. Ar fi trebuit măcar să-mi schimb jeanșii ăștia.

— Ești bine, dragă. Îți faci prea multe griji, dar, la urma urmelor, tu întotdeauna ai fost genul care își face prea multe probleme. Vino, stai jos, să putem lua cina.

Olivia nu avu prea multă poftă de mâncare. Două batoane de ciocolată și o înghețată pe băț i-o stricaseră. Oliviei îi plăcea la nebunie mâncarea nesănătoasă, mai ales cea rece ca gheața. Era un secret întunecat pe care doar prietenele ei îl știau. Mâncarea rece îi alinase rănile din gură după chimioterapie și, de-atunci, tânjea după senzația de calm dată de mâncărurile reci și dulci. Jumătate din frigiderul ei era umplut cu batoane Dove, batoane de ciocolată Fudge, înghețate pe băț și alte diferite feluri de înghețată. Cealaltă jumătate era rezervată mâncărurilor sănătoase, la caserolă, ale lui Mary.

Astă-seară, Mary pregătise pentru cină un curcan fript cu legume. Ea intră în sufragerie cu un platou întins și îl ținu pentru ca Olivia să se servească singură. Olivia nu voia să o audă pe Mary spunându-i că era prea slabă și avea nevoie să pună niște carne pe oase, așa cum făcuse adesea în trecut, așa că luă o porție din fiecare și spuse:

— Miroase minunat.

După ce Mary se întoarse la bucătărie, Emma întrebă:

— Pune-mă la curent. Ce-ai mai făcut?

„Am făcut sex cu Grayson, m-am gândit să fac sex cu Grayson și am făcut și mai mult sex cu Grayson.“ Emma ar fi fost îngrozită dacă Olivia ar fi lăsat să-i scape aceste gânduri.

— Am cercetat puțin câteva dintre numele care au legătură cu Eric Jorguson.

Îi explică apoi cine și ce, iar când termină, Emma puse mai multe întrebări.

— A fost un efort inutil, îi spuse Olivia. În afară de faptul că mi s-a făcut rău citind toate lucrurile alea îngozitoare pe care acești monștri le-au făcut, nu am găsit nimic care l-ar putea ajuta pe agentul Huntsman.

— Ce altceva ai mai pus la cale?

— Am încercat să-mi dau seama cine m-a împușcat. Iar la serviciu am fost ocupată.

Puse jos furculița și vorbi puțin despre slujba ei.

Emma întrebă:

— Dar tatăl tău? Ce-ai mai făcut în legătură cu el?

— L-am cam lăsat deoparte deocamdată… e atât de frustrant, recunoscu ea. A umblat vorba că încerc să-l opresc și… Nu-și termină propoziția. „E timpul pentru puțină onestitate“, hotărî ea. M-am întâlnit cu Grayson, începu ea.

Emma nu păru surprinsă. Zâmbi.

— Știai? întrebă Olivia.

— Da, dragă. Explicai de ce l-ai lăsat deoparte pe hoțul de taică-tu, îi reaminti ea.

Olivia se simți lașă pentru că nu voia să recunoască în fața mătușii ei că se temea de repercusiunile spunerii adevărului, acelea că, atunci când totul va ieși la iveală și tatăl ei va fi arestat și acuzat, viața ei se va schimba dramatic. Va exista atâta furie, atâta ură, și toată va fi direcționată către familia ei. Tatăl ei va fi în siguranță în spatele gratiilor și, probabil, va deveni o celebritate printre ceilalți prizonieri datorită escrocheriilor lui atât de istețe, dar restul vor fi o pradă ușoară pentru presă și pentru toți acei oameni care își pierduseră economiile de-o viață. Chiar dacă Olivia știa că trebuie să meargă până la capăt, se temea de ce va urma.

— Există un tânăr care stă într-o celulă de închisoare și așteaptă să fie judecat pentru o infracțiune comisă de tatăl tău, spuse Emma.

Olivia se arătă surprinsă.

— Jeff Wilcox? De ce este în închisoare?

— A fost arestat. Procurorii cred că au suficiente probe ca să-l condamne.

— Instanța a stabilit o cauțiune?

— Da, dar au revocat-o. I-am cerut lui Mitchell să verifice, și el spune că ei încearcă să-l forțeze pe Jeff să facă o înțelegere, dar el a refuzat, astfel că au venit cu o scuză să-l țină în închisoare până la data audierilor.

— Cine este Mitchell?

— Mitchell Kaplan este unul dintre avocații mei. Este, de asemenea, consultantul meu financiar și un prieten drag. Cred că l-ai cunoscut.

Dacă îl cunoscuse, oricum nu și-l mai amintea.

— El îl reprezintă pe Jeff?

— Nu. Avocatul lui Jeff este Howard Asher. Mitchell spune despre el că e

un expert în înțelegeri. Doar asta face Asher, înțelegeri, iar nouăzeci și nouă la sută dintre ele sunt înțelegeri proaste. Ar face orice să rămână în afara instanței. Mitchell mi-a spus că Asher nu știe ce face. Un avocat din oficiu ar fi fost o alegere mai bună. Jeff nu are resurse ca să lupte. Nu are nici un venit, iar biata lui soție este acasă, încercând să reziste până când se aranjează totul.

Se holbă la Olivia timp de un minut întreg și apoi spuse:

— Iar tu, domnișoară, ești tocmai cea care va aranja totul, nu-i așa?

— Da, doamnă, sunt.

— Fără a mai lăsa deoparte…

— Fără.

Emma dădu aprobator din cap.

— Mă simt responsabilă pentru ce i s-a întâmplat lui Jeff. Tatăl tău s-a folosit de prietenia dintre mine și Jeff ca să se apropie de el. Știai că, dacă se ajunge la un proces, tatăl tău va depune mărturie împotriva lui Jeff?

Olivia începea să simtă din nou familiara durere de stomac.

— Nu, nu am știut.

— Tatăl tău nu va vrea să se meargă la proces. Ar atrage prea multă atenție asupra lui și, ferească Dumnezeu, avocații lui poate nu ar fi capabili să-i țină ascunse documentele.

— Îți promit că întreaga mea concentrare e înapoi unde ar trebui să fie.

„Concentrare.“ Acesta era cuvântul săptămânii. Grayson îi spusese că avea nevoie de concentrare. Și ea avea nevoie. Îi spusese, de asemenea, că se simțea de parcă ar fi putut să rateze ceva, fiindcă nu acordase investigației întreaga lui atenție. Ea îi distrăsese atenția. Acum simțea și ea la fel. Îi permisese lui Grayson să-i distragă atenția de la investigarea afacerilor tatălui ei.

— Am de gând să ajut, continuă Emma. Mitchell Kaplan este unul dintre cei mai buni avocați din țară, iar fraudele financiare sunt specialitatea lui. A fost de acord să preia acest caz, dar trebuie să-l angajezi tu. Mitchell m-a pus să promit că mă voi ține departe de povestea asta. E de părere că, dacă bunurile mele financiare sunt legate în vreun fel de asta, tatăl tău va încerca să le atace.

Olivia o aprobă.

— Încearcă să-ți atragă banii în fondul lui Trinity de multă vreme deja.

— Aș spune că între noi există o relație de iubire și ură, dar adevărul este că niciodată nu a existat vreun pic de iubire.

Emma își dădu la o parte farfuria și, lăsându-se pe scaun pe spate, își împreună mâinile pe masă. Cu o voce sigură și autoritară, spuse:

— Am o înțelegere nescrisă cu Mitchell, dar trebuie să-i dai un mic avans. După ce se termină toate astea, îți voi transfera bani în cont ca să plătești

onorariul lui întreg. Nu pot să fac asta acum, totuși, pentru că…

— S-ar putea să se ajungă la tine.

— Probabil că oricum se va ajunge, dragă, dar cel mai bine este să nu avem urma unei hârtii care să ducă la ușa mea. Vreau, de asemenea, să-i dai soției lui Jeff un cec care să-i acopere cheltuielile de bază. Ai suficienți bani ca să faci asta?

Olivia dădu aprobator din cap.

— Da, spuse ea.

Și dacă ar rămâne fără bani înainte ca aceste chestiuni să se clarifice, ar lua un alt împrumut, garantând cu apartamentul ei. Indiferent de ce va fi nevoie, va îndrepta lucrurile.

— Trebuie să mergi să-l vezi pe Jeff cât mai curând posibil, înainte ca orice înțelegere să fie făcută.

— Voi merge mâine.

— În drumul tău, treci pe la Mitchell și dă-i un cec. O să-ți scriu numărul contului.

— Mâine este sâmbătă, își aminti ea. Va fi la birou?

— Da, va fi, și te așteaptă la ora zece. I-ai putea trimite cecul prin mesager, dar aș vrea să te întâlnești cu el, iar el, cu siguranță, vrea să vă întâlniți.

Ea nu întrebă de ce.

— Dar Jeff? El știe ce faci?

— Ce faci *tu*, o corectă ea. Iar răspunsul este nu. Va trebui să-i explici totul.

— Sunt o MacKenzie. Cum îl voi face să aibă încredere în mine?

Emma zâmbi.

— Vei găsi o cale.

CAPITOLUL 20

Pentru Olivia, sâmbăta începu la patru și jumătate dimineața, cu un telefon de la o secție de poliție din cealaltă parte a orașului.

Ofițerul de serviciu își ceru scuze pentru ora matinală.

— Judecătorul Bowen mi-a spus să vă sun. Avem aici o fetiță care are nevoie de protecție… genul dumneavoastră de protecție. Judecătorul nu vrea ca ea să intre în sistem. Are ceva de-a face cu un proces care urmează să înceapă, îi spuse Oliviei. M-a încredințat că veți ajuta copilul să dispară pentru o vreme.

— Ajung imediat.

Slavă Domnului pentru GPS, altfel nu ar fi găsit niciodată secția de poliție. Hârtiile nu durară atât de mult ca de obicei, fiindcă judecătorul semnase deja ordinul. Până la ora opt, o avea deja instalată pe Lily Jackson, în vârstă de nouă ani, în noua, deși temporara, ei casă.

Când intră în mașină și își verifică telefonul, avea un mesaj de la Mitchell Kaplan, care muta întâlnirea lor la unsprezece. Olivia era recunoscătoare pentru timpul suplimentar. Conduse înapoi la apartamentul ei, făcu un duș și se schimbă într-o rochie de un albastru-închis. Își lăsă părul desfăcut, dar folosi o agrafă ca să-l țină departe de față, apoi își puse cerceii și ceasul. Întrucât mai avea puțin timp liber la dispoziție, își verifică din nou servieta ca să fie absolut sigură că avea toate hârtiile necesare pentru Jeff. Scrisese deja cecul pentru Mitchell Kaplan și îl băgă în poșetă, alături de un altul pentru soția lui Jeff Wilcox.

Cu haina și cu eșarfa pe ea, se îndreptă spre ieșire. Ușile liftului se deschiseră și îl văzu pe Grayson. Era atât de surprinsă să-l vadă, încât rămase nemișcată, dar numai pentru o secundă sau două. Intră în lift și apăsă butonul către garaj.

— Bună.

Nu tocmai original, dar era tot ce putea spune.

Grayson nu păru fericit să o vadă.

— Ce faci?

Cum ea nu răspunse imediat, apăsă butonul ca să oprească liftul.

— Am spus ce faci?

— Comisioane.

— Nu.

— Nu?

Ea nu zbieră cuvântul, dar ar fi vrut. În schimb, îi împinse mâna de la butoane.

— Ronan mi-a spus că ai plătit pentru bodyguarzii mei, și vreau să știi că-ți

voi restitui fiecare dolar pe care l-ai cheltuit, dar, Grayson, chiar ar fi trebuit să-mi spui ce făceai.

— Am să-ți asigur protecția, indiferent cât de mult mi te împotrivești, replică el.

O luă de bărbie și i-o ridică, astfel încât să-l privească în ochi și spuse:

— La naiba, Olivia. Nu vreau să ți se întâmple ceva.

Ea crezu că o va săruta, dar el se dădu brusc înapoi.

— Sunt în siguranță, insistă ea. Și, bineînțeles, sunt precaută.

— Ai fost precaută când s-au deschis ușile liftului?

— De obicei, am spray-ul paralizant la îndemână, îi răspunse.

— De obicei?

Vocea lui era înșelător de blândă, un semn rău, pe care îl recunoscu din experiențele trecute. Grayson era pe punctul s-o mustre drastic.

— Apasă butonul către garaj. Am o întâlnire pe care nu pot să o ratez.

El începu să o contrazică, apoi se răzgândi și apăsă butonul către holul de la intrare.

— Te duc eu.

— Sunt perfect capabilă…

— Te duc eu. Unde mergi?

— Prima dată la biroul unui avocat, apoi la închisoare.

Mitchell Kaplan avea să fie un dar din ceruri pentru Jeff Wilcox. Cu o noapte înainte, Olivia își făcuse timp să se uite peste câteva dintre cazurile sale, care chiar o impresionară. Adversarii lui Kaplan îl numeau o baracudă, și exact de asta avea nevoie Jeff.

Porecla nu se potrivea, cu siguranță, cu înfățișarea lui. Kaplan îi amintea de un ursuleț. Era scund, un pic rotund la mijloc și purta ochelari cu rame subțiri ca de metal, dar cu lentile groase. De asemenea, vorbea încet și era reținut. Cu toate că Olivia și Grayson petrecură doar puțin timp cu avocatul, ambii îl plăcură.

— Unde îl țin pe Wilcox? întrebă Grayson.

— Domnul Wilcox a fost ținut în apropiere de casa lui din Fairhaven. Este o închisoare decentă, dar l-am pus pe asistentul meu să verifice înainte să te trimit acolo să vorbești cu el și am aflat că a fost mutat azi-noapte la Beaumont.

— Asta-i la o sută patruzeci de kilometri de aici. Wilcox nu va rezista mult acolo.

Kaplan aprobă din cap.

— De ce l-au mutat? întrebă Olivia, dar înainte ca Grayson sau Kaplan să-i poată explica, întrebă din nou: De ce nu va rezista mult?

— Este ca și cum ai compara Fairhaven cu un club de la țară și Beaumont

cu Attica, explică Grayson.

— Asistentului meu i s-a spus că a fost mutat din cauza supraaglomerării. Este un joc pe care îl joacă, încercând să-l forțeze pe domnul Wilcox să accepte înțelegerea care i s-a oferit. Există acuzații grave, și sunt sigur că procurorul federal va dori să-i scutească pe contribuabili de costurile unui proces.

Kaplan se uită peste documentele pe care i le trimitea lui Wilcox prin Olivia și apoi continuă:

— Spune-i, te rog, domnului Wilcox că voi începe imediat demersurile să fie eliberat, dar nu pot să fac nimic până când nu semnează hârtia cu acceptul serviciilor mele. Plănuiesc să fiu la închisoare ca să-l văd cel mai târziu în cursul zilei de azi. Îmi imaginez că, până acum, domnul Wilcox se simte înfrânt.

— Deci, vei reuși să-l scoți de acolo astăzi? întrebă ea.

Kaplan dădu afirmativ din cap.

— Va fi sub arest la domiciliu, dar va fi acasă.

Olivia îi înmână un plic conținând cecul cu avansul său și scoase celălalt plic din poșetă.

— Te asiguri că va primi și asta? întrebă ea. Când Kaplan îi aruncă o privire întrebătoare, ea continuă. Îi va ajuta familia să treacă peste următoarele două luni, explică ea.

Zâmbind, Kaplan luă plicul.

— Bineînțeles.

Olivia îi mulțumi și ieși pe ușă cu Grayson alături, când Kaplan spuse:

— Avocatul inutil al domnului Wilcox se întâlnește cu el mai târziu în această după-amiază. Voi încerca să ajung acolo înaintea lui.

Odată ce ieșiră pe hol, Olivia îi șopti lui Grayson:

— Știu că sună de-a dreptul paranoic, dar am presimțirea că înțelegerea propusă lui Wilcox are legătură cu tatăl meu.

El dădu afirmativ din cap.

— Sună paranoic, dar nu resping posibilitatea asta.

— Dacă avocatul lui Wilcox a făcut singur o înțelegere, ca să-l constrângă pe Wilcox să colaboreze?

— Cine ar face înțelegerea? Tatăl tău?

— Simmons, sugeră ea. E unul dintre avocații tatălui meu. Îl cred capabil de orice, iar el și tatăl meu ar avea motive întemeiate să nu dorească să se ajungă la proces. Kaplan i-ar implica și pe ei, și s-ar alege praful de discreția tatălui meu.

De îndată ce își puse centura de siguranță, spuse:

— Sunt neliniștită în legătură cu întâlnirea cu el.

— Cu Wilcox?

— Da, cu Wilcox, spuse ea. Nu știu dacă își va aminti de mine, dar de îndată ce va auzi numele meu de familie, probabil că mă va scuipa în față.

— Nu voi lăsa să se întâmple asta. Începe cu „Te voi scoate de aici“ și îți garantez că te va asculta.

— Nu poți să-l împiedici să…

— Dacă îți face ceva, îl voi lăsa inconștient.

Deși nu-i plăcea să recunoască asta, era bucuroasă că se purta atât de protector cu ea.

— Poți să-ți faci timp să vii cu mine?

— Nu mergi fără mine.

— Dar Henry?

— E într-o tabără de baschet de o zi cu Patrick. Atâta timp cât mă întorc până diseară la opt, sunt bine.

— De ce opt?

— Am o întâlnire.

Reacția ei a fost instantanee. Se simțea de parcă tocmai ar fi lovit-o cineva, și recunoscu imediat că era ilogică. Voia ca el să-și vadă de viață, așa că nu ar trebui să fie fericită că avea o întâlnire?

— Frumos.

Încercă să pară mulțumită, dar vocea o trădă, sunând strident, de parcă tocmai făcuse gargară cu oțet.

Grayson intră pe autostradă.

— Traficul nu e rău. Nu ar trebui să ne ia foarte mult să ajungem acolo.

— Tocmai ai întâlnit-o pe femeia asta sau e cineva pe care o cunoașteai de ceva vreme? întrebă ea. Sunt doar curioasă, se grăbi să adauge. Fac conversație.

— Care femeie?

— Ai spus că ai o întâlnire diseară.

— Da, am.

— Înțeleg.

— Nu vei spune „Frumos“ din nou?

— Tocmai am…

El aruncă o privire spre ea.

— Fac conversație.

— Exact. Unde te duci? Adăugă în mare grabă: Nu trebuie să-mi spui decât dacă vrei să-mi spui.

— La o petrecere aniversară.

— O petrecere… Îi căzu fisa. Oh, nu, nu te duci.

El începu să râdă.

— Ba da, mă duc.

— Grayson, am vorbit despre asta. Mergi la petrecerea aniversară a tatălui meu? Asta îmi spui?

— Asta îți spun.

— Nu vreau să mergi.

Știa că seamănă cu un copil bosumflat.

— Serios? De ce nu ai zis ceva mai devreme?

— Am zis…

Își dădu seama că o tachina.

— Vorbesc serios.

— De ce ești atât de îngrijorată?

Se uită în oglinda laterală în timp ce încercă să pună în cuvinte ceea ce simțea.

— Sunt rudă cu el.

— Olivia, toți avem cel puțin un membru al familiei cu care am prefera să nu fim înrudiți, spuse el. Fratele lui îi veni imediat în minte.

— Doar unul? Eu am o grămadă.

Dacă nu ar fi părut sinceră, el ar fi râs din nou.

— Vreau să-l văd în acțiune.

În acțiune? Ea se gândi timp de un minut și înțelese ce vrea să spună.

— Da, va fi în acțiune în sensul că îi va cuceri pe toți cei prezenți, va lua ochii oamenilor. Se va asigura că toată lumea îl iubește.

— Cu mine n-o să-i meargă.

— Știu.

„Din cauza a ceea ce ți-a făcut tatăl tău.“ Și-l aminti pe Grayson spunându-i exact aceste cuvinte. El știa cum era Robert MacKenzie, de fapt. Nu putea să fie manipulat.

— Cine merge cu tine?

— Nimeni, spuse el. Voi fi în exercițiul funcțiunii. Te-a deranjat când am spus că am o întâlnire?

— Bineînțeles că nu.

Era o minciună nerușinată, iar ea era destul de sigură că el știa asta.

— Când vom ieși la o întâlnire adevărată… și vom ieși la o întâlnire adevărată…

— Nu cred că ar trebui…

O întrerupse.

— Odată ce voi fi convins că avem după gratii adevăratul vinovat și că va fi sigur pentru tine să umbli liberă, o să sărbătorim.

Ea dădu să obiecteze, dar se răzgândi. Cu ce ar putea dăuna o întâlnire? O întâlnire de sărbătorire, atâta tot.

— OK. O întâlnire.

— Aș vrea să porți rochia albă despre care mi-ai vorbit. M-ai făcut foarte curios să o văd.

— Oh, nu prea cred. Unica și râvnita mea rochie? Dacă aș purta rochia, ar

exista reguli pe care ar trebui să le respecți.

— Reguli? Cum ar fi?

— Fără vin roșu. Și nu ai putea mânca nici un fel de paste cu sos roșu. Dacă stau să mă gândesc, ar trebui, probabil, să-ți dau o listă cu ce ai putea și ce nu ai putea mânca. Poate ar fi mai bine dacă nu ai mânca deloc.

— De obicei nu arunc cu mâncare când mănânc.

— O pată minusculă și rochia este distrusă, avertiză ea. E vintage, 1960. Nu poate fi înlocuită.

— Nu te scot la cină fără să mănânc.

— Bănuiesc că aș putea purta o pelerină.

El fluieră și clătină din cap.

— Trebuie să fie ceva de capul rochiei ăleia.

Ironia lui o amuză, și Olivia începu să se relaxeze, dar dispoziția ei lipsită de griji se schimbă cu un apel telefonic. Sora ei voia s-o hărțuiască pentru ultima dată, ca să o convingă pe Emma să participe la petrecerea aniversară. Natalie o sunase cu numărul de telefon ascuns, astfel încât Olivia să-i răspundă la telefon.

Olivia respinse încă o dată cererea lui Natalie, dar sora ei nu era pregătită să pună capăt conversației.

— Vreau să știi că noi toți avem apartamente la Hotelul Morgan. Mama și tata stau în apartamentul prezidențial, iar eu și George ocupăm un apartament mai mic la același etaj. Ultimul etaj, bineînțeles, se lăudă Natalie.

— Ce s-a întâmplat cu voi? întrebă Olivia. Tu și George ați făcut o grămadă de bani cu compania voastră online, bani cinstiți, sublinie ea, și nu v-ați purtat niciodată așa.

— Cum așa?

„Ca niște proști lacomi“, răspunse ea în tăcere, dar fiindcă nu voia o ceartă, nu o spuse cu voce tare.

— Mai vrei și altceva, Natalie?

— Mama ar vrea ca tu să treci pe aici înainte de petrecere.

— Ca să poată să mă târască după ea? Nu, mulțumesc.

Natalie explodă.

— Nu ți-e rușine de tine? Ar trebui să-ți fie, strigă ea. Ești atât de egoistă.

Și continuă la fel. Olivia ținu telefonul departe de ureche și așteptă ca declamația să ia sfârșit. Știa că Grayson auzea fiecare cuvânt. Și cei din Ford Explorer-ul de pe banda următoare probabil că auzeau.

Întorcându-se spre el, Oliva spuse încet:

— Tocmai mi-am dat seama că nu am mâncat nimic de azi-noapte. A trebuit să mă scol la patru jumătate și, când m-am întors înapoi la apartament, eram prea grăbită. Crezi că am putea să oprim pentru un covrig sau ceva de genul ăsta?

Natalie ajunsese la intensitate maximă. Cu cât perora mai mult, cu atât

mai tare zbiera.

— Ai ieșit din apartament la patru și jumătate? Pentru ce naiba? întrebă Grayson.

Grozav. Acum va auzi zbierete în ambele urechi.

— Era aproape cinci fără un sfert.

— Mare diferență, într-adevăr. Unde ai mers?

Olivia începu să răspundă, dar vocea lui Natalie tocmai crescuse cu încă un decibel. Voia să știe dacă Olivia avea idee cât de nesuferită era.

— Stai un pic, îi spuse lui Grayson înainte să-și pună telefonul înapoi la ureche. Da, Natalie. Știu că sunt o nesuferită.

Din nou țipete la intensitate maximă.

— Aștept o explicație, îi reaminti Grayson, ignorându-i zâmbetul dulce.

— Am traversat întreg orașul până la o secție de poliție ca să ridic o fetiță de nouă ani. E o clientă nouă, explică ea.

El aprobă din cap.

— Care secție de poliție?

— Oh, nu ai de unde s-o știi.

— Le știu pe toate. Care era? repetă el.

Nu voia să-i spună, pentru că secția se găsea într-o zonă rău famată și știa că nu va primi bine veștile. Totuși, reuși să o înduplece să-i spună. Din fericire, Grayson nu era nici scandalagiu, nici nu avea vocea pițigăiată. Nu și-l putea imagina purtându-se vreodată ca sora ei. Vocea lui Grayson era blândă, dar fermă. Uneori putea să fie de-a dreptul înspăimântător, dar nu era niciodată înspăimântător cu ea. Furios, da, înspăimântător, nu. El știa să se facă întotdeauna înțeles, iar când era nemulțumit de ea, îi spunea cumva.

Nu o întrebă dacă știa că era nebună – replică în stilul lui Natalie – dar privirea lui sugera că nu elimina această posibilitate.

Olivia puse din nou telefonul la ureche și, întrerupând tirada surorii sale, spuse:

— Numai bine, Natalie.

Simți o mare încântare când încheie apelul.

— În mijlocul nopții… Ce-ai fi făcut dacă s-ar fi stricat mașina? o întrebă el.

— Aș fi rămas în mașină, aș fi încuiat ușile și te-aș fi sunat.

— M-ai fi sunat pe mine?

Asta mai potoli puțin din furia lui.

— Aș fi sunat, de asemenea, la o firmă de tractări. Putem să oprim și să luăm ceva de mâncare, te rog? Ar trebui să găsim un drive-in. Vreau să ajung la Wilcox înaintea avocatului.

La insistența ei, opriră la un McDonald's. Ea mâncă un chicken wrap și bău o cola dietetică, spunându-i lui Grayson că a fost delicios.

— Nu e nevoie de prea mult ca să te facă omul fericită, remarcă el.

Ea zâmbi, în timp ce sorbi ultima picătură de cola.

— Am sufletul unei fete simple, spuse ea.

Împături cu atenție ambalajul și șervețelul, astfel încât nici o firimitură să nu cadă, și le puse în punga de hârtie.

— Te-ai gândit ce îi vei spune lui Wilcox? o întrebă.

Se gândise destul de mult la conversație, dar nu avea de unde să știe cum va reacționa Wilcox când o va vedea. Își va aminti de ea? Își va pierde cumpătul când îi va auzi numele? Exersă vreo două abordări pe Grayson și se arătă destul de mulțumită de planul ei… până când intră în închisoare. Regretă imediat că mâncase ceva, pentru că stomacul începu să i se întoarcă pe dos. Mirosul rânced a ceea ce ea bănuia că era un șoarece în putrefacție era copleșitor, și totul arăta vechi și stricat. Puținele piese de mobilier erau rupte și numai bune de aruncat la groapa de gunoi. Grayson îi spuse că pușcăria urma să fie închisă de îndată ce o nouă clădire va fi terminată, dar, cu reducerile bugetare, nimeni nu știa cu exactitate când se va întâmpla asta.

Aerul din celulă era încărcat de transpirație. Celulele erau atât de aglomerate, încât de-abia aveai loc să umbli. Un gardian cu cercuri negre sub ochi și cu un mers obosit îl conduse pe Jeff Wilcox într-o cameră mică de interogatoriu. Wilcox stătea pe o latură a unei mese mici și șubrede. Părea speriat și depășit de situație.

Văzu insigna FBI a lui Grayson și spuse:

— Sunt acuzat și de fraudarea corespondenței?

Vocea îi era monotonă, străbătută de o vagă emoție.

— Nu, răspunse Grayson.

— Pentru interogatoriul ăsta, nu ar trebui să fie aici și avocatul meu?

— Nu e un interogatoriu. Vrem să stăm de vorbă, spuse Grayson.

Wilcox era concentrat asupra lui Grayson și îi era evident teamă de el, sau poate de ceea ce credea că va auzi de la agentul FBI. Olivia avu timp să-l studieze. Cu cât îl privea mai mult, cu atât mai furioasă devenea în numele lui. Vedea de aproape și cu ochii ei încă una dintre victimele tatălui său.

— Îți vei concedia avocatul, spuse foarte prozaic Grayson.

Stătea lângă Olivia, cu brațele încrucișate la piept, având o atitudine relaxată.

— De ce?

Grayson se uită la Olivia.

— Vrei să începi să-i explici?

Jeff Wilcox se întoarse atunci cu fața spre ea, făcând ochii mari.

— Bună, Jeff, începu ea. Nu știu dacă îți amintești de mine. Sunt Olivia…

Aproape se ridică de pe scaun.

— MacKenzie, termină el. Îmi amintesc de tine.

Brusc, deveni furios.

— Ești fiica acelui ticălos…

Ea îl întrerupse brusc.

— Ascultă cu atenție. Da, sunt fiica acelui ticălos și știu că așa este. Sunt aici ca să te ajut. Se grăbi să continue înainte ca el să-și întoarcă privirea de la ea. Ai un avocat nou. Numele lui este Mitchell Kaplan. Ai auzit de el?

— Bineînțeles că am auzit. Este faimos. Nu-mi permit…

— Eu plătesc pentru serviciile lui, spuse Olivia.

— A fost de acord să preia cazul meu? Știe de ce am fost acuzat?

Înainte ca Olivia să-i poată răspunde, el enumeră acuzațiile:

— Fraudă financiară, fraudă cu titluri de valoare, fraudă pentru consiliere financiară păguboasă și, spune avocatul meu, dacă accept înțelegerea, nu vor adăuga fraudarea corespondenței.

— Care e înțelegerea? întrebă Grayson.

— Douăzeci și cinci de ani.

Își cuprinse capul cu mâinile.

— Jur în fața lui Dumnezeu că nu am făcut nimic greșit. Am jurat, dar avocatul meu spunea că, dată fiind atmosfera, procurorul ar putea adăuga alți douăzeci de ani, și îi va primi.

Olivia se gândi că era posibil să înceapă să plângă. Cine putea să-l învinovățească? Își puse servieta pe scaunul aflat vizavi de el, scoase un dosar maroniu și îl așeză în fața lui.

— Știu că ești nevinovat și știu cu ce te confrunți. Domnul Kaplan ți-a scris o scrisoare. Citește-o, te rog, și apoi, dacă ești de acord, semnează hârtia atașată care îi oferă permisiunea să preia apărarea ta. Fie alegi să-l lași pe Kaplan să dovedească nevinovăția ta, fie… nu. Decizia îți aparține.

Văzu confuzia din ochii lui. Voia să creadă, dar se temea.

— De ce vrei să mă ajuți?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ți-am spus de ce, spuse ea cu o voce tremurătoare. Știu cine este tatăl meu și trebuie să fie oprit. Aș dori să am ajutorul tău ca să fac asta, dar chiar dacă nu poți, sau nu vrei, voi încerca în continuare, până voi reuși.

— Citește scrisoarea, îi sugeră Grayson.

— De unde știu că e adevărată? O privi pe Olivia și spuse: Tatăl tău mi-a arătat declarații de investiții cu antet oficial, și totul s-a dovedit a fi un fals.

— Citește scrisoarea, Wilcox, repetă Grayson cu mai multă fermitate. Nu ai nimic de pierdut, doar de câștigat.

Mâinile îi tremurau în timp ce deschise plicul. Și mâinile Oliviei tremurau. Nu-și dăduse seama cât de neliniștită fusese în legătură cu această întâlnire. Se simțea ca și cum se supusese singură unui interogatoriu dur. Nervii îi erau întinși la maximum și putea doar să-și imagineze cum se simțea Jeff.

Jeff ridică privirea de pe pagina pe care o citea.

— Domnul Kaplan spune că mă va scoate de aici până diseară. Poate să facă asta?

— Dacă el spune că poate, atunci înseamnă că așa este, răspunse Olivia. Vei fi sub arest la domiciliu, dar vei sta acasă, cu soția și cu copilul tău.

Jeff începea să creadă. Vedea asta în ochii lui. Îl privi parcurgând restul dosarului, cercetând fiecare pagină.

— Există copii ale tuturor acestor hârtii pe care poți să le păstrezi.

— Are vreunul din voi un pix?

Jeff semnă două hârtii, una în care îl concedia pe avocatul lui actual, Howard Asher, și o alta în care îl angaja pe Mitchell Kaplan.

Tocmai îi dăduse hârtiile înapoi Oliviei, când intră Asher.

— Ce se întâmplă aici? mugi el.

Asher nu era așa cum se așteptase ea. Pentru că Olivia auzise cât de jalnic era omul, făcuse presupunerea că era tânăr și neexperimentat, și poate tocmai intrase în barou. Asher avea treizeci și ceva de ani sau puțin peste patruzeci. Era îmbrăcat la costum și cravată, dar exista totuși ceva neîngrijit în legătură cu el. Observă ceasul Rolex scump pe care îl purta când se întinse ca să dea mâna cu Jeff.

Hotărî că era, de asemenea, soios, când nu se mai opri din studierea ei. Pieptul și picioarele ei păreau să-l captiveze.

— Asta este pentru tine, spuse Jeff, întinzându-i documentul semnat.

Asher încă se holbă la Olivia când întrebă:

— Ce este?

— O hârtie pe care am semnat-o și prin care te concediez, răspunse Jeff.

Asta îi atrase atenția. Se învârti în jurul mesei și smulse hârtia.

— Ce e cu asta? Ai nevoie de un avocat, Jeff.

— Mitchell Kaplan se va ocupa de apărarea mea.

Asher rămase cu gura deschisă.

— Kaplan? Nu ți-l permiți pe Mitchell Kaplan. Cu siguranță, glumești.

— Domnul Kaplan a fost de acord să mă reprezinte.

Asher clătină din cap.

— Dovedește.

— Nu trebuie să dovedesc nimic. Ești concediat. Asta-i tot ce trebuie să știi.

— E prea târziu, se bâlbâi Asher. Am făcut o înțelegere.

Jeff se uită la Olivia după ajutor.

— Atunci veți avea probleme, domnule Asher, spuse ea, pentru că Jeff nu a fost de acord cu nici o înțelegere.

— Cu cine mai exact ați făcut această înțelegere? dori Grayson să știe.

Asher arăta de parcă avea nevoie să se așeze. Fața lui devenise cenușie.

— Asta nu se poate întâmpla. Cum l-ai făcut pe Kaplan să fie interesat…

— Cred că am terminat aici, spuse Olivia.

— Stai… stai puțin, ceru Asher. Jeff, vei primi cincizeci de ani sau mai mult dacă nu accepți înțelegerea. Nu poți să mergi la proces. Vei primi…

Încetă să mai discute când Jeff ridică mâna.

— Nu accept nici o înțelegere, iar tu nu mai ești avocatul meu.

Grayson văzu panica din ochii lui Asher. Avocatul trecuse peste surpriză și lăsa acum furia să-l controleze. Corpul lui era rigid și mâinile îi atârnau, cu pumnii încleștați.

— Jeff, e timpul să te întorci în celulă, spuse Grayson în timp ce îi făcu semn gardianului.

— Stai, ceru Asher. Stai doar un minut. Nu am terminat.

— Ba da, am terminat, rosti apăsat Olivia.

Asher se întoarse spre ea și făcu un pas amenințător în față. Grayson o trase pe Olivia lângă el.

— Ascultă, mormăi Asher, mergi înapoi la șeful tău și spune-i că am făcut deja înțelegerea și că este solidă. E încheiată. Kaplan va trebui, pur și simplu, să se retragă.

Olivia se săturase. Făcu un pas în direcția lui Asher și spuse:

— Nu, tu să asculți. Nu există nici o înțelegere. Ai înțeles? Nici o înțelegere. Și, apropo, nu lucrez pentru Mitchell Kaplan.

Asher era evident disperat să găsească o cale de ieșire. Ochii lui se plimbau de la Jeff la Olivia, în timp ce încerca să se gândească la o modalitate ca să oprească ceea ce se întâmpla.

Gardianul îl escortă pe Jeff afară din camera de interogatoriu. Asher nu se mișcă. Părea că prinsese rădăcini în podea, atât era de vânăt.

— Nu știu ce crezi că faci aici, dar te pui cu cine nu trebuie, rosti el printre dinți. Sunt oameni puternici.

— Oh, cred că știu exact cu cine mă pun, răspunse ea.

Vocea ei era la fel de blândă ca o adiere de vară.

— Permite-mi să mă prezint. Numele meu este Olivia MacKenzie.

Își luă servieta și se îndreptă spre ușă. Grayson i-o deschise. Ea se uită peste umăr și spuse:

— Anunță-l pe tatăl meu că mă voi întâlni cu el în instanță.

CAPITOLUL 21

Grayson ajunse la Hotelul Morgan puțin după ora nouă. De îndată ce intră, observă toată paza existentă. Pentru că purta o armă – nu pleca niciodată de acasă fără ea – fu nevoit să-și arate legitimația de trei ori înainte să ajungă la ușile păzite ale sălii de bal. Ronan îl ajunse din urmă în momentul în care Grayson se pregătea să intre.

— Așteaptă, îl strigă el.

Îi prezentă legitimația unui alt paznic și dădu să treacă de el, dar paznicul se întinse și puse mâna pe arma lui Ronan.

— Ai o invitație? Nu văd vreuna. Nu poți să mergi înăuntru fără invitație. Sunt câțiva oameni importanți înăuntru.

O privire glacială din partea lui Ronan a fost suficientă pentru ca paznicul să-și tragă imediat mâna înapoi. Dușmănia din vocea lui îl irită pe Ronan.

— Sunt de la FBI. Pot să merg oriunde naiba vreau. Ai înțeles?

— Da, domnule.

Paznicul deschise în grabă ușa și se dădu la o parte.

— Ce faci aici? întrebă Grayson.

— Nu voiam să ratez spectacolul.

— L-ai întâlnit pe MacKenzie, își reaminti. L-ai interogat, îți amintești?

Ronan rânji.

— Bineînțeles că îmi amintesc, dar aceea a fost o întâlnire *tête-à-tête* și vreau să văd cum se comportă într-o mulțime. Pun pariu că e la fel de umil cum a fost cu mine. E un adevărat tip de treabă, adăugă el. Întreabă pe oricine.

Sarcasmul lui își făcu efectul asupra lui Grayson.

— Da, sigur. Tip de treabă. Olivia e îngrijorată că voi ajunge să-l plac.

Ronan clătină din cap.

— I-ai spus că băgăm în închisoare o grămadă de tipi de treabă în fiecare zi?

— Sigur că i-am zis.

Cei doi agenți se mutară în spatele camerei și încercară să nu atragă atenția asupra lor, în timp ce priveau oaspeții.

Fuseseră aranjate patru baruri, câte unul în fiecare colț al sălii, iar oamenii se îngrămădeau în jurul lor, în timp ce barmanii se grăbeau să onoreze comenzile de băuturi. Chelnerii treceau prin mulțime, oferindu-le aperitive pretențioase sau pahare cu vin de pe tăvile lor de argint. Ușile duble care duceau la sala de bal învecinată erau deschise și din loc în loc existau mese încărcate cu tot felul de delicatese. Tot ce era mai bun. Oaspeții erau încurajați să se servească singuri cu orice voiau.

Un bărbat trecu pe lângă ei ducând o tavă plină cu stridii, biscuiți și un munte de caviar. Gurmanzii practic salivau în așteptarea festinului.

— Mă întreb cum ar reacționa acești oameni dacă ar ști că ei plătesc pentru asta, spuse Grayson.

— Cred că vor fi cu adevărat scoși din sărite când vor afla că au plătit pentru vila lui de pe plajă.

— Ai dreptate. Nici o cheltuială n-a fost cruțată astă-seară. Știi cât costă o sticlă din șampania aia? întrebă el când un chelner oferi două astfel de pahare unui cuplu din fața lor.

— Eu beau bere, nu șampanie, dar bănuiesc că o grămadă.

Grayson râse.

— Da, o grămadă. Și are și gust de apă de mare.

Grayson îl zări pe cumnatul Oliviei, George, și i-l arătă. Lângă el se afla o femeie, zâmbind și sorbind șampanie. Nu arăta deloc ca Olivia, dar Grayson știa că era sora ei, pentru că îl ținea de mână pe George și îi zâmbea din când în când. Lui Grayson i se păru că afecțiunea părea forțată. George părea să se simtă nenorocit.

— Mă întreb dacă și-a plătit datoria către cămătar, remarcă Ronan.

— E ușor de verificat.

— Uitându-mă la fața lui, presupun că nu. Cea care e cu el e soția lui? E drăguță. Seamănă puțin cu Olivia.

— Nu mi se pare.

Dar el știa ce scorpie era Natalie cu sora ei.

Grayson nu era ușor de surprins, dar aproape trebui să se uite de două ori când văzu cine intră în încăpere.

— Eu și Olivia am mers astăzi să o vedem pe una dintre victimele lui MacKenzie, îi spuse el lui Ronan. Îi explică apoi tot ce se întâmplase cu Jeff Wilcox.

Ronan era impresionat că Mitchell Kaplan preluase cazul.

— Procurorului nu-i va plăcea asta.

Grayson ridică din umeri.

— Reacția lui Asher a fost grăitoare. A intrat în panică.

— Reacția lui când a fost concediat? Din câte știu despre el, trebuie să se fi obișnuit cu asta. Am auzit că e un avocat îngrozitor.

— Mă voi uita peste finanțele lui. Cred că a fost plătit să facă înțelegerea și să-l bage la închisoare pe Wilcox. Ultimul lucru pe care Robert MacKenzie îl vrea e un proces.

— Crezi că MacKenzie l-a plătit pe Asher?

— La asta mă gândesc. Nu direct, bineînțeles. Tipul e un ticălos prea isteț.

— Va fi greu să demonstrezi chiar și că Asher îl cunoaște pe MacKenzie, spuse Ronan.

Grayson zâmbi.

— Nu chiar așa greu. Asher tocmai a intrat pe ușă.

— Își bați joc de mine? Să apară aici... nu e o mișcare inteligentă. O să fac câteva fotografii cu el și MacKenzie. Va trebui să folosesc telefonul meu mobil, spuse el. Și nu pot să-l las pe MacKenzie să mă vadă că le fac. Unde e Asher acum?

— La barul din stânga. Înghite lacom niște whisky.

— Din ce mi-ai spus, reiese că Asher a avut o zi infernală. Probabil că are nevoie de curaj înainte să vorbească cu MacKenzie. Totuși, pare stupid să vorbească cu el aici. Că tot vorbeam de lup, uite-l. Sărbătoritul. Să văd cum pot să fac pozele alea.

Mulțimea se fragmentase, și acum Grayson avea o perspectivă mai bună asupra lui Robert MacKenzie. Acesta stătea lângă ușile franțuzești care duceau spre terasă, înconjurat de binevoitori. Soția lui se afla chiar în spatele lui. Nu exista nici o îndoială cine era femeia aceea ametitoare, căci Olivia era copia ei fidelă.

Grayson o ignoră și se concentră asupra lui MacKenzie. Omul era un showman desăvârșit. Avea un zâmbet relaxat și exista ceva fermecător în legătură cu el. Încrederea în sine îi răzbătea prin toți porii. Grayson îl privi de aproape și hotărî că ceea ce îl făcea atât de charismatic nu era doar aspectul atrăgător sau personalitatea lui, ci și modul în care interacționa cu ceilalți. Era cu adevărat un talent. Privirea lui nu părăsea niciodată persoana cu care vorbea. Nici măcar o dată nu se uita în stânga sau în dreapta. Concentrarea lui nu putea fi întreruptă. Dacă vorbea sau asculta o femeie, adăuga atingerea la repertoriul lui. O atingea pe braț sau îi strângea mâna, dând din cap cu înțelepciune când femeia se oprea pentru a căuta un răspuns, iar în tot acest timp, ochii îi erau fixați în ai ei. Părea să fie fascinat de orice ar fi zis interlocutorul lui. Privirea lui inteligentă transmitea sinceritate.

MacKenzie îi amintea lui Grayson de un vrăjitor. Putea să fie toate lucrurile pentru toți oamenii. Îi făcea să se simtă ca și cum puteau să-i șoptească secretele lor, pe care el avea să le păstreze în siguranță. Nu pretindea că era Dumnezeu, ci doar unul dintre agenții Lui.

Cum puteau să nu aibă încredere în el? Grayson era impresionat. Privea un maestru care încânta mulțimea și, pentru că invitații lui MacKenzie erau cu toții atât de vrăjiți, nu puteau vedea ce era el cu adevărat.

MacKenzie se folosea de lăcomia lor ca să-i momească. Nu îi căuta pe toți oamenii înstăriți, ci doar pe aceia care râvneau la mai mult. Existau foarte mulți oameni bogați, de succes, care erau prudenți cu banii lor, care își foloseau averea cu înțelepciune și generozitate, dar Robert MacKenzie știa cum să-i înlăture. El îi căuta pe aceia care nu erau niciodată satisfăcuți. Înțelegea nesiguranța lor sucită și disperată și se agăța de ea. Știa exact cum să-i prindă în cursă: Acum ești un om bogat, dar este suficient? Și va dura

asta? Cu stilul tău de viață binemeritat, deși evident exagerat, și cu inflația scăpată de sub control? Nu, bineînțeles că nu va dura. Cum ar putea? Poți să-ți imaginezi cum va fi viața ta când totul va dispărea? Nu vă faceți griji, prietenii mei. Dați-mi mie milioanele voastre și, ca un Midas modern, le voi dubla… tripla… cvadrupla.

Îi făcea să fie credincioși.

Și pentru că existau și unii putred de bogați, alții voiau să-i întreacă. Oamenii care năzuiau la o astfel de avere căutau la aceste modele de abundență exemple a ceea ce era de făcut. Optimiștii credeau că bogații aveau relații, aveau cunoștințe și înțelegeau piața fluctuantă. Dacă omul care le semna cecurile investea în Fondul Trinity al lui MacKenzie, nu ar trebui să-și ia bietele lor economii de-o viață și să le investească și ei?

Era efectul de domino, gândi Grayson. Din vârf până la bază, de la primul până la ultimul, toți vor cădea.

Cu un pahar în mână, Asher își făcu loc prin mulțime ca să ajungă la MacKenzie. Când ajunse, îi făcu semn soției lui MacKenzie și așteptă la câțiva metri depărtare. MacKenzie îl ignoră, și la fel și ceilalți, până termină conversația, apoi, cu un cuvânt șoptit de soția sa, se scuză și i se alătură lui Asher.

Fruntea avocatului șiroia de transpirație și, în timp ce își scoase o batistă din buzunar și se șterse, vorbi repede și cu furie. Grayson așteptă să vadă cum va reacționa MacKenzie la veștile proaste ale lui Asher.

Dacă nu ar fi privit atât de aproape, ar fi ratat momentul. Pentru o secundă sau două, dar cu siguranță nu mai mult, expresia lui MacKenzie se fisură. Grayson văzu o furie reală, pură. După care – hocus-pocus – domnul Tip-de-Treabă se întoarse. Zâmbind larg, își puse mâinile pe umerii lui Asher. Arăta ca un bărbat care nu ar fi putut să fie mai fericit să vadă un prieten vechi și să audă ultimele noutăți. MacKenzie era de-a dreptul bun, un profesionist care își juca rolul.

Grayson se gândi la Olivia și la iadul pe care îl îndurase de când era puțin mai mare decât Henry și, deodată, simți că voia să-i spargă dinții strălucitori lui MacKenzie.

Ronan se întoarse, ducând cu sine un pahar de apă cu gheață și o cameră digitală mică.

— Am făcut câteva poze grozave cu camera asta și cu telefonul meu. Am trimis deja două dintre ele pe calculatoarele noastre.

— De unde ai luat camera?

— Am confiscat-o. Strecură camera în buzunar și zise: Hei, ăla nu-i senatorul… cum îl cheamă?

Grayson dădu afirmativ din cap.

— Ba da.

— Ce fraier!

— Da, așa e.

Îl pierdu din vedere pe Asher și îl întrebă pe Ronan dacă știa unde era. Ambii îl reperară în același timp. Asher stătea lângă intrare, sorbind un ultim pahar. Puse paharul jos și se îndreptă spre ușă.

— Cine e ăla care îl strigă pe Asher? întrebă Ronan. Nu pot să-i văd fața.

— Nici eu, spuse Grayson.

Îl priviră pe Asher târându-și picioarele în timp ce traversa sala de bal. Bărbatul care îi ceruse de la distanță să stea de vorbă se separă, în cele din urmă, de mulțime.

— Carl Simmons, spuse Ronan. Mă întreb despre ce vrea să discute avocatul cel mai tare al lui MacKenzie cu Asher.

Rânjea în timp ce puse întrebarea prostească.

— Că tot veni vorba de un fraier.

— Nu, Simmons e mult mai rău de atât.

— Are un alibi pentru noaptea atacului. În timp ce Olivia încasa trei gloanțe, Simmons era cu o femeie. Conform spuselor ei, ar fi trebuit să meargă împreună la o petrecere, dar au hotărât, în schimb, să petreacă noaptea în pat. Bineînțeles, e posibil ca Simmons să fi plătit pe cineva ca s-o împuște pe Olivia, așa că, da, ai dreptate.

— Dreptate în legătură cu ce?

— Rămâne pe listă.

Scoase camera pe care o șterpelise și spuse:

— Cred că voi face niște poze cu Asher și Simmons. Uită-te ce speriat e Asher. Poate voi reuși să-i prind expresia ca să i-o arătăm când îl vom chema.

Ronan plecă în misiunea sa, dar Grayson rămase unde era, cu privirea ațintită asupra lui Simmons. Cu cât Asher vorbea mai mult cu el, cu atât furia lui Simmons creștea.

Olivia își va recăpăta paznicul, indiferent dacă voia sau nu. Expresia lui Simmons depășea orice furie, iar Grayson știa că ura lui va fi direcționată spre ea.

Dacă Simmons avea să facă ceva, se va întâmpla cât de curând. Cu această posibilitate în minte, Grayson sună doi bodyguarzi de pe lista lui și îi trimise pe amândoi la apartamentul Oliviei. Unul va sta lângă ușa ei de la intrare, celălalt în holul clădirii.

O sună apoi pe Olivia. La naiba, dacă nu era acasă? Inspiră adânc atunci când îi auzi vocea.

— Ușa ta e încuiată?

— Grayson, unde ești? De-abia te aud.

El intră pe un hol lăturalnic.

— Acum e mai bine?

— Mult mai bine, spuse ea. Unde ești? Credeam că mergi la petrecerea aniversară.

— Sunt la petrecere…

— L-ai văzut?

El îi simți neliniștea din voce.

— O să-ți povestesc totul. Rămâi acasă în seara asta, nu?

— Nu, tocmai plecam. Jane e din nou la spital și m-am gândit să stau cu ea ceva timp.

— Știe că mergi s-o vezi?

— Nu.

— Bine. Atunci nu va trebui s-o suni și să-i spui că amâni.

Îi povesti despre Asher și Simmons.

— Am presentimentul că Simmons va face ceva. Privirea de pe fața lui… va veni după tine. E posibil să se întâmple chiar astă-seară. Trebuie să stai acasă. Verifică-ți ușa și asigură-te că încuietoarea e la locul ei. Îți trimit doi bodyguarzi și voi veni pe la tine de îndată ce termin aici.

— Da, bine.

— Vorbesc serios. Promite-mi.

— Promit, spuse ea fără ezitare.

— Nu lăsa pe nimeni să intre, indiferent cine este. Dacă sora sau mama ta bat la ușă, nu răspunde.

— Am înțeles, insistă ea. Nu-ți mai face griji. Nu las pe nimeni să intre, în afară de tine.

— Încă un lucru, spuse el. Dacă unul dintre puștii tăi te sună, nu pleci. Mă suni pe mine. Voi fi pe drum în cinci minute și voi ajunge la apartamentul tău în cincisprezece. Dacă trebuie să pleci, te duc eu.

— OK.

Acordul ei rapid îl mulțumi. Verifică ceasul, apoi merse să-l găsească pe Ronan. Îl zări pe Asher părăsind sala de bal. Tipul aproape fugea, atât era de grăbit să scape. Simmons vorbea la telefonul mobil și îl urmă pe Asher, dar cu un pas mult mai lent. Nu acorda nici o atenție celor din jur și aproape doborî un chelner.

Ronan apăru în spatele lui Grayson.

— Vrei să-l saluți pe sărbătorit?

Grayson zâmbi.

— Da, mi-ar face plăcere. Totuși, trebuie să o fac repede. Voi sta cu Olivia în noaptea asta. Am un presentiment urât… Probabil că nu e nimic, dar vreau să fiu acolo.

MacKenzie îi văzu venind. Tocmai suflase în lumânările de pe un tort gigant, însoțit de ovații.

— Care este numele soției? întrebă Grayson.

— Deborah.

— Olivia seamănă cu ea.

— Așteaptă până să-l privești de aproape pe tatăl ei. Aceeași culoare a ochilor.

— Ronan.

MacKenzie își spuse numele și îi întinse mâna.

— Mă bucur să te văd din nou. Cum merge investigația voastră? L-ați arestat pe omul responsabil de împușcarea fetei mele?

— Nu încă, răspunse Ronan.

— Atunci, ce vânt vă aduce pe-aici? întrebă pe un ton agreabil MacKenzie.

Se uită la Grayson, apoi din nou la Ronan.

— Am auzit că e ziua ta de naștere și am vrut să-ți transmit felicitările mele, răspunse Ronan.

Fără ca măcar să clipească, MacKenzie zâmbi larg și spuse:

— Apreciez. Vă rog… Luați ceva de băut și de mâncat. Simțiți-vă bine.

Se opri, și apoi se întoarse către soția sa.

— Unde îmi sunt manierele. Deborah, acesta este agentul Ronan Conrad. I-a fost încredințată investigația fiicei noastre.

Ea îl salută pe Ronan cu un zâmbet cald.

— Ce încercare teribilă, să primim un telefon care să ne anunțe că fiica noastră a fost împușcată.

— V-ați grăbit să fiți alături de ea? întrebă Grayson.

Deborah se uită la soțul său, fără îndoială sperând că va răspunde el.

— Nu am putut să mergem la fiica noastră, răspunse Robert. Eram în Florida în acel moment și programul nostru nu ne permite abateri.

— Ne-a creat atâtea griji de-a lungul anilor, spuse Deborah. A fost bolnavă cea mai mare parte din viața ei. Nu-i așa, Robert?

— Câtă neatenție din partea ei, rosti tărăgănat Ronan.

Grayson nu reacționă nicicum la comentariile lui Deborah, cu toate că fierbea în interiorul său.

— Permiteți-mi să mă prezint. Sunt agentul Grayson Kincaid.

— FBI, îi spuse Robert soției sale.

Deborah își duse o mână la gât. Era imposibil să nu observi inelul cu diamant uriaș pe care îl purta.

— Există vreo problemă?

— Lucrezi la aceeași investigație cu Ronan? îl întrebă Robert.

— Da, dar sunt, de asemenea, și un prieten al Oliviei.

— Atunci, știi… începu Deborah.

— Ce să știu? întrebă Grayson când ea ezită și se uită din nou la soțul ei.

Robert răspunse în locul ei.

— Cât de fragilă este fiica noastră.

Arătă deodată foarte trist.

— Fragilă mental. A trecut prin atâtea…

— Și te-a făcut și pe tine să treci prin atâtea, Robert, îi reaminti Deborah.

Lui îi apăru în privire o scânteiere de nerăbdare pentru că fusese întrerupt, apoi o aprobă scurt din cap.

— Da, așa e.

Grayson nu se mai putu abține.

— Vreți să spuneți, când a fost la chimioterapie? Atunci v-a făcut pe amândoi să treceți prin atâtea?

— Văd că a vorbit cu tine despre trecutul ei, spuse Deborah. Vocea îi devenise mai ascuțită.

— V-a avut alături ca să o sprijiniți când trecea prin acel iad, nu-i așa?

Încă o dată, Deborah rezonă cu soțul ei, care spuse:

— Săraca. Are tendința să exagereze.

— Să exagereze ce? Efectele secundare? întrebă Grayson.

— Nu a fost așa de rău cum le povestește oamenilor, explică Deborah. Are o imaginație foarte bogată.

— Deci, ați stat cu ea în timp ce făcea chimioterapie? Era doar un copil, nu-i așa?

— Nu, nici unul din noi nu a stat cu ea. Pur și simplu, nu a fost posibil, explică Deborah.

— Atunci, de unde știți că Olivia exagerează? întrebă Ronan.

— Nu cred că acesta este momentul sau locul pentru o astfel de conversație, spuse Deborah. Era furioasă și deschise gura să mai spună ceva, dar soțul ei o opri, punându-i mâna pe braț.

— Ai dreptate. Nu e momentul, recunoscu Grayson.

— Explicai că Olivia a devenit fragilă mental, îi reaminti Ronan lui Robert.

— Da, într-adevăr, așa este. Nu e vina ei, insistă el. O iubim foarte mult, nu-i așa, Deborah?

— Oh, da, bineînțeles că o iubim. Ne-ar fi făcut plăcere să o avem aici în seara aceasta, ca să sărbătorim împreună, dar nu am îndrăznit să o includem și pe ea pe lista de invitați. E imprevizibilă și nu puteam risca să facă o scenă și să o privim cum se face de râs.

Robert se uită aproape compătimitor.

— E din cauza tuturor medicamentelor alea otrăvitoare pe care le-a luat de-a lungul anilor. Au făcut-o să fie paranoică. Ea chiar nu poate să facă nimic ca să nu fie așa cum e.

— Și, mai exact, cum e? întrebă Grayson.

— Inventează cele mai bizare povești, spuse Robert. Și, indiferent cât de scandaloase sunt, nu poate să renunțe la ele. Olivia are nevoie de îngrijire medicală și de un mediu sigur. Ca părinte al ei, este responsabilitatea mea să mă asigur că le primește.

Grayson zâmbi.

— Ar fi mai bine să nu o lași pe Olivia să te audă vorbind așa despre ea,

altfel nu va veni niciodată să te vadă în închisoare.

Cu aceste cuvinte de despărțire, Grayson și Ronan părăsiră sala de bal.

— În mare parte, a cam mărturisit, nu-i așa? spuse Ronan.

— Da, toarnă fundația.

— Cât de curând crezi că vor veni după ea?

— Curând. Poate în noaptea asta.

— Ticălosul ăla o va închide undeva și o va ține drogată, ca să nu poată să-i facă probleme.

— Știi ce-i mai rău? Că ticălosul ăla este tatăl ei.

CAPITOLUL 22

Grayson ajunse la apartamentul Oliviei cu geanta lui sport în mână și o anunță că rămâne peste noapte.

— Ai mers acasă și ți-ai făcut bagajul? îl întrebă.

— Întotdeauna am un rând de haine curate și o trusă de bărbierit în portbagaj.

Încruntată, ea îl urmă în living.

— Pentru momentele când rămâi peste noapte?

— Nu, pentru sală, explică el răbdător. Lăsă geanta să-i cadă pe scaun.

Voia să o ia în brațe, dar nu-și îngădui acest lucru. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să nu-i sărute buzele dulci.

— Dormi aici în noaptea asta? întrebă ea.

— Da. Voi dormi pe canapea.

— De ce? întrebă ea, nedumerită. Cred că ar fi mai bine să-mi explici ce s-a întâmplat la petrecerea aniversară și, dacă îmi spui că tatăl meu e noul tău partener de golf, vei dormi pe jos.

— Olivia, iubito...?

— Da? întrebă ea, încercând să nu-și arate îngrijorarea. Grayson nu putea fi păcălit. Tatăl ei nu putea să-l vrăjească.

Grayson privi în ochii ei timp de mai multe secunde, apoi spuse:

— Părinții tăi sunt oameni îngrozitori.

Era încântată. Își aruncă brațele în jurul lui și îl sărută pe obraz.

— Mulțumesc. E aproape cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Se auzi soneria de la ușă. El o luă de mână și o conduse în dormitor.

— Stai aici, spuse. În timp ce părăsi camera și închise ușa în urma lui, întinse mâna după armă.

Nu trebui să aștepte mult. Un minut mai târziu, Grayson îi spuse că putea să iasă, iar ea îl văzu pe Ronan dându-și jos paltonul. Îl aruncă pe spătarul unui scaun de lângă ușă, scoase o armă de la spate și i-o înmână lui Grayson.

— M-am gândit că poate ai nevoie de niște muniție suplimentară. Nu se știe niciodată. Există mai multe cartușe în buzunarele hainei mele.

Grayson se întoarse spre Olivia.

— Ronan va mai zăbovi o vreme.

În loc să întrebe de ce, ea zise simplu „OK“ și așteptă ca unul din ei să înceapă să vorbească. Își pierdu repede răbdarea când văzu că amândoi tăceau. Cu mâinile în șold, ea începu:

— Mai exact, ce așteaptă băieții să se întâmple aici? Un schimb de focuri la etajul al doilea? Vă spun de-acum, doamnei Delaney n-o să-i placă așa ceva.

Ronan zâmbi.

— Doamna Delaney?

— Tirana de la apartamentul zece, răspunse Grayson. O pune pe Olivia să-i cumpere cele necesare.

— Nu mă pune să-i fac tot timpul cumpărături. Doar din când în când îi iau câte ceva … Nu asta e important acum. Ce se întâmplă?

— Nu i-ai spus? îl întrebă Ronan pe Grayson.

— Nu am avut timp.

— Spune-mi acum, dori ea să știe.

Grayson îi povesti despre petrecere și despre conversația cu părinții ei. În momentul în care termină, Olivia se aruncase deja pe canapea și rămase fără glas.

— Pare să accepte situația destul de bine, remarcă Ronan.

— Da, sigur, spuse Grayson. Apoi începu să numere: Cinci, patru, trei, doi…

Ea sări în picioare cu un răcnet. Grayson zâmbi.

— Privește, îi spuse lui Ronan.

— Cum îndrăznește! Dacă Simmons trece pragul ușii mele și îmi invadează casa, vreau să-l împușți, Grayson. Poți să-l împușți și tu, Ronan. Nu, eu o s-o fac. Ronan, dă-mi un pistol și o să-l împușc eu. Aș face lumii o favoare. Șarpele ăla, mizerabilul ăla… Se opri din împroșcatul cuvintelor pentru o clipă, căutând alte calificative. Acel…

— Trage aer în piept, iubito, sugeră Grayson.

Ea începuse să răsufle greu în timp ce se agita ca un leu în cușcă.

— Da, ai dreptate. Trebuie să mă calmez ca să pot gândi. Asta trebuie să fac. Acel gunoi… Când crezi că se va întâmpla asta?

— Curând.

Grayson își dădu jos sacoul și începu să-și descheie mânecile cămășii.

Olivia se opri în mijlocul camerei. Începea cu adevărat să conștientizeze până unde puteau să meargă acțiunile adversarilor ei.

— Chiar crezi că Simmons va aduce oameni aici ca să mă ia?

— Da, eu asta cred. Dacă i-ai fi văzut privirea când Asher vorbea cu el, și tu ai crede același lucru.

— Și tatăl tău e implicat, Olivia, spuse Ronan. Trebuie să știi asta.

— Oh, știu.

— Mă duc să mă schimb de hainele astea, spuse Grayson.

Olivia își extinse perimetrul de agitație de la canapea până la bucătărie și înapoi. În tot acest du-te-vino observă, la un moment dat, o altă geantă FBI de sport pe podea, lângă biroul ei.

— Rămâi și tu peste noapte? îl întrebă ea pe Ronan.

— Poate.

Olivia intră în bucătărie. Era întuneric, iar ea stătea în penumbră și privea pe fereastră, încercând disperată să înțeleagă cum de se ajunsese aici și cum putea tatăl ei să justifice ceea ce făcea. Brusc o cuprinse un val de tristețe.

Cum putea să ducă dorul a ceva ce nu avusese niciodată?

„Oh, revino-ți“, se mustră ea. Plânsul de milă nu va duce la nimic. În plus, avea o familie. Le avea pe Jane, pe Collins și pe Sam. Ele erau surorile ei. Dar, oricât de iubitoare erau și oricât de mult o susțineau, trebuia să admită că avea nevoie de mai mult. Dumnezeule, avea nevoie de Grayson în viața ei.

Inspiră adânc și închise ochii. „Concentrează-te pe acest moment. Nu-ți fă griji în legătură cu viitorul; doar concentrează-te pe seara aceasta. Nu mai gândi ca o fiică proscrisă, începe să gândești ca o femeie deșteaptă, puternică, independentă.“

Odată ce vorbele încurajatoare luară sfârșit, se întoarse în living. Cine va veni să o ia? Cât de mulți vor fi? Și unde aveau de gând să o ducă?

— Stai un minut, spuse ea.

— Da?

Grayson își ducea geanta în baia pentru oaspeți. Se întoarse și așteptă.

— Simmons sigur știe că nu l-aș lăsa niciodată să pună piciorul în apartamentul meu.

— OK.

— Stai…

— Ce e? întrebă, încercând să nu zâmbească văzând-o atât de serioasă.

— Asta era, nu-i așa? Simmons știe că voi fi precaută și nu voi lăsa chiar pe oricine înăuntru. Va trimite pe cineva pe care îl cunosc, cineva căruia i-aș deschide ușa. Acel nemernic…

Și se lansă într-o nouă tiradă. Grayson ieși din dormitor chiar când ea se potoli. Se schimbase în jeanși și în tricou, având în continuare arma și tocul la șold. Vorbea la telefonul mobil.

— Da, îi voi spune.

Încheie apelul și spuse:

— A fost agentul Huntsman. Ne ajută cu vechiul avocat al lui Jeff Wilcox, Asher. Mi-a zis să-ți spun că îi rămâi datoare, Olivia.

— Da? OK.

Înainte ca ea să poată să întrebe ce făcea Huntsman ca să-i ajute, Grayson spuse:

— Ai avut dreptate, Ronan. Asher încerca să dispară. Intra în mașina lui cu o servietă și cu dosare, când l-au ridicat.

— Este arestat și, dacă da, sub ce acuzație? întrebă Olivia.

— A fost reținut pentru interogatoriu. Deocamdată nu i se aduce nici o acuzație, spuse Grayson. Va trebui să dea explicații de unde provine depozitul de douăzeci de mii de dolari.

— Care douăzeci de mii?

— Asta a fost suma de bani virată în contul lui Asher cu o zi înainte ca el să-și ofere serviciile lui Wilcox.

— Cum ai făcut rost de această informație atât de repede? întrebă Olivia.

— Mijloacele noastre sunt extinse, explică Ronan.

— Ai avut nevoie de un ordin judecătoresc sau de…

Se opri când Grayson îi aruncă privirea. Începea să se obișnuiască să-i vadă acea expresie, acea privire care parcă spunea: „Chiar ai pus această întrebare?“

— Nu contează.

Merse în bucătărie și luă din frigider o înghețată pe băț cu aromă de struguri. Era pe punctul să rupă ambalajul, când Grayson i-o luă din mână.

— Oh, nu, nu faci asta. În seara asta n-o să-mi distragi atenția.

Puse înghețata înapoi în frigider.

Ea îl urmă.

— Nu aveam de gând… șopti ea. Știi tu.

— Voiai să spui „să te înnebunesc“, cum ai făcut cu ultima înghețată pe băț?

Ea zâmbi.

— Te-am înnebunit?

— Știi bine că da.

Ea râse.

— Da, dar mă simt bine când te aud recunoscând asta.

Olivia înțelese că nu avea altceva de făcut acum decât să aștepte. Grayson își luase laptopul în biroul ei ca să scrie un raport, iar Ronan pornise televizorul. Se așeză lângă el și îl privi schimbând programele. Se opri la un post și se lăsă pe spate când începură știrile.

— Agentul Huntsman știe de ce sunteți aici? întrebă ea.

— Da, știe. I-am spus eu.

— E superiorul tău?

El zâmbi scurt.

— Nu, doar ne ajutăm reciproc din când în când.

— Ce se întâmplă dacă Grayson se înșală?

— Nu se înșală. Are felul lui de a citi oamenii. Nu știu cum să explic. E poate ceva ce vede în privirea lor. Ne-a salvat viețile nu doar o dată. Acum vreo doi ani, am fost chemați să-l ajutăm pe Huntsman la un caz. Eram cinci persoane și un informator care lucrase cu Huntsman mai bine de un an. Era de încredere, adăugă el. Știam că avea loc o tranzacție și așteptam ca suspectul să apară cu trupa lui. Am ajuns acolo foarte devreme și am avut timp să pregătim ambuscada. Aveam două ore bune de așteptat. Oricum, Grayson l-a urmărit pe informator discutând cu Huntsman și s-a dus la cei doi, pălăvrăgind cu ei timp de un minut, cu siguranță nu mai mult. Informatorul ar fi trebuit să plece, dar Grayson l-a înșfăcat și i-a pus cătușele. Apoi ne-a spus tuturor că trebuie să o luăm din loc.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă ea, când el ezită.

— Nici măcar nu și-a făcut timp să explice, așa că ne-am retras în mare grabă din acea casă. Eram în mașinile noastre, parcate pe aceeași stradă, în spatele unei clădiri abandonate, și așteptam acolo de vreo zece minute. Nimeni nu-i spunea nimic lui Grayson, dar știu că Huntsman și ceilalți agenți se gândeau: „Ce naiba… și-a pierdut Grayson mințile? Suntem pe punctul să dăm o lovitură și el ne-o distruge“.

— Dar tu nu gândeai asta.

— Nu, aveam încredere în instinctul lui. Și, aproximativ cinci minute mai târziu, casa respectivă a sărit în aer. La propriu. A fost ca o bombă nucleară care a explodat. A smuls chiar și fundația. Începând din acea noapte, Huntsman nu se mai îndoiește de Grayson. Dacă el spune că are un presentiment sau că a citit ceva în ochii tipului sau în felul în care se poartă, ceva ce nici unul dintre noi nu observă, îl ascultăm. Grayson ar fi un profiler excelent, adăugă el, dar nu-l interesează asta.

— Și, în seara aceasta, a văzut reacția lui Simmons când Asher l-a pus la curent cu mersul lucrurilor?

— Da, dar asta a fost ușor. Grayson spunea că oricine cu jumătate de creier ar ști că Simmons va face ceva nebunesc. Știi personajele acelea din desene animate cărora le ies flăcări din ochi și din urechi când se enervează? După spusele lui Grayson, așa arăta Simmons.

— L-a comparat cu un personaj de desene animate?

El dădu din cap că da.

— Nu va recunoaște, dar sunt aproape sigur că se uită la desene animate cu Henry.

Olivia și-l imagină pe Grayson stând relaxat cu nepotul său și râzând la cine știe ce emisiuni pentru copii, și avu un sentiment de afecțiune față de el. Nu era de mirare că îl iubea.

— Oricum, știa că Simmons nu va sta cu mâinile în sân, pentru că tu…

— Eu ce?

El rânji.

— L-ai scos cu totul din sărite.

Ea râse.

— Oh, așa sper.

— După ce am pălăvrăgit cu tatăl tău, știam care era planul, mai ales după ce a spus că va avea grijă să fii dusă într-un loc sigur. Grayson e convins că se va întâmpla în noaptea asta.

— Mama mea era cu el? întrebă ea. Nu așteptă un răspuns. Bineînțeles că era. Niciodată nu pleacă de lângă el.

Grayson li se alătură.

— Huntsman e aici cu Larson. Unul va sta în camera de pază de pe hol, supraveghind garajul și intrarea principală, iar celălalt va supraveghea

treptele din spate. Nu vor fi văzuți.

— Toate palierele sunt cu circuit închis, spuse Olivia. Sper că Simmons va veni. Mi-ar face plăcere să stau la un pahar de vorbă cu el.

Grayson clătină din cap.

— Va sta deoparte și va aștepta informații.

— Dacă vin aici să mă omoare? Te-ai gândit la această posibilitate? Să ascundă cadavrul meu undeva unde nu va fi găsit? Lui Simmons i-ar plăcea asta.

Văzu expresia de pe chipul lui Grayson și se duse la el. Nu-i păsă că Ronan era de față când se cuibări în brațele lui.

— Zic doar așa…

— Nimeni nu-ți va mai face rău vreodată, declară Grayson cu o hotărâre neclintită.

Olivia tocmai se uitase la ora afișată de ceasul lui Grayson – era fix miezul nopții –, când se auzi o bătaie în ușa ei. Apoi, sună soneria.

Grayson îi făcu semn Oliviei să meargă în bucătărie. Atât el, cât și Ronan, își scoaseră armele. Ronan privi prin vizor. Singurul om care se vedea era George Anderson, cumnatul Oliviei.

Bubuitul deveni mai puternic. George îi strigă numele.

— Haide, Olivia. Deschide ușa. Trebuie să vorbesc cu tine. E important.

Se făcu liniște un minut, timp în care George se consultă cu bărbații care îl însoțeau, iar apoi începu să lovească din nou în ușă.

— A avut loc un accident. Deschide ușa.

Olivia îl auzea, bineînțeles. Ieși din bucătărie și strigă:

— Bine. Deschid ușa. Așteaptă.

Încercase să pară somnoroasă, și i se păru că reușise. Rămase locului, zâmbind, mândră de realizarea ei, până când Grayson îi făcu semn cu capul spre bucătărie. Dând aprobator din cap, ea se întoarse să se ascundă.

Ronan aștepta chiar imediat după intrarea în biroul Oliviei. Grayson deschise ușa și ieși din raza vizuală.

George era însoțit de doi bărbați. Îl loviră de căzu în genunchi, în timp ce-și făcură loc înăuntru. Erau atât de grăbiți, încât aproape ajunseră în living, înainte să-și dea seama că ținta lor nu era acolo.

George nu pierdu vremea. Se clătină pe picioare și fugi pe coridor spre lift, apăsând ca nebunul butonul.

Bărbații pe care Simmons îi trimisese erau mari și arătau ca niște culturiști. Îmbrăcați la fel, în pantaloni negri și cămăși albe, cu legitimații prinse de buzunare, încercau evident să arate ca niște îngrijitori de spital. Niște îngrijitori înspăimântători, care le-ar provoca pacienților coșmaruri. Unul era chel și avea tatuat un vultur pe ceafă; celălalt avea o cicatrice care îi brăzda bărbia. Domnul Tatuaj ținea o armă, iar Cicatrice căra o geantă mică

neagră.

Dezarmarea bărbatului cu arma era prioritatea numărul unu. Grayson nu irosi nici o clipă. Se furișă în spatele lui și îl lovi puternic în moalele capului. Lovitura nu păru să-l tulbure, dar țeava pistolului lui Grayson, apăsată pe fața vulturului, îi captă atenția.

— Aruncă arma! îi porunci Grayson.

— Hei, noi suntem aici doar ca să…

— Aruncă arma!

Ronan avea pistolul ațintit asupra lui Cicatrice.

— Împușcă-l, îi spuse lui Grayson. Nu trebuie să interogăm decât unul.

— OK.

Tatuaj auzi clickul pistolului și aruncă repede arma.

— Nu trage! strigă el.

Treizeci de secunde mai târziu, ambii bărbați erau încătușați și stăteau unul lângă altul la masa din bucătărie. Li se citiseră drepturile, dar, până în acel moment, nu ceruseră un avocat.

— Ați înțeles totul greșit, spuse Tatuaj.

Fuseseră percheziționați, iar acum portofelele lor erau pe masă. Grayson le găsi permisele de conducere, citi numele lor și îi spuse bărbatului tatuat:

— Unde am greșit, Kline?

— Noi am fost trimiși să o luăm pe domnișoara MacKenzie și să o ducem la Spitalul Marydale, unde poate să primească tratamentul de care are nevoie.

— Marydale este la cel puțin două sute patruzeci de kilometri de aici, precizează Ronan.

Kline ridică din umeri.

— Acolo ni s-a spus să o ducem.

— Cine v-a spus să o duceți?

Cei doi bărbați se uitară unul la altul. După care, Kline spuse:

— Presupun că doctorul ei.

— Presupui? întrebă Ronan.

Grayson deschise geanta neagră și ridică două fiole cu o substanță lăptoasă.

— Ce plănuiați să faceți cu astea?

Celălalt bărbat, al cărui nume era Vogel, răspunse:

— Aveam de gând să o sedăm, deoarece ni s-a spus că este violentă.

Grayson găsi în geantă o a treia fiolă.

— E suficient aici cât să adormi un cal.

— Știați cât de mult să administrați sau doar aveați de gând să presupuneți? întrebă Ronan.

— Știam aproximativ.

Vogel devenea defensiv.

— Și urma să fie un drum lung. Nu voiam ca ea să se trezească.

— *Aproximativ?* Puteați să o omorâți.

Grayson încerca să-și păstreze cumpătul. Era atât de furios, încât voia să-i arunce pe amândoi pe fereastră.

— Aș fi fost prudent, insistă Vogel.

— Oh, atunci e în regulă.

Vogel ridică privirea. În mod evident, nu înțelegea sarcasmul.

— Nu am vrut să-i fac rău, dar… știți… ea e…

Felul în care Grayson se uită la el îl făcu să-și piardă concentrarea. Privi spre Kline pentru ajutor.

— Violentă, șopti Kline.

— Exact. Violentă.

Respectau un scenariu, iar orice deviere îi încurca.

— Urma doar să o lăsați la ușă? întrebă Grayson.

— Nu, urma să o ducem înăuntru, și apoi.. știți… să o lăsăm, deoarece… răspunse Vogel.

— E violentă? completă Grayson.

Îi aruncă o privire Oliviei. Dacă nu ar fi știut mai bine, ar fi dat o oarecare crezare spuselor lor. Ea stătea în spatele lui Vogel, cu buzele strânse puternic, arătând ca și cum ar fi putut să-l strangulеze cu mâinile goale.

— Cum se face că sunteți îmbrăcați ca niște îngrijitori? întrebă Ronan.

— Voiam să arătăm profesionist, explică Vogel.

— Da, profesionist, îl aprobă Kline.

— Încetați cu rahaturile!

Ronan strigă ordinul. Olivia tresări.

— Mă duc să-l prind pe George. Mă întorc imediat, spuse Grayson.

Oliviei nu-i venea să creadă că el pleca acum. Nu-i făcuseră pe Kline și Vogel să le spună nimic deocamdată. Îl urmă în living.

— Pleci acum? George a fugit de mult. Nu pleca.

El îi aruncă din nou privirea aceea.

— Oh… spuse ea, înțelegând brusc. George nu este plecat. Unde e?

— Îmi închipui că, în momentul acesta, lovește ca nebunul butonul liftului. Liftul este blocat la parter.

— Poate a luat-o pe scări.

— Unul dintre bodyguarzi i-a blocat accesul. George nu poate să deschidă ușa.

— Atunci, OK. Du-te după el.

În ochii lui apăru o scânteiere blândă.

— Va trebui să-mi dai drumul mai întâi.

Ea îl strângea cu putere de mână, fără să-și dea seama. Îi dădu drumul și, răsucindu-se pe călcâie, se grăbi înapoi în bucătărie.

Grayson mărșăluia pe coridor către George, când luminile de deasupra

ușilor liftului se aprinseră. George îl zări pe Grayson venind și, panicat, lovi ușile, rugându-se.

— Haide, haide…

Ușile se deschiseră și, pentru o secundă, George crezu că va scăpa. Încercă să fugă înăuntru, dar agentul Huntsman îl opri. Fără să-și schimbe ritmul pașilor, Huntsman îl apucă pe George de ceafă și îl târî pe coridor.

Grayson mergea în fruntea lor spre apartamentul Oliviei, în timp ce Huntsman îl împinse înăuntru pe smiorcăitul de George.

— Taci naibii din gură, îi ordonă Huntsman.

Grayson îl apucă pe George și îl aruncă pe un scaun apropiat de Kline și Vogel. Cu capul între mâini, George începu să plângă.

— Îmi pare rău, Olivia. Nu am vrut să iau parte la asta, dar nu am avut de ales.

— Pe dracu' nu ai avut de ales, răbufni Grayson.

Ronan îl puse la curent pe Huntsman în legătură cu ceea ce aflaseră.

— Îi vom reține pe ăștia doi, spuse Huntsman, arătând spre Vogel și Kline.

— Unde e Larson?

— Îl dădăcește pe șofer. Stătea în camioneta lui în fața clădirii, cu un 45 încărcat în poală.

— Poți să-i iei de îndată ce îmi spun cine i-a angajat, zise Grayson.

Kline răspunse cu un zâmbet disprețuitor pe față.

— Nu poți să ne obligi să-ți spunem nimic. Poți să vorbești cu avocatul nostru. Corect, Vogel?

— Corect.

Grayson încuviință.

— Nu vrei să vorbești cu noi, atunci nu vorbi. V-am arestat pentru tentativă de răpire și voi adăuga tentativă de omor. Și voi face să rămână așa.

— Tentativă de omor? Nu aveam de gând să o omorâm, protestă Vogel.

Grayson arătă spre fiole.

— Sigur că aveați.

— Și tu ești părtaș la astea, George, interveni Ronan. Tentativă de răpire și…

Panicat, George începu să se bâlbâie.

— Nu, nu, nu e corect. Eu… mi s-a spus că e bolnavă mental și eu încercam doar să ajut.

Ronan rânji.

— Asta-i bună, George. Ai scos minciuna asta fără să clipești.

— Spun adevărul. Nu am vrut să-i fac nici un rău.

Huntsman stătea în spatele lui George în timp ce îi recita drepturile.

— Avem nevoie de încă o pereche de cătușe.

— Hei, George, ai achitat până la urmă împrumutul ăla? Trebuie să se fi

triplat până acum. Dacă nu l-ai restituit, probabil că vei fi în siguranță în închisoare, spuse Grayson.

— Și vei merge la închisoare, îl asigură Ronan.

— Ai achitat împrumutul? întrebă Grayson din nou.

Fața lui George deveni albă.

— Nu încă. Nu.

— Cine te-a angajat? îl întrebă Grayson pe Kline.

Acesta nu vru să răspundă. Nici Vogel nu vru. George era veriga cea mai slabă, așa că Grayson se concentră din nou asupra lui.

— Cum ai ajuns să vii cu ăștia doi? Știu că nu frecventați aceleași cercuri. Deci, de unde îi cunoști?

— Lucrează pentru Carl Simmons.

— Tacă-ți fleanca, ceru Kline.

— Chiar lucrați pentru el. Toată lumea știe.

— Am zis să taci din gură, zbieră Vogel de data aceasta.

— Olivia, ai vreo bucată de bandă adezivă? întrebă Grayson.

— Da. În sertarul de lângă cămară.

Grayson o găsi. Rupse o fâșie lungă.

— Îmi cunosc drepturile. Nu poți…

Prima fâșie acoperi gura lui Vogel.

— Asta poate nu ține, spuse Grayson. Mai bine aș întări-o.

Și cu asta, acoperi nările lui Vogel, făcând respiratul imposibil.

— Ar trebui să fie suficient.

Trecu de cealaltă parte a mesei, îi făcu semn cu ochiul Oliviei, apoi își trase un scaun și-l încălecă. Ținându-și mâinile la spate, se holbă la George, ignorându-l complet pe Vogel, care era cu ochii larg deschiși.

— Ne spuneai că ăștia doi lucrează pentru Simmons. Ce fac pentru el?

Fața lui Vogel deveni roșie ca sfecla.

George căscă ochii la el.

— Nu poate să respire.

— Da, știu, spuse Grayson.

— Ce fac Kline și Vogel pentru Simmons?

— Îl omori.

— Ce fac Kline și Vogel…

— Îți spun. Doar dă-i banda aia jos și lasă-l să respire.

Grayson se întinse peste masă și smulse banda. Vogel trase puternic aer în piept.

— Ține-ți gura, George, strigă Kline.

— Dă-mi banda adezivă, spuse Huntsman.

— Bine, o să tac. Fără bandă. Nu e corect, spuse Kline. Nu puteți să ne

tratați așa.

— Nu, nu e corect.

Grayson dădu aprobator din cap spre Huntsman, care acoperi imediat gura lui Kline cu bandă.

— Știi ce altceva nu e corect? continuă el. Răpirea și tentativa de omor.

George arăta ca și cum, în orice clipă, urma să izbucnească în lacrimi.

— Oh, Dumnezeule, cum au ajuns lucrurile atât de încurcate?

— Asta e ultima oară când am să te întreb…

— Tot ce știu e că Vogel și Kline lucrează pentru Carl Simmons de cel puțin un an. Le spune oamenilor că sunt bodyguarzii lui. L-am auzit oferindu-le un bonus mare dacă reușesc să facă asta repede.

Kline mormăi și clătină din cap. Grayson ridică mâna și Kline încetă imediat să mai facă zgomot. Era aproape un răspuns pavlovian.

— *Asta?* îl întrebă el pe George.

— Olivia. Dacă se ocupau repede de Olivia.

— Cum ai ajuns cu ei în seara asta? întrebă Ronan.

Umerii lui George se prăbușiră. Acum arăta complet învins.

Ronan se lăsă pe vine în fața lui și strigă:

— Răspunde la întrebare!

George tresări.

— S-a întâmplat ceva în timpul petrecerii. Nu știu ce l-a stârnit pe Carl, dar jur că tremura. Nu l-am văzut niciodată așa de furios. M-a târât afară pe hol și, fiindcă nu l-a găsit imediat pe Kline, l-a sunat pe mobil. L-am auzit spunându-i ce să facă.

— Și? îl îndemnă Ronan.

— Mi-a zis că trebuia să merg cu ei deoarece Olivia nu ar fi deschis ușa unor străini, dar o va face dacă mă va vedea prin vizor. I-am spus că ușierul ar putea să o sune pe Olivia și să-i spună că suntem trei persoane, caz în care ea nu ne-ar fi lăsat să urcăm.

— El ce-a zis? întrebă Ronan.

— Mi-a zis să nu-mi fac griji, că se va ocupa Kline de ușier.

— Ți-a spus cum se va ocupa Kline de el?

George clătină din cap.

— Nu, și nu am întrebat. Nu am vrut să știu.

— Ce papă-lapte, vorbi în barbă Grayson.

— Cum s-a dovedit, George continuă, holul era gol și ușa era descuiată. Trebuie să fi fost în pauză… Nu, nu a fost, spuse el, dându-și seama, în cele din urmă. Ați vrut ca noi să intrăm. Ne-ați așteptat. De unde știați că venim?

— Ce altceva a mai spus Simmons? întrebă Grayson, ignorând întrebarea.

George nu o putu privi în ochi pe Olivia. Uitându-se țintă la masă, spuse:

— La locul în care o duceau urmau să o țină închisă, ca să nu mai poată

provoca necazuri. Ar fi fost lăsată să iasă în trei zile. Carl spunea că era suficient pentru Robert.

— Trei zile? întrebă Ronan.

— Ce va reuși MacKenzie să facă în trei zile? întrebă Grayson.

— I-a spus lui Carl că va avea totul evacuat până atunci.

— L-ai auzit spunând asta? întrebă Ronan.

— Da, l-am auzit. Robert a ieșit în hol și l-a tras pe Simmons deoparte, în spatele unor plante în ghivece. Amândoi erau nebuni de furie. Nu cred că socrului meu îi păsa în acel moment dacă îl auzeam. Era turbat din cauza unui avocat – Mitchell Kaplan – și a faptului că Olivia l-a angajat.

Olivia zâmbi.

— Se teme de avocatul lui Jeff Wilcox pentru că știe că va trebui să dea informații despre dosarele lui.

Privi la cumnatul ei.

— George, spune-mi ce crezi că înseamnă „va avea totul evacuat".

Voia ca el să recunoască ceea ce tatăl ei avea de gând să facă.

— Știi…

— Spune-mi, George.

— Banii, acțiunile… va închide totul.

— Va ascunde banii, prezise Ronan.

— Ce ți s-a promis? întrebă Grayson. Nu, lasă-mă să ghicesc. Simmons a aflat despre datoriile tale cu jocurile de noroc și urma să se ocupe să primești suficienți bani ca să le achiți fără ca Natalie să afle. Am dreptate, nu-i așa?

— Da. Simmons mi-a spus că nimeni altcineva nu știa de împrumuturi și că el mă va ajuta. Zicea că e imposibil să scot bani din fond fără ca familia să mă suspecteze.

Olivia nu putea să înțeleagă prostia lui George. Când își va scoate capul din nisip?

— Tu chiar nu-ți dai seama? îi spuse. Simmons nu avea de gând să-ți dea nici un ban. Trebuie să știi.

El privi în sus spre ea cu niște ochi obosiți.

— Să știu ce?

— Că sunt pierduți, George. Nu-i vei mai primi niciodată înapoi.

CAPITOLUL 23

Cauză probabilă. Termenul juridic ar fi elementul care ar schimba întreaga situație.

Grayson contactă biroul din New York, care urma să continue investigația. Din moment ce acum exista o cauză probabilă, el anticipă că nu va dura mult să se obțină un ordin semnat care să-i oprească pe Robert MacKenzie și pe Carl Simmons să golească vreun cont.

După ce Kline și Vogel fură scoși din apartament, George deveni mai vorbăreț. Oliviei i se păru cu adevărat chinuit de remușcări, dar nici Grayson și nici Ronan nu credeau în pocăința lui.

Olivia îi pregăti lui George o ceașcă de cafea, ignorând încruntările lui Grayson, și stătu cu el în timp ce îi vorbea despre greșelile pe care le făcuse. Era sigur că Natalie va divorța de el și, înainte ca Olivia să-și dea seama ce se întâmplă, deveni sfătuitorul lui, chiar sugerându-i metode prin care ar putea discuta problema cu sora ei.

— Ar fi trebuit să-i spun despre împrumut, iar el are dreptate, spuse George, înclinându-și capul în direcția lui Grayson. Chiar am împrumutat banii de la un cămătar. Ar trebui să mărturisesc totul, nu-i așa? Cum mă va ierta Natalie vreodată că i-am ascuns lucrul ăsta? Aș putea să-i trimit un mesaj lui Natalie? îl întrebă pe Ronan, care îi luase telefonul mobil. Îi voi spune acum.

— Nu, răspunse Ronan.

— George, nu poți să-i spui asta printr-un mesaj sau e-mail. Trebuie să stai față în față cu ea și să-i explici.

Oliviei nu-i venea să creadă că lui i se părea în regulă să arunce bomba printr-un mesaj. Cum l-ar formula? Știi, datorez în jur de cinci sute de mii unui bărbat care îmi va rupe picioarele dacă nu plătesc în curând?

— Poate ar înțelege, îi spuse el.

„Dacă i s-ar face înainte o lobotomie“, gândi ea.

— Te voi ajuta să-i spui, dacă vrei.

— Ai face asta?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Da.

Grayson era pe punctul să o târască pe Olivia în living și să o întrebe ce naiba făcea, când George șopti:

— Și eu pot să te ajut.

Voia să-l înghiontească pe Grayson și să-i spună: „Aha! Vezi ce se întâmplă când ești răbdător?“ Totuși, nu o făcu. Își concentră în continuare atenția asupra lui George și întrebă:

— Cum poți să ajuți?

— Păstrează dosare.

Vocea lui căpătă forță, acum că se hotărâse să împărtășească informația.

— Tatăl tău păstrează dosarele ascunse.

— Unde? întrebă Grayson pe un ton ursuz.

George tăcu imediat. Olivia clătină din cap către Grayson.

— Ai văzut dosarele? întrebă ea cu blândețe.

— Nu ar trebui… e socrul meu, și fiecare dolar pe care eu și cu Natalie îl avem este legat de investițiile pe care le-a făcut pentru noi.

Grayson și Ronan arătau ca și cum urmau să-l înșface pe George de gât. Olivia rămase calmă și refuză să renunțe.

— E timpul să ai coloană vertebrală, George.

Își puse mâna pe a lui și, cu o compasiune sinceră, îi spuse:

— Fă ceea ce trebuie.

Își frecă sprâncenele și rămase tăcut pentru încă un minut.

— Sunt într-unul din pereții biroului său.

— Biroul apartamentului său din New York? întrebă Ronan. Sau sunt în San Francisco sau în Miami?

— New York. Jur că nu ai bănui niciodată că peretele se mișcă. Nu există deloc panouri. Arată exact ca un… perete. Nu știe că l-am văzut, slavă Domnului. Nici unuia dintre noi nu îi este permis să intre în biroul lui, chiar și atunci când e acolo, și ține întotdeauna ușa încuiată. Am făcut o glumă despre asta o dată. Cred că i-am spus Fort Knox sau ceva de genul ăsta, iar el a explodat. Am fost șocat. Era prima dată când îl vedeam pierzându-și cumpătul în asemenea hal. I-am văzut din nou fața urâtă în seara asta.

— Când ai observat dosarele? întrebă Olivia.

— Acum aproximativ o lună. Natalie și cu mama ta erau în sufragerie, iar eu am parcurs holul ca să bat la ușa biroului și să-i spun că cina este gata. Ușa era întredeschisă puțin. Am fost surprins, pentru că asta nu s-a mai întâmplat vreodată. Aproape nici nu m-am uitat, dar…. știi… curiozitatea.

— Și ce-ai văzut? întrebă ea.

— Tatăl tău stătea cu spatele la mine și tocmai pusese la loc un biblioraft. Jur că întreg zidul s-a mișcat. Am plecat de lângă ușă cât de repede am putut, fiindcă știam că m-ar fi omorât dacă mă prindea.

Grayson dădu un telefon și părăsi camera.

Ronan se sprijini de perete, parcurgând mesajele din telefonul mobil al lui George, în timp ce Olivia și George continuară să vorbească.

— Mama mea știa că oamenii aceia veneau aici în noaptea asta? întrebă Olivia.

— Nu cred. De obicei, doar repetă vorbele tatălui tău. Ea se consideră un sprijin pentru soțul ei.

— Dar Natalie? Ea știa?

— Nu. A fost ideea lui Carl Simmons și a tatălui tău. De la început până la final.

Ronan tocmai citise unul dintre numeroasele mesaje furioase de la Natalie, care voia să știe unde era George, când apăru un alt mesaj. După ce îl citi, spuse:

— Ticălosul va încerca să distrugă acele dosare.

Grayson tocmai se întorsese în bucătărie, când Ronan îi pasă telefonul. El îl citi repede, înjură și spuse:

— Da, exact asta va face.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Olivia.

— Natalie i-a trimis un mesaj lui George. Tatăl tău a hotărât să zboare înapoi la New York de îndată. E în drum spre aeroport, iar tu, George, ești un ingrat pentru că ai părăsit petrecerea, care bănuiesc că este încă în toi.

— Merge acasă acum? întrebă George. A plecat de la propria petrecere ca să meargă acasă? Are un avion privat, așa că se poate întoarce la apartamentul lui în vreo două ore.

— McGraw se ocupă de asta în New York, spuse Grayson. Tocmai a sunat și i-am spus despre dosarele din perete. Va pune un agent la ușa lui MacKenzie, în caz că trece de ceilalți.

— Dar Simmons? întrebă Ronan.

— A părăsit petrecerea imediat după tatăl Oliviei. Îl vom găsi.

— Mă arestați? întrebă George. Arăta înnebunit.

— Da, răspunse Ronan. De fapt, plecăm acum.

— Așteaptă, te rog, strigă Olivia. Aș vrea să-i mai pun lui George o întrebare.

— OK, spuse Ronan.

Ea îl privi pe George în ochi și îl întrebă:

— Crezi că Simmons a angajat pe cineva să mă împuște?

El ezită câteva secunde și apoi dădu aprobator din cap.

— E capabil de așa ceva. Nu aș fi crezut asta acum un an, dar… da. De fapt, nu aș fi surprins dacă ar încerca să te împuște el însuși. Totuși, nu am nici o dovadă că e implicat.

Olivia dădu din cap.

— Bine.

— Doar dacă…

— Da?

— Când Carl vorbea cu Kline pe coridor, l-am auzit spunând că nu s-ar supăra dacă s-ar întâmpla ceva în noaptea asta în drum spre Marydale. Credeam că glumea, fiindcă zâmbea, dar apoi i-a spus lui Kline să nu o dea

din nou în bară.

— Ai omis partea asta mai înainte, nu-i așa? spuse Ronan.

George confirmă din cap, dar insistă că nu o făcuse intenționat.

— Putea să însemne orice, nu-i așa?

Grayson se apropie de el.

— Tu ce crezi că a vrut să spună?

George părea să se facă din ce în ce mai mic sub privirile lor.

— Bănuiesc că ar putea să însemne că Simmons l-a angajat pe Kline ca să o împuște pe Olivia, iar el a dat-o în bară pentru că…

— Nu am murit, încheie Olivia.

— Da, dar ar fi putut să însemne ceva cu totul diferit, și de aceea nu am pomenit despre asta. Ridică ambele mâini în aer. Știu, știu. Ar fi trebuit să vă spun totul. După care, se uită la Olivia. De asta aveam de gând să merg cu tine până la spitalul psihiatric. Voiam să mă asigur că acest Kline nu-ți va face rău. Aveam de gând să te protejez.

— Prin „nu-i va face rău“ înțelegi s-o omoare, declară Ronan.

— Da.

— Dacă aveai de gând să o protejezi, de ce ai fugit în secunda în care Olivia a deschis ușa?

Își plecă privirea.

— M-am speriat, dar urma să aștept în camionetă. Nu voiam să-i văd cum o droghează. Nu voiam să fiu părtaș.

— Da, sigur, spuse Ronan.

— Ești părtaș, spuse Grayson.

Olivia văzu furia lui crescândă și încercă să îl calmeze înainte să-l pocnească pe George. Se ridică de la masă și merse spre Grayson.

— Pot să fiu și eu de față, te rog, când îl interogați pe Simmons? De-abia aștept să văd cum o s-o întoarcă.

Zâmbetul ei îl liniști.

— Voi vedea ce pot să fac.

Grayson simți deodată nevoia să fie singur cu ea, s-o țină în brațe, s-o iubească. Cu acest gând în minte, îl ajută mai mult decât era nevoie pe George să se ridice în picioare. Ronan îl prinse apoi de mână și îl împinse spre ușa de la intrare. Un minut mai târziu, în timp ce încuie în urma lor, Grayson îl putu auzi pe George smiorcăindu-se încă o dată că viața lui era de tot rahatul. Grayson era de acord.

Se întoarse la Olivia.

— Vreau să merg la culcare, spuse el, întinzând mâna după ea.

Ea se trase înapoi.

— Nu, Grayson. Nu putem. Tu însuți ai spus că trebuie să stăm departe unul de altul.

— Știu ce-am spus, dar, la naiba, Olivia, simt că mor încet.

Ea făcu un pas în spate.

— Dar Henry?

— Deja doarme.

— Ar trebui să mergi acasă, ca să fii acolo când se trezește.

Îi puse mâna pe gât și o trase cu blândețe mai aproape.

— Am luat cina cu el seara trecută și aproape a adormit la masă. El și Patrick se întorc mâine la tabăra de baschet. Vor pleca în jur de șapte și jumătate, așa că nu contează dacă sunt acolo sau nu. Îmi va povesti mâine seară despre cum a fost totul.

— Nu vreau să-l ignori, spuse ea, încercând să-și recapete respirația. Trupul lui era lipit de-al ei.

— Nu-l ignor.

Gura lui plutea acum asupra gurii ei, respirația lui caldă gâdilându-i buzele.

— E frumos că-ți faci griji pentru Henry.

— Nu-mi fac cu adevărat griji pentru el, șopti ea. Te are pe tine.

El îi ridică bărbia, astfel încât să o poată privi în ochi, și spuse:

— La fel și tu, iubito. Fie că-ți place, fie că nu, mă ai.

Nu-i dădu timp să se gândească sau să-l contrazică. Își pecetlui promisiunea cu un sărut prin care îi arătă Oliviei cât de mult o dorea.

O duse cu spatele în living și îi trase tricoul peste cap. Mâinile lui se apucară repede să-i desfacă fermoarul jeanșilor, în timp ce ea se chinui să-i descheie cămașa și să i-o tragă de pe umeri.

Ea se retrase puțin și își ridică privirea spre el pentru o secundă. Ochii lui era plini de pasiune. Îl luă de mână și îl conduse spre dormitor.

— Doar de data asta, spuse ea.

— Da, o aprobă el. Doar de data asta.

CAPITOLUL 24

Dimineața de duminică alături de Grayson era minunată. Și edificatoare. O trezi pe Olivia, mângâind-o, în timp ce își freca nasul de gâtul ei. Făcea dragoste cu ea.

— Nu ar trebui să fiu trează pentru asta? întrebă ea cu o voce ca o șoaptă adormită.

— Nu e necesar. Poți să te culci la loc.

Ca și cum asta mai era posibil. Gura și mâinile lui erau peste tot și, oh, cum știa să o scoată din minți. În curând, ea se zvârcolea în brațele lui, cerându-i să vină la ea.

Ea atinse de două ori punctul culminant înainte să o facă și el. O ținu aproape de el timp de mai multe minute, până când respirația lui se calmă și inima nu-i mai bătu nebunește.

— De fiecare dată e mai intens, nu-i așa?

Olivia începu să tremure.

— Grayson, trebuie să vorbim. Eu…

Nu o lăsă să mai spună vreun cuvânt. O sărută apăsat, după care se sculă din pat.

— Vom vorbi mai târziu. Acum mă duc la duș și apoi pregătesc micul dejun.

— Eu nu mănânc micul dejun.

Se îndrepta spre baie, când spuse:

— Ba mănânci.

Își pierduse deja șirul ideilor, uitându-se la el cum pleacă. Singurul lucru la care se putea gândi era cât de sexi arăta. Știa cu siguranță că era numai mușchi, pentru că atinsese fiecare centimetru din el. Acest gând duse la altul și, pe neașteptate, revedea diferitele feluri în care făcuseră dragoste în timpul nopții. Chiar fusese atât de dezinhibată, atât de sălbatică?

Cu un suspin zgomotos, se ridică din pat și își puse halatul. Ar fi trebuit să fie epuizată, dar se simțea în plină formă. Adevărul era că nu mai dormise atât de bine de ani de zile, știindu-se protejată în brațele lui.

Până la urmă, mâncă micul dejun, iar Grayson nici măcar nu trebui s-o înduplece. Făcuse o omletă delicioasă cu ardei, arpagic și ciuperci.

Ea sorbea ceaiul fierbinte, în timp ce îl privea strângând masa și punând vasele în mașina de spălat.

— Lasă că strâng eu, promise ea. Tu ai gătit.

— Am terminat.

Ea zâmbi.

— Știu. De aceea m-am oferit. Se lovi ușor peste frunte. Întotdeauna mă

gândesc la toate.

Își puse ceașca de ceai în chiuvetă și îl urmă în living. El își scoase laptopul din geantă și se așeză pe jos. Sprijinindu-se de canapea, își întinse picioarele, porni calculatorul și deschise *The Washington Post*.

— Ziarele sunt pe coridor, îi spuse ea. Merg să le iau.

După ce privi prin vizor, deschise ușa, adună ziarele și încuie înapoi ușa.

— Îmi place să citesc ziarul propriu-zis, explică ea, pentru că îmi ajunge cât mă holbez la ecranul calculatorului toată săptămâna. Este o schimbare binevenită.

Grayson luă *The Washington Post*, iar ea începu să citească *The New York Times*.

Ea observă că el citi mai întâi rubrica financiară, apoi pe cea sportivă.

— Grayson, pot să te întreb…

— Nu încă, iubito.

El dădu ziarul la o parte, astfel încât să poată vedea cât este ceasul.

— Petrecem o dimineață normală, tihnită de duminică. La prânz poți să pui întrebări.

— Dar…

— La prânz.

Înțelese, și era fericită să aștepte. Lumea și toate problemele urâte puteau să se întoarcă la prânz. Până atunci, Grayson voia să aibă timp doar pentru ei doi.

Și era nemaipomenit. Ghemuită lângă el, citi cea mai mare parte din *Times*. Exista un articol foarte interesant despre un producător renumit de pe Broadway, pe care îl aprecia foarte mult. Citi în întregime chiar și pagina cu editoriale și se uită peste ultimele tendințe în rubrica de modă. La un moment dat, îl privi pe Grayson, care era prins de o poveste despre un nou proiect de construcție, și se minună de cât de confortabil se simțeau în tăcerea lor.

La ora douăsprezece, Grayson, cu părere de rău, lăsă realitatea să intervină în viața lor. Adună ziarele pe masă și rămase încordat, anticipând ceea ce era destul de sigur că va urma. Olivia îl va întreba despre viitor. Viitorul lui. Îi va spune că el trebuie să meargă mai departe, că niciodată nu va putea avea un viitor alături de ea. Sugerase deja acest lucru de câteva ori. Nu conta cum îl formula. Orice îi va spune ea va duce la o ceartă și, la cât de încăpățânată era, va fi una lungă. Și el era încăpățânat, dar se hotărâse să câștige această dispută. El nu mergea niciunde, și se întrebă de câte ori va trebui să spună acele cuvinte înainte ca ea să-l creadă.

— Deci, care e întrebarea? spuse el.

Ea îl surprinse. Se urcă pe el și își puse mâinile pe umerii lui. Oftând, spuse:

— Aveam de gând să te întreb dacă voiai să ne întoarcem în pat. Știi tu, pentru sex.

Se aplecă în față și își trecu vârful limbii peste buza lui inferioară, apoi își ridică umerii și se uită la el cu niște ochi triști, nevinovați.

— Dar nu ai vrut să mă lași să pun nici o întrebare… iar acum este prea târziu.

El continua să râdă, când ea se ridică și se îndreptă spre bucătărie ca să ia ceva de băut pentru amândoi. O bătaie în ușă o făcu să-și schimbe direcția.

— A venit Ronan, anunță ea în timp ce deschidea ușa.

„Te rog, nu mai vreau alte vești rele“, se rugă ea.

— Ai vești rele, nu-i așa? întrebă ea înainte ca Ronan să pășească înăuntru. E duminică și tu ești aici, deci înseamnă că aduci vești rele.

Gata cu optimismul pe ziua respectivă.

Ronan îi zâmbi.

— Nu, nu sunt vești rele.

— Oh, bine atunci.

— Mergem la New York, îi spuse Ronan lui Grayson, care se îndrepta deja spre dulap ca să-și ia paltonul.

— De ce? întrebă Olivia.

Ronan răspunse:

— Vrem să vedem ce se găsește în peretele acela.

— Vă vor lăsa? întrebă ea.

La fel ca Grayson, îi aruncă acea privire care voia să spună: „Cum ai putut să pui o întrebare atât de stupidă?“

Ea găsi aroganța lui amuzantă.

— Bineînțeles că veți intra. De ce nu au deschis încă peretele?

— Îl așteaptă pe McGraw, așa că nimeni nu a intrat deocamdată în apartament.

— Dar tatăl meu?

— L-au reținut, și nu a fost tocmai bucuros. L-au ridicat când a aterizat în New York. Nu mai poate fi ținut prea mult. Trebuie să pornim acum, altfel vom rata zborul.

Grayson îl urmă pe Ronan spre ușă. Se opri, o trase pe Olivia în brațele lui și o sărută cu pasiune.

— Te sun, promise el. Să nu pleci nicăieri fără…

— Să-l sun pe unul dintre bodyguarzi, recită ea de parcă ar fi memorat regula.

— Sună-l pe Carpenter, sugeră el. Soția lui e însărcinată. Îi sunt de folos niște bani în plus.

Și dispăru.

CAPITOLUL 25

Apartamentul lui Robert MacKenzie era de o opulență extraordinară. Opere de artă originale atârnau pe fiecare perete, obiecte vechi și rare se amestecau cu mobile elegante, iar covoare frumoase acopereau podelele scânteietoare din lemn de esență tare. Grayson trecu pe lângă o măsuță cu o vază despre care știa că valora mai mult de zece mii de dolari. Se întrebă cu a cui pensie plătise.

Un lăcătuș lucra la ușa care ducea în birou. Unul dintre agenți îi spuse lui Grayson că se chinuia de douăzeci de minute.

Lăcătușul îl auzi.

— Nu am mai văzut o încuietoare ca asta. E înșelătoare.

Grayson îi făcu semn lui Ronan.

— Vrei să te ocupi?

Ronan făcu un pas înainte.

— Da, mă ocup eu.

Lăcătușul se dădu la o parte.

— Îți spun, e înșelătoare.

— Da, OK, spuse Ronan, în timp ce se întinse după unealta pe care o ținea bărbatul. Se așeză astfel încât ochii să-i fie la același nivel cu încuietoarea și, după vreo două manevre, apăsă pe mâner și ușa se deschise larg.

Lăcătușul rămase cu gură căscată.

— Cum ai făcut?

Cum? Ronan crescuse într-un cartier sărac și învățase tot felul de șmecherii, cele mai multe ilegale, dar nu avea de gând să vorbească despre trecutul lui cu un străin sau să se laude că putea descuia aproape orice fel de încuietoare până la vârsta de zece ani. În schimb, spuse:

— Am avut doar noroc.

Agenții intrară grăbiți în birou cu camere de filmat. În timp ce totul era documentat și înregistrat, Grayson și Ronan își îndreptară atenția spre pereți. Îi examinară cu atenție pe fiecare și, în cele din urmă, căzură de acord asupra celui care se putea mișca. Dură ceva timp până când își dădură seama cum funcționa, dar odată ce stabiliră cu precizie locul potrivit și împinseră cu fermitate, o secțiune a peretului, de aproximativ un metru și douăzeci de centimetri, se deschise, dezvăluind o cameră mică. Dulapuri de arhivare acopereau un perete, iar un teanc de bibliorafturi se găsea pe un birou imaculat din centru.

Grayson și Ronan fură primii care aruncară o privire. Răsfoiră o parte dintre dosare și chemară vreo doi investigatori, care, după mai multe ore de inspecție, verificară ceea ce stabiliseră cei doi agenți: Robert MacKenzie conducea una dintre cele mai complexe scheme piramidale pe care o

văzuseră vreodată.

Totul era acolo. Arhiva lui meticuloasă era impresionantă. Existau declarații pentru fiecare investitor și pentru fiecare depozit. Registrele de evidență ale tranzacțiilor arătau că achiziționase acțiuni, obligațiuni și alte fonduri, dar când ele au fost comparate cu declarațiile pe care le primeau investitorii, se părea că nu cumpărase decât o parte din valoarea pe care le-o raportase acestora. Cumpăra, în realitate, zece loturi de acțiuni, dar trecând în declarația investitorului o sută de loturi, putea să-și însușească diferența, fără ca investitorul să afle vreodată. Numărul de tranzacții pe care le arăta într-o singură lună era înnebunitor, fiindu-le aproape imposibil clienților săi să țină socoteala. Inspectorii presupuseră că o parte dintre companiile și fondurile care apăreau nu existau cu adevărat. Într-un registru contabil, existau liste cu nume scrise de mână care erau tăiate, iar aceste nume apăreau pe declarații drept achiziții, pentru ca în luna următoare să fie listate drept vânzări. Dacă un investitor ar fi întrebat despre un anumit instrument financiar, acesta ar fi dispărut deja. Ca o minge de ping-pong, MacKenzie sărise de la unul la altul, fără a rămâne prea mult într-un loc.

Investitorilor le erau trimise rapoarte care arătau cât de mulți bani făceau, și chiar și așa, MacKenzie era isteț. Într-o lună, profitul era neînsemnat; în luna următoare devenea mai mare. Altă dată apăreau chiar vreo două scăderi minore, doar ca să pară realist.

Existau registre de evidență care indicau că unii investitori încasaseră bani și luaseră profit, dar aceștia erau puțini și la distanță mare unul de altul. Cu farmecul său personal și cu puterea lui de persuasiune, Robert MacKenzie probabil își convinsese clienții să aștepte o plată mai mare. Întrebarea era cât de mult ar fi putut să țină înșelăciunea sa. Singurul mod prin care putea să continue era să primească mai mult decât returna… sau cheltuia pe stilul său de viață extravagant.

Fără îndoială, era cea mai întortocheată escrocherie pe care Grayson o văzuse vreodată. Era, de asemenea, genială. Nu era de mirare că Olivia întâmpina dificultăți să găsească dovezi. Era un labirint de minciuni.

Un dosar gros îi atrase atenția în mod special lui Grayson. Pe copertă apărea numele lui Eric Jorguson.

Îl ridică și răsfoi printre hârtii. Pe unele dintre pagini apăreau numele altor persoane ale căror investiții păreau să aibă legătură cu cele ale lui Jorguson. Unul dintre acestea era Gretta Keene. Nu trebui să facă multe cercetări ca să descopere că fondurile erau mutate de la unul la altul prin intermediul contului. Grayson își putu da seama că va dura ceva timp să descâlcească toate aceste cifre, dar știa că Huntsman va fi extaziat când va pune mâna pe informații.

Dosarul lui Jeff Wilcox era, de asemenea, acolo. Înăuntru se aflau mai

multe documente semnate.

Grayson se uită peste ele și ridică două pagini, comparându-le cu altele două pe care le pusese pe birou. Îl strigă pe Ronan.

— Uită-te la asta.

— Ce-ai găsit? întrebă Ronan.

— Documente contradictorii, spuse Grayson. Și toate au semnătura lui Jeff Wilcox.

— De ce le-ar păstra MacKenzie? întrebă el. Numai astea sunt suficiente ca să-l bage la închisoare pentru multă vreme.

— Pentru semnătura lui, răspunse Grayson.

Scoase o foaie cu numele lui Jeff Wilcox, semnat de cel puțin douăsprezece ori.

— Când MacKenzie i-a falsificat numele, voia să arate autentic.

— Ce s-a întâmplat cu banii de la instituția filantropică pe care i-a dat Wilcox?

Grayson adună hârtiile și le strecură înapoi în dosar.

— Se pare că Wilcox i-a dat cu bună credință, iar MacKenzie a pierdut o mare parte dintre ei într-o schemă riscantă și a păstrat restul pentru el.

— Ce individ! spuse Ronan, clătinând din cap.

— Da, o minune de om, îl aprobă Grayson.

— Pun pariu că Olivia va fi fericită când o să afle că bănuielile ei erau adevărate. A avut tot timpul dreptate.

Grayson se gândi pentru o secundă.

— Nu cred că va sărbători.

— De ce? A fost răzbunată. Tatăl ei nu va mai putea să escrocheze oameni nevinovați.

— Adevărat, spuse Grayson, dar acum, toți acei oameni care au avut încredere în Robert MacKenzie, clienții nevinovați care i-au dat economiile lor de-o viață, vor afla adevărul, și anume că au pierdut totul.

CAPITOLUL 26

Ziua de luni se dovedi a fi un coșmar. Păcatele tatălui Oliviei erau transmise pe toate canalele de știri și pe internet. Era știrea zilei. Investitorii erau șocați și neîncrezători. Descoperiseră peste noapte că au fost păcăliți și că toți banii lor dispăruseră. Toți cei care își pierduseră economiile de-o viață se simțeau neajutorați. Nu aveau pe nimeni la care să apeleze și nici unde să meargă ca să-și recapete banii câștigați din greu. O asemenea înșelătorie era, pur și simplu, de neconceput.

Odată ce șocul inițial dispăru, deveniră însetați de sânge, și cine putea să-i condamne? Nu aveau cum să ajungă la Robert MacKenzie – el se afla în siguranță în spatele gratiilor, cu gardieni care să-l protejeze –, așa că își vărsară furia pe ceilalți membri ai familiei lui. Olivia anticipase ce va urma odată ce știrea se răspândea, și știa că va fi de rău. Nu era încă pregătită.

Ofițerul Carpenter o duse cu mașina la serviciu, dar, în loc să plece și să se întoarcă la sfârșitul zilei, rămase în așteptare. Își trase un scaun și se așeză exact la intrarea în biroul ei – instrucțiunile lui Grayson, fără îndoială.

În timp ce lucra, Olivia primi o mulțime de apeluri dușmănoase. Ascultă comentariile primilor câțiva apelanți, după care închise, pur și simplu, de îndată ce cuvintele mânioase începeau să zboare. Dacă și-ar fi făcut timp să răspundă la fiecare, nu ar mai fi reușit să ducă nimic la bun sfârșit. Domnul Thurman trecu de două ori pe la ea ca să vadă ce mai face.

— Sunteți îngrijorat în legătură cu mine?

— Doar puțin, recunoscu el. Sunt câțiva oameni teribil de furioși care te sună și te amenință.

— Domnule, lucrez pentru Fisc. Sunt obișnuită.

El zâmbi la gluma ei și spuse:

— Bine, te las să te întorci la lucru, dar insist să stai doar o jumătate de zi. Du-te acasă la prânz și, dacă trebuie, lucrează de acolo.

Olivia nu-l contrazise. Intenționa să plece la prânz, cum ordonase domnul Thurman, dar îi luă mai mult decât se așteptase ca să termine lucrul la un dosar deosebit de provocator. Era trecut de ora două când ofițerul Carpenter o lăsă la ușa apartamentului ei.

„Teafără și nevătămată“, gândi ea și oftă de ușurare. Chiar credea că, odată ajunsă în apartament, va avea parte de pace și liniște.

Pe telefonul de acasă găsi patruzeci și opt de mesaje extrem de ostile, iar pe telefonul mobil încă douăzeci și patru. Numerele ei nu figurau în cartea de telefon, așa că Olivia fu surprinsă că atât de mulți oameni reușiseră să facă rost de ele. Voia să apese pe butonul de ștergere, dar își impuse în cele din urmă să asculte fiecare mesaj. După ce se auzi și ultimul dintre ele, se simți complet golită de energie.

Era pe punctul să se schimbe de fusta ei neagră din lână și de bluza de mătase, când primi un alt apel. În secunda în care auzi vocea, ridică telefonul.

— Olivia, sunt eu, Henry Kincaid. Poți să vii pe la școală?

Vocea băiețelului tremura.

— Bineînțeles că o să vin la tine la școală.

— Acum? Poți să vii la Pinebrook acum? Pentru că am nevoie de un avocat, și tu ești avocata mea, nu?

— Da, acum, promise ea, sperând că acordul ei rapid îl va calma. Henry, poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mergem la biroul directorului pentru că am intrat în belele, șopti el. E din cauza fotbalului. Bobby mi-a spus să nu încerc pentru că o să-mi pară rău, dar eu i-am zis că voi încerca oricum. Și Ralph va încerca.

Olivia se uită la ceas. Două și jumătate.

— Unde ești? Nu ar trebui să fii în clasă?

— Sunt la cabinetul medical. Domnișoara Cavit vrea să-ți vorbească. OK? Și după ce vorbim cu directorul, mă duci acasă?

— Henry, nu sunt autorizată să te scot de la școală…

— Dar eu…

— O să stau cu tine până când bunicul tău sau Patrick ajung acolo.

— Nu mă lași singur?

— Nu, stau cu tine. Îți promit.

Asistenta veni la telefon o secundă mai târziu. Se prezentă și spuse:

— Henry a avut un mic accident. S-a împiedicat de un dulap și s-a lovit la frunte, nas și ochi. Hemoragia nazală s-a oprit, dar îl voi ține aici până se termină școala, la trei și un sfert. Se odihnește acum pe pat, explică ea. Săracul are un cucui în frunte. Am pus o pungă cu gheață pe el.

— I-ați anunțat familia?

— Am lăsat un mesaj pentru Grayson Kincaid. Henry mi-a spus că tatăl său este în New York cu afaceri. Am lăsat, de asemenea, un mesaj pentru bunicul lui Henry, și tocmai am vorbit cu Patrick, menajera lui Henry. Era la dentist și nu putea încă să plece. Va fi aici la ora obișnuită de terminare a orelor, dar Henry pare să insiste să veniți și dumneavoastră.

— Pot să vorbesc din nou cu Henry?

— Olivia, șopti Henry, domnișoara Cavit spune că ar trebui să vii când se termină orele.

— Henry, las-o să creadă că așa voi face, însă eu o să plec chiar acum și voi ajunge acolo cam în cincisprezece minute sau mai puțin. Bine?

Olivia sesiză că din vocea băiatului dispăruse neliniștea.

— OK.

Ieși pe ușă câteva minute mai târziu. Se rugă să nu fie întâmpinată de

oameni furioși în garaj și, slavă Domnului, nu erau. Odată ajunsă în mașină, băgă cheia în contact, apoi folosi iPhone-ul ca să primească indicații spre școala Pinebrook. Era o zi rece, ploioasă, ceea ce o avantaja. Puțini erau reporterii cărora le plăcea să aștepte afară în condiții vitrege. Mai multe mașini erau parcate de-a lungul străzii, cu motoarele pornite. Le zări înainte să cotească în direcția lor și o porni repede în sens opus, ba chiar o luă pe o alee, pentru eventualitatea în care ar fi fost urmărită.

Se gândi să-l sune pe Grayson ca să-i spună că mergea la școală, dar hotărî să mai aștepte până când auzea întreaga poveste de la Henry.

Școala privată era toată numai cărămizi roșii și iederă. „Tipic pentru Georgetown“, se gândi ea. Opri pe unul dintre locurile pentru vizitatori și urcă pe treptele din piatră.

Un paznic îi deschise ușa. Era un bărbat de peste șaizeci de ani, îmbrăcat într-o uniformă maro. Avea un zâmbet sincer și o mulțime de informații de împărtășit.

— Ați venit după elevul Kincaid?

— Da, răspunse ea. Numele meu este Olivia MacKenzie.

Îi întinse mâna, iar el i-o strânse repede și se prezentă. Numele lui era Arthur. Îi făcu semn spre un colț, iar ea îl urmă.

— Nu am văzut cu ochii mei, dar nu am nici un dubiu despre ce s-a întâmplat, declară el, dând aprobator din cap. Băiatul ăla, Deckman, este un bătăuș și îi urmărește pe Henry și pe prietenul lui, Ralph, pentru că sunt mai firavi și mai mici ca vârstă. Și eu am fost exact ca acești băieței. Eram mic de statură pentru vârsta mea, și se legau unii de mine. Știu cum te simți atunci. Aș dori ca directorul Higgins să conducă școala asta cu o mână mai fermă.

— Prenumele băiatului Deckman este Bobby? Henry a menționat acest nume.

— Exact. Bobby Deckman. A mai avut probleme și înainte, de mai multe ori, de fapt, dar tatăl lui trăncănește ceva, face o donație substanțială și gata, problema dispare. Știu că nu ar trebui să zic asta, dar mă gândesc: De ce nu? Mă pensionez peste vreo două luni și e timpul ca cineva să zică ceva.

— Spuneți-mi ce bănuiți.

— Deckman l-a atacat pe Henry. L-a izbit cu fața de dulap. Dacă administratorul nu a ajuns acolo, există încă sânge pe dulap. Sângele bietului Henry.

— Există camere de supraveghere pe holuri?

— Oh, da. Făcu ochii mari. Aș putea să vă fac un CD, dar ar trebui să mă grăbesc. De îndată ce tatăl lui Bobby va ajunge aici, mă tem că CD-ul va fi șters accidental.

Ea zâmbi.

— Ați putea să-mi faceți două?

El dădu din cap afirmativ și se furișă în biroul de pază de lângă intrarea în școală.

Olivia nu trebui să aștepte mult. Arthur reapăru, rânjind și ținând în mână două CD-uri, chiar în clipa în care un alt paznic se grăbea pe hol spre ei. El explică faptul că primise mesajul lui Arthur și că îi va ține locul la intrarea principală.

— Haideți cu mine, o pofti Arthur.

O conduse pe niște scări către un laborator cu calculatoare. Din fericire, era gol. Arthur își folosi codul de securitate ca să intre pe internet, după care se dădu înapoi, lăsând-o pe Olivia să introducă CD-ul. Ea trimise repede fișierul pe contul ei de e-mail, iar apoi i-l trimise și lui Grayson. Cu Arthur în spatele ei, urmări filmarea video. Întâlnirea dintre cei doi băieți ținuse mai puțin de un minut, dar filmarea nu lăsa nici o îndoială în legătură cu cine era agresorul. Olivia se simțea cu inima grea. Bobby avea de două ori înălțimea și greutatea lui Henry.

Olivia îl mai derulă o dată.

— În ce clasă este tânărul Deckman? Arată ca un elev de liceu.

— A cincea. E foarte mare pentru vârsta lui, spuse Arthur. Și rău, adăugă el în șoaptă. Uitați-vă la expresia feței lui când îl apucă pe Henry. Se simte bine. E răutate pură, dacă mă întrebați pe mine. Vă spun, lipsește ceva din capul băiatului ăsta.

Eu încuviință în tăcere. Nu exista nici o provocare. Bobby se furișa în spatele lui Henry, îl ridica de la pământ și îl arunca în dulap.

Olivia simți o furie crescândă. Arthur o alimentă când îi spuse:

— Vedeți? Asta face Deckman. Alege un puști și-l urmărește. Apoi, când se plictisește, alege alt puști. Întotdeauna mai mic decât el, ca să nu poată să riposteze.

— Și directorul Higgins?

— Nu a avut niciodată vreo dovadă concretă, până acum, spuse Arthur. Puștii pe care Bobby îi urmărește nu vor să spună ce s-a întâmplat. Le este frică. Bobby e un bătăuș în toată regula. Școala trebuie să scape de el.

Olivia era întru totul de acord. Puse mâna pe telefon și îl sună pe ofițerul Carpenter, îl puse imediat la curent și, după ce obținu adresa lui de e-mail, îi trimise filmarea video.

— O să mă ocup eu de asta, îi spuse el.

După ce făcu promisiunea, Carpenter vru să știe de ce părăsise apartamentul ei fără un bodyguard. Omul făcea aproape la fel de mult pe șeful precum Grayson, se gândi ea. Olivia fu nevoită să asculte o prelegere și să promită că va aștepta ca el să vină după ea.

Arthur o conduse până la cabinetul medical.

— O să vă placă domnișoara Cavit. A lucrat într-un spital timp de douăzeci

de ani, înainte să se retragă din cauza turelor lungi și să ia această slujbă. Se descurcă foarte bine cu copiii.

Asistenta stătea la biroul ei, într-o cameră mică. În spate se găsea o altă încăpere, cu paturi puse unul lângă altul. Henry se odihnea pe unul dintre ele. Se lumină când o văzu pe Olivia în pragul ușii.

Domnișoara Cavit spuse:

— Are loc o întâlnire cu părinții lui Bobby Deckman după terminarea orelor. La trei și patruzeci și cinci. Henry mi-a spus că sunteți avocata lui.

Ea zâmbi.

— Da, așa e.

— Mă gândesc că vreți să participați și dumneavoastră la întâlnire.

— Oh, da, cu siguranță.

Olivia merse până la pat și se așeză lângă Henry.

— Cum te simți?

— Bine. Știam că vei veni aici pentru că așa mi-ai spus.

Ea se întoarse spre domnișoara Cavit.

— Ne puteți lăsa un moment ca să mă consult cu clientul meu?

— Sunt la birou dacă aveți nevoie de mine, răspunse ea.

În timp ce închidea ușa, Olivia se întoarse spre Henry.

— OK, spune-mi ce s-a întâmplat.

El o luă de mână, spre surprinderea ei. Expresia de pe chipul lui era foarte serioasă.

— Bobby a hotărât că eu și Ralph nu putem să dăm probe pentru fotbal.

— V-a spus de ce nu voia ca voi să dați probe?

— Era doar răutăcios, pentru că știe să fie. Așa se poartă și cu alți copii. Serios, insistă el.

— Te cred, Henry.

Ea băgă mâna în poșetă și scoate un carnețel și un pix.

— Spune-mi despre ceilalți pe care i-a terorizat.

Olivia luă notițe și, când termină cu întrebările și descifră poveștile întortocheate ale lui Henry, întrebă:

— De ce nu i-ai spus unchiului Grayson despre Bobby Deckman?

— Pentru că Ralph și eu urma să-l înfruntăm împreună pe Bobby.

— Ralph și cu mine, îl corectă ea în mod automat.

El râni.

— Ești la fel ca unchiul meu și ca Patrick. Întotdeauna îmi spun cum să vorbesc corect. Cum de faci și tu același lucru?

— Așa funcționez eu.

Râse după ce rosti expresia prostească pe care ea și celelalte Pips o folosiseră adesea când erau împreună în spital. Răspunsul lor în doi peri le nedumerea întotdeauna pe asistente.

Patrick ajunse cu câteva minute mai devreme de trei și un sfert. Se așeză

pe patul liber de lângă Henry și, din cauza staturii lui, camera păru și mai mică. Olivia scoase filmarea video și îl lăsă pe Patrick să se uite cum Bobby îl aruncă pe Henry în dulap.

— Oh, Dumnezeule, șopti el. Grayson a văzut asta? Va turba de furie.

— Nu încă, răspunse ea. Cred că ar trebui să mergem acum în biroul directorului. E aproape patru fără un sfert.

Henry o strânse de mână pe Olivia și merse alături de ea pe coridor, până când îi zări pe câțiva dintre prietenii lui. Atunci îi dădu drumul și păși în spatele ei cu Patrick, imitându-i mersul țanțoș.

Soții Deckman așteptau la secretariat. Domnul Deckman arăta ca un bancher încordat, cu costumul și cravata sa conservatoare și cu postura lui țeapănă. Soția sa părea una dintre acele neveste care apar în reality show-urile din Washington D.C. Era respingătoare, dureros de slabă și își făcuse mult prea multe operații estetice. „Sfărâmicioasă“ era cuvântul care îți venea în minte. Olivia se temea că, dacă ar fi dat mâna cu ea într-un mod puțin mai viguros, s-ar fi fărâmițat într-o mie de bucățele.

Domnul Deckman nu le acordă atenție, iar soția lui le aruncă priviri furișe, dar nu le vorbi.

Bobby aștepta în biroul directorului. Când au fost conduși cu toții acolo de secretară, pe Olivia a frapat-o ostilitatea din ochii băiatului. Totuși, nu se uita la ea. Furia lui era îndreptată spre tatăl său.

Au fost aduse scaune în plus. În stânga biroului directorului stăteau Sfărâmicioasa, Încordatul și Bobby. Pe partea opusă, ea și Henry stăteau pe scaune cu spătar drept. Exista un scaun și pentru Patrick, dar el preferă să rămână în picioare în spatele lui Henry. Își putu da seama că era în continuare mânios la culme.

Directorul Higgins era un bărbat tânăr, care avea între treizeci și treizeci și cinci de ani, estimă Olivia. Din cauza stresului făcuse riduri în jurul gurii și cearcăne sub ochi. Misiunea sa de a conduce școala de băieți își lăsase amprenta pe chipul lui.

Higgins își frecă maxilarul.

— Aceasta este o situație dificilă. Știm că Henry și Bobby au avut o altercație, dar băieții au oferit interpretări diferite asupra a ceea ce s-a întâmplat.

— Băieților le place să se bată, spuse domnul Deckman.

Dacă nu ar fi ridicat din umeri și nu ar fi manifestat atâta indiferență, Olivia poate și-ar mai fi îmblânzit răspunsul.

— Fiul dumneavoastră este un bătăuș.

— Nu e, răbufni doamna Deckman. E un copil normal de clasa a cincea.

— E un bătăuș, repetă ea. Și lucrul acesta nu va mai fi tolerat. Domnule director Higgins, aceasta nu este prima dată când Bobby este acuzat că a

atacat un elev, nu-i așa?

— Fiți atentă, aceasta este o informație confidențială, spuse mama lui Bobby.

— Nu, nu este, replică ea. Fiul dumneavoastră i-a tras un pumn lui Tom Capshaw și i-a spart buza.

— Nu există absolut nici o dovadă că fiul nostru a fost cel care l-a lovit pe Capshaw, o contrazise doamna Deckman.

Olivia își deschise carnețelul și se uită în fugă peste el.

— Dar Will Kaufman sau Matt Farrell?

— Aceste altercații au avut loc anul trecut, spuse doamna Deckman. Au fost numai vorbe în vânt, cuvântul unui băiat împotriva cuvântului celuilalt băiat, iar apoi, atât Will, cât și Matt, și-au schimbat variantele. Se întoarse spre soțul său. Au fost simple încăierări, nu-i așa, Sean?

Soțul său dădu aprobator din cap.

— Exact. Nu a existat nici o dovadă a vreunei infracțiuni.

— De data aceasta există o dovadă, spuse ea.

Îi înmână directorului unul dintre CD-uri.

— Ce e asta? întrebă domnul Deckman.

— O înregistrare de la pază, răspunse Olivia.

Directorul Higgins păru surprins.

— Nu știu cum ați făcut rost de ea, domnișoară MacKenzie, dar nu sunt sigur că putem…

Olivia se întoarse către părinții lui Bobby.

— Doar vreți să aflați adevărul, nu-i așa? Dacă a fost doar o încăierare între doi băieți, această filmare o va dovedi.

Domnul Deckman se bâlbâi.

— Păi, bineînțeles că…

— Bine, spuse Olivia.

Dădu din cap către directorul Higgins, care introduse discul în calculator. Aranjă monitorul astfel încât să vadă toți, apoi ocoli biroul ca să vizioneze filmarea împreună cu ei.

În timp ce episodul se derulă pe monitor, nu fu rostit nici un cuvânt. Fața doamnei Deckman se făcu albă, iar ea tresări când îl văzu pe Bobby aruncându-l pe Henry în dulap. Domnul Deckman se înroși. Când Olivia se întoarse ca să se uite la Bobby, acesta zâmbea. Ce era? Un sociopat în devenire?

Directorul Higgins era îngrozit, dar Olivia sesiză un semn de ușurare în timp ce acesta se întoarse pe scaunul lui și scoase CD-ul.

Domnul Deckman i-l smulse din mână, îl strecură în buzunarul său și spuse:

— Aș vrea să mă mai uit o dată la asta acasă.

Doamna Deckman zâmbi la reacția rapidă a soțului său. Oare credea că problema tocmai dispăruse?

— E în regulă, spuse Olivia. Am trimis filmarea unchiului lui Henry și, de asemenea, și altora. Nu va dispărea.

Domnul Deckman sări brusc în picioare și începu să zbiere.

— Asta e ilegal. Te voi da în judecată. Nu poți să confiști un bun al școlii. E o încălcare a intimității. E... Își direcționă furia spre director. Fă ceva, Higgins. Dacă vrei să-ți păstrezi slujba, repară asta.

Directorul nu era intimidat. Se uită direct la Deckman și declară:

— Nu tolerăm violența sau bătăușii în școala aceasta.

Zâmbetul doamnei Deckman dispăruse, și acum arăta îngrijorată.

— Da, înțelegem, însă e doar un copil. Am putea să-l ducem la consiliere. O vom face imediat.

— Nu știu... începu Higgins. Pur și simplu, nu putem accepta acest gen de comportament...

— Dacă depunem plângere, îi spuse Olivia directorului, decizia nu va mai fi în mâinile dumneavoastră. Aceasta este în mod evident o agresiune și sunt sigură că orice instanță va lua o decizie în favoarea noastră.

Directorul Higgins era cel care arăta îngrijorat acum.

— Vă înțeleg punctul de vedere, domnișoară MacKenzie, dar pentru binele școlii noastre și al reputației sale, sper să putem să găsim o cale de rezolvare a acestei probleme fără să apelăm la justiție.

Olivia păru să se gândească la îngrijorările lui, după care spuse:

— Noi sugerăm ca Bobby să fie imediat exmatriculat de la Pinebrook. Nu ar trebui să i se permită să se întoarcă aici sau să se înscrie la orice altă școală până când nu va primi ajutorul de care are nevoie. Ar fi putut să-i rupă gâtul lui Henry. Domnule director Higgins, cu siguranță nu ați aștepta să se întâmple ceva atât de grav ca să luați măsuri, nu?

Soții Deckman izbucniră, dar Olivia rămase pe poziție. Orice amenințare pe care părinții o aruncau asupra ei primea ca răspuns argumentele logice și detaliate pe care ea le-ar fi folosit într-un caz împotriva lor și a fiului lor.

Până atunci, Bobby stătuse liniștit, cu un rânjet plin de sine pe față, dar acum începea să vadă pericolul care îl păștea. Alergă la tatăl său, îl lovi cu pumnii în piept și zbieră:

— Nici să nu îndrăznești să-i lași să mă dea afară. Îți va părea rău dacă îi lași.

Nimic nu îl calma pe băiat. Un minut mai târziu, în timp ce era târât afară din birou de părinți, toți o puteau auzi pe doamna Deckman încercând să-l consoleze cu promisiunea unui nou iPad, de îndată ce această greșeală va fi reparată. Înainte să plece, domnul Deckman se opri la ușă ca să-i arunce Oliviei o privire plină de dispreț.

Olivia mai petrecu câteva minute vorbind cu directorul, iar Patrick și Henry o așteptară pe hol. Când ieși, Henry o îmbrățișă.

— Mulțumesc, Olivia, spuse el.

Ea se aplecă, zâmbi și îl sărută pe obraz.

— Cu multă plăcere, Henry.

Când ea ieși afară, ofițerul Carpenter stătea lângă ușa de la intrarea principală în școală. El întinse mâna ca să-i ia cheile de la mașină, dar, după protestul ei, fu de acord să o urmeze în mașina lui dacă promitea să fie precaută. Doar ca să-l facă pe el fericit, conduse tot drumul până acasă sub limita de viteză.

Ajunși la ușa apartamentului ei, fu pe punctul să-și ia la revedere de la ea, când doamna Delaney, care trebuie să fi pândit întoarcerea Oliviei, scoase capul afară și anunță că are nevoie de lapte. Carpenter așteptă cât timp Olivia merse în apartamentul ei și se întoarse cu o cutie de un litru. Femeia țâfnoasă își găsi cu greu ochelarii de citit și verifică data expirării, apoi îi mulțumi Oliviei și merse înapoi înăuntru.

Carpenter plecă după ce îi făcu semn cu degetul și îi spuse să stea acasă. Olivia încuie ușa și se sprijini de ea. Se simți brusc foarte obosită. Îmbrăcă o pereche de jeanși confortabili și o bluză, își prinse părul într-o coadă de cal și merse în bucătărie, ca să găsească ceva ce putea încălzi la cuptorul cu microunde pentru cină. Hotărâtă să mănânce mai întâi ceva sănătos, făcu o salată și o mâncă până la ultima înghițitură. Se gândi la ceea ce se întâmplase la școala lui Henry și înțelese cât de norocoasă fusese că nimeni nu o recunoscuse. Poate nu văzuseră încă știrile sau nu asociaseră numele ei cu familia. Indiferent de motiv, era recunoscătoare. Îi trecu prin minte chiar și gândul că poate nu va fi la fel de rău cum anticipase. Poate că, mai devreme sau mai târziu, totul se va stinge.

Poate în visele ei. Tocmai când își punea cina ei înghețată în cuptorul cu microunde, apăru un alt apel. Era atât de răscolitor, încât își pierdu pofta de mâncare. Puse cina înapoi în frigider și se ghemui pe canapea, ca să se uite la televizor.

Fața tatălui ei se găsea pe toate canalele importante. Crainicul de la un post de știri intervieva o femeie înlăcrimată, care spunea încontinuu că i se promisese returnarea unei sume de trei ori cât cea depusă. Olivia apăsă butonul telecomenzii și închise televizorul. Tăcerea aduse câteva momente binevenite de pace.

Hotărî că o înghețată pe băț suna bine, așa că luă una din frigider, o puse pe o farfurie și se întoarse la televizor. Poate găsea un film clasic vechi, care să-i distragă atenția de la grijile ei. O bătaie în ușă o făcu să tresară, iar stomacul i se strânse din cauza panicii. Unul dintre investitorii furioși reușise să intre în clădire? Merse și se uită cu atenție prin vizor. Când îl văzu pe

Grayson stând acolo, deschise larg ușa și se aruncă în brațele lui. Arăta obosit, se gândi ea.

— Ce faci aici? E aproape zece. Tocmai te-ai întors de la New York? Nu ar trebui să fii…

Gura lui o opri. El își înteți îmbrățișarea și o sărută cu patimă. Ea nu-i opuse rezistență. Îl prinse cu brațele de gât și îl sărută la rândul ei cu pasiune. Fusese o zi îngrozitoare, dar acum el era cu ea și totul era bine.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Își dădu jos haina, o atârnă în dulap și, întinzând mâna după ea, o trase lângă el pe canapea.

— Cum se simte Henry?

— Și-a revenit complet, replică el. Când am deschis fișierul pe care mi l-ai trimis și l-am văzut pe Henry izbit de dulapul lui, îmi venea să-l închid pe puștiul ăla, Deckman, într-un loc izolat pentru tot restul vieții lui.

— E puțin cam exagerat, nu crezi? îl tachină ea.

— Henry și Patrick te ridică în slăvi. Apropo, mulțumesc.

O sărută pe frunte și o trase lângă el. Mai vorbiră despre școală câteva minute, iar apoi Olivia spuse:

— Vreau să-mi povestești despre dosare. Spune-mi totul. Începe cu momentul în care ai intrat în apartament.

Luă o înghițitură din înghețată și așteptă. Grayson, observă ea, se holba la gura ei.

— Nu pot să mă concentrez în timp ce tu mănânci chestia aia, spuse el.

Micul diavol din ea ieși la iveală. Duse înghețata la gură și supse sucul dulce de cireșe.

— Cum așa? întrebă ea cu nevinovăție.

El își mări ochii.

— Olivia, o avertiză el, vrei să afli cât de repede pot să-ți dau jos hainele?

Zâmbind încântător, ea încetă să-l mai chinuiască și duse înghețata la chiuvetă. Dispoziția ei se schimbă imediat ce își auzi telefonul sunând.

Grayson merse la ușa biroului ei ca să asculte apelul. În mod evident, nu-i plăcu ceea ce auzi.

— Nemernicul, mârâi el. Ai auzit? o întrebă el în momentul în care ea se întorcea în living.

Ea clătină din cap.

— Vino să stai jos și spune-mi…

— Câte apeluri de genul ăsta mai sunt? vru el să afle.

— Până acum, am ajuns la cincizeci și ceva.

— Fir-ar să…

— Grayson, știai că asta va urma.

— Le-ai ascultat pe toate?

Vocea îi tremura, atât era de nervos.

— Da, spuse ea. Ai încredere în mine. Nu vrei să le asculți. Unele dintre ele sunt grețoase.

— Câte au fost amenințări cu moartea?

— Nu te mai răsti la mine. Nu eu am sunat.

Riposta ei detensionă puțin atmosfera, iar el îi oferi un mic zâmbet.

— Ar fi trebuit să le șterg și să închid telefonul, recunoscu ea.

— Nu, categoric nu. Voi pune ca fiecare afurisit de apel să fie urmărit.

— Nu poți să arestezi oamenii pentru că spun lucruri rele.

— Amenințări cu moartea? Pe naiba, bineînțeles că pot să-i arestez.

— Când te-ai întors de la New York? întrebă ea, încercând să-l împiedice să se mai enerveze.

— Astăzi pe la cinci. Nu am văzut filmarea până nu am ajuns acasă.

În timp ce vorbea, avea în continuare o privire aspră.

— Ai apucat să vezi vreun spectacol pe Broadway? întrebă ea cu o față serioasă.

Întrebarea îl deranjă, dar apoi râse. Se lăsă jos lângă ea și își întinse picioarele pe taburet.

— Am fost în biroul tatălui tău până după ora două. Apoi m-am întors azi-dimineață, în jurul orei nouă. Am petrecut cea mai mare parte a zilei acolo.

— Nu am fost niciodată în acel apartament, spuse ea.

El îi descrise locuința, dar nu pomeni faptul că nici o fotografie cu ea nu se găsea nicăieri. Intră în detalii când îi zugrăvi camera secretă și ceea ce văzuse în dosare.

— Ronan a vorbit cu avocatul lui Wilcox și i-a spus ce am găsit, zise el.

— Minunat, se bucură ea. Emma va fi atât de ușurată.

— Și mai este ceva, continuă el. Ceva ce-ți va plăcea cu adevărat.

— Ce? întrebă ea.

— Știi că Eric Jorguson a investit în fondul tatălui tău.

— Da.

— Se pare că nu toți banii pe care Jorguson îi trecea prin fond erau economisiți pentru pensionare. Când contabilii vor pune totul în ordine, sunt aproape sigur că vor putea să dovedească faptul că acesta era unul dintre conturile prin care spăla bani.

— Asta da descoperire!

Olivia clătină din cap. Ascultase cu interes toate dovezile care se adunau împotriva tatălui ei, iar realitatea dură a situației își punea amprenta asupra ei.

— Toate astea vor mai dura o vreme, nu-i așa? întrebă. Telefoanele și amenințările?

— Depinde care va fi următoarea știre șoc.

Grayson o văzu întristându-se în fața ochilor săi, așa că schimbă subiectul.

— Vrei să știi ce-am făcut când am ajuns acasă astă-seară?

— Ce? întrebă ea, mirându-se de ce părea el brusc exasperat. Ai luat cina cu Henry și cu Patrick?

— Da, replică el. Henry m-a întâmpinat la ușă și a început o lungă relatare a ceea ce s-a întâmplat la școală. Apoi Patrick mi-a oferit rezumatul lui, după care Henry a început din nou, spuse el, zâmbind. L-ai impresionat la culme, Olivia. Acum te citează.

— E dulce, spuse ea. La fel și Patrick.

— Îhî, dulce. Ne-am așezat la masă, când dulcele de Henry și-a amintit că are o altă temă care trebuia făcută până mâine.

Ea își mușcă buza de jos, ca să nu înceapă să râdă.

— Ce fel de temă?

— Avea de memorat toate statele în ordine alfabetică și toate capitalele. Ar fi trebuit să lucreze la asta vreo două săptămâni, dar și-a amintit doar astă-seară. Clătină din cap în timp ce adăugă: Când mi-a spus, jur că am rămas fără cuvinte.

— Ce-ai făcut?

— Nu a fost chiar atât de rău cum am crezut. Le știa pe câteva dintre ele, iar Patrick a venit cu o melodie rap. A făcut să-i fie mai ușor lui Henry.

— Le-ai memorat împreună cu el?

— Da... și nu, nu cânt pentru tine.

— Copiii învață repede. Sunt sigură că ai terminat tema imediat.

— Nu ți-am spus încă despre matematică.

Conversația lipsită de griji se termină când se auzi soneria, urmată de bătăi în ușă. Olivia merse fără nici o tragere de inimă ca să răspundă. Privi prin vizor și gemu.

— Cine este? întrebă el, ajungând în spatele ei.

— Al treilea război mondial, spuse ea. Natalie și mama mea.

— Nu ești obligată să le lași înăuntru.

— Oh, ba da, sunt. Natalie va sta acolo, lovind ușa și zbierând până mâine, dacă trebuie. Mai bine să termin cu asta acum.

Grayson o sili să se întoarcă înapoi în living înainte ca el să deschidă ușa. Natalie nu putu să se năpustească înăuntru pentru că o blocă.

— Unde e sora mea? vru ea să știe, și se împinse în pieptul lui.

— Nu vrei să faci asta.

— Știu că e aici. Lasă-mă să intru, strigă ea.

Din moment ce ea se purta ca un copil, el hotărî să o trateze ca pe un copil.

— Te vei purta frumos sau vei pleca.

În secunda în care el se dădu înapoi, Natalie năvăli înăuntru. Mama ei, Deborah, arătă mai multă bunăcuviință. Ea dădu din cap spre Grayson în timp ce trecu de el.

Natalie o văzu pe Olivia și zbieră:

— Știi ce-ai făcut?

Ignorându-și sora, Olivia spuse:

— Bună, mamă.

Deborah MacKenzie părea epuizată. Grayson observă că mâinile îi tremurau în timp ce se chinuia să-și dea jos paltonul pe care i-l luă el.

Era o femeie frumoasă. Exceptând culoarea ochilor ei – ai Oliviei erau albaștri; ai lui Deborah erau căprui –, Olivia arăta exact ca ea.

— Bună, Olivia. Cum te simți?

— Sunt bine. Tu?

— Sunt foarte supărată, spuse ea. Nu înțeleg ce se întâmplă. Tatăl tău este în închisoare și a fost acuzat că fură bani. E scandalos să crezi că soțul meu ar face așa ceva. Totul e o neînțelegere, șopti ea. Trebuie să fie.

— Nu, mamă, nu e o neînțelegere. Asta am încercat să vă spun, dar nu ați vrut să mă ascultați.

— E numai vina ta, urlă Natalie, umblând de-a lungul și de-a latul camerei cu brațele încrucișate.

Olivia se întoarse spre ea.

— Stai jos și așteaptă-ți rândul. Vorbesc cu mama. Când termin, te ascult și pe tine.

— Egoistă…

— Nu mai spune! Dacă mă jignești, ai zburat de-aici.

Grayson zâmbi. Era impresionat de modul în care Olivia preluase controlul.

— Mamă, știu că este un șoc pentru tine.

Olivia văzu cum mama ei era cuprinsă de furie. Deborah se îndreptă, spinarea devenindu-i rigidă. Vorbi cu o voce de gheață:

— Un șoc? Soțul meu este în închisoare. Totul este o greșeală, insistă ea. Din cauza ta, domnișoară. Tu ai lansat toate acele zvonuri. L-ai ruinat pe tatăl tău cu acuzațiile tale prostești.

Zvonuri? Olivia nu știa de unde să înceapă. Se uită la Grayson și ridică din umeri.

— Trebuie să rezolvi situația asta, o imploră mama ei. Arată-i tatălui tău sprijinul de care are nevoie acum. E singur în New York, fără o familie care să-l ajute să treacă peste această umilință. Am vrut să mergem și să fim alături de el, dar i-a fost refuzată cauțiunea.

„Dintr-un motiv întemeiat“, își spuse Olivia. Erau siguri că va încerca să fugă.

— Mă duc acasă cu Natalie, spuse ea apoi. Stau cu ea până când se rezolvă totul.

Pierdută. Mama ei era complet pierdută. Încă bea apa otrăvită a lui Robert MacKenzie, își dădu seama Olivia. În cele din urmă, va fi silită să dea piept cu

realitatea. Și la fel se va întâmpla și cu Natalie. Nu avea nici un rost să încerce acum să o convingă de contrariu pe vreuna din ele. De fapt, îi părea rău de ele. Conștientizarea adevărului urma să fie dureroasă.

— OK, Natalie, este rândul tău, spuse Olivia.

— Știai că George se află închis într-o celulă? A fost acuzat de cele mai atroce infracțiuni.

— Da, știu, răspunse ea calmă.

Traversă camera spre Grayson și se sprijini de el. Avea nevoie de alinare.

— Totul e așa o porcărie, răbufni ea.

— Timpul ni se scurge printre degete, Natalie. Scoate hârtiile, ordonă mama ei.

Ah! Oliviei nu-i plăcu cum sună asta.

Natalie își deschise poșeta și scoase un teanc de hârtii. Le despături și căută un pix.

— Ce faci? întrebă Olivia.

În cele din urmă, Natalie explică:

— Bunurile mamei și ale tatei au fost înghețate, iar cea mai mare parte a banilor mei nu este disponibilă. Am un mic cont, care ne va ajuta să trecem peste asta, dar nu este suficient pentru a plăti apărarea lui George, deci, ne vei preda nouă fondul tău. Știu că nu vrei primi banii decât peste un an, dar dacă ni-l predai acum, putem să ne împrumutăm, folosindu-l drept garanție, și să angajăm cel mai bun avocat pe care îl putem găsi ca să clarifice totul. Tu l-ai băgat în porcăria asta. Ai putea măcar să ne ajuți să-l scoatem.

— Și tu trebuie să-ți ajuți tatăl, spuse cu fermitate mama ei. Își puse poșeta pe braț și se întinse după haină. Trebuie neapărat să o suni pe mătușa ta Emma și să insiști să-l ajute pe tatăl tău.

— Mamă, prin ajutor înțelegi ca eu să o rog să-i dea tatei toți banii ei?

Mama ei își ridică bărbia.

— Da, exact asta înțeleg. Apărarea lui va fi scumpă, iar Emma este membră a acestei familii. Trebuie să-și aducă și ea contribuția.

— Trebuie să semnezi aceste hârtii, îi reaminti Natalie, împingându-le spre ea. Și nu plecăm până când nu o vei face.

Olivia le dădu la o parte.

— Nu semnez nimic.

— Ba da, semnezi, strigă Natalie. Ne ești datoare.

Pentru Olivia, fu ultima picătură. În timp ce se pregătea să părăsească liniștită camera, privi peste umăr și spuse:

— Grayson, deschide-le, te rog, ușa.

CAPITOLUL 27

Olivia stătea cu Jane și Collins în salonul lui Jane, punându-le la curent cu ultimele evenimente. Știrile despre tatăl ei erau în continuare un subiect fierbinte la televizor, dar începuseră întrebările de genul: „Cum de s-a putut întâmpla din nou așa ceva?“ Mulți au fost arătați cu degetul; și, dacă istoria urma să se repete, nimeni nu avea de gând să iasă în față și să-și asume responsabilitatea pentru că nu-și făcuse datoria.

Olivia se întrebă cât de mulți oameni ignoraseră toate semnele și toate plângerile și, pur și simplu, închiseseră ochii.

Collins nu înțelegea cum putea Natalie s-o învinovățească pe Olivia.

— E mai ușor să dea vina pe mine decât să recunoască faptul că a fost înșelată amarnic de tatăl ei, explică Olivia. Natalie a avut încredere în el.

— Natalie știe ce înseamnă o schemă piramidală, nu-i așa?

— Bineînțeles că da, spuse Olivia.

— Ce crezi că va face când va afla despre datoria lui George la cămătar? întrebă Jane.

— Nu va fi fericită, prezise Collins.

Olivia râse.

— Crezi?

— Dar mama ta? întrebă Collins. Crezi că va înțelege vreodată?

— Mă îndoiesc. E o cauză pierdută.

— Nu, e doar loială unei greșeli, spuse Jane. Nimeni nu e o cauză pierdută. Uită-te la fratele meu. Logan și-a schimbat complet viața.

Olivia zâmbi. Jane căuta întotdeauna binele din oameni. Își dori să semene mai mult cu prietena ei. Avea o predispoziție atât de dulce și un suflet blând.

— Dacă este condamnat pentru toate capetele de acuzare, tatăl tău nu va ieși niciodată din închisoare, prezise Collins.

— Ce simți în legătură cu asta? o întrebă Jane. Era o întrebare de psiholog. Stătea ridicată în pat, încercând s-o ignore pe Collins, care îi aranja pernele.

— E cel mai bine, spuse Olivia. Dacă ar ieși, ar face-o pur și simplu din nou. Chiar nu poate să se abțină.

Collins nu o aprobă.

— Tatăl tău știe diferența dintre bine și rău. A pornit la drum cu ideea de a fura.

Jane scoase o pernă de la spate și o pocni pe Collins cu ea.

— Du-te și stai jos, și încetează să-mi mai acorzi atâta atenție.

Râzând, Collins păra atacul și se așeză pe marginea patului. Olivia luă perna și o puse pe scaun. Observă două șuvițe lungi din părul lui Jane. Oh, Dumnezeule, îi cădea din nou. Făcea chimioterapie și nu-i spunea? Întoarse perna pe fața cealaltă, astfel încât Jane să nu observe, apoi merse lângă

pervazul ferestrei și se sprijini de el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Collins, când o văzu pe Olivia dintr-odată tristă.

Olivia nu avea de gând să vorbească acum despre boala lui Jane, așa că spuse:

— Nu mai vreau să vorbesc despre familie. Sunt sătulă. Hai să vorbim despre alte lucruri.

— OK, acceptă Collins. Spune-ne despre Grayson.

— Olivia nu poate să-și țină mâinile departe de el, anunță Jane.

Ambele ei prietene râseră zdravăn. Olivia li se alătură, pentru că era adevărat. Nu putea să-și țină mâinile departe de el. Jane doar repeta ce îi spusese ea.

— Nu înțeleg. Chiar nu înțeleg, spuse Olivia, perplexă. Iau toate hotărârile astea, iar în secunda în care îl văd, vreau să… știți voi.

— Ești îndrăgostită de el, stabili Collins ceea ce era deja evident.

— Bineînțeles că sunt îndrăgostită de el. Altfel nu aș fi atât de nefericită. Însă nu am de gând să mă căsătoresc cu el.

— Te-a cerut în căsătorie? vru să știe Jane.

— Nu.

— Ți-a spus că te iubește? întrebă Collins.

— Nu, răspunse ea, dar știu că ține la mine. E vorba de toate lucrurile mărunte pe care le face…

Vocea ei se pierdu în depărtare, în timp ce se gândi la el.

— Cum ar fi? întrebă Collins. Dă-ne un exemplu.

— Poartă permanent cu el un inhalator de rezervă pentru mine, fiindcă știe că uneori uit să mi-l pun în poșetă, spuse ea. Face atâtea lucruri dulci, drăgăstoase pentru mine. Îi apărură lacrimi în ochi. Când l-am întâlnit prima dată, am crezut că e genul James Bond. Era atât de sofisticat și de sexi și…

Cum ea nu continuă, Collins completă:

— Genul care iubește și lasă, ca Bond?

— Exact. Totuși, nu e așa. E responsabil și de încredere.

Se gândi la felul în care se purta cu Henry. Grayson era răbdător și iubitor, iar ea știa că va fi întotdeauna acolo pentru nepotul său. Și Henry știa asta.

— Mă gândesc uneori la un viitor alături de el, și apoi îmi amintesc prin ce au trecut părinții tăi, Collins, și mama ta, Jane. Și familia lui Sam. Am văzut frica lor și i-am auzit plângând. Pentru o clipă, când toți, cu excepția doctorului Pardieu, au crezut că vom muri, familiile voastre au venit și au stat de veghe. A fost groaznic pentru ei.

Collins dădu din cap aprobator.

— Toate ne amintim, Olivia.

— Cum l-aș putea supune pe Grayson la asta?

Ea clătină din cap.

— Nu pot să-i fac asta. Nu vreau.

Collins nu încercă să o convingă că nu avea dreptate. Cum ar fi putut, când Jane era atât de bolnavă acum?

— Nu poți să-ți trăiești viața așteptând ca boala să se întoarcă. Jane fu cea care făcu afirmația. Ești fatalistă, Olivia. Trebuie să încetezi să-ți mai fie frică.

— Dar tu, Jane? întrebă Olivia. Ce se întâmplă cu tine?

— Și nu ne spune că e din nou gripa, o avertiză Collins.

— Mă simt din nou mai bine. E cel mai ciudat lucru. Ajung atât de bolnavă, iar apoi îmi revin. De când doctorul Pardieu e plecat, m-a văzut un alt doctor. Apropo, Logan poate sosi aici în orice clipă. Vă rog să nu vorbiți despre boala mea în fața lui, OK? Se supără atât de tare. Știu că e speriat, așa că păstrați-vă buna dispoziție.

Încuviințară imediat. Apoi fu rândul lui Collins să le pună la curent pe prietenele ei. Le spuse că aștepta în continuare să afle când va începe pregătirea la Academie. Nu înțelegea de ce durează atât de mult, dar se gândi că poate are ceva de-a face cu antecedentele ei medicale.

Exasperată, Jane spuse:

— Ești exact ca Olivia. Voi două aveți nevoie de o schimbare de atitudine.

Discuția se încinse, iar Jane o devie, schimbând subiectul.

— Nu pot să cred tot ce ți s-a întâmplat în ultimele luni, Olivia. Ai fost atacată de directorul general al unei corporații importante și de bătăușul lui, și ai fost salvată de FBI. Ai fost împușcată de trei ori, iar apoi ai fost aproape răpită și gata să fii dusă la un spital de psihiatrie.

— Sper să se oprească aici, și mă rog să-l găsească pe cel care te-a împușcat, spuse Collins.

Logan intră și o auzi.

— Jane mi-a povestit că tipul ăla, Martin, a fost cel care te-a împușcat.

Ochii lui roșii indicau faptul că plânsese, dar nu pomeni nimic de starea lui.

— Așa am crezut și eu, spuse Olivia, dar până când va apărea o probă de necontestat, Grayson va continua să-mi ofere protecție. Nu-i pasă dacă vreau sau nu un bodyguard care să mă urmărească. E extrem de încăpățânat.

— Ce înseamnă o probă de necontestat? întrebă Logan. Merse până la marginea patului și o sărută pe Jane pe frunte.

— O mărturisire ar înlătura orice dubiu, sugeră Jane, dar el evident nu vorbește.

— Găsirea armei ar fi, de asemenea, de-ajuns. Dacă ar putea să stabilească o legătură între armă și Martin, Grayson ar fi convins de vinovăția lui, spuse Olivia.

— Când urmează să pleci acasă? o întrebă Collins pe Jane.

— Sper că mâine, răspunse ea. Olivia, vei fi prin preajmă peste vreo două

săptămâni?

— Pentru camera lui Dracula? Categoric.

— De ce așteaptă doctorul atât de mult? se întrebă Collins.

— Vrea să termin mai întâi niște medicamente.

Olivia căscă din nou.

— Sunt epuizată. Mă duc acasă. Haide, Collins. S-o lăsăm pe Jane să stea cu fratele ei.

Olivia așteptă până când ea și Collins ajunseră în lift, înainte să vorbească despre starea lui Jane.

— Își pierde părul.

— L-am văzut pe pernă, spuse Collins.

— Nu vrea ca noi să știm.

— Am putea încerca să vorbim cu doctorul care îi ține locul lui Pardieu, dar el trebuie să păstreze confidențialitatea, iar dacă ea vrea să țină totul secret, el nu poate să ne spună nimic.

Câteva clipe mai târziu, Collins o luă pe Olivia de mână și șopti:

— I-a revenit, nu-i așa?

— Poate, spuse Olivia.

Hotărâtă să fie mai optimistă, adăugă:

— Sau poate nu.

CAPITOLUL 28

Olivia avusese o săptămână de coșmar. Telefoanele nu încetaseră să sune; amenințările nu se răriseră și, din cauza întreruperilor pe care le cauza în mod neintenționat la birou, fusese forțată să lucreze acasă. Până vineri, se simțea ca un urangutan în cușcă.

Și, în mare parte, arăta ca unul. Continuă să facă dușuri și să se spele pe dinți în fiecare zi, dar îmbrăcatul nu părea chiar atât de necesar. Noua ei uniformă consta într-o pereche de pantaloni sport largi și un tricou vechi decolorat. Nu se deranjă să poarte sutien sau pantofi și nu făcu mai nimic cu părul ei. În fiecare dimineață și-l prindea într-o coadă de cal, dar, la căderea nopții, cea mai mare parte îi atârna pe față. Obiceiurile ei culinare nu erau cu mult mai bune. Se plimba prin casă cu o pungă de chipsuri – genul nesănătos – și o cola dietetică.

Stătea cu picioarele încrucișate pe podea, cu laptopul sprijinit pe genunchi și cu un creion între dinți. Tocmai se întinsese după un chips de cartofi, când auzi o bătaie neașteptată în ușă. Își prinse creionul în păr, băgă chipsul în gură și merse să răspundă.

Când ușa se deschise, Grayson se uită o dată la ea și începu să râdă.

Îl provocă să spună ce are.

— Ce e așa amuzant?

El nu avea de gând să-i dezvăluie. În actuala ei stare de spirit, nu l-ar crede dacă i-ar spune că, indiferent cum se îmbrăca, pentru el era tot frumoasă. Cu fața nu foarte curată, și îmbrăcată în haine pe care o vânzătoare de droguri le-ar refuza, Olivia putea, în continuare, să strălucească pe coperta oricărei reviste glamour.

Telefonul sună în timp ce el închise ușa în urma lui și o încuie. Un alt păgubit lăsa un mesaj amenințător.

— Câți… începu Grayson.

Ea îi pasă punga de chipsuri.

— Nu-ți uita gândul, îi spuse și se grăbi să intre în birou ca să asculte și restul mesajului.

Vocea era un mârâit furios.

— „Ai înțeles, târfo? Bill și eu o să-ți facem rău pentru că ai luat toți banii ăia. O să…

Olivia ridică telefonul înainte ca Grayson să poată ajunge la ea și urlă:

— Nu se spune „Bill și eu“ – ci „Bill și cu mine o să-ți facem rău“, boule.

Și trânti telefonul.

— Bine, iubito, cred că e timpul să ieși puțin afară, spuse calm Grayson. Își

puse mâinile pe umerii ei și o călăuzi afară din birou. Era țeapănă ca o masă de călcat.

— Cum poți să vrei să fii văzut în compania mea?

Vocea ei păru compătimitoare. Își dădu seama că își plângea de milă, dar telefoanele o afectaseră, la fel și izolarea. Nu ieșise din apartament de luni.

— Sper că-ți vei schimba hainele și îți vei lua niște pantofi, răspunse el sec, împingând-o spre dormitor.

— Va trebui să-mi schimb numele, spuse ea, și să mă mut în Europa, unde nu mă cunoaște nimeni. Asta trebuie să fac.

— O să fie mai bine, confirmă el.

Ea râse de predicția lui. Grayson o întoarse și îi ridică bărbia.

— Fornăitul nu e demn de o doamnă, iubito.

Ignorându-i comentariul, ea spuse:

— Știi ce e cu adevărat ironic? Natalie și mama nu au primit toate telefoanele astea ostile.

— Ai vorbit cu ele?

— Doar o dată. Natalie mi-a lăsat propriul ei mesaj oribil. Am răspuns ieri, când a sunat, și a fost la fel. Ea și mama s-au ascuns, așa că telefoanele de amenințare nu ajung la ele.

— Ai vrea ca ele să primească amenințări?

— Nu, bineînțeles că nu. Spun doar așa…

Tandrețea din ochii lui îi încălzi inima și, deodată, scâncetele și tânguirile nu mai erau chiar atât de mulțumitoare.

— De ce ești aici? îl întrebă.

— Te scot la cină.

— Ai arma cu tine?

El zâmbi.

— Da.

— OK. Dacă vrei să riști, vom merge la cină.

Coada ei lăsată pe un umăr îi distrăgea atenția. El trase de banda de elastic și i-o înmână.

— Așa e mai bine, spuse el. Urmă cu degetele marginile maxilarului ei, se aplecă și o sărută.

— Câteodată mă copleșești, șopti ea.

Cum se făcea că acest bărbat superb, sexi voia să fie cu ea? Ar fi putut să aibă orice femeie din lume și, totuși, se găsea aici.

— Te copleșesc, zici? Îmi place cum sună.

Arăta puțin prea sigur pe el, într-un mod arogant.

— Doar câteodată, Grayson.

— Avem o rezervare la „Veronique's“ peste nouăzeci de minute. Pierdem timpul.

Era stupefiată. „Veronique's“ era cel mai tare restaurant din D.C. Primise critici favorabile și era ocupat în întregime în fiecare seară, de când se deschisese.

— E nevoie de șase luni ca să obții o rezervare acolo. Cum ai…

— Olivia?

— Da?

— Poartă rochia albă.

I se tăie respirația.

— Asta înseamnă…

— Îți voi explica totul în mașină. Haide.

Nu trebui să-i spună a doua oară. Își dădu jos hainele în baie, înainte ca el să închidă ușa de la dormitor în urma lui. Făcu un duș și își spălă și uscă părul în timp record. Îi luă mai mult timp să se machieze. Alese un look îmbufnat, sufocant. Machiajul ei întunecat, fumuriu, făcea mai intensă culoarea ochilor ei. După ce își aplică rujul roșu, lăsă prosopul să cadă, se dădu cu parfum și se strecură în lenjeria ei din dantelă. Apoi își puse rochia. Era probabil un păcat să iubească o bucată de material așa cum iubea ea acea rochie, dar era perfectă. Fusese făcută în 1960, dar niciodată purtată… până în seara aceasta. Plătise o avere pe ea la un magazin cu articole vintage, și merita fiecare dolar. Avea o linie a gâtului joasă, pătrată și mâneci lungi, de formă conică, care îi ajungeau chiar imediat sub încheietură. Partea de jos era dreaptă, scurtă doar până la genunchi, iar materialul se lipea de fiecare curbă a trupului ei. Rochia era atât de spectaculoasă, încât putea să facă orice femeie să arate și să se simtă ca o seducătoare.

Și era gata. După o ultimă inspecție în oglinda înaltă, Olivia inspiră adânc și deschise ușa fără să scoată un sunet.

Grayson stătea lângă fereastră. Avea capul plecat și își verifica mesajele. Aruncă o privire în sus și o văzu, iar reacția lui fu instantanee. Rămase brusc cu gura căscată. Nu putea să înghită, iar să respire, nici atât. Era amețitoare. Era atât de pornit, încât ar fi jurat că sângele lui era un foc care îi curgea prin vene.

Olivia nu avu nevoie să audă nici un compliment. Ochii lui arzând mocnit spuseră totul.

Trecu un minut, și apoi încă unul, iar el tot nu spusese nimic. Începu încet să meargă spre ea. Felul în care o privea îi făcea inima să-i bată nebunește. Dacă el ar fi fost o panteră, ea era prada lui, și fiecare nerv din trupul ei se încordase datorită așteptării.

Pentru Grayson, nevoia primară să o atingă depăși precauția. Rămase în fața ei, apucând-o cu o mână de spate și cu cealaltă de ceafă. Îi răsuci cu asprime părul în pumnul lui, îi împinse capul pe spate și mârâi: „Deschide-ți gura pentru mine“, cu mai puțin de o secundă înainte ca gura lui să o acopere pe a ei. Limba lui se împinse înăuntru, mângâind-o pe a ei, obligând-o să

răspundă. Îi savură gustul. În acea clipă, era în întregime a lui. Nimeni altcineva nu putea să o aibă. Îi aparținea.

Sărutul arzător se sfârși. El își ridică privirea și, holbându-se în ochii ei, își frecă încet degetul mare peste buzele ei, luând o adâncă și cutremurătoare gură de aer.

— Îți aduc haina.

Olivia de-abia își putu pune ordine în gândire. Se întoarse grăbită în dormitor ca să-și ia poșeta de seară. Sărutul o zăpăcise atât de tare, încât aproape uitase. Trase cu ochiul la reflecția ei din oglindă. Rujul îi rămăsese pe buze. Impresionant, gândi ea. Mai ales luând în considerare felul în care Grayson încercase s-o devoreze. Doar gândul la acel sărut îi făcu inima să bată mai repede.

Grayson o ajută cu haina și încuie ușa în locul ei. Încă nu scosese un cuvânt în legătură cu înfățișarea ei și, dintr-un anumit motiv, era extraordinar de mulțumită de acest lucru.

El parcase din nou neregulamentar în fața clădirii ei. John stătea după tejghea, vorbind cu un polițist aflat la ușă. Ea se grăbi să-i salute, dar Grayson o ținea de cot și își mărise pasul ca să o ducă în mașină. O așteptau afară oameni furioși? Lapovița cădea fără oprire. Cine ar sta afară pe o asemenea vremea? Simți un nor negru care îi întunecă dispoziția și se răzvrăti împotriva lui. Nu în seara aceasta. Nu avea de gând să fie pesimistă și nu-și va face griji în legătură cu nimic. Va petrece cea mai minunată seară posibilă alături de Grayson. Fără griji. Fără complicații.

Odată ce porniră la drum, el vorbi, în cele din urmă.

— Aș vrea să-ți ții haina pe tine în timpul cinei.

Ea râse. El nu scoase nici un sunet.

— Adică… vorbești serios? N-am de gând să stau cu haina pe mine în timp ce mănânc. Ea râse din nou. Deci, îți place rochia?

— Dacă ți-aș spune ce voiam să-ți fac când te-am văzut stând în pragul ușii?

Își simți fața caldă și își dădu seama că se înroșise.

— Rochia este nepotrivită… sau ce?

Zâmbetul lui chinuit o luă prin surprindere.

— Nu, rochia este frumoasă.

— Atunci, care e problema?

El hotărî că ar putea la fel de bine să-i spună adevărul.

— Tu. Tu ești problema.

Întorcându-se spre el, își încrucișă brațele într-un mod defensiv.

— Vrei să-mi explici?

— E vorba despre felul în care umpli rochia. Vine perfect pe corpul tău voluptuos, iar modul senzual în care te miști în ea… La naiba, ar trebui să fie ilegal să porți așa ceva. Vocea lui devenea tot mai intensă. Ești cea mai sexi

femeie pe care am cunoscut-o vreodată, și în rochia asta… Clătină din cap. Ține-ți pur și simplu haina pe tine.

Credea că trupul ei era voluptuos? Se împotrivi pornirii de a se uita în jos la pieptul ei. Stai o secundă… „Voluptuos“ era un nume de cod pentru „gras“? Nu, nu putea fi. Grayson nu s-ar uita la ea în felul acela dacă la asta se referea. Îi spunea că arăta grozav. Ea îi zâmbi ca să-i arate că aprecia complimentul, dar el îi întoarse zâmbetul cu o încruntătură.

— Acuma ce mai e? întrebă ea.

— Câți alți bărbați te-au mai văzut în rochia asta?

— Această rochie este un vintage din 1960…

— Câți?

— Nici unul. E prima dată când o port. Așteptam o ocazie specială, iar tu mi-ai spus să o port.

— Da, ți-am spus.

— Îți amintești promisiunea? De îndată ce vei fi convins că ai în spatele gratiilor omul care a încercat să mă omoare, vei retrage bodyguarzii și vom sărbători.

— Avem arma…

Ea îl întrerupse.

— Arma folosită ca să mă împuște?

— Da, spuse el, zâmbind. Acea armă.

— Unde ai găsit-o?

Grayson promise să-i spună totul mai târziu. Opri la intrarea în restaurant. Un valet se grăbi să-i deschidă portiera Oliviei, în timp ce un alt ajutor veni să-i dea lui Grayson un tichet. Îi spuse bărbatului să-i țină mașina închisă.

„Veronique’s“ era un mic bistro cu parfum european. Grayson privea mulțimea în timp ce intrară. Credea că fiecare bărbat de acolo se holba la Olivia, și nu-i plăcu asta deloc. Încă nu-și dăduse jos haina, dar în secunda în care intră, le captase atenția.

— Vreți să vă lăsați haina? o întrebă recepționerul când păși înăuntru.

Ea se uită la Grayson.

— Vreau?

El mormăi ceva ce ea nu înțelese prea bine înainte să o ajute să-și dea jos haina. O luă de mână și se îndreptă spre bar. Instantaneu, bărbații se dădură la o parte, făcând o potecă pentru ea. Era, de fapt, amuzant și, dacă el nu ar fi fost atât de posesiv cu ea, Grayson poate ar fi râs. În schimb, hotărî că era nevoie de puțină intimidare și își deschise sacoul, astfel încât insigna și arma lui să fie vizibile.

Olivia observă din nou privirile care o urmăreau. Reacția ei a fost una de panică. De când scandalul cu tatăl ei apăruse la știri, diferite fotografii cu familia MacKenzie fuseseră plasate prin presă. Se găseau o mulțime de poze

cu părinții și cu sora ei participând la petreceri și, cum Olivia nu era niciodată cu ei, nu se așteptase să fie atât de ușor recunoscută.

Se întoarse spre Grayson și îi șopti la ureche:

— Nu sunt sigură că a fost o idee bună. Cred că unii dintre oamenii ăștia ar putea să știe cine sunt. Se holbează la mine. Poate ar trebui să plecăm.

El își puse brațul în jurul mijlocului ei și o trase mai aproape.

— La rochie se holbează.

Nu era doar rochia, bineînțeles. Se holbau la o femeie frumoasă.

Recepționerul apăru și le spuse că masa lor era gata. Lui Grayson nu-i plăcu prima alegere – masa era în mijlocul camerei –, dar o alta era disponibilă lângă perete, aproape de partea din spate. Era mai intimă.

Odată ce Olivia luă loc și primi un meniu, începu să se relaxeze. Era cu spatele la celelalte persoane care luau cina și hotărî că-l va lăsa pe Grayson să se ocupe de orice probleme în seara aceasta. Dacă cineva voia să i se bage în față și să zbiere la ea din cauza a ceea ce făcuse tatăl ei, îl va lăsa pe Grayson să-l împuște imediat. Nu avea de gând să permită nimănui să-i strice evenimentul.

Încercă să-i ceară lui Grayson detalii despre armă, dar el clătină din cap și spuse:

— Vom vorbi după cină. De fiecare dată când mă gândesc la tine cum ai fost împușcată, devin furios, cu adevărat furios. Nu vreau să-mi stric pofta de mâncare.

Ea își îndreptă atenția spre meniu. Fiecare categorie era scrisă în franceză, cu traducerea dedesubt. Totul suna minunat.

— Sunt lihnită de foame.

— Chipsurile din cartofi nu au fost suficiente?

Un chelner puse pe masă un coș de argint, umplut cu pâine proaspăt coaptă, și un mic disc de argint, cu unt dulce, cremos.

— Doctorului Pardieu i-ar plăcea restaurantul, remarcă ea.

Telefonul mobil al lui Grayson vibră. Îl scoase din buzunar să vadă cină sună, după care se ridică repede de la masă.

— Mă întorc imediat. Trebuie să răspund.

Nu o lăsă mult timp singură.

— Îmi pare rău, Olivia, dar trebuie să plecăm. Henry e în drum spre spitalul de urgență ca să fie cusut. Nu pare prea grav, se grăbi el să adauge când fața Oliviei își pierdu culoarea.

Ea nu puse întrebări până când nu ajunseră în mașină.

— Ce i s-a întâmplat?

— A mers la o petrecere aniversară la unul dintre acele locuri de joacă interioare. Bănuiesc că a încercat să se dea peste cap într-un fel de piscină plină cu mingi și nu prea i-a reușit. Tatăl lui Ralph crede că Henry va avea nevoie de aproximativ șase copci la frunte. Ralph este cel mai bun prieten al

lui Henry, și nici el nu are creier în capul ăla al lui.

— Henry este un băiețel isteț.

— Da, este, încuviință el, dar de-abia a împlinit nouă ani și, la vârsta asta, *prudența* nu este un cuvânt prea familiar pentru el.

Câteva minute mai târziu, pășeau pe coridorul de intrare în spitalul de urgență. Ralph și tatăl său erau în sala de așteptare. De îndată ce îl văzură pe Grayson, se grăbiră spre ei.

— Lui Henry i se face o radiografie, ca să fie sigur că nu are o comoție. Cine este domnișoara? întrebă tatăl, întinzând mâna Oliviei.

Grayson făcu prezentările.

— Olivia, acesta este doctorul Ralph Jones.

Doctorul nu dădu drumul mâinii Oliviei. Holbându-se intenționat la ea, spuse:

— Sunt oftalmolog. Un oftalmolog divorțat. Vrei să stai cu Ralph Jr. și cu mine cât timp Grayson intră să-l vadă pe Henry?

„Ce dracu?“ gândi Grayson. Ralph se dădea la ea. Grayson își puse brațul în jurul umărului ei și spuse:

— Lucrează pentru Fisc.

O paloare se lăsă asupra doctorului, dar acesta își reveni repede.

— Cineva trebuie să facă și asta, presupun. De ce nu-mi spui totul despre slujba ta?

— Ea vine cu mine, spuse Grayson. Dă-i drumul, Jones. Nu e nevoie să mai stai, acum că am venit.

Olivia îmblânzi asprimea cererii lui.

— Aș vrea să-l văd pe Henry.

Observă o asistentă care îi făcea cu mâna. Era Kathleen, de la secția de chimioterapie. Olivia se scuză și merse să o salute.

— Ce faci la urgențe?

— Nu aveau personal suficient, așa că țin locul cuiva, spuse ea. Ce mai faci, scumpo?

— Sunt bine.

— Da, cu siguranță ești, replică ea, privind dincolo de Olivia, la Grayson. Ai acolo un bărbat pe cinste.

Olivia o aprobă. Grayson era un bărbat pe cinste.

— Jane a fost internată din nou? întrebă Kathleen.

Ea știa tot ce se întâmplă în spital și-și propusese să țină legătura cu toate cele patru Pips.

— De aceea ești aici?

— Nu, răspunse Olivia, de data asta nu.

— Jane a trecut cu siguranță printr-o perioadă dificilă, spuse Kathleen.

— Ea spune că se simte mai bine, dar eu nu o cred. Nici Collins sau Sam.

— Doctorul Pardieu s-a întors de la conferința medicală, și știi că face

miracole. Va lămuri totul. Atunci, de ce ești aici?

După ce Olivia îi explică repede, Kathleen sună la radiologie ca să vadă cât va mai sta Henry în spital.

— Acum urcă. Aveai plănuită o seară importantă? Ești îmbrăcată de gală.

— Cină la „Veronique's", răspunse ea.

— Oh, finuț, spuse Kathleen. Nu cred că te-am mai văzut vreodată machiată. Arăți încântător. Să vedem ce porți.

Zâmbind, Olivia își descheie haina și îi arătă rochia.

— Superb, o lăudă Kathleen. Materialul e minunat.

Grayson terminase de completat hârțogăria și o ajunse din urmă pe Olivia. Kathleen se prezentă singură și întrebă:

— Tu și cu Olivia vă întâlniți de mult?

— Nu... începu Olivia.

Văzuse privirea speculativă din ochii lui Kathleen și se gândi că ar trebui să explice că nu se întâlneau propriu-zis, că seara era mai mult o obligație pentru Grayson, din cauza investigației.

Grayson o întrerupse.

— Deja de ceva vreme, spuse el.

— Atunci, știi că Olivia e un drac împielițat, nu-i așa? spuse ea, zâmbind. Ne-a făcut atâtea probleme când era cam de vârsta nepotului tău. Ne făcea pe toți să ne placă să venim la lucru doar ca să vedem ce va mai pune la cale.

— Kathleen este politicoasă, spuse ea. Eram o obrăznicătură de copil pe atunci.

Grayson se aplecă și șopti:

— Pe atunci?

— Pauza mea s-a încheiat, spuse Kathleen. O îmbrățișă pe Olivia. Îl vor duce pe Henry înapoi în salonul patru. E al doilea în stânga ta. De ce nu așteptați acolo?

De îndată ce Kathleen se îndepărtă, Olivia spuse:

— Ar trebui să stau afară. Ralph și tatăl lui au plecat.

— Da, răspunse el, dar vii cu mine. Henry va fi bucuros să te vadă. Întreabă tot timpul de tine.

— Chiar întreabă? zise ea, zâmbind.

— Da, chiar întreabă. Trebuie să inventez tot felul de povești îngrozitoare despre tine.

Merseră în salonul pe care Kathleen îl indicase. Pantofii lui Henry erau pe un scaun în colț, împreună cu haina lui. Un alt scaun se găsea pe partea opusă a patului.

— Așează-te aici, până mă duc să văd de ce durează așa mult, spuse Grayson.

Era în drum spre lifturi, când ușile se deschiseră și Henry apăru într-un

scaun cu rotile împins de un brancardier. Copilul avea toată fața plină de sânge. O tăietură în zigzag începea de deasupra tâmplei drepte, lângă linia părului, și se termina la capătul sprâncenei. Avea, de asemenea, nasul spart.

Lui Grayson i se opri respirația când văzu sângele, dar își ascunse reacția înfricoșată deoarece Henry îl privea.

— Cum te simți, Henry? întrebă el cu o voce plină de compasiune.

Copilul încerca din răsputeri să nu plângă.

— Doare, șopti el, în timp ce trecu pe lângă el. Ralph a spus că-mi vor pune un ac în cap. Unul mare, adăugă el îngrijorat.

Henry o zări pe Olivia imediat ce brancardierul opri scaunul cu rotile. Era atât de fericit să o vadă, încât sări din scaun și fugi la ea. Ea se ridică exact când el se aruncă în brațele ei, aproape doborând-o de pe picioare.

— Nu... strigă Grayson, dar era prea târziu. Henry avea brațele în jurul mijlocului Oliviei, iar fața lui însângerată era lipită de pieptul ei.

— Mă bucur că ai venit să mă vezi, spuse el.

— Cu siguranță ți-ai depășit porția de răni în ultima vreme, nu-i așa? spuse ea cu înțelegere. Să vedem ce ți-ai făcut la față.

El se dădu înapoi și se uită la ea.

— Asistenta m-a curățat, dar a început din nou să sângereze.

— Te doare?

El dădu afirmativ din cap.

— Tare, recunoscu el.

Observă că partea din față a rochiei Oliviei era acoperită cu sângele lui și ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Ți-am distrus rochia frumoasă.

Zâmbetul ei era plin de tandrețe. Îi dădu la o parte părul din ochi și spuse:

— Nu e nimic. E veche.

Henry trecu la îngrijorarea lui principală.

— O să-mi bage un ac în cap.

Grayson rămase locului, privind-o cum asculta îngrijorările lui Henry. Acum nu-i mai păsa deloc de rochie. Tot ce voia să facă era să consoleze copilul.

Inima lui Grayson se umplu de dragostea pe care o simțea pentru ea. Ar trebui, probabil, să-i spună ce simte, se gândi el, dar știa ce s-ar întâmpla. S-ar panica și ar fugi. Acum înțelegea felul în care funcționa mintea ei. Cu siguranță ar fugi. Totuși, nu ar ajunge departe, fiindcă era hotărât să-și petreacă restul vieții alături de ea. Să o determine să fie de acord era o adevărată provocare.

Grayson amână problema pentru altă dată și merse la nepotul lui. Îl ridică și îl puse pe pat, apoi se aplecă într-o parte, ca să vadă mai bine rănile.

— Ți-ai rupt nasul?

— Nu, nu și l-a rupt și nici nu a făcut o comoție. Medicul de la camera de

gardă dădu știrea. Doar s-a lovit la cap. Chirurgul plastic de serviciu e deja aici, aranjează un alt pacient. M-am gândit, din cauza locului unde este tăietura, că un chirurg plastic ar trebui să facă retușul. Eu o să încep să anesteziez zona și să o curăț.

O asistentă puse o tăviță de metal pe tejghea. Henry zări acul și-l apucă pe unchiul lui de mână. Grayson îl asigură calm că acul îi va lua durerea și, de îndată ce fu anesteziat local, Henry se relaxă. Când chirurgul plastic ajunse, Henry râdea la o poveste pe care Olivia i-o spusese.

Nu părăsiră spitalul decât după ora zece, iar Henry adormise deja buștean pe bancheta din spate a mașinii lui Grayson înainte ca acesta să pornească din parcarea spitalului.

— Mulțumesc, îi spuse Grayson Oliviei în timp ce îi aruncă nepotului o privire în oglinda retrovizoare. Faptul că te-a avut alături a făcut să-i fie mai ușor.

— Sunt doar bucuroasă că e bine, răspunse ea. Henry e un băiețel grozav.

— Îmi pare foarte rău pentru astă-seară, continuă el. Nu a ieșit chiar așa cum am plănuit.

— Există lucruri mai importante decât cina la un restaurant dichisit, spuse ea.

— Vom sărbători altă dată, promise el.

— Nu mi-ai spus despre armă, îi reaminti ea. Ești sigur că au găsit arma cu care am fost împușcată?

— Da, testele balistice au confirmat. Se potrivește. Nu e nici o îndoială.

— Și?

— Casa lui Ray Martin. Au găsit-o înăuntrul casei lui Martin. Totuși, fără amprente. Arma fusese curățată în întregime.

— Dar poliția percheziționase deja casa aia de sus până jos. Cum e posibil să fi ratat ceva? Și cum de au știut să caute din nou?

— A sunat un tip. Nu și-a dat numele, doar s-a prezentat ca fiind un vecin. Spunea că fiul lui și câțiva dintre prietenii acestuia au intrat în casa abandonată și au găsit-o.

— Deci, totuși a fost Martin. Un motiv simplu: răzbunarea, spuse ea. Speram întrucâtva ca Simmons să o fi făcut. Ar fi putut să afle despre Jorguson și Martin, și să plaseze arma. Speram ca partenerul soios al tatălui meu să nu mai vadă vreodată lumina zilei.

— Dorința ta s-ar putea îndeplini oricum, îi spuse el. L-am ridicat de la biroul lui din Washington. Tocmai începuse să distrugă documente când am ajuns acolo. Îl vom pune sub acuzare nu numai pentru implicarea în tentativa ta de răpire, dar dacă găsim ceea ce credem că vom găsi în acele dosare, îl vom putea prinde și pentru rolul lui în schema piramidală a tatălui tău. Din păcate, a plătit deja cauțiunea, așa că acum e liber, dar îl așteaptă o

grămadă de ani de închisoare.

— Nu credeai că Martin a fost cel care m-a împușcat, nu-i așa?

— Nu, nu credeam, recunoscu el, dar găsirea armei…

Propoziția rămase neterminată, iar el clătină din cap.

— Știi ce înseamnă asta? Cu Martin închis, cazul este închis. Oricum, cazul meu. Gata cu bodyguarzii.

Ea zâmbi până când el îi reaminti:

— Și toate amenințările cu moartea de pe telefonul tău?

— Oh!

Explozia de optimism dispăru. Cum putuse uita de apeluri?

— Exact, spuse el. Bodyguarzii rămân.

— Poate doar pentru câteva zile, făcu ea o concesie. Cu siguranță, toată furia împotriva tatălui meu se va stinge în curând.

— Va dura mai mult, nu doar câteva zile.

Știa că el avea dreptate.

— Eu plătesc bodyguarzii.

— Nu, nu plătești.

Ea numără până la zece, dar fără folos.

— Voi insista.

Modul în care își încleștă falca îi spuse că va fi încăpățânat.

— Insistă cât vrei.

Ea hotărî să amâne discuția, din moment ce nu câștiga. În plus, astmul ei începu să-și facă simțită prezența. Aerul rece al nopții îi îngreuna respirația. Își deschise poșeta și doar atunci își dădu seama că nu avea inhalatorul.

— Grayson…

El băgă mâna în buzunarul hainei și scoase un inhalator.

— Poftim.

Îl folosi și, fără să se gândească, i-l dădu înapoi. Doar când intră în garajul lui, ea înțelese unde o ducea.

— Ar fi trebuit să mă lași la apartamentul meu. Acolo este un paznic chiar imediat după ușă.

— Nu pot încă să te duc acasă. Nu am luat încă cina.

Parcă mașina, apoi coborî și ocoli ca să-i deschidă portiera.

— La McDonald’s e deschis, spuse ea.

— Voi pregăti o cină pentru gurmanzi.

— Serios?

— Ce zici de niște hot-dogi?

CAPITOLUL 29

Olivia încercă să-i spună noapte bună lui Grayson din ușă, dar el nici nu vru să audă. O împinse în apartament, închise ușa cu piciorul și o luă în brațe.

— Te vreau.

„De la gentleman la omul cavernelor“, se gândi ea. Transformarea era extrem de provocatoare. Ea încercă să-și amintească de ce nu ar trebui să meargă în pat cu el. Oh, da, trebuiau să vorbească.

— Grayson, trebuie să-ți spun…

— Acum, te vreau acum.

Nu-i dădu timp să-l contrazică. O sărută apăsat și apoi începu să-i spună, în cele mai mici detalii, exact cum va face dragoste cu ea. Când termină, picioarele i se transformaseră în jeleuri. El îi aștepta permisiunea. Ea își duse brațele în jurul gâtului lui și își răsfiră degetele prin părul lui.

— Folosești cuvintele cu pricepere, șopti ea.

„Doar astă-seară“, își promise sieși. Doar încă o noapte. Apoi îl va face să plece.

Nevoia unuia de celălalt era feroce, iar felul în care făceau dragoste era sălbatic. Grayson nu era blând, nici ea. Buzele ei se umflară din cauza săruturilor lui, iar umerii lui purtau zgârieturile atingerilor ei bestiale. Când, în cele din urmă, Grayson își adună suficiente forțe să plece de lângă ea, respira cu greutate și trupul îi era acoperit cu un strat fin de transpirație. Mirosul ei se amesteca împreună cu al lui, agățându-se de aerul din jurul lor.

— Ah, Dumnezeule, oftă ea.

— Ai vocea răgușită, îi spuse Grayson.

— E posibil să fi țipat.

— E posibil? întrebă el, rânjind. Ai fost… o bestie. Am fost puțin cam dur, nu-i așa?

— Și eu am fost puțin cam dură.

„Acum ori niciodată“, își spuse el. Era posibil să nu fie cel mai bun moment, dar avea de gând să meargă până la capăt, în timp ce ea încă își revenea. Se mișcă atât de repede, încât ea nu avu timp să reacționeze. Țintuind-o în pat, el începu:

— Am ceva să-ți spun.

Îi prinse fața între mâini, ținând-o captivă.

Ea păru îngrijorată.

— Da?

— Te iubesc.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu. Nu poți să mă iubești. Ar fi trebuit…

— Te iubesc, repetă el cu fermitate.

— Grayson…

O sărută pe frunte.

— Și tu mă iubești.

Ea îl împinse.

— Asta nu contează, strigă ea.

— Sunt al naibii de sigur că lucrul ăsta contează.

El se întoarse pe spate și privi fix la tavan. Ea încercă să se ridice, dar o prinse de mână și o trase lângă el. Aterizâ deasupra lui. Ținându-și prizoniera cu brațul înfășurat în jurul ei, o forță să-și pună capul pe umărul lui și spuse:

— Calmează-te, iubito. Va fi în regulă.

Situația era ironică, și el simți asta. Trebuia să o consoleze pentru că îi spusese că o iubea.

Olivia încerca cu disperare să nu plângă.

— Am lăsat să se ajungă prea departe, șopti ea spre gâtul lui. Nu ar fi trebuit. Știam mai bine. Chiar știam, dar ești irezistibil, și eu sunt slabă de înger când sunt cu tine.

El decise să-i ignore divagațiile.

— Te vreau în patul meu în fiecare noapte, îi spuse el cu un glas aspru. Vreau să mă trezesc cu tine alături de mine.

— Nu, nu pot…

— Te iubesc, repetă el. Vrei să te căsătorești cu mine?

Reacția ei nu a fost una pe care el să o poată considera încurajatoare. Ea sări imediat și, aproape strigând, spuse:

— Vai, Dumnezeule, nu!

Ar fi trebuit să se simtă cel puțin insultat. Privirea ei îngrozită îi lovi serios ego-ul. Totuși, nu se supără, deoarece știa ce se petrecea în minunata, dar fără doar și poate amețita ei minte.

— Spune-mi că mă iubești, îi ceru el. Mâna lui se mută la baza gâtului ei și o trase ușor de păr, forțând-o să se uite la el. Spune-mi. Știu că mă iubești. Vreau să te aud spunând cuvintele.

— Nu ar conta, zise ea.

O singură lacrimă îi scăpă, alunecând încet pe obraz.

— Nu înțeleg de ce vrei…

— Pur și simplu vreau, răbufni el. Spune-mi.

— Te iubesc.

Greutatea care îi apăsa pieptul se micșoră. Cu toate că știa ce simțea ea, avea nevoie ca ea să recunoască. Restul depindea de el.

— Nu mă voi căsători cu tine, Grayson. Nu pot să mă căsătoresc cu tine. Trebuie să mergi mai departe fără mine.

— Dar Collins, Jane și Samantha? Ele se pot căsători vreodată? Se vor căsători?

— Ce au de-a face prietenele mele cu această conversație?

— Au, răspunse el. În întregime au. Și la fel și doctorul André Pardieu. Prietenele tale au făcut parte din același program experimental, sub supravegherea lui.

Ea nu putu să-l privească. Își dădu drumul să cadă lângă el.

— Da.

El începu să-i mângâie spatele, simțindu-i încordarea.

— Mătușa ta mi-a spus câte ceva despre acea perioadă din viața ta. Ai stat mult timp în spital, nu-i așa?

Ea refuză să-i răspundă, dar asta nu-l opri.

— Știu că familia ta nu a venit să te vadă. Ai fost singură.

— Am fost bucuroasă din cauza asta, răbufni ea. Am văzut prin ce au trecut familiile prietenelor mele. A fost îngrozitor pentru ei. Le văd și acum chipurile, suferințele.

Își aminti de ceea ce spusese odată Sam, după ce o vizitase familia. Toți plânseseră, iar Sam le-a spus că poate ar fi mai bine dacă ea ar muri, căci atunci ei vor avea liniște.

— Tu crezi că va reveni, spuse el foarte prozaic. Și nu vrei ca persoana pe care o iubești să treacă prin acea suferință. Corect? Ea rămase tăcută. Prietenele tale îți împărtășesc atitudinea fatalistă?

— Sunt realiste, cum sunt și eu.

— Înțeleg.

Degetele lui alunecară încet pe spatele ei.

— Deci, ești dispusă să-ți trăiești viața așteptând moartea? Ce naiba, Olivia? Nu înțelegi cât de nebunească e ideea asta?

Ea deveni brusc furioasă. Îl împinse și coborî din pat.

— Nu-mi pasă dacă înțelegi sau nu, strigă ea. Își luă capotul de mătase și-l îmbrăcă. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât de-abia putu să-și lege cordonul. Fatalistă? Întreab-o pe Jane cum se mai simte zilele astea. Își trecu agitată mâinile prin păr. Dintre noi patru, ea e cea mai optimistă, dar la ce o ajută? Boala a revenit. Știu sigur că i-a revenit și, vai, Dumnezeule, săracul Logan. El tocmai a redevenit fratele ei, iar acum va trece prin iad. A băut și s-a drogat și s-a purtat atât de groaznic cu ea toți acei ani, și acum încearcă cu disperare să se revanșeze pentru trecut, dar e prea târziu. Nu știu ce se va întâmpla cu el când ea va muri. Lacrimile îi alunecară pe față. Și Henry. Dar el, Grayson? Și-a pierdut deja mama. Vrei să mă vadă murind? Își ridică brațele. Am încheiat discuția despre asta.

Grayson vru să meargă la ea, să o consoleze, dar, în starea aproape isterică în care era, știa că i se va împotrivi. Se ridică, se sprijini de tăblia patului și spuse:

— OK. Greșeala mea. Nu contează.

Tonul lui blazat o încurcă. Făcu un pas spre el.

— Ce nu contează?

— Propunerea. Nu contează. Uită că am pomenit de ea.

— Aha!

— Vino și stai lângă mine. Vreau să-ți cer o favoare.

Ea păși încet spre marginea patului. El își puse mâinile pe șoldurile ei și o trase la el în poală. Cu o privire îngrijorată, ea îl privi, sprijinindu-și mâinile pe umerii lui.

— Vreau să-i dai doctorului Pardieu permisiunea să-mi vorbească, spuse el.

Strânsoarea de pe umerii lui se înteți.

— De ce? Credeam că ai înțeles ceea ce tocmai am zis. Din moment ce ai închis omul potrivit, cazul meu este închis. Trebuie să mergi mai departe.

— Da, corect. Merg mai departe, încuviință el un pic prea repede, dar tot vreau să vorbesc cu doctorul, și el nu poate să-mi spună nimic decât dacă îi dai tu permisiunea.

— Nu știu de ce ai nevoie…

— Vei face asta, Olivia. Dimineață la prima oră, îi ordonă el, nelăsând loc negocierilor.

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ai de gând să mă faci tâmpit? întrebă el.

— Nu, dar gândesc asta, bodogăni ea. De ce zâmbești?

— Pentru că am avut discuția și înțeleg. Nu ai de gând să te căsătorești cu mine și speri că îmi voi continua viața… fără tine.

— Da, spuse ea sfidător. Când pleci de aici, exact asta vreau să faci.

— OK. Îi dai permisiunea doctorului Pardieu să vorbim despre tine și, după acea conversație, nu mă vei mai vedea niciodată. Aceasta este condiția mea.

Să nu-l mai vadă niciodată. Gândul îi provocă greață.

— Bine.

Grayson îi dezlegă cordonul și îi desfăcu capotul, descoperindu-i sânii frumoși. Era încântătoare. Degetele lui îi mângâiară pielea moale, fără cusur.

Olivia era confuză. Nu voia ca el să înceteze să o mai atingă, și totuși, își dorea să îl vadă plecând.

— Totul se va schimba odată ce voi pleca de aici. Știu că asta vrei, îi spuse el. Îi trase capotul de pe umeri. Dar nu am plecat încă.

CAPITOLUL 30

Grayson rămăsese treaz jumătate de noapte, lucrând la calculator. Era uimitor câte informații confidențiale erau disponibile când cineva avea acreditările necesare și știa unde să caute.

Olivia spusese că i-ar fi fost ușor lui Simmons să afle despre legătura ei cu Jorguson și Martin, iar asta era adevărat. Întreaga ei viață se găsea acolo, doar apăsând un buton, inclusiv numele angajatorilor ei. Evident, Simmons căpătase acces la acele informații, din moment ce îi sunase ca să încerce să o discrediteze.

Da, ar fi fost ușor pentru Simmons să plaseze arma în casa lui Martin. Se gândi la această posibilitate în timp ce făcu duș și se îmbrăcă. Era duminică dimineață și se pregătea să plece la birou. Știa că Ronan era deja acolo, recuperând lucrul la propriile rapoarte.

În bucătărie, Henry lua micul dejun cu bunicul său și cu Patrick. Cei doi bărbați primeau o descriere detaliată a ceea ce se întâmplase în noaptea precedentă. Grayson îl auzi pe Henry lăudându-se că Olivia venise la spital și insistase să-l țină de mână în timp ce era cusut. Menționă încă o dată că era avocata lui, ceea ce însemna că urma povestea a ceea ce se întâmplase în biroul directorului.

Grayson își turnă un pahar de suc de portocale și trase un scaun vizavi de nepotul său.

— A avut loc vreo schimbare de plan? întrebă el.

Henry dădu afirmativ din cap.

— Bunicul ne va duce, pe Ralph și pe mine, la film, dar Ralph trebuie să meargă acasă după aceea pentru că – îi aruncă o privire bunicului înainte să continue – pentru că bunicul doar atât poate să-l suporte pe Ralph.

— Am înțeles, spuse Patrick, zâmbind.

Grayson dădu din cap. Ralph era puțin dus cu pluta, dar, la urma urmei, la fel era și Henry. Împreună, semănau câteodată cu o tornadă.

— Henry, ce părere ai avea dacă m-aș căsători cu Olivia? întrebă Grayson.

Ochii lui se întunecară de îngrijorare.

— Te vei muta?

— Nu, s-ar muta ea aici cu noi.

— Cu mine și cu Patrick?

— Da, și cu mine, spuse el.

— Veți avea o nuntă?

— Da.

El clătină din cap.

— Nu, nu vreau să te căsătorești cu ea.

Își plecă ochii și privi fix la bolul lui cu cereale.

— Știam că îți place de Olivia, îi spuse bunicul său. Vorbești tot timpul despre ea.

Henry nu vru să-și ridice privirea.

— Chiar îmi place de ea, dar nu vreau ca Grayson să se căsătorească.

— Spune-ne de ce, insistă Patrick. Vrem să înțelegem.

Henry privi la bunicul său, văzu semnul lui încurajator și se întoarse spre Grayson.

— Pentru că, dacă vei face o nuntă, va trebui să-l inviți pe tata, și el se va întoarce aici și mă va lua.

Grayson fu surprins de răspunsul lui Henry. Neliniștea copilului era aproape tangibilă. Nu ar trebui să aibă astfel de griji, se gândi Grayson. Rămase tăcut, în timp ce tatăl său încercă să calmeze temerile băiatului.

— Nu am lăsa niciodată să se întâmple așa ceva. Niciodată.

Grayson îi explică faptul că avea întreaga custodie, ceea ce nu contă foarte mult pentru Henry.

Patrick a fost cel care îl convinse, în cele din urmă.

— Nu ai propriul tău avocat?

Henry dădu aprobator din cap.

— Știi prea bine că am. E Olivia.

— Crezi că l-ar lăsa pe tatăl tău să te ia?

Henry nu trebui să se gândească prea mult timp.

— Nu. Apoi, zâmbi. Se uită la Grayson și adăugă: Dacă îi spun ei, nu te va lăsa să-l inviți pe tata la nuntă.

Grayson râse.

— Cred că ai dreptate.

— E cazul să te felicit? întrebă tatăl lui. Știi că nu am cunoscut-o încă pe Olivia.

— O vei cunoaște, spuse Grayson. Și nu, nu e cazul de felicitări. Este dificilă.

— Vrei să o întreb eu? se oferi Henry.

Patrick își exprimă opinia:

— E posibil să ai mai multe șanse cu puștiul.

A fost ultima dată când Grayson zâmbi în acea zi. Când ajunse la birou, îi spuse lui Ronan despre speranța Oliviei în ceea ce îl privea pe Simmons și, după ce aruncară mingea de fotbal de la unul la altul timp de câteva minute, cei doi se hotărâră asupra unui plan de acțiune.

— Nu strică, spuse Ronan.

— Corect. Doar să fim siguri, replică Grayson.

Pentru următoarele câteva ore, atât el, cât și Ronan, își puseră la punct dosarele. Era după-amiază târziu când Grayson își termină raportul. Tocmai își închise calculatorul, când telefonul lui mobil sună.

— Grayson Kincaid? Vocea avea un slab accent francez.

— Da.

— Sunt doctorul André Pardieu. Olivia MacKenzie m-a rugat să te sun. M-a împuternicit să discut antecedentele ei medicale și prognoza cu tine. Ce ai dori să știi?

— Vă mulțumesc că ați sunat, domnule doctor. Știu că sunteți un om ocupat, așa că voi trece direct la subiect. Sunt îndrăgostit de Olivia și vreau să mă căsătoresc cu ea, dar e o femeie foarte încăpățânată.

Doctorul Pardieu râse.

— Da, știam asta de ceva vreme.

— Oliviei îi este teamă de un angajament. Se teme că acel cancer va reveni. O vede pe prietena ei Jane atât de bolnavă, și asta a convins-o că nu poate să-și facă planuri pentru viitor. Nu știu cum o voi convinge, dar m-am gândit că, dacă primesc o oarece asigurare din partea dumneavoastră, aș avea mai multe șanse.

— Nu pot să discut în mod special cazul lui Jane, dar pot să-ți spun că Olivia nu ar trebui să fie îngrijorată. Am fost plecat de la spital și nu am putut să acord întreaga mea atenție acestei ultime evoluții, dar acum că m-am întors, îi voi da de capăt. Te asigur că Olivia nu a arătat nici un simptom de toxemie, deci, din câte am văzut, nu are de ce să-și facă griji.

— Mulțumesc, domnule doctor, spuse Grayson.

— Succes, spuse dr. Pardieu. Olivia merită puțină fericire, și sper că o va găsi alături de tine.

— Da, domnule. Acesta este planul meu, îl asigură Grayson înainte să pună capăt apelului.

Grayson se lăsă pe spate în scaun și se gândi la ceea ce-i spusese doctorul. Ceva îi rămase înfipt în minte. Toxemia era un termen specializat pentru otrăvirea sângelui, nu-i așa? Dădu din nou drumul la calculator. Începu să caute informații, iar acestea îl făcură să-și pună noi întrebări. Când își încheie căutarea, îi spuse lui Ronan ceea ce descoperise. Știau cu cine trebuiau să vorbească și ce informații aveau nevoie să adune. Până seara, întrebările lor găsiră răspuns, și îl sună imediat pe doctorul Pardieu. Dacă medicul îi confirma suspiciunile – iar Grayson era sigur că o va face – avea nevoie să acționeze de îndată. Timpul era esențial.

Olivia încercă să-și țină mintea ocupată, astfel încât să nu se gândească la Grayson, dar îi era imposibil. Sam o sună și, în ciuda legăturii proaste, știu că ceva nu era în ordine. Simți asta în vocea Oliviei. Întrebările urmară, unele după altele, până când Olivia era aproape să plângă.

— Nu pot să vorbesc despre el, spuse Olivia. Spune-mi din nou povestea, Sam. Îmi va distrage atenția de la viața mea nenorocită.

— Nu, ai auzit acea poveste stupidă – cu toate că uimitor de incredibilă – de cel puțin cinci ori.

— Mai degrabă de douăzeci de ori, dar spune-mi-o din nou. Mă face să râd de fiecare dată când o aud.

Oftatul lui Sam era puternic și clar, în ciuda perturbațiilor.

— Stăteam acolo, văzându-mi de treabă, pe scaunul cu numărul douăzeci și opt A al zborului…

— Două mii șapte sute patruzeci și trei, o completă Olivia.

— Avionul era plin și zgomotos, dar eu mă detașasem total, fiindcă învățam ca o nebună pentru un examen pe care trebuia să-l dau a doua zi dimineață la ora opt. Zborul era în grafic și eu, la fel ca ceilalți, credeam că totul e în regulă, când o însoțitoare de zbor m-a bătut pe umăr și mi-a cerut să vin cu ea.

Olivia adăugă detaliile pe care și le aminti.

— Ți-ai îndesat laptopul în geanta de voiaj și ai luat-o cu tine. Credeai că erai mutată la clasa întâi, pentru cine știe ce motiv bizar.

— Da, asta am crezut. O deducție isteață.

— Tu ai zis.

— Ar trebui să continui? întrebă Sam.

— Vrei, nu-i așa?

— OK, da, spuse ea cu o voce nerăbdătoare. Tu, Collins și Jane sunteți singurele la care pot să mă laud. Frații mei sunt atât de sătui să audă această poveste, încât bombăne de fiecare dată când o aduc în discuție.

— Eu nu bombăn, o asigură ea.

— Era un avion frumos, continuă ea. Un avion cu reacție, cu…

— Nu trebuie să intri din nou în detalii tehnice. E suficient să spui că era frumos.

Sam râse și continuă:

— Nu era un avion mare cu reacție, dar tot era frumos, presupun. Oricum, am urmat-o pe însoțitoarea de zbor îngâmfată, trecând de prima clasă, unde am observat că toate locurile erau ocupate. Am început să am un presentiment, dar însoțitoarea de zbor zâmbea și se purta de parcă nimic nu era neobișnuit. Mi-a zis că mă auzise spunându-i unui alt pasager că absolvisem Academia de Forțe Aeriene. Nu îi spusesem așa ceva nici unuia dintre pasageri, și eram pe punctul să o corectez, când mi-a zis cu voce mai degrabă tare că și căpitanul a absolvit Academia și că voia să mă salute. Nu avea nici un sens, și stewardesa și-a dat seama că aveam să mă cert cu ea. Știa că ușa carlingii era încuiată în timp ce avionul…

— Știu. Nu cita regulamente. Treci la partea interesantă.

— Însoțitoarea a șoptit: „Te rog“, a bătut la ușă – cu zâmbetul ei nebunesc pe față în tot acest timp –, și ușa s-a deschis, iar ea m-a împins înăuntru. Și vreau să zic chiar m-a împins, repetă ea.

— Nu trebuie să intri într-o lungă descriere a acestei părți, o apostrofă Olivia.

— Ah, dar vreau. Întreg echipajul vomita în niște pungi de plastic, și a început să-mi pice fisa: trebuie să fi parcurs lista cu pasageri, căutând un pilot. Mirosea așa respingător în carlingă, încât însoțitoarea și-a astupat nasul. Eu nu am făcut-o, bineînțeles. Eu am crescut cu astfel de frați scârboși. Asta, plus chimioterapia… nimic nu mă mai afectează cu adevărat.

— Oricum, aveau fețele verzi ca niște lămâi, și vomitau ceea ce părea a fi niște fiere.

— Oh, Dumnezeule, Sam. Nu fi atât de… expresivă.

Sam râse.

— În mod firesc, m-am gândit la ce era mai rău, și anume că fuseseră otrăviți, dar căpitanul mi-a spus că tocmai făcuseră un zbor în care mai mulți pasageri se îmbolnăviseră. A fost nevoie de amândouă ca să-l luăm pe copilot de pe scaunul lui și să-l mutăm. Știi restul.

— Oh, nu, trebuie să-mi spui.

— În mijlocul acelui miros greu și uscat, căpitanul mi-a dat instrucțiuni. După cum știi, am zburat pe aproape orice cu aripi, se lăudă ea. Avionul ăla nu a fost o provocare. I-am spus să se reaxeze, căci voi prelua comanda. Însoțitoarea s-a întors cu un șervețel care îi acoperea gura și nasul, din cauza mirosului groaznic cu care ajunsesem să mă cam obișnuiesc, și mi-a spus că unii pasageri și-au dat seama că ceva nu e în regulă și că au devenit agitați. Căpitanul a pornit difuzorul și le-a vorbit ca să-i calmeze. Credea în continuare că va duce avionul la sol.

— Dar tu nu știai că difuzorul a fost lăsat pornit, interveni Olivia.

— Nu, bineînțeles că nu știam. Nu m-aș fi certat cu căpitanul dacă aș fi știut că pasagerii ascultau, iar el era atât de bolnav, încât a uitat. Arăta de parcă avea să leșine în orice moment. I-am spus să se relaxeze, că puteam să manevrez eu avionul și am început să mă familiarizez cu panoul de control, făcând vreo două manevre ca să simt avionul.

Ochii săracului căpitan se închideau întruna, deși se zbătea să rămână conștient. A spus că, înainte de a ne apropia de pistă, trebuie să-i instruiesc pe pasageri să ia o poziție adecvată în cazul prăbușirii. Am încercat să nu mă consider insultată și l-am întrebat de ce aș vrea să fac una ca asta, ajungând să avem o discuție mai aprinsă.

Olivia râse.

— O discuție mai aprinsă? Am auzit înregistrarea. A fost mai mult decât aprinsă.

— Îți dai seama că pasagerii au înregistrat conversația? Nu poți să faci nimic în zilele astea fără ca cineva să te înregistreze. Îți jur, intimitatea noastră…

— Deviezi de la subiect, Sam, îi reaminti Olivia.

— Da, OK. Așa că, deși că am încercat să nu o iau ca pe o insultă, am fost insultată. Vreau să spun, cum aș fi putut să nu fiu? Am încercat să explic poziția mea și am enumerat toate avioanele diferite pe care am zburat, încheindu-mi litania prin a spune că sunt pilot în Forțele Aeriene ale Statelor Unite și că am fost antrenată de către cei mai buni. Piloții avioanelor de vânătoare din cadrul Forțelor Aeriene nu prăbușesc avioane. I-am spus, de asemenea, că aș fi înțeles reticența lui dacă aș fi fost pilot pe un avion care stropește cu insecticid, sau chiar și un pilot al Marinei, dar, să fim serioși… Sunt din Forțele Aeriene. Nu-și dădea seama cât de tari suntem?

— Ai mai spus, și citez: „Suntem cei mai buni piloți din lume“.

— Păi, suntem, sublinie ea, iar Olivia și-o imagină pe prietena ei ridicând din umeri. E posibil să fi spus ceva de genul ăsta. Da, a fost orgoliul meu, dar pasagerii s-au calmat. Cel puțin, asta mi-a spus însoțitoarea. De asemenea, mi-a spus că erau trei pasageri în spatele avionului care vomitau. Indiferent despre ce virus era vorba, acesta se răspândea rapid și era puternic.

— Dar i-ai instruit pe toți să ia poziția de prăbușire?

— Doar pentru că a insistat căpitanul.

— Spune-mi ce i-ai spus, exact cu cuvintele tale.

— Nu mă provoca. Replica a fost transmisă la toate știrile.

— Spune-mi.

— Doar le-am explicat că atât copilotul, cât și căpitanul erau bolnavi, și că eu voi duce avionul la sol. Am mai spus că deși, personal, nu credeam că era necesar, ar trebui să ia toți poziția de prăbușire, sperând doar că se simțeau la fel de insultați ca mine.

— Și?

— Și când ne-am apropiat, am văzut toate mașinile alea de pompieri și ambulanțele, și e posibil să fi spus turnului de control ceva de genul să le ia naibii de pe pista mea.

— E posibil.

— În plus, le-am spus pasagerilor că va fi cea mai lină aterizare pe care au experimentat-o vreodată. Și chiar a fost, afirmă ea. Nici o singură hurducăială.

— Asta am auzit la știri, spuse Olivia.

— Turnul de control s-a gândit că ar trebui să folosim planul înclinat, dar i-am convins să ne lase să parcăm la poartă deoarece va fi mult mai ușor să-i scoatem astfel pe toți bolnavii din avion. De îndată ce am deschis ușa, m-am dat la o parte, astfel încât paramedicii să poată să intre în carlingă. Am așteptat mult timp în sală, în vreme ce toți pasagerii efectuau formalitățile, dar apoi am văzut cât era ceasul și știam că eram așteptată la bagaje. Mi-am pus pe cap șapca mea de baseball și geaca, am înșfăcat geanta de voiaj și m-

am îndreptat spre terminal. Eram ușurată că nimeni nu m-a oprit, fiindcă trebuia să mă întorc la bază înainte de stingere.

— Ai plecat, pur și simplu.

— Știi doar că am plecat. A trebuit, explică ea. Randy ne ducea înapoi pe trei dintre noi. Îi luase deja pe ceilalți, și nu voiam să întârzie și ei.

Oftă, înainte să continue.

— Aveam speranța asta stupidă că va trece. Știi, nu era mare lucru, nu? Din păcate, am fost la toate știrile. Am ajuns înapoi cu suficient timp înainte și, după ce mi-am lăsat geanta în cameră, am mers să raportez comandantului meu. A fost un chin. El era într-un bar, împreună cu alți câțiva ofițeri și peste tot erau imagini cu bombardiere. I-am cerut să discutăm un moment între patru ochi și i-am explicat repede ce s-a întâmplat. I-am spus, de asemenea, că era posibil ca reporterii să încerce să intre în bază și, dacă voiau vreun interviu, presupuneam că se va ocupa el de ei. Nu i-a plăcut faptul că aruncam totul în cârca lui, dar i-am spus că aveam un examen a doua zi dimineața și trebuia să mă concentrez asupra lui. Comandantul nu e niciodată într-o dispoziție bună, dar a fost în acea seară, și doar mai târziu am aflat de ce. Mă auzise spunând că eram superiori celor de la Marină. I-a plăcut asta.

— Orgoliul, spuse Olivia. Voi, piloții, aveți orgolii imense.

Olivia auzi un bip la telefon, arătând că avea un apel în așteptare.

— Trebuie să închid, spuse ea după ce se uită la ecran.

— Stai. Nu vrei să auzi despre conferința de presă? A fost foarte amuzantă.

— Sunt sigură că a fost, o aprobă ea. Îmi pare rău, nu pot să mai stau. Mă sună Jane.

— Trimite-mi un mail după ce vorbești cu ea, zise Sam, și spune-i că o voi suna săptămâna asta.

Olivia își luă rămas-bun și comută la apelul lui Jane. Prietena ei suna ca să o invite pe Olivia la cină. Insistă să vină deoarece Logan făcea o friptură specială cu ierburi proaspete. Cu toate că Olivia nu voia efectiv să iasă din casă – vremea se făcuse urâtă și începea să fie lapoviță –, își dorea să o vadă pe Jane și să se asigure că era în regulă. Ea va pretinde că totul era bine, dar Olivia va ști adevărul de îndată ce se va uita la fața ei. Îi spuse lui Jane că va ajunge la ea într-o oră.

Telefoanele josnice legate de tatăl ei se împuținaseră – fuseseră doar două în acea dimineață – și, la insistența Oliviei, Grayson scosese paza de la ușa ei, atâta timp cât ea promise să-l sune pe unul dintre ei dacă dorea să plece undeva. Fiindcă Jane locuia aproape de ea, Olivia hotărî că va fi în siguranță dacă își lua măsuri de precauție suplimentare. John, portarul, o informa în legătură cu numărul de reporteri care încercau să intre în clădire ca s-o intervieveze. O avertizase că unii dintre ei stăteau în mașinile lor, așteptând,

așa că, înainte să părăsească apartamentul, îl sună pe John. Lapovița lucra în avantajul ei, își spuse. Nu erau mașini pe stradă în seara aceea.

John o însoți până la mașina ei din garaj și o privi ieșind pe stradă. Olivia ocoli de mai multe ori strada, până când se convinse că nu era urmărită, apoi se îndreptă spre Dupont Circle, unde locuia Jane.

Casa cu două etaje a lui Jane era destul de mică, dar exista un studio de artă la ultimul etaj. Podul transformat era motivul pentru care Jane cumpărase spațiul, deoarece lumina care intra prin ferestre era perfectă pentru munca ei.

Logan deschise ușa. Păru surprins să o vadă.

— Jane nu ți-a spus că m-a invitat? întrebă Olivia.

Logan se dădu înapoi ca să o lase înăuntru.

— Sunt sigur că mi-a zis. Doar că am uitat. Nu-ți fă griji. Există suficientă friptură.

Olivia îl urmă în living. Camera era întunecată, cu excepția luminii date de focul pe care el îl aprinsese în cămin. Aprinse o veioză și ea văzu cât de istovit arăta.

— Jane e sus, se odihnește, spuse el. Mă duc să o chem.

— Cum se simte?

— Nu prea bine, răspunse el.

Se uita peste tot, numai la ea nu.

— Mi-e teamă, spuse el.

— Las-o să se mai odihnească, răspunse Olivia.

Ea făcu semn cu capul spre bucătărie.

— Ceva miroase minunat. Pot să te ajut?

El zâmbi.

— Mersi, am totul sub control.

— Atunci, nu mă lăsa să te reții. Îmi voi găsi o ocupație până când coboară Jane. Arătă spre un morman de reviste de pe măsuță.Pot să citesc câte ceva.

De îndată ce Logan intră în bucătărie, Olivia ridică revista de pe vârful mormanului și se așeză pe canapea. Răsfoi paginile. Nimic nu-i captă atenția, așa că o puse înapoi pe măsuță. Zări apoi un laptop, stând pe podea lângă un fotoliu. Nu citise ziarul și se gândi să se uite peste *Times* și să se pună la curent cu ultimele evenimente. Știa că Jane nu s-ar supăra dacă ar folosi calculatorul ei pentru câteva minute.

Olivia se întinse după calculator și îi ridică încet capacul. Ecranul întunecat prinse viață, și apăru o pagină deschisă. Titlul de sus îi captă atenția: „Efectele patologice ale ingerării arsenicului“. „Ce subiect ciudat de citit“, se gândi Olivia. Apăsă butonul să se întoarcă la pagina precedentă și apoi la pagina de dinainte. Nu-i luă mult timp să-și dea seama că nu ținea deloc în brațe calculatorul lui Jane. Era al lui Logan.

Vocea lui Logan se auzi din bucătărie.

— Când îi mai dai din nou sânge, Olivia?

Ea închise repede calculatorul și îl puse pe podea, unde îl găsise.

— Nu sunt sigură, răspunse.

Logan păși în living, ștergându-și mâinile cu un prosop de vase. Se uită spre scări, asigurându-se că Jane nu era acolo, și coborî tonul vocii.

— Vorbește prostii. Nu vrea să-ți spună, dar are dureri foarte mari.

Se apropie de ea și îi spuse în șoaptă:

— Cred că e posibil să se sinucidă. Atât de deprimată este.

Olivia se mișcă într-o parte, astfel încât Logan să-și întoarcă privirea spre lumină, și putu să-i vadă mai clar ochii. Făcu un pas înapoi. Era atât de tulburată, încât nu se putea gândi ce să zică. Mâna i se duse automat la gât.

— Oh, Dumnezeule, icni ea.

Pupilele lui erau atât de dilatate, încât semănau cu niște farfurii.

Logan o bătu pe umăr.

— M-am mutat în camera de oaspeți ca să pot să am grijă de ea. De fapt, așa va fi cel mai bine. Întâlnirile mele sunt la câteva străzi distanță, și pot să merg mai des. După Jane, bineînțeles, recuperarea mea este cel mai important lucru pentru mine.

— Bine, spuse ea, încercând să rămână calmă. Și ai gătit pentru ea ca să-și păstreze forțele. Faci tot ce poți.

— Mă duc să o chem pe Jane. Nu-i spune, te rog, ce ți-am zis. Nu va face decât să se supere și nu va mai avea încredere în mine.

— Bineînțeles, fu de acord.

El se opri la capătul scărilor.

— Te deranjează dacă mâncăm imediat? Am o întâlnire la care trebuie să ajung. Ei mă ajută să stau treaz, îi explică el.

— Nu mă deranjează. Mi-e foame.

Își dori să-l sune pe Grayson, dar, până să-și scoată telefonul din poșetă, Jane și Logan i se alăturară.

— Du-te și stai la masă, îi spuse Logan surorii sale. Friptura o să se usuce dacă nu o scot din cuptor. Eu o iau înainte și o scot pe farfurii.

Dispăru apoi în bucătărie.

— Ai vorbit cu Grayson astăzi? întrebă Jane.

— Îl sun acum, răspunse Olivia.

Jane zâmbi.

— Bine.

Oliviei îi venea să plângă. Jane arăta ca naiba și pierduse atât de mult în greutate. Așteptă până când prietena ei se așeză la masă, apoi merse în living și îl sună pe Grayson. Răspunse la al doilea apel. Salutul lui nu fu deloc politicos.

— Unde naiba ești? Tocmai am plecat de la apartamentul tău. Ar fi trebuit

să…

— Sunt la Jane, Grayson, spuse ea. Logan e aici.

Tocmai avea de gând să-i spună despre suspiciunile ei, când Logan veni în living. Ea spuse repede:

— Grayson, te sun înapoi. Nu ar trebui să dureze mult, Grayson.

Încheie rapid apelul. Logan stătea acolo, ascultând. Se forță să zâmbească și merse să i se alăture prietenei sale dragi și fratelui ei psihopat.

Farfuriile erau deja pe masă. Logan le pregătise, și toate arătau la fel, cu excepția unui lucru. Olivia observă că farfuria lui Jane avea o rămurică de pătrunjel pe margine. Farfuria lui Logan nu avea, și nici a ei.

Merse la Jane, o sărută pe obraz și o îmbrățișă. Se întoarse apoi la locul ei de la capătul mesei. Logan îl ocupă pe celălalt.

— Logan, ai puțin piper? întrebă ea.

— Sigur. Îți aduc imediat.

În secunda în care el dispăru în bucătărie, Olivia luă farfuria lui Jane și o schimbă cu a lui Logan. Schimbă și pătrunjelul.

— Ce faci? întrebă Jane.

Olivia își duse degetul la buze, în semn să păstreze tăcerea. Jane dădu afirmativ din cap, dar continuă să se încrunte.

— Ce e chestia asta portocalie? îl întrebă ea pe Logan, când acesta se întoarse.

— Piure de cartofi dulci. Jane îi adoră. În unele nopți, doar asta mănâncă.

Logan își mâncă cina repede.

— Nu vreau să întârzii la întâlnire, explică el.

Olivia încercă să se prefacă interesată, dar nu mâncă deloc.

— Nu ți-e foame? întrebă Logan.

— Am crezut că îmi era, dar parcă nu mă simt foarte bine. Eu și Grayson ne-am certat, explică ea.

Olivia nu știa cât timp va mai putea să păstreze tăcerea. Jane repeta o poveste pe care Collins i-o spusese și Olivia observă că mâncase tot piureul de cartofi dulci, la fel și Logan.

Lungi cina cât de mult putu, spunând două povești despre Jane și rugându-se ca Grayson să ajungă acolo repede. Sperase că-i spusese numele de suficient de multe ori ca el să-și dea seama că avea probleme. Casa lui Jane nu era departe de apartamentul Oliviei. Tocmai terminase cea de-a doua poveste și încerca să se gândească la o a treia, când Jane spuse:

— OK, Olivia, cina s-a terminat. Spune-mi de ce.

— De ce… ce?

— De ce ai schimbat farfuria mea cu a fratelui meu?

Dacă Olivia avea vreun dubiu, toate dispărură în secunda aceea. Logan sări în picioare, răsturnându-și scaunul.

— Ce-ai făcut? zbieră el.

Jane păru lovită ca de trăsnet de comportamentul lui.

— Ce se întâmplă?

Olivia își păstră atenția asupra lui Logan. Oh, va fi de rău, se gândi ea… de foarte rău… căci vedea furia care îl cuprindea.

— Olivia? întrebă Jane.

— Logan te otrăvește.

— E absolut ridicol, răcni el. De ce-ai spune o asemenea minciună?

— Ai ochii dilatați, ceea ce îmi spune că te droghezi din nou, începu ea. Accesezi un site foarte interesant pe computer, în întregime despre arsenic. Mi-a spus că era îngrijorat că te vei sinucide, Jane. Pregătea terenul, presupun. Bănuiesc că dura prea mult până să mori.

— Taci din gură, urlă Logan.

Olivia continuă să i se adreseze lui Jane.

— De aceea ai fost atât de bolnavă. Ți-a dat otrava, și a fost isteț. S-a asigurat că nu se mai găsește în sângele tău în momentul în care mergi la spital. Bănuiesc că îți dă de mult timp. După câteva zile, arsenicul nu mai apare în sânge, dar este peste tot altundeva. Acum, că știm ce să căutăm, vom avea toate dovezile necesare.

Logan încerca cu disperare să găsească o cale de ieșire. Își prinse capul între mâini.

— Nu pot să gândesc, mormăi el.

— Asta pentru că ești afumat, arătă Olivia. Nu poți nici să minți când ești drogat, nu-i așa?

— Ești nebună. Nu poți să dovedești nimic.

Agitația începea să pună stăpânire pe el.

— Ba da, pot. Nu ești așa isteț pe cât crezi.

El se întoarse spre sora lui. Părea să nu-și poată controla convulsia din gât, care apăruse brusc.

— Banii mei se află în contul tău. Mama a intenționat să mi-i dea mie, dar tu ai convins-o să ți-i lase pe toți ție. Vreau ceea ce mi se cuvine de drept.

— Nu ai fi scăpat, spuse Olivia. O autopsie ar fi arătat otrava.

— Sunt mai deștept decât crezi, se lăudă el. Arsenicul doar trebuia să o slăbească puțin. M-am gândit că ar omorî-o cancerul sau altceva, dar nu era suficient de bolnavă, așa că am decis să grăbesc lucrurile. Din moment ce se simțea atât de rău, nimeni nu ar fi învinovățit-o pentru că voia să pună capăt la tot cu o cutie de somnifere.

Olivia merse spre Jane și-și puse mâna pe umărul ei, ca să o țină pe scaun. Când ridică privirea, Grayson stătea în pragul ușii, cu arma îndreptată spre fratele lui Jane. Nu scoase un sunet. Știa că voia ca ea să se îndepărteze de Logan, dar îi era teamă să plece de lângă Jane.

— Crezi că e o chestie isteață, Logan? îl batjocori ea.

Voia ca el să continue să o privească, până când Grayson l-ar fi înhățat.

— Nu cred că ai făcut vreodată ceva isteț în viața ta. Ești prea prost.

Își dădu seama că el își pierdea controlul. Vedea asta în ochii lui.

Logan se năpusti spre ea și o prinse de gât, sufocând-o. Grayson se mișcă precum fulgerul și îl smulse de pe ea.

— Ce dracu', Olivia, strigă el în timp ce-l izbi pe Logan de perete. De ce nu ai plecat de lângă el?

Ea tuși cuvintele.

— Ar fi trebuit. Se frecă la gât și spuse: Am vrut să continue să vorbească.

Ea se uită spre Jane, care părea să fie atât de uimită, încât nu se putea mișca. Olivia o luă de mână și o ridică în picioare. Își puse mâna în jurul umerilor prietenei sale și spuse:

— Haide. Mergi la spital.

CAPITOLUL 31

Era aproape ora nouă când Olivia ajunse acasă de la spital. Grayson o urmărise din mașina lui și așteptă până când intrară în apartamentul ei, ca să o ia la bani mărunți.

— Dacă ar fi avut un cuțit…

— Nu a avut.

— Dacă…

Ea merse în bucătărie ca să-și ia ceva de băut.

— Aveai arma ațintită asupra lui. Ce-ar fi putut să facă?

Își dădu seama prea târziu că era o întrebare tâmpită.

— Ce zici să te fi folosit ca un scut? Ar fi putut să-ți taie gâtul. Ar fi putut să…

— Dar nu a făcut-o.

Ajunse și Ronan, întrerupând prelegerea în care Olivia știa că Grayson urma să se lanseze. Olivia îi spuse să-și ia ceva de mâncat sau de băut dacă voia. El luă o cola și se așeză cu fața la ea.

Grayson simțea nevoia să se plimbe de colo colo.

— Ar fi trebuit să verific mai devreme, îi spuse lui Ronan. Când a pomenit că Logan era dependent, ar fi trebuit să verific, ca să fiu sigur că era în continuare curat… să-mi fac naibii datoria. Nu am acordat atenție. Ar fi putut s-o ucidă.

— Jane va fi OK, îl asigură Olivia.

Ronan zâmbi.

— Vorbea despre tine.

— Ah!

— Nu există persoană mai impulsivă decât un dependent de cocaină, remarcă Ronan. Unde este Logan acum?

— A fost dus la spital ca să i se facă spălături stomacale, și apoi la închisoare, răspunse Grayson. Clătină din cap. Tot ce a ieșit pe gura ticălosului ăstuia a fost o minciună. Nu locuia într-un centru de reabilitare, și a lucrat pentru agenția de închirieri de mașini doar vreo două luni. Ocoli canapeaua în timp ce spuse: Și, cu siguranță, nu mergea la nici un fel de întâlniri. Pun pariu că se droga în fiecare seară.

Olivia se întoarse spre Grayson.

— Știai că o otrăvea pe Jane?

— De îndată ce am descoperit că tot ce a ieșit pe gura lui era o minciună, l-am sunat pe doctorul Pardieu și i-am spus bănuielile mele. Mi-a confirmat că totul se lega. I-am spus că o vom aduce pe Jane. Voiam să mă asigur că ești bine și m-am oprit ca să te avertizez, când am primit telefonul de la tine.

— Am mers la apartamentul lui Logan, spuse Ronan. Era o adevărată

dărăpănătură. Am găsit arsenicul acolo.

— Otrava rămâne în sânge doar vreo două zile, spuse Grayson. Logan a făcut astfel încât, atunci când ea mergea înapoi în spital, să nu apară. Îi dădea doze mici, suficiente să o slăbească. Cred că spera că va face astfel încât cancerul să revină.

Se auzi soneria și Grayson merse să răspundă. O tânără blondă, încântătoare, cu ochi albaștri și cu un zâmbet fermecător stătea acolo, așteptând ca el să o lase să intre.

— Collins, spuse ea.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Grayson.

Prezentările fiind făcute, ea trecu grăbită pe lângă el.

Deja țipa când ajunse la Olivia.

— Ți-am spus că Logan era un mârșav. Nu ți-am spus?

— E posibil să fi menționat…

— Dacă aș avea o armă…

— Nu termina propoziția, răbufni Olivia. Sunt doi agenți FBI aici.

Collins se uită împrejur.

— Doi?

Ronan stătea exact în spatele ei. Se holbară unul la altul timp de mai multe secunde, fără ca vreunul dintre ei să scoată un cuvânt. Olivia îi privi, fascinată și aproape văzu tensiunea stârnită între ei.

Grayson făcu prezentările. Collins îi zâmbi lui Ronan, apoi se întoarse și-și continuă peroarația:

— Am sunat-o pe Sam și i-am spus. Nici ea nu a crezut că Logan s-a schimbat.

Cu mâinile în șolduri, îl privi pe Grayson.

— Cum de ți-ai dat seama până la urmă de tot?

Olivia gemu. Fără să știe, Collins îl stârnise din nou. El își reluă discursul și, când termină, era de două ori mai furios.

— Nu mai pune întrebări, Collins, stărui ea.

— Doar una, se opuse ea. Cum ai găsit apartamentul lui?

— Și-a trecut adresa pe cererea la agenția de închirieri.

Ronan avea dificultăți să fie atent la conversație. Părea că nu se putea opri să nu se holbeze la Collins.

— Îmi iau o înghețată pe băț. Vrei una? o întrebă pe Olivia.

— Sigur. Cu struguri.

Cinci minute mai târziu, Grayson și Ronan stăteau unul lângă altul, privindu-le pe cele două femei.

— De ce vă place înghețata pe băț? întrebă Ronan.

— Am devenit obsedate de ea în timp ce făceam chimioterapie, răspunse

prozaic Collins. Răcoarea ei ne calma băsicile din gură.

Ambele femei băgară înghețatele în gură în același timp.

— Ah, fiți serioase, icni Grayson.

Olivia știa la ce se gândea el. Limba ei se rotea în jurul vârfului înghețatei, cu privirea ațintită asupra lui.

— Vrei o bucată? întrebă ea cu inocență.

— Iisuse, mormăi Ronan.

— Trebuie să plec de aici, spuse Grayson, privind-o pe Olivia.

Ronan îi dădu o palmă înțelegătoare peste spate.

— Te urmez.

CAPITOLUL 32

Ray Martin zăcea în închisoare, acuzat de tentativă de omor asupra Oliviei MacKenzie. Grayson și Ronan nu erau convinși încă că el era vinovatul. Trebuiau să fie siguri.

O chemară din nou pe cea care era alibiul lui Carl Simmons pentru interogatoriu. Numele ei era Vicky Hyde Clark și era o damă de companie. Simmons era unul dintre cei mai buni clienți ai ei. O plătea întotdeauna mai mult pentru serviciile ei și nu îl deranja să fie văzut în public cu ea. Îl considera un prieten bun.

Vicky era înaltă, slăbuță și purta o rochie puțin prea strâmtă. Nu era chiar deloc frumoasă, iar înfățișarea ei avea o asprime care sugera că trecuse prin câteva războaie. Se așeză la masă vizavi de Ronan, care avea un dosar deschis în fața lui. Grayson se sprijinea de peretele din spatele agentului și se holba la Vicky. Mai avea să-i spună câteva vorbe.

Era expert în intimidare și știa că o înspăimântă chiar și fără să miște vreun mușchi sau să scoată vreun sunet.

— V-am spus tot ce știu, se văicări Vicky. Carl este unul dintre cei mai dragi prieteni… Cel puțin era, oricum, dar acum, că merge la închisoare pentru toate afacerile murdare, nu văd cum v-aș putea ajuta. Înțeleg că…. este nevinovat, până i se va dovedi vinovăția într-o instanță de judecată, dar știm cu toții… Luă o gură de aer și spuse: V-am spus adevărul. Carl a fost cu mine în noaptea despre care ați întrebat… știți, când a fost împușcată fata aceea. Carl a fost în patul meu toată noaptea. Aruncă o privire agitată spre Grayson, apoi se uită la Ronan. Nu știu ce vreți de la mine, strigă ea. Nu am făcut nimic greșit.

— Doar câteva întrebări, Vicky, apoi totul va fi gata și te vom duce în arest, spuse Ronan blând.

— Ce înseamnă asta? bolborosi ea. Arest? De ce?

În sfârșit, vorbi și Grayson.

— Ne-ai mințit.

— Nu, eu…

Ea nu îi putu suporta privirea.

— Cum am spus, Vicky, doar câteva întrebări și terminăm, repetă Ronan. De unde provin cei zece mii de dolari? Ai făcut un depozit de cinci mii de dolari în contul tău de economii și un depozit de cinci mii de dolari în contul curent. Ai făcut aceste depozite în aceeași zi, la exact o săptămână după ce Olivia MacKenzie a fost împușcată.

Era atât de uimită, încât trebui să se gândească un minut înainte să scoată un cuvânt.

— Erau banii pe care i-am economisit.

— Asta e o altă minciună, spuse Ronan, încercând să pară dezamăgit.

— Nu știu despre ce vorbești. Chiar nu știu.

Vocea lui Ronan se înăspri.

— Le-am dat de urmă, Vicky. Banii provin din contul lui Carl Simmons.

— Nu, nu provin. Eu i-am economisit pe toți.

— Carl a retras exact aceeași sumă, spuse el.

Nu avea nici o dovadă, dar urma să vadă dacă Vicky va mușca momeala.

— Și tu ai făcut un depozit cu exact acea sumă. Nu putem trage decât o singură concluzie. Carl ți-a dat banii. Așa că acum trebuie să te întreb: De ce? Să fie oare pentru alibiul pe care i l-ai oferit?

Nu ceruse un avocat, așa că Ronan insistă, întrebare după întrebare, încercând să o epuizeze.

Grayson vorbi din nou.

— O să faci închisoare mult timp dacă ne minți. Ești la fel de responsabilă pentru împușcarea Oliviei MacKenzie ca și Carl.

— Nu. De ce ați crede…

— Ne minți pentru a-i oferi un alibi, deci ești implicată alături de el, spuse Ronan.

Își trânti mâna pe masă, iar sunetul se răsfrânse în camera mică. Vicky tresări.

— Spune-i despre dovada pe care o avem că minte, îi ceru Grayson lui Ronan. Cealaltă dovadă.

„Ce naiba?“ Ronan nu avea nici o idee despre ce vorbea Grayson, dar dădu din cap și spuse:

— Îi voi zice. Ajung și acolo.

— Mai e o dovadă?

Vicky era speriată și nesigură.

— Nu înțeleg, spuse Ronan, scuturând din cap. Carl va merge la închisoare pentru celelalte infracțiuni. De ce îl protejezi? Cu siguranță, nu trebuie să-ți faci griji că vei fi nevoită să-i înapoiezi banii.

Grayson știa că va trebui să îi dea drumul. În afara faptului că Vicky făcuse un depozit de zece mii de dolari, tot ce pretindeau ei că știu despre ea era inventat. Totuși, nu terminase să îl tachineze pe Ronan.

— Dă-i drumul, sergent Conrad. Spune-i despre cealaltă dovadă.

Ronan va trebui să vină cu ceva, iar Grayson ardea de nerăbdare să audă ce va spune. Știa că mintea prietenului său căuta un răspuns.

Vicky se panică.

— Vreau să facem o înțelegere.

— Ce vrei? întrebă Ronan.

Se gândise și el că vor trebui să îi dea drumul.

Grayson făcu un pas înainte și se aplecă deasupra mesei.

— Ce fel de înțelegere?

— Vă spun ce s-a întâmplat cu adevărat, iar voi nu mă puneți în arest. Îmi dați drumul definitiv. Nici o acuzație… nici acum, nici mai târziu.

Dădură din cap, dar înainte să spună dacă sunt sau nu de acord, ea începu să turuie:

— Da, am mințit. El m-a făcut să mint. A fost cu mine în seara aceea, însă doar pentru puțin timp. A plecat devreme. Părea să fie foarte grăbit.

— Ai văzut ce mașină conducea? întrebă Grayson.

— Da. Nu mai văzusem niciodată mașina aceea, așa că l-am întrebat ce e. Era un SUV nou-nouț. Unul mare și șmecher. A spus că aparținea parcului de mașini pe care îl folosea de câte ori avocații din alte filiale veneau în oraș.

— Ce culoare? întrebă Ronan.

— Neagră. Un negru strălucitor.

Grayson ieși pe hol. Ronan îl urmă.

— Un SUV negru nu dovedește nimic.

— Doar dacă putem dovedi unde a fost, spuse Grayson și apoi adăugă: GPS.

Ronan zâmbi.

— Bineînțeles, Simmons își petrece cea mai mare parte a timpului în New York. Nu are cum să fie atât de familiarizat cu D.C.-ul. Poate că a avut nevoie de indicații spre apartamentul Oliviei.

— Sau poate chiar și spre casa lui Martin, ca să plaseze arma. Dacă ar fi programat o adresă în GPS, trebuie să fie înregistrată.

— Merită încercat.

— Hai să găsim SUV-ul.

Nenorocirea lui Carl Simmons începuse și se terminase cu Olivia MacKenzie. Își pusese în gând să îl distrugă pe tatăl ei și pe el, și reușise. Încercase, dar nu fusese capabil să o facă să tacă sau să oprească cercetarea ei neabătută.

Carl estimase că avea cel puțin încă un an să atragă și mai mulți investitori bogați pentru Fundația Trinity. Pusese deoparte o părticică în bănci străine, dar, pur și simplu, nu avusese timp să ascundă ceea ce avea nevoie pentru a trăi mai departe. Era prea târziu acum. Trebuia să găsească o modalitate de a ieși din țară.

Avusese grijă să nu existe nici o hârtie care să dovedească faptul că era partenerul din umbră în fundație. Nimic în scris, care să îl condamne. Totuși, asta nu făcea decât să-i încetinească pe federali. Până la urmă, vor avea suficiente dovezi să îl prindă.

Da, totul începuse și se terminase cu ea. Încercase să o oprească pe femeie amenințând-o, dar ea nu se speria ușor, așa că făcuse pasul următor și mersese la angajatorii ei pentru a o discredita. Nici asta nu funcționase. Omorârea ei părea cea mai logică soluție.

Kline avea nevoie de bani și a fost de acord să o facă, dar dăduse înapoi în ultima clipă. Simmons hotărâse că va trebui să apese el însuși pe trăgaci. Trei gloanțe, și tot nu putuse să scape de ea.

Fusese încrezător că își acoperise urmele destul de bine, dar apoi descoperirea despre Ray Martin fusese noroc chior. Arestarea sa apăruse în toate ziarele, așa că avocatul profitase de norocul său și decisese să-și ascundă arma în casa lui Martin. Simplu ca bună ziua. Martin se va duce la fund și poate că Olivia va fi atât de cutremurată, încât își va face griji din cauza împușcăturilor și va renunța să se mai amestece atât de insistent. Chiar se gândea că era o posibilitate... asta până când începuse să-și bage nasul în înțelegerea lui Robert cu Jeff Wilcox. Îl implicase și pe avocatul Mitchell Kaplan, și Carl știuse că pitbullul ăla nu se va opri până nu va da în vileag întreaga operațiune.

Tot ceea ce aveau nevoie era puțin timp, câteva zile pentru a-și curăța conturile și pentru a ascunde ce mai rămăsese din bani înainte să-și ia tălpășița și să dispară, dar când aflase de vizita Oliviei la Jeff Wilcox, aproape că putuse auzi ceasul ticăind minutele rămase înainte ca el și Robert MacKenzie să fie distruși. Carl ar fi trebuit să o omoare pe Olivia atunci, dar era nevoie să acționeze rapid, așa că încercase să folosească tactica cu boala ei mentală, pentru a fi închisă într-un azil timp de câteva zile. N-ar fi trebuit să aibă niciodată încredere în idioții de Kline și Vogel.

O dăduseră în bară cu toate, și dacă ar fi fost puțin mai rapid, ar fi scăpat înainte ca agenții federali să apară.

Carl refuzase să se lase înfrânt. Chiar dacă îl arestaseră, era suficient de inteligent ca să îl convingă pe judecător să îl elibereze pe cauțiune. Era evident că îl subestimaseră. Avea un plan. Urma să plece în toiul nopții, să conducă una dintre mașinile din parcul auto astfel încât să nu fie recunoscut și să o zbughească spre Miami. Avea cunoștințe acolo, oameni ce l-ar putea scoate din Statele Unite.

Totul era pregătit. Era gata să plece în acea seară, dar primise telefonul care schimbase totul. O sursă din interior, un avocat ce avea o relație discutabilă cu FBI-ul și care îi era dator lui Simmons cu o favoare îl sunase să îi dea de veste că îi va fi revocată cauțiunea. Agenții erau în drum spre casa lui pentru a-l ridica. Era acuzat de tentativă de omor. Sursa îi spusese despre dovadă. GPS-ul îl condamnase, iar Carl știa că acum nu mai avea nici o cale de ieșire. Chiar dacă ar fi încercat, nu ar fi putut să scape.

Când fusese arestat pentru infracțiunile lui financiare, nu se panicase. Chiar dacă nu ar fi reușit să iasă din țară, în cel mai rău caz, ar fi fost trimis într-o închisoare de minimă siguranță, sau, cum le plăcea celor din mass-media să numească aceste stabilimente, un club privat. Acum, că era acuzat de tentativă de omor, nici nu se mai punea problema de închisoare de minimă siguranță. Judecătorul îl va trimite într-o închisoare federală foarte

dură, iar Carl știa că nu putea face față. Doar gândul la asta îl înspăimânta.

Prefera să moară.

Cu cât se gândea mai mult la acest lucru, cu atât avea mai mult sens. Va muri. Va fi rapid și se va termina. Fără ani grei de teroare în închisoare. Va pleca în condițiile pe care le va vrea el. Și nu va pleca singur. Da, o va lua cu el. Se potrivea, nu? Ea cauzase toată durerea din viața lui. Ea fusese ruina lui. Acum, el o va distruge.

Avea deja o mașină din parcul auto care îl aștepta, o Honda albastru-închis. Era parcată la câteva străzi distanță. Scosese plăcuțele de înmatriculare și le schimbase cu unele pe care le găsise la o altă Honda dintr-o parcare.

Trebuia să acționeze rapid. Imediat ce agenții descopereau că nu era în apartamentul mic din D.C., îl vor da în căutare. Știa că nu putea scăpa pentru mult timp de ei. Luă arma pe care o ținea în seif și se grăbi spre strada unde îl aștepta mașina. Conduse spre clădirea de apartamente a Oliviei, trase în parcarea de vizavi și așteptă. Se lăsa întunericul. Era sâmbătă și spera ca ea să meargă în oraș. Ar urmări-o și surprinde-o în ambuscadă. Nu era cine știe ce plan, dar nu avea timpul necesar să vină cu ceva mai elaborat.

Mai erau și alte mașini parcate pe stradă, vizavi de intrarea în clădire. Erau oameni care stăteau în ele. Reporteri de la știri, care așteptau o șansă de a vorbi cu ea despre tatăl ei. S-ar putea să fie norocos și să împuște și câțiva dintre ei. Cu siguranță, nu fuseseră amabili cu el. De ce i-ar păsa de ei?

Carl decise că ar avea un avantaj mai mare dacă li s-ar alătura celorlalte camionete și mașini. O Acura plecă, iar el trase mașina în locul acela, în spatele unei camionete albe. Era un loc minunat. Un SUV roșu îl claxonă pentru că ajunsese primul la acel loc. La fel ca și celelalte camionete, SUV-uri și sedanuri, își lăsă motorul pornit. Se lăsă mai pe spate și așteptă. Condensul îi acoperi parbrizul și geamurile, făcând dificil pentru oricine care ar fi trecut pe acolo să vadă înăuntru.

Carl adusese o sticluță de whisky cu el. Luă o înghițitură mare și simți lichidul arzându-i măruntaiele. Whisky-ul îi dădu curaj. Înainte de a se sinucide, spera să o vadă pe Olivia murind. Zâmbi gândindu-se la acest lucru și luă o altă înghițitură. Totul se va termina în curând.

Grayson se plimba de-a lungul apartamentului Oliviei în timp ce aștepta să audă că Simmons fusese ridicat. Agenții erau în drum spre apartamentul lui Simmons, și nu va mai dura mult până ce Grayson va primi telefonul că nemernicul era încătușat. Va înceta să se îngrijoreze numai după ce Simmons va fi în arest.

Olivia se pregătea să iasă. Grayson o ducea la o petrecere în cinstea doctorului Pardieu.

Primise bine vestea despre Carl Simmons și recunoscu că era, de fapt, mai

mult ușurată decât surprinsă.

— GPS-ul a fost marea lui greșeală. A lăsat o dovadă clară că a condus spre casa lui Martin să plaseze arma, îi spuse Grayson. Ești fericită, acum că știi că Simmons era, într-adevăr, cel care a încercat să te omoare? întrebă el.

Ea râse.

— Fericită? Asta îl va băga la răcoare pentru totdeauna, deci da, bănuiesc că sunt.

Grayson îi spuse că, imediat ce Simmons va fi ridicat, vor putea pleca. Ușa dormitorului era deschisă și ea stătea acolo. Purta o rochie neagră cu un decolteu în V care îi descoperea suficientă piele încât să-l înnebunească pe Grayson.

— Arăți minunat, îi spuse el pe când o trase în brațe și o sărută pe gât. De fiecare dată când mă apropii de tine, vreau să te bag în pat.

Și ea simțea același lucru. Îl sărută pe obraz și se îndepărtă.

— Vom întârzia, dacă nu plecăm acum. Sunt treizeci de minute de condus până la restaurant.

— Nu am aflat încă despre Simmons. Mai așteptăm…

— Nu ne putem urca în mașină și să începem să conducem?

— Olivia…

Amenințarea din vocea lui nu o reținu.

— Dacă ajungem la restaurant și Simmons încă nu va fi arestat, ne vom întoarce la apartament. Nu vreau să aștept aici și apoi să conducem ca nebunii pentru a ajunge acolo înainte de a se termina. Este vorba despre doctorul Pardieu, spuse ea. Nu pot să ratez evenimentul. E ca un tată pentru mine.

El se îmbună.

— OK, vom pleca acum, dar trebuie să-mi promiți că vei sta în mașină și nu te vei opune dacă trebuie să ne întoarcem.

Ea zâmbi.

— Nu sunt sigură în legătură cu opusul, Grayson, și da, voi sta în mașină, dar simt că am dreptul să mă opun puțin.

O ajută să își îmbrace haina, o sărută din nou pe gât și își încheie sacoul costumului.

— Ești gata să treci prin furtună?

— Câți reporteri ai văzut?

— Trei camionete, câteva SUV-uri. Vor încerca să roiască imediat ce vei păși afară. Ține capul jos, îi spuse el. Te voi scoate de acolo cât pot de repede.

— Ar trebui să parchezi în garaj de acum încolo, sugeră ea.

— Sunt și acolo, răspunse el. Mai mulți decât sunt pe stradă. Când ne întoarcem, voi vorbi cu portarul să curețe garajul.

El îi ridică gulerul pe când ușa liftului se deschise în hol.

— Pregătită?

Ea dădu din cap. Grayson o luă de mână și trecu pe lângă John. Ea îi făcu semn cu mâna în timp ce era trasă afară pe ușă.

Se deschise o ușă la fiecare mașină ce era parcată pe acea stradă, iar cameramanii și reporterii veniră în fugă. Grayson observă o Honda albastră pe partea opusă intrării. Nu fusese acolo când ajunsese el. Sedanul era înghesuit între două camionete. Când Grayson se grăbi cu Olivia în jurul mașinii ca să o ducă pe locul din dreapta, văzu cu colțul ochiului ușa Hondei deschizându-se și pe Carl Simmons ieșind în stradă.

Olivia fu orbită de lumina blițurilor. Își ridică mâna să își protejeze ochii, inconștientă de pericol.

Simmons își legănă brațul drept în sus, iar Grayson văzu strălucirea oțelului. Se mișcă atât de repede, încât Olivia nu avu timp să se pregătească sau să reacționeze. O aruncă în spatele lui, iar ea căzu în genunchi înainte ca el să o acopere cu corpul lui și să-și îndrepte arma spre Simmons.

Strigă la reporteri:

— La pământ, la pământ.

— Ce… fu tot ce putu să rostească Olivia. Grayson o făcuse una cu pământul.

Împușcăturile o opriră din a pune întrebări. Își închise ochii strâns și se rugă ca Grayson să nu fie împușcat. Protejând-o pe ea, devenise el însuși o țintă.

Luminile camerelor de filmat iluminau scena ce se desfășura. Simmons fugi înspre ei, trăgând iarăși și iarăși, încercând cu disperare să o nimerească pe Olivia. Grayson trase doar un foc. Asta fusese tot ce trebuia. Glonțul îi spintecă inima neagră a lui Simmons. Brațele îi fluturară, picioarele i se împleticiră și se prăbuși ca un vultur, cu fața înainte.

Zgomotul îți spărgea timpanele. Oamenii urlau și fugeau fiecare unde vedea cu ochii. Inima Oliviei bătea cu putere în piept, iar ea nu își putu recăpăta suflul. Grayson o ridică, asigurându-se că nu fusese lovită de unul dintre gloanțele lui Simmons. Rochia i se sfâșiase până în partea superioară a coapsei, cotul îi era julit și tremura din cap până în picioare.

În ochii lui Grayson se citea frică amestecată cu furie.

— Ești în regulă? Te-a…

— Sunt OK, șopti ea, surprinsă de cât de slabă îi suna vocea. Ce s-a întâmplat?

— Carl Simmons.

Șocată, ea întrebă:

— Este aici?

— E mort. Poți să mergi? Vreau să mergi înăuntru. Spune-i lui John să încuie ușa. Nu vorbi cu nimeni. Doar stai și așteaptă-mă. Trebuie să iau arma

lui Simmons.

— Du-te, spuse ea.

John îi deschise ușa, blocând accesul a doi reporteri nerăbdători. Zăvorî ușa în urma ei și o conduse în camera de pază din spatele biroului.

— Nimeni nu te va deranja aici, și poți privi în stradă, să vezi ce face agentul Kincaid.

Grayson fugi pe cealaltă parte a străzii. Împingând reporterii din calea lui, îngenunche lângă Carl pentru a-i verifica pulsul, în timp ce anunță ce se întâmplase.

Și alții sunaseră la 911. În doar câteva minute, poliția și agenții umplură strada. Olivia aștepta răbdătoare, dar respira cu greutate și știa că urma să dea de necaz dacă nu își va folosi inhalatorul. Atunci își dădu seama că nu avea poșeta. Probabil o scăpase când o împinsese Grayson. John o găsi sub mașină și i-o aduse, iar odată ce își folosi inhalatorul, simți imediat o ușurare. Își lăsă capul pe spate, închise ochii și încercă să își potolească bătăile inimii.

Se gândi la Grayson și la cât de calm fusese în timp ce maniacul trăgea asupra ei. Deținuse complet controlul asupra situației, până încetaseră focurile. Apoi, liniștea lui se transformă în furie pentru că Simmons încercase să o rănească. Își pusese viața în pericol pentru a o salva pe a ei, își dădu ea seama, iar ochii i se umplură de lacrimi la gândul a ceea ce i s-ar fi putut întâmpla.

Știind că va mai dura ceva până când Grayson va termina ce avea de făcut, se întoarse în apartament. Se dezbrăcă de haine, se spălă pe mâini și își curăță rana de la cot. Se îmbrăcă într-un halat de mătase și se ghemui pe canapea să îl aștepte.

El ajunse o jumătate de oră mai târziu și o găsi stând în fața ferestrei de la bucătărie și uitându-se jos în stradă.

— E cu adevărat mort? întrebă ea.

— Da.

— La ce s-o fi gândit când a venit aici? Cu toți reporterii... Nu avea cum să scape.

— Voia să moară, dar voia să te omoare pe tine mai întâi.

— Mă ura cu adevărat, nu-i așa?

— Da, te ura. L-ai oprit să distrugă viețile unor oameni nevinovați. Lumea este mai bună fără el.

Grayson își aruncă cravata.

— Ți-ai schimbat hainele, comentă el.

— Da.

Făcu un pas spre ea și se opri.

— Nu e prea târziu. Cred că mai putem prinde sfârșitul petrecerii.

Făcu un pas spre el.

— Nu vreau să ies în oraș. Aș putea pregăti cina... ceva la microunde. Ți-e foame?

Se uită încet la ea de sus în jos, zâmbi și spuse:

— Da, mi-e foame.

O ridică în brațe, intră în dormitor și închise cu piciorul ușa în urma lui.

CAPITOLUL 33

Grayson nu voia să o lase în pace pe Olivia. Era hotărât să o ia de soție și nimic din ceea ce ar fi putut spune sau face ea nu l-ar fi determinat să se răzgândească. Ascultase protestele ei de două luni, dar era insistent.

— Dacă ar fi să mă îmbolnăvesc din nou, va trebui să suferi alături de mine, spuse ea. Ești pregătit pentru asta?

— Și dacă te dau afară imediat ce iei o simplă răceală?

— Vorbesc serios.

— Ce se întâmplă dacă mă îmbolnăvesc eu? zise el.

Întrebarea o făcu să se gândească.

— Aș avea grijă de tine.

— Căsătorește-te cu mine.

În timp ce îi făcea cererea, o împingea înspre dormitor.

— Nu te întreb. Îți spun. Te vei căsători cu mine.

Ea promise că se va gândi la asta. Știa ce însemna acest lucru. Se gândise deja de șase luni.

— Când te vei trezi, vei avea un inel pe deget. M-am săturat să aștept.

O trase spre el și începu să o dezbrace.

— Crezi că voi dormi în timp ce tu îmi vei pune un inel pe deget? Am un somn foarte ușor, Grayson.

— Când voi termina cu tine, vei fi atât de obosită, încât vei dormi orice ți-aș face.

Nu exagera. Începu să facă dragoste cu ea cu atingeri delicate și săruturi lente și umede.

Curând, deveni mai insistent și o aduse aproape din nou și din nou, dar de fiecare dată se retrase și o făcu să aștepte. Când, în final, ea strigă atingând plăcerea maximă, el cedă.

Ultimul lucru pe care și-l aminti era cum Grayson se aplecă deasupra ei și îi șopti că o iubește.

Rămase peste noapte și dormi cu ea înfășurată în brațele lui. Când Olivia se trezi, el era în bucătărie. Simți mirosul de șuncă și îl auzi fluierând. Se rostogoli pe spate și își întinse brațele spre tavan. Atunci văzu inelul, un minunat diamant cu tăietură de smarald.

Grayson auzi sunetul bogat, vesel al râsetului venind dinspre dormitor. Era cea mai frumoasă muzică pentru urechile lui.

Avea răspunsul.

CAPITOLUL 34

Nunta lor urma să fie un eveniment restrâns, în livingul mătușii Emma. Olivia nu se putu hotărî dacă voia să își invite mama și sora, dar Natalie luă această decizie în locul ei. O sună târziu, într-o seară, cu o voce înghețată.

— Încă mă învinovățești, Natalie? întrebă Olivia.

— Tu ești vinovată, spuse sora ei ranchiunoasă. Nu cred că mama sau eu vom fi capabile să te iertăm vreodată.

— V-am cerut iertare?

— Am un mesaj.

— Oh?

— Mesajul este de la tatăl nostru. Are o inimă așa de mare.

— Ca să vezi.

— Spune că este gata să te ierte, dar trebuie să dai ochii cu el când îți ceri scuze.

La telefon urmă o tăcere de mormânt pentru cel puțin douăzeci de secunde. Apoi Olivia începu să râdă. Unele lucruri – și unii oameni – nu se schimbă niciodată. Logan Weston era un exemplu; Robert MacKenzie, altul.

Era o zi de primăvară atât de frumoasă, încât Emma hotărî să țină nunta afară în grădină. Când termină cu cel care se ocupa de catering și cu florarul, curtea arăta ca un tărâm de poveste.

Doctorul André Pardieu o conduse pe Olivia la altar. Domnișoarele ei de onoare erau Collins, Jane și Samantha. Olivia îi spusese lui Grayson că Samantha trebuie să fie la ceremonie, iar dacă nu putea să obțină permisia, atunci toată lumea trebuia să meargă în Islanda și să se căsătorească acolo.

Îmbrăcat în smochingul său, Grayson îi puse inima pe jar. Acest bărbat frumos o iubea. În timp ce se îndrepta spre el, se simțea plutind. Toate grijile dispăruseră. Nu îi mai era teamă de ceea ce putea să se întâmple. Cu Grayson alături, putea face față la orice. El era iubitul ei, prietenul ei, puterea ei. Se putea sprijini pe el ori de câte ori avea nevoie.

Erau multe de sărbătorit. Collins primise, în sfârșit, vestea că putea să înceapă pregătirea pentru a deveni agent FBI și era încântată. Ronan păstra distanța, dar Olivia observă că nu își putea lua ochii de la Collins. Abia aștepta să vadă ce urma să iasă din această atracție.

Agentul Huntsman întârzie la ceremonie, dar avu cea mai minunată scuză. Îi trase pe Olivia și pe Grayson deoparte pentru a le împărtăși veștile.

— Am un cadou de nuntă pentru voi, începu el. Am dat până la urmă de Gretta Keene, nenorocita aia. Era în New Mexico sub un nume fals. Este după gratii acum. Și ghici cine mai e?

Olivia rosti pe nerăsuflate:

— Eric Jorguson?

— Așa e. L-am înhățat și pe el.

Huntsman nu se mai putu opri din zâmbit.

— Avem tot ce ne trebuie să dovedim că Jorguson spăla bani, iar acum se pare că îi vom putea urmări pe câțiva dintre vechii lui clienți. Este o zi excepțional de frumoasă, nu-i așa?

Olivia credea, într-adevăr, că era o zi frumoasă. Toți amicii lui Grayson salivau după cele mai bune trei prietene ale ei, iar fetele știau, cu siguranță, să flirteze, chiar și Jane, care acum era strălucitoare. Începuse să iasă din nou la întâlniri și era cu adevărat fericită.

Ralph și tatăl lui erau invitați – Henry îi trecuse pe listă. Mary și Harriet erau ocupate să protejeze tortul și să țină băieții departe de necazuri.

Ralph tatăl căzu sub vraja Samanthei. Îi sorbea fiecare cuvânt. Sam tocmai se lansase în poveste, când prietenele ei se apropiară.

— Acolo eram…

Collins, Jane și Olivia terminară propoziția în locul ei:

— …pe scaunul numărul douăzeci și opt A, în zborul două mii șapte sute patruzeci și trei…

Râsetele care urmară atraseră zâmbetele invitaților.

Fotograful dorea o poză cu mireasa și cu domnișoarele ei de onoare. Olivia le strânse pe terasă. Stăteau împreună, zâmbind la aparat. Sam șopti ceva ce li se păru amuzant celorlalte, și râseră copios.

Olivia se simțea împăcată. Pips erau din nou împreună. Trecuseră prin furtună, iar acum soarele strălucea.

EPILOG

Trecuse un an de la căsătorie și Olivia se instalase confortabil în viața de femeie măritată. Patrick continuă să se ocupe de gospodărie, care funcționa ca un ceas, iar ea îl ajuta pe Henry la teme.

Grayson nu-și asumase încă nici o responsabilitate, dar se gândea serios să accepte o promovare în cadrul Agenției. Ca stimulent, ei fuseseră de acord cu cererile lui – putea să se ocupe de cazuri individuale din când în când, fără să fie legat de un birou, iar Ronan va continua să fie partenerul lui pentru aceste investigații. Noul post însemna că programul lui de lucru va fi mai scurt și va putea petrece mai mult timp cu familia.

Olivia și Henry deveniseră foarte apropiați. Viețile lor aglomerate îi țineau ocupați în timpul săptămânii, așa că Olivia își făcu un obiectiv din rezervarea weekendurilor pentru activitățile de familie. Într-o sâmbătă de la sfârșitul lunii iunie, Olivia și Henry erau la o piață pentru fermierii locali, organizată la marginea unui parc din oraș. Ea voia să ia niște legume proaspete pentru cina lor și îi promisese lui Henry că vor vedea ultimul film *Transformer*, când terminau. Grayson și Ronan finalizau un caz, iar Ronan urma să-l lase pe Grayson lângă parc, ca să se întâlnească și să petreacă restul zilei cu ei.

Henry avea la el unul dintre jocurile lui portabile și încerca să distrugă extratereștri, în timp ce Olivia se strecura printre standurile aglomerate. Își ținea mâna pe umărul lui Henry, ghidându-l. Se opriră în fața unui stand cu roșii proaspete. În timp ce ea alegea dintre ele, aruncă o privire vizavi de piață, la parcarea de dincolo de ea. Grayson se îndrepta spre ea. Bătăile inimii ei se întețiră și respirația i se opri în gât. Ah, era un bărbat atât de arătos. În tot acest timp petrecut împreună, încă nu se obișnuise cu el. De fiecare dată când intra pe ușă noaptea, ea reacționa în același fel. Întotdeauna cu emoție și surprindere. I se părea un miracol faptul că o iubea.

Se întinse după ea și se aplecă să o sărute. Henry era atât de prins de jocul lui, încât nu-și dădu seama că unchiul lui li se alăturase.

— Îmi pare rău că am întârziat. După atâta vreme, Eric Jorguson vrea să facă o înțelegere, explică el. Nu se va întâmpla. Nu poate să ne ofere nimic ce noi nu avem deja.

— Nu pot să-l disprețuiesc pe omul ăsta, șopti ea, astfel încât Henry să nu audă. Dacă nu m-ar fi atacat, nu te-aș fi întâlnit niciodată.

— Nu e adevărat, spuse Grayson. Și, cu toate că nu obișnuia să fie poetic, adăugă: Am fost sortiți să fim împreună. Te-aș fi găsit.